anna todd

DE LA AUTOAREA SERIEI AFTER, #1 BESTSELLER
INTERNATIONAL ȘI BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

surorile spring

wattpad

FICTION CONNECTION

TREI

Pentru toate „femeile în devenire"
care încearcă să-si dea seama ce înseamnă să fii femeie;
sunt alături de voi, ca multe alte surori
de-ale voastre.

1
meredith

— Crăciunul nu e Crăciun fără cadouri, decretă Jo de unde ședea pe covor.

Stătea la picioarele surorii ei mai mari, Meg. Părul lung și castaniu al lui Jo era ciufulit, ca de obicei. Ea era fiica mea cea puternică. Era singura dintre fetele mele care nu ținea baia ocupată la nesfârșit. Degetele ei delicate, cu oja neagră ciobită pe ele, trăgeau de marginile deșirate ale covorului afgan de sub picioarele ei încrucișate. Țesătura negru cu roșu lucrată de mână fusese cândva viu colorată și frumoasă și mi-am adus aminte când trimisese soțul meu covorul acasă, în Texas, de la fosta lui bază de la Kandahar, din Afganistan.

În cap, vocea aspră a liderului grupului de sprijin[1] al companiei soțului meu îmi aduce aminte să folosesc jargonul adecvat: de la *FOB*[2] din Kandahar. Cea mai mare bază avansată de operațiuni din Afganistan, ar fi adăugat neapărat Denise. Stătea tot timpul pe capul meu. Dacă mă gândeam mai bine, chiar făcuse niște comentarii legate de covor când l-am primit. A zis că soțul meu ar fi putut să-l trimită direct la bază și nu ar fi plătit taxe.

Dar lucrurile astea nu contau pentru fiicele mele. Din clipa în care sosise, se îndrăgostiseră de covor la fel ca mine. Când am deschis pachetul de la tatăl lor, care se afla de opt luni de zile în partea cealaltă a lumii, fetele – în special Jo – s-au bucurat că vor avea o asemenea comoară frumoasă și încărcată de cultură dintr-un loc atât de îndepărtat. Meg era încântată că aveam și noi acum un obiect artizanal extravagant în casa noastră simplă. Era cea mai materialistă dintre fete, dar am știut mereu că, dacă încercam s-o învăț ce trebuie, își va folosi dragostea pentru obiectele lucitoare să facă ceva magic *și* important cu viața ei. Amy era prea mică să-i pese cu adevărat de covor, iar Beth, bineînțeles, știuse dinainte că urma să vină covorul, pentru că tatăl ei știa că este singura fată Spring care putea să țină un secret. Plus că, din punct de vedere practic, de vreme ce Beth făcea cursurile acasă, Frank știa că putea să fie cu ochii în patru când o să sosească. Mai târziu mi-a explicat că a vrut să trimită pachetul direct ca să ne facă o surpriză și să nu ne oblige să ne ducem după el la bază. Nu sunt sigură că Denise ar fi înțeles, dacă i-aș fi spus.

În ultima vreme, covorul nostru frumos nu prea mai era frumos. Pantofii murdari și greutatea trupurilor îl deterioraseră, iar culorile deveniseră un maroniu-murdar pe care încercasem din răsputeri să îl curăț, însă culoarea nu își mai revenea.

Dar, cu toate astea, îl iubeam la fel de mult.

— Ar trebui să ningă în New Orleans. Asta înseamnă Crăciun pentru mine, zise Meg, trecându-și degetele prin părul castaniu.

Îi crescuse până la umeri și o instruise pe Jo cum să i-l nuanțeze astfel încât să pară că are vârfurile blonde și rădăcinile închise la culoare. Era atât de frig în anul acela, că drumurile erau acoperite cu gheață și bulevardul principal din oraș era blocat aproape în fiecare zi de câte un accident. Indicatorul din fața bazei care ținea evidența numărului de zile fără accidente mortale pe șosele ajungea la zero în fiecare zi în loc de fiecare săptămână. Cel mai mare număr de zile fără morți pe șosele pe care l-a indicat vreodată semnul de la Fort Hood era de 62.

În dimineața aceea nu era atât de frig cum spuseseră cei de la Channel 45 că va fi. Mă întrebam dacă sora mea va reuși să ajungă la noi sau dacă se va folosi cumva de vreme drept scuză să nu vină. Ea avea mereu scuze. Soțul ei era detașat împreună cu al meu, iar rufele lor murdare fuseseră spălate în văzul tuturor, începând cu glumele pe care le făcuse el în fața unui grup de soldați pe seama greutății ei și sfârșind cu faptul că se culcase luna trecută cu o doctoriță.

— A sunat cumva mătușa Hannah? le-am întrebat pe fete.

Doar Beth s-a uitat la mine, zicând:

— Nu.

De când se mutase la Fort Cyprus cu o vară în urmă, Hannah fusese logodită de două ori, se măritase o dată și urma să divorțeze în curând. O iubeam pe sora mea mai mică, dar n-aș putea spune că am fost supărată când, în urmă cu câteva luni, se mutase mai aproape de oraș. Se angajase ca barmaniță pe Bourbon Street, la un băruleț pe nume Spirits, unde se serveau cocktailuri în cranii luminate și unde făceau niște sendvișuri *po' boy* delicioase. Era bună de barmaniță.

— Vine pe la noi? întrebă Jo de pe podea.

M-am uitat la Jo, în ochii ei de culoarea ciocolatei cu lapte.

— Nu știu sigur. O s-o sun mai încolo.

Amy scoase un *hmm* și se uită fix la televizorul oprit.

Nu voiam să discut cu fetele mele chestiuni de adulți. Voiam să-și păstreze inocența cât de mult posibil, dar să fie și foarte conștiente în același timp. Le vorbeam despre lucrurile care se petreceau în jur. Vorbeam cu ele despre evenimentele curente, despre războiul din jurul nostru, încercam să le explic pericolele, dar și bucuriile vieții de femeie, însă, pe măsură ce creșteau, devenea din ce în ce mai greu. A trebuit să le explic că lucrurile erau mai simple pentru băieții și bărbații din jurul lor, adesea fără vreun motiv bine întemeiat. A trebuit să le învăț să se apere dacă vreunul dintre acei băieți sau bărbați încerca să le facă rău. Să am patru fete cu vârste între 12 și 19 ani nu era doar cea mai grea slujbă pe care o avusesem vreodată, dar era și cel mai important lucru pe care urma să-l fac vreodată. Moștenirea mea nu urma să fie cea de soție de militar; ci faptul că am crescut patru femei de încredere, responsabile și capabile, pregătite să pășească în lume.

Aveam un puternic sentiment al datoriei; mai mult decât orice pe lumea asta, voiam să-și poarte tăria de caracter cu mândrie și bunătatea în văzul lumii.

Meg era prințesa familiei. Era copilul nostru minune ce ne fusese dat după două eșecuri dureroase și devastatoare. Își făcuse intrarea în lume într-o seară de Sfântul Valentin. Și nu că atunci când se întâmplase eram ieșită cu Frank la vreo cină romantică, sorbind merlot Yellow Tail de zece dolari paharul. De fapt, Frank era la birou și încerca din răsputeri să rămână treaz. Din oră în oră, trebuia să facă un tur al barăcilor din spatele clădirii. Părea că era mereu desemnat să facă turul barăcilor. (TB, cum scria Denise.)

Ura să facă asta, la fel și fetele, dar armata îi cerea s-o facă o dată pe lună. În noaptea aceea, a trebuit să sun de patru ori la birou până să îmi răspundă, în final, cineva și să mi-l dea pe soțul meu. A ajuns acasă când durerile deveniseră insuportabile și am urcat imediat în mașină. Am zis că o să se nască chiar acolo, în mașina noastră Chevy Lumina din 1990. Cu ochii ațintiți pe zarurile pufoase ce atârnau de oglinda retrovizoare, număram în timp ce acestea se mișcau înainte și înapoi, înainte și înapoi, și încercam să nu simt mirosul slab al țigărilor Marlboro pe care Frank le fuma în mașină înainte să aflăm că vom avea un copil. Frank mă ținea de mână și îmi spunea glume și m-a făcut să râd atât de tare, că îmi dăduseră lacrimile și abia mă puteam abține să nu mă scap pe husa neagră pufoasă de pe scaun. Ne simțeam tare bine împreună pe vremea aia.

Când am ajuns la spital, intrasem de prea mult timp în travaliu ca să mai poată să îmi facă anestezie epidurală, așa că, atunci când Meg a venit pe lume țipând în salonul de spital, tot ce am putut face a fost să țip și eu. Dar asta nu a fost decât o noapte, un moment. Ceva s-a schimbat profund în mine când am devenit mamă; am simțit că părțile dispersate ale vieții mele se adună la loc și am știut că am un rol nou.

A urmat Jo, însă nașterea ei mi-a lăsat urme pe corp. Era așezată invers și a refuzat să-și întoarcă trupușorul încăpățânat în direcția bună, așa că doctorul a trebuit să mă programeze la cezariană.

Cu Beth a fost simplu, doar 30 de minute de împins. Nașterea ei a fost calmă ca ea și a acceptat mai repede decât celelalte să o pun la sân.

Ultima, micuța Amy cea neplanificată, ne-a luat prin surprindere într-o zi de marți de taco, când mi-am dat seama că stomacului meu nu-i mai place taco, deși restului corpului îi plăcea. După Amy, l-am rugat pe doctor să se asigure că nu mai urmau și alte surprize.

Amy era la fel de focoasă ca mâncarea picantă după care poftisem când îmi creștea în pântec și m-am uitat acum la ea, apoi la celelalte fete ale mele. Preț de câteva minute, nimeni n-a zis nimic, iar eu mi-am imaginat, doar pentru câteva clipe, că Frank era acolo, stând în vechiul fotoliu pe care îl aveam încă de pe vremea

primului nostru apartament. Mi-l imaginam cântând după melodia de la radio. Îi plăcea să cânte și să danseze, chiar dacă habar nu avea de niciuna dintre ele.
— Am văzut pe internet că liceul White Rock a tăiat iar programul de muzică pentru elevi, zise Beth, trezindu-mă la realitate.
— Pe bune? întrebă Meg.
— Da. E naspa pentru elevi. Și așa era aproape inexistent, iar acum a dispărut cu desăvârșire, fără instrumente noi, fără excursii de documentare. Nimic.
— Chiar *așa*? răbufni Jo. Mă duc direct la biroul doamnei Witt. Ce rahat că...
— Josephine, ai grijă cum vorbești, am zis, cu ochii pe Amy.

Jo vorbea mereu urât, oricât de mult pretindea că încearcă să se abțină. Având în vedere că avea 17 ani, nu prea știam ce să fac.
— Scuze, Meredith.

Dintr-un motiv care îmi scăpa, începuse, de asemenea, să îmi zică pe numele mic.

În partea cealaltă a camerei, telefonul sună de unde era pus la încărcat, iar Amy se repezi să răspundă.
— Ce număr afișează? am întrebat.

Amy se aplecă și își îngustă ochii.
— ... Ceva cu bancă. Fort Cyprus National Bank.

Mi s-a oprit respirația. În Ajunul Crăciunului? Serios? Banca respectivă era deja suficient de coruptă, căci cerea dobânzi uriașe și avea un marketing dubios. Se știa că plasează angajate drăguțe la intrările în PX[3] și Walmart ca să-i atragă pe militari să-și deschidă conturi, zâmbindu-le și promițându-le depozite directe garantate de Armată.
— Lasă-l să sune, i-am spus.

Amy încuviință și opri sonorul. Se uită la luminița roșie până se opri din clipit și apoi întrebă:
— Cine sună de la bancă?

Am pornit televizorul.
— La ce film ne uităm? întrebă Meg. Cred...

Își trecu unghiile făcute peste raftul cu DVD-uri de la picioarele ei și bătu cu degetul în unul.
— Ce ziceți de *Avertizarea*?

Îi eram recunoscătoare lui Meg că schimbase subiectul. Meg se pricepea întotdeauna să citească starea de spirit dintr-o încăpere și să construiască și să dezvolte povești veridice prin care să distragă atenția cuiva, să-l farmece sau să-l lase fără replică.
— Urăsc *Avertizarea,* se smiorcăi Amy și se uită la mine, implorându-mă.

Nu era deloc amuzant când Meg o îmbrăca pe Jo ca pe fata din fântână din film. Nu râdeam deloc. Bine, poate puțin, dar tot eram supărată pe fiica mea cea mare că-și teroriza sora mai mică.
— Serios?

Vocea lui Jo avea ceva înspăimântător, ca și cum încerca să o sperie pe cea mică. Jo se întinse să o gâdile pe Amy, dar Amy se

trase într-o parte.

— Te rog, mami, spune-i lui Meg că nu ne uităm la *Avertizarea*!

Meg mă trase de pantaloni.

— Atunci la *Cheia schelet?* sugeră Beth.

Era filmul ei preferat. Beth iubea filmele cu Kate Hudson, iar faptul că locuiam chiar lângă New Orleans făcea ca filmul să fie chiar și mai special.

— Jo, la ce vrei să te uiți? am întrebat.

Jo se duse la standul cu DVD-uri, făcând-o pe Amy să scoată un strigăt de durere când îi puse genunchiul pe degetele de la picioare.

— *Coșmarul de la cabană* sau...

Luă *Interviu cu un vampir.*

Mi se părea că sunt o mamă *cool* când fetelor mele le plăceau filmele cu care crescusem eu. De mai bine de 20 de ani, *Interviu cu un vampir* era filmul meu favorit. Până în ziua de azi, Anne Rice e singurul autor pe care l-am citit în întregime.

Meg zise încet:

— Filmul ăsta îmi aduce aminte de River...

Simpla rostire a numelui acelui băiat îmi făcu inima să bată cu putere, dar, din fericire, înclinația fetelor mele pentru dramă îmi distrase atenția. Amy se ridică în picioare, smulse filmul din mâinile lui Jo și îl aruncă sub bradul de Crăciun. Jo strigă la ea indignată, iar Meg îi trimise un sărut lui Amy.

— Sună John, strigă Meg și dispăru din cameră chiar înainte să apuce să-i sune telefonul.

— Rămâne *Coșmarul de la cabană,* zise Jo și luă telecomanda de pe masă.

În timp ce Jo butona DVD playerul, Amy fugi la baie, iar Beth dispăru în bucătărie. Se făcu liniște în casă, nu se auzea decât bipăitul cuptorului cu microunde, apoi un zumzet încet de la ce pregătea Beth acolo. Casa noastră nu era de obicei atât de liniștită. Când Frank era acasă, se auzea mereu muzică sau râsetele lui, uneori cânta...

Dar tăcerea nu avea să dureze mult și nici nu eram sigură că doream să dureze, însă mă bucuram de ea atât cât dura. Am închis ochii și curând am auzit pocniturile de pop-corn și mirosul desfătător de unt.

Jo stătea cu picioarele încrucișate lângă televizor, uitându-se în jos la șosetele cu desene de acadele pe ele. Unui străin, Jo i s-ar fi părut tristă, cu buzele țuguiate și ochii triști, dar eu știam că e doar calmă. Părea că se gândește la ceva important și aș fi vrut să pot să-i citesc gândurile, să-i iau o parte din greutate de pe umeri. Nu mai voiam să fie liniște.

— Cum merge cu scrisul? am întrebat-o.

Nu prea mai petreceam mult timp singură cu Jo acum, că își luase o slujbă care părea că-i place, de vreme ce petrecea atât de mult timp acolo.

Jo dădu din umeri.

— Bine, cred.

Își trecu palmele peste obraji și mă privi.

— Cred că bine. Cred că foarte bine.

Schiță un zâmbet timid și își acoperi gura.

— Aproape c-am terminat. Să folosesc numele meu real?

— Dacă vrei. Ai putea să folosești și numele meu de fată. Când pot să-l citesc?

Zâmbetul îi dispăru chiar mai repede decât apăruse.

— Sau mai bine nu.

Am zâmbit ca să-i arăt că nu eram supărată, înțelegeam de ce nu voia să-i citesc încă articolul. Asta mă durea puțin, bineînțeles, dar știam că avea motivele ei și nu doream să o presez prea tare.

— Ai putea să i-l trimiți lui tati, i-am sugerat.

Se gândi o secundă.

— Crezi că are timp? Nu vreau să-l distrag.

Uneori îmi părea prea matură.

Ușa de la baie se deschise și Amy se întoarse în cameră cu pătura din dormitor după ea. Părinții mi-o dăduseră la petrecerea de dinaintea nașterii ei, dar acum era uzată, iar peticele colorate din care era făcută erau cam ponosite.

Amy, cu părul ei blond și obsesia pentru luciul de buze, încerca să crească prea repede. Voia, mai mult decât orice, să fie precum surorile ei mai mari, dar era doar sora mai mică tipică. Și sora mea fusese la fel, se ținea mereu scai după mine și încerca să fie egala mea. Amy era acum în clasa a șaptea, care părea să fie cea mai grea dintre toate. Nu îmi aduceam aminte prea multe despre clasa mea a șaptea, deci bănuiesc că nu fusese prea grea pentru mine. Clasa a noua, însă – ei, pe *asta* chiar mi-o aminteam.

Jo o necăjea pe Amy, avertizând-o că ar trebui să înceapă să se pregătească de liceu acum. Dar Amy era la vârsta aceea critică la care credea că le știe pe toate. Iar din punct de vedere fizic se afla într-o etapă dizgrațioasă, când încă nu era complet dezvoltată. Obraznicele din clasa ei râdeau de silueta ei osoasă și de faptul că nu-i venise menstruația. Nu mai departe de săptămâna trecută, Amy venise acasă și mă întrebase dacă putea să se radă pe picioare. Conform regulii mele, fetele se puteau rade pe picioare după ce le venea menstruația, dar, când i-am zis asta lui Amy, s-a pus pe plâns și s-a dus în baie. Nu știu de unde scosesem regula, probabil de la maică-mea, dar, având în vedere cât de mult o afectase pe Amy, am ajutat-o chiar în ziua aceea să se radă pe picioare.

Meg nu era doar cea mai mare, era și adjuncta mea în casa pe care o primiserăm de la stat. Uneori era simplu să ne prefacem că era casa noastră, până când se întâmpla ceva, cum ar fi să primim o amendă pentru că iarba din față era prea mare. Mă uitam pe fereastră când văzusem un bărbat în curtea din față, aplecat și măsurând iarba. Când am ieșit la el, s-a întors repede la mașină, dar nu înainte de a-mi da o amendă. Se pare că cei de la spațiul locativ nu aveau nimic mai bun de făcut decât să măsoare iarba oamenilor.

Speram ca într-o bună zi să putem să ne cumpărăm propria noastră casă, poate după ce se pensiona Frank. Nu știam în ce stat ne vom stabili după ce termina cu armata, dar undeva în mijlocul pustietății, în New England, mi se părea drăguț. Însă Frank vorbea adesea despre un orășel liniștit, pe malul oceanului, unde puteai să porți șlapi toată ziua. Evident că mai depindea și de unde se vor duce fetele în final. Amy mai avea de stat pe acasă încă șase ani, iar Beth... ei bine, Beth nu știu dacă va dori vreodată să plece, dar asta nu era o problemă.

Beth aduse două castroane cu pop-corn și toată lumea se așeză confortabil în camera noastră mică. Eu stăteam în fotoliul lui Frank, Amy ședea lângă Beth, iar Meg se așeză în capătul celălalt al canapelei; Jo era pe podea, lângă televizor.

— Toată lumea e gata? întrebă Jo și dădu drumul înainte să răspundă cineva.

În timp ce filmul începea, m-am gândit din nou cât de repede crescuseră fetele. S-ar putea să fie ultimul Crăciun petrecut împreună. Anul viitor, Meg va fi, cel mai probabil, cu familia lui John Brooke în Florida sau unde era casa lor de vacanță. Uneori nu mai puteam ține șirul. Nu că Meg avusese o tonă de iubiți, dar avusese, totuși, câțiva. Spre deosebire de mama, eu eram cu ochii pe fetele și pe băieții cu care veneau acasă, deși până acum asta însemnase să stau cu ochii doar pe Meg. Pe Frank îl interesa chiar mai mult decât pe mine, dar știam din proprie experiență că, dacă eram prea protectoare cu fetele, ar fi fost mai rău decât să mă asigur că le educam în privința iubiților și a relațiilor.

Când Meg avea 16 ani, o dusesem la un control ginecologic, lucru care o făcuse pe mama să-mi țină o predică neplăcută.

Nu era ea chiar persoana potrivită să dea sfaturi: făcuse doi copii înainte să împlinească 21 de ani.

Telefonul fix sună din nou, iar Jo se aplecă și îl închise.

Apoi sună telefonul lui Meg, o melodie pop pe care Amy începu imediat să o imite.

— Ce-ți e și cu tehnologia asta, comentă Jo de pe podea.

— E doamna King, oftă Meg și se ridică în picioare.

Jo luă telecomanda și opri filmul. Meg dispăru în bucătărie.

Amy se așeză în locul lui Meg, deși știa că va trebui să treacă la locul ei când se va întoarce aceasta.

— Sunt prea mică să muncesc, dar, când o să am vârsta să pot, o să găsesc ceva mai bun decât un magazin de cafea sau unul de cosmetice.

— Ești îngrozitoare, zise Jo.

— Ești îngrozitoare, o imită Amy cu o voce care semăna bine cu a lui Jo.

Pentru că era cea mai mică, lui Amy îi plăcea să scoată în evidență defectele surorilor ei de câte ori i se ivea ocazia. Bănuiesc că încrederea ei de sine avea de suferit pentru că era dominată de trei surori mai mari pe care, în felul ei, le admira. Dragostea de surori e o chestiune cu dus și întors, pentru că le iubea pe surorile ei

mai mult decât orice, dar, în același timp, era geloasă pe aproape tot ce aveau ele. Pe șoldurile late ale lui Meg, pe încrederea în sine a lui Jo, pe dibăcia lui Beth de a găti orice, oricând...

Când Meg se întoarse în sufragerie, Jo reporni filmul.

— Te-a plătit? întrebă Beth, parcă citindu-mi gândurile.

Nu mă deranja că Meg lucra pentru doamna King, chiar dacă aceasta mă intimida cu casa ei enormă și cu câinii ei pitici de rasă. Nu îl cunoscusem niciodată pe domnul King, dar îi văzusem pe cei trei copii ai lor în câteva ocazii. Meg chiar avusese ceva cu Shia, băiatul lor, și înțelegeam de ce. Era drăguț, inimos și plin de pasiune. Îmi ziceam că, dacă există un bărbat pe măsura lui Meg, acela era Shia. Nu știu prea multe despre ce seîntâmplase între ei, dar mă gândeam că, dacă Meg ar fi dorit, mi-ar fi spus.

Meg dădu din umeri.

— Încă nu. Nu știu de ce.

Jo își dădu ochii peste cap și ridică mâinile în aer. Meg se holbă la ea în loc de răspuns.

— Dar n-ai întrebat-o? am zis eu.

— Ba da. Dar e prea ocupată.

— Cu ce? Cu petrecerile?

Meg oftă.

— Nu.

Clătină din cap spre mine.

— E din cauza sărbătorilor – de asta-i ocupată.

— Sunt surprinsă că nu te deranjează. Credeam că ești mai dură de atât, zise Jo.

— *Sunt.*

— Da, e. Dar nu ești la fel de dură ca Jo, totuși – Jo e dură ca un băiat! râse Amy.

Jo sări în picioare.

— Ce ai zis?

Am oftat din fotoliu.

— Amy.

I-am rostit numele suficient de aspru ca să se uite la mine.

— Ce am vorbit noi despre asta?

Nu aveam de gând să tolerez așa ceva la noi în casă. Fetele n-aveau decât să se îmbrace cum doreau ele.

— Am zis că *te porți* ca un băiat.

Amy se ridică în șezut pe canapea, parând încercarea lui Meg de a o lua pe genunchi. Știam că, dacă lucrurile se înfierbântă prea tare, va trebui să intervin, dar voiam să le las pe fete să încerce să rezolve situația singure. La fel ca Meg cu doamna King, deși tupeul femeii de a nu plăti munca onestă mă scotea din sărite.

— Și ce înseamnă asta, de fapt, Amy? Pentru că nu e adevărat că băieții sunt mai puternici decât fetele!

Jo vorbea răspicat, arătând prin aer semnele citării.

— Duritatea n-are nicio legătură cu băieții. Dacă e ceva...

— Nu e adevărat! Poți să ridici aceeași greutate ca un băiat? o provocă Amy.

— Doar *nu* vorbești serios, zise Jo, fără inflexiuni în voce.

Meg cuprinse umerii firavi ai lui Amy și își apăsă unghiile înflorate în cămașa de noapte de un albastru azuriu a surorii ei. Amy pufni încăpățânată, dar se lăsă în jos și o lăsă pe Meg să se joace în părul ei.

Jo aștepta cu mâinile în șold.

Filmul rula în fundal.

— Hai să ne bucurăm de vacanța de iarnă. E mai bine decât să stăm la ora de matematică, nu? întrebă Beth.

Scumpa mea Beth încerca mereu să aplaneze lucrurile. Semăna cel mai mult cu Frank în privința asta. Jo îi moștenea pasiunea pentru politic și social, dar Beth era cea care empatiza cel mai mult.

Beth și Jo se uitară una la alta câteva momente înainte ca Jo să se așeze în tăcere pe podea.

Însă nu peste mult timp, Amy reluă subiectul ei preferat din ultimele zile.

— Nu-i mult mai bine ca la ora de matematică. Nu e corect. Nu înțelegi că toate fetele din școală o să vină cu haine noi, cu telefoane noi, cu pantofi noi.

Enumeră toate aceste lucruri pe degete și ridică telefonul în aer.

— Și sub bradul nostru n-a fost niciun cadou.

M-a durut inima când am auzit-o și m-a cuprins un sentiment de vinovăție. De data asta, vorbi Beth prima.

— Câștigăm mai mulți bani decât jumătate din fetele de la școală. Uitați-vă la casa noastră și la ale lor. Și la mașina noastră. Uitați-vă în jur și amintiți-vă cum era înainte ca tata să fie făcut ofițer.

Cuvintele lui Beth erau mai tăioase decât de obicei; Amy păru că se simte cea mai vizată, pentru că se încruntă și se uită fără țintă prin cameră, la pereții bej și la ecranul plat de 127 de centimetri cumpărat de la PX, bineînțeles fără taxe. Se uită apoi la bradul de Crăciun.

— *Exact* ce voiam eu să zic. Am fi putut să avem...

Dar, cum se întâmpla adesea când făcea pauză, Jo o întrerupse pe Amy ca să le amintească tuturor că familia avea bani în plus doar pentru că acum Frank se ferea de gloanțe și dispozitive explozibile artizanale în Irak, așa că trebuia să respectăm acest lucru și să nu părem niște oportuniste pe spinarea lui.

Nu îmi plăcea când vorbeau despre asemenea detalii; era prea mult. Mă întrebam dacă mai am sticla aia de Baileys în frigider. Îmi aminteam că da.

— În plus, continuă Jo, scoasă din sărite, toate fetele din clasa ta *fură* mare parte din chestiile pe care le au. Chiar crezi că familia Tiarei Davis își permite să-i cumpere ochelari de soare Chanel? Doar ofițerii își permit, iar tu nu ai copii de ofițeri în clasă, în afară de un băiat care s-a mutat din Germania, cum îl cheamă?

Amy îi mormăi numele.

— Joffrey Martin. E un cretin.

Jo încuviință.

— Da, el. Așa că nu fi geloasă. Pe-aici n-are nimeni altcineva bani decât pe 1 și pe 15 în fiecare lună.
— În afară de familia King, zise Meg în șoaptă.

Cuvintele ei exprimau mai mult decât supărarea că nu fusese plătită. Toate își dădeau seama, din vocea ei, că era vorba de dorința de a avea lucruri bune, iar familia King le avea din plin. Existau chiar zvonuri că aveau toalete de aur în vila lor imensă, deși Meg zicea că nu văzuse așa ceva.

Știam cât de mult îi plăcea lui Meg să lucreze ca asistentă pentru doamna King. Nu eram prea sigură cum se va descurca prințesa mea, Meg, când va fi nevoită să primească ordine toată ziua, dar, de când doamna King o luase de la slujba ei de la Sephora și o rugase să lucreze pentru ea, încă nu o concediase. Până acum, fișa postului ei era complet necunoscută, în afară de faptul că trebuia să o machieze pe doamna King și să-i plimbe câinii guralivi. Săptămâna trecută, Meg îi încărcase mașina de spălat vase, dar îmi spusese că doamna King i-a zis să nu se mai atingă vreodată de vasele murdare. Nu eram sigură dacă îmi plăcea acel mesaj, dar Meg avea 19 ani și trebuia să o las pe ea să hotărască ce fel de femeie dorea să devină.
— Oricum nimănui nu-i place de ei, zise Amy.
— Ba da, le luă Meg apărarea.
— Bine, îți place *ție* de ei. Dar asta nu zice prea multe. E ca și cum ai zice că oamenilor le place de Amy, o tachină Jo, dar Amy nu se prinse imediat.

Dar apoi se aprinse ca un foc de artificii și începu să țipe la sora ei:
— Jo mereu...

Meg o trase pe Amy înapoi pe genunchii ei.
— Amy, era un *compliment*... În orice caz, și John Brooke va fi ofițer. Peste câteva săptămâni, când termină școala la West Point.

Mă simțeam ca o adolescentă când am dat ochii peste cap întorcându-mă către Meg la auzul acestor vorbe.
— Nu mai vorbi de grade în felul ăsta. Pari o snoabă.

Ce nu spusese Meg era că nu o deranja prea tare să fie snoabă dacă asta însemna să aibă ochelari de soare Chanel sau o casă cu piscină, ca doamna King. O auzisem săptămâna trecută spunându-i lui Amy chiar aceste cuvinte.
— Da, Meg, adăugă Amy.
— Taci din gură, Amy.
— Meredith, ai idee cât sunt de bogați? întrebă Meg.

Am clătinat din cap că nu. Știam doar că domnul King ajuta firme mari să scape de procese. Eu nu eram fascinată de familia King așa cum păreau să fie fetele mele. Eram opusul fiicei mele mai mari; uram din tot sufletul când oamenii se credeau mai buni decât alții, lucru care se întâmpla destul de des în comunitatea din Armată. Înainte de ultima avansare a lui Frank, simțeam că mă potriveam foarte bine cu soțiile gradaților. Toată lumea era la fel de singură, la fel de falită, la fel de stresată din cauza războiului și

preocupată de grija gospodăriei. Unele dintre soțiile subofițerilor aveau chiar serviciu, ceea ce îmi plăcea. Aveam un grup mic de prietene, o tânără soție care tocmai născuse primul copil și o femeie de vârsta mea care tocmai venise la Fort Cypius din Fort Bragg.

După ce Frank fusese avansat, grupul meu de rang inferior nu m-a mai acceptat, dar nu mă potriveam nici cu cercul soțiilor de ofițeri. Să fii nevastă de ofițer însemna o responsabilitate socială mai mare, pe care eu pur și simplu nu o doream. Aveam deja de crescut patru fiice și mai aveam și un soț pe care să-l sprijin când era plecat.

Denise Hunchberg, șefa vechii noastre organizații Family Readiness Group, fusese cândva o persoană plăcută, dar devenise din ce în ce mai răutăcioasă și nebună din cauza brumei de putere pe care o avea. Mă scotea din sărite să o văd cum se folosea de așa-zisa ei autoritate ca să le intimideze pe soțiile mai tinere. De fiecare dată când mă certa sau când își bătea joc de vreo soție pe la spatele acesteia, îmi imaginam cum mă ling pe degete și îi șterg sprâncenele desenate cu creionul pe fața ei antipatică.

Uneori, când mă simțeam lipsită de importanță, mă gândeam să-i spun lui Denise – o femeie care se purta de parcă statutul ei în FRG era similar cu al unui lider din lumea liberă – că soțul ei se culcase cu doctorița de două ori în timpul ultimei misiuni a batalionului. Când Denise mă certase fiindcă uitasem să aduc chifle pentru hotdog la ultima strângere de fonduri, am fost cât pe ce să-i spun. Dar m-am abținut. Eram prea deșteaptă ca să fac ceva atât de prostesc. Ar fi fost un lucru îngrozitor să distrug familia cuiva și, în plus, un soț și-ar fi încasat-o pentru că soția lui avea gura mare, așa încât comportamentul meu trebuia să fie matur, princiar dacă se putea.

Soțiile ofițerilor aveau un alt standard față de soțiile gradaților și nu puteam să-i fac așa ceva lui Frank. Uneori simțeam că la Fort Cyprus erai ca un pește închis într-unul din acvariile acelea de la Walmart. Prea mulți pești, prea puțină mâncare și niciun loc în care să poți să pleci în afară de partea cealaltă a acvariului murdar.

Și fiicele noastre trebuiau să aibă o reputație bună. Cel puțin cât se putea pentru patru fete adolescente. Zvonurile circulau mai repede decât lumina într-o bază a Armatei, iar surorile Spring răspândiseră sământă de bârfă în tot orașul.

Conversația luase alt curs în timp ce mă gândeam la Denise, pentru că vorbele lui Amy mă treziră la realitate:

— Iar tata are o slujbă mai sigură decât oricine altcineva. Nici măcar nu trebuie să poarte pistol.

Nu-i spuse nimeni că nu era adevărat.

Îi zisesem această minciună mai demult, ca să o fac să se simtă mai bine. Adică, ce naiba aș fi putut să-i spun unei fete de șapte ani care mă întreba dacă tatăl ei ar putea muri?

În ceea ce o privește, Jo încerca întotdeauna să ignore pușca uriașă care atârna peste pieptul tatălui ei în toate fotografiile pe care le posta pe Facebook. Jo ura puștile și o spunea mereu. Ar fi fost

bucuroasă să nu vadă niciodată o armă în viața ei. Și eu aș fi fost la fel.

— Eu n-aș spune că ești în *siguranță* când te afli într-o bază în mijlocul Mosulului, zise Jo, fără să încerce să ascundă tonul sumbru.

Renunțase de mult să se mai prefacă.

În afară de Amy, care nu avea detalii, fiicele mele știau unde era tatăl lor și cât de periculos era în Irak. Știau că se murea acolo, în ambele tabere. Ca tatăl Helenei Rice. Plecase cu două zile înainte ca ea să înceapă ultimul an de liceu și până la Crăciun era mort. Helena și mama ei se mutau acum înapoi de unde veniseră înainte ca Armata să le spună unde să stea. Li se dăduseră doar 90 de zile să evacueze casa.

Era îngrozitor, pur și simplu îngrozitor.

— E cea mai sigură bază, zise Amy.

O altă minciună pe care i-o spusesem.

— Nu, începu Jo, dar am întrerupt-o, spunându-i pe nume.

Brusc, mă simțeam obosită. Uneori, aveam asemenea momente când îmi doream ca Frank să fie aici și să mă ajute să le explic fetelor lucruri atât de grave.

— *Meredith,* mă apostrofă Jo, deși se mai înmuie puțin când simți privirea lui Beth ațintită asupra ei.

— Hai, Jo. Să ne uităm la film.

Eram foarte obosită; eram foarte obosită în ultima vreme. Voiam să mă ridic și să mă duc la frigider.

— Scuze, Beth, că îngrijorarea mea pentru viața tatălui nostru îți întrerupe filmul, izbucni Jo, încrucișându-și brațele.

Dacă Jo le-ar fi zis așa ceva lui Amy sau lui Meg sau chiar mie, ar fi fost trasă de urechi, i s-ar fi ținut o predică sau s-ar fi ales chiar cu o palmă de la Amy. Dar Beth nu spuse nimic. După câteva secunde, Jo dădu volumul mai tare la televizor. Am simțit cum se risipește tensiunea de pe umerii lui Jo, apoi și de pe ai mei.

Ne era dor de Frank, asta era tot.

Surorile Spring trecuseră prin diverse faze din punctul ăsta de vedere. Meg simțise cel mai tare lipsa tatălui când iubitul ei le arătase celorlalți băieți la școală poze care ar fi trebuit să fie doar pentru ochii lui. Jo simțise cel mai tare lipsa tatălui când fusese aleasă să fie cel mai tânăr editor pe care îl avusese vreodată ziarul școlii; apoi îi simțise lipsa chiar și mai tare când îi fusese retras titlul. Beth simțea cel mai tare lipsa tatălui când cânta și nu găsea nota potrivită. Amy simțea cel mai tare lipsa tatălui când voia să-l audă cântând melodiile ei Disney favorite. Și, nu în ultimul rând, mama lor îi simțea lipsa când viața devenea pur și simplu prea grea ca să o ducă singură.

Toate cinci îi duceam dorul locotenentului nostru din motive diferite și abia așteptam să se întoarcă luna viitoare. Ai fi zis că e plecat de mult mai mult de un an, iar două săptămâni de permisie nu erau deloc suficiente.

În timpul celor două săptămâni, încerca întotdeauna să petreacă timp cât pentru un an cu fetele sale. Anul trecut, am mers cu mașina din Louisiana până în Florida și am petrecut o săptămână la Disney World. Simțisem cum neliniștea lui Frank creștea cu fiecare foc de artificii de pe cer. A plecat în timpul spectacolului și îmi voi aminti mereu expresia de pe fața lui când se întorcea la hotel, cu umerii tremurând la fiecare floare de foc ce lumina cerul. Lui Jo artificiile i se păreau frumoase, i se citea asta în ochii mari, așa cum lui Amy i se citea în zâmbetul larg. Mie îmi creșteau pulsul și îmi făceam griji pentru soțul meu care nu putea să facă față exploziilor haotice de culoare.

Când Frank dispăruse în mulțimea zgomotoasă, am luat-o la goană după el, în timp ce Meg a lăsat fetele în grija lui Jo și a fugit după un băiat pe care îl cunoscuse când stăteam la coadă să intrăm în castelul Cenușăresei.

Jo zâmbi și se aplecă spre urechea surorii ei. N-am auzit ce i-a spus, însă eram sigură că nu voiam să știu.

Cuptorul bipăi în bucătărie și Beth sări în picioare. Dacă auziseră și celelalte fete sunetul, nu o arătau. Beth petrecea mult timp în bucătărie. În ultima vreme, aveam din ce în ce mai puțin chef să gătesc, iar Beth era singura dintre fete care observa când creștea mormanul de rufe murdare.

— Ne uităm și noi la un film, sau ce facem? Toată lumea să tacă din gură și să nu se mai foiască! exclamă Amy, iar Jo își dădu ochii peste cap.

În fiecare an, mă uitam cu fetele la filme de groază în Ajunul Crăciunului. Era o tradiție de când petrecusem primul Crăciun singură cu Frank. Eram cantonați în Las Vegas și îmi era dor de acasă. În copilărie, Halloweenul fusese mereu sărbătoarea mea preferată. Mama se pregătea cum putea ea mai bine, iar eu împrumutasem dragostea ei pentru această sărbătoare, așa că, în acel Ajun de Crăciun, încercând să-mi alin dorul de casă, dădusem peste un maraton de filme cu monștri. Adoptasem acest obicei de atunci și le molipsisem și pe fete.

Toate fiicele mele erau înnebunite după Halloween și chestii înspăimântătoare și, de când ne mutaserăm în New Orleans, Beth și Amy erau chiar mai atrase de poveștile cu voodoo și legende urbane care circulau în Big Easy[4]. De Halloween, mă mândream cu cea mai înspăimântătoare casă din zonă, indiferent unde locuiam. Îmi aduceam aminte de copilăria mea și le spuneam povești cu stafii din locuri bântuite ale orașului meu natal din Midwest. Când eram mică, îmi petreceam sfârșitul de săptămână împreună cu prietenii mei, colindând locurile „bântuite” din împrejurimile orășelului, asta reprezentând una din puținele amintiri frumoase pe care le aveam de acolo. Așa că am avut noroc ca în acel Ajun de Crăciun să dau peste un maraton de filme de groază la televizor, în loc de unul, să zicem, despre sate în ruină și alcoolici.

Jo arătă spre ecran:

— Îmi place partea asta.

Alegea același tip de filme, din aceeași perioadă, în fiecare an, totdeauna un horror cu viruși sau cu zombi. Anul trecut văzuserăm *După 28 de zile.* Meg alegea mereu filmele în funcție de actorul principal. Anul trecut făcuse o pasiune pentru Tom Hardy și trebuie să spun că eram de acord cu ea în această privință... o chestie la fel de neobișnuită precum ketchupul pe tacos.

— Și mie, zise Amy.

Am văzut-o pe Jo zâmbindu-i lui Amy și mi s-a înmuiat inima.

În casă se așternu liniștea, nu se mai auzea decât televizorul.

2
jo

Ca de obicei, m-am trezit prima în dimineața de Crăciun. În mod normal, mă trezeam înainte să răsară soarele și coboram scările să arunc o privire la darurile împachetate de la „Moș Crăciun". Apoi o trezeam pe Beth, apoi pe Meg. Amy se trezea mereu odată cu Beth, pentru că dormeau în aceeași cameră.

Dar anul acela era diferit. Nu simțeam nevoia să intru încetișor în sufragerie și să verific darurile. Măcar șosetele erau atârnate și în acel an. Ciorapii erau preferații mei de Crăciun, pentru că părinții mei îndesau cât mai multe prostii, în majoritate bomboane, în șoseta gigantică. O trânteam pe jos și trebuia să le țin pe surorile mele departe de lucrurile mele, deși le aveau și ele pe ale lor. Amy era cea mai rea; se știa că schimba pe furiș lucrurile ei cu ale noastre dacă-i plăcea mai mult ce aveam noi.

Aveam fiecare ciorapul ei gros cu numele cusut pe el. La nașterea noastră, mama mamei făcuse pentru fiecare din noi câte unul. Al meu era cel mai urât, cu un Moș Crăciun care părea cam beat și cam nebun. Burta îi atârna într-o parte, iar barba era un cenușiu-închis, la fel cum avea și dinții. Zâmbetul său nu era mai puțin sinistru, și, cum se uzase de-a lungul timpului, părea că moșul cel rău stricase singur țesătura. Mă făcea să surâd în fiecare an când îi despachetam.

Meg comenta mereu că cei de la Target aveau desene mai frumoase pe ciorapi. În loc de niște bijuterii prețioase de la vreo rudă îndepărtată de rang înalt, surorile Spring aveau niște ciorapi vechi de la mamaie – cu care Meredith nu mai vorbise de aproape doi ani de zile. Chiar și așa, a trebuit să aleg de partea cui sunt și doar una dintre cele două femei mă hrănea. Oricât de mult îmi plăcea mamaie, am fost de partea lui Meredith.

Așa că anul acesta Meredith s-a apucat să agațe ea ciorapii (Dumnezeule, chiar imediat după Ziua Recunoștinței). Pe mine mă deranja mai puțin decât pe surorile mele lipsa cadourilor de Crăciun. Chiar și Beth, care nu se dădea în vânt după haine ca Meg sau după cărți ca mine sau după ea însăși ca Amy, era topită după cadouri. Dacă Crăciunul ar fi o persoană, aceea ar fi Beth. Beth însemna biscuiți proaspăt scoși din cuptor, râsete blânde și dărnicie.

Iar eu aș fi Halloweenul, mă gândeam eu în timp ce trăgeam sertarul de sus al dulapului și scoteam cărticelele pe care le cumpărasem pentru surorile mele. Îmi cheltuisem jumătate din salariu pe ele. Câștigam suficient ca barista într-o cafenea/librărie și îmi plăcea să am banii mei. Știam că Beth va citi, probabil, cartea de poezii – și că va fi foarte mândră de mine că mi-am cheltuit banii ca să le cumpăr cadouri tuturor —, dar speram ca Amy și Meg să le deschidă măcar pe ale lor. Dacă nu, cel puțin autorul câștiga câțiva dolari pentru că-i cumpărasem cartea.

Visam la ziua în care voi scrie cuvinte pe care oamenii chiar le vor citi. Era în regulă chiar și dacă vindeam numai patru exemplare. Mă mulțumeam chiar și cu o persoană rătăcită care să cumpere ceva din ce scriam și să-i placă – la naiba, aș fi încântată și dacă ar *termina-o* măcar. Beth îmi spunea mereu că eram prea dură cu mine, prea nerăbdătoare să vină ziua de mâine și prea sensibilă, dar nu eram tocmai de acord cu ea. Dacă trecutul și prezentul erau de doi bani și nimeni nu părea că învață din greșeli, de ce să nu privesc spre viitor? Viitorul era unicul lucru pe care-l așteptam cu nerăbdare.

Beth era singura care chiar citise fiecare articol pe care reușisem să-l public în ziarul școlii și îmi spunea mereu că sunt foarte talentată. Îmi lăuda povestioarele prostești despre competițiile școlare de dansuri și de dezbateri, dar eu abia așteptam să pot scrie despre lumea de dincolo de zidurile școlii din White Rock. Nu voiam să scriu despre cum a câștigat Shelly Hunchberg o coroană lucioasă făcută din plastic ieftin și diamante false care reflectau lumina a ceea ce curând vor fi niște visuri spulberate.

Voiam să scriu despre nebunia din țara mea, din lumea întreagă. Voiam să-mi folosesc vocea nu doar ca să gâdil ego-ul lui Mateo Hender cu o pagină plină de poze cu el în uniformă pe terenul de fotbal, cu pernițele groase care-i umflau trupul deja supradezvoltat. Eram sătulă să mai postez statisticile ROTC[5] și, de vreme ce 90% dintre elevii de la liceul White Rock erau copii de militari, programul nu avea cum să se oprească. Nu aveam nicio problemă cu asta – era destul de cool să urmărești ROTC-ul –, dar aveam nevoie de mai multă libertate.

Voiam să scriu despre lucrurile care vor conta peste doi ani, când Shelly va fi gravidă cu copilul lui Mateo, iar el va fi în Armată sau va lucra la un drive-thru local. Aș vrea să pot scrie despre numărul de militari care au venit acasă la familii săptămâna trecută – sau despre cei care nu au venit. Coada de 20 de mașini pe care o văzuserăm Meg și cu mine la Starbucks cu ocazia acțiunii „Dă mai departe”[6] nu va ajunge niciodată în paginile ziarului școlii noastre. Deși ar fi putut; era o poveste simplă și drăguță. Domnul Geckle era un prost.

„Cititorii noștri sunt prea tineri ca să citească așa ceva", îmi spusese el, arătând cu degetul lui ridat articolul meu despre protestele care luau amploare în toată țara.

„Ba nu, domnule Geckle, nu sunt. Sunt adolescenți de vârsta mea."

Mă agitasem de parcă domnul Geckle ar fi știut cum e să fii adolescent în secolul XXI.

„Prea subiectiv, prea controversat", murmurase și-mi făcuse semn cu mâna să plec.

Nu aveam de gând să accept așa ceva și sunt convinsă că nici el nu se aștepta să plec pur și simplu. Mă știa deja de doi ani.

„Totul e adevărat, e adevărat."

Am luat foaia de hârtie și l-am urmărit în jurul biroului.

Imitația de lemn din care era făcut biroul lui enorm era plină peste tot de semne de stilou și de inițialele elevilor. Școala renunțase să le mai înlocuiască. Era un fel de modă să-ți scrii inițiale pe catedră. Am susținut mereu că era o dovadă de imaturitate, ba mai mult, că nu avea niciun sens, totul până acum.

Abia stând în fața lui, cu cel mai bun articol al meu respins pentru că el nu voia să creadă suficient în capacitatea mentală a elevilor lui, am văzut scrijeliturile într-o altă lumină. Ca pe un act de rebeliune. Brusc, îmi plăceau. Voiam să mă aplec peste biroul plin de graffiti, să-i iau stiloul cu monogramă din buzunarul cămășii și să-mi scrijelesc numele în imitația de lemn. Mi-am promis că o să îmi fac curaj mai târziu, o să mă întorc și o să-mi scriu numele chiar pe biroul lui, ca să nu mă uite niciodată – pe mine și cât de mult s-a înșelat în legătură cu ideile mele.

Dar domnul Geckle continua să îmi spună nu. Îmi întărea temerea că poveștile adevărate nu vor ajunge niciodată la urechile colegilor mei. Cel puțin nu aici, în școala asta mică din fundul Louisianei. Norocul lor că există internetul, astfel încât nu sunt complet rupți de ce se întâmplă în lumea din afara bazei Armatei. Nu aveam de gând să renunț de tot, dar trebuia să accept că poveștile mele nu vor ajunge niciodată pe prima pagină. Povești cu alde Mateo și Shelly ajung pe prima pagină peste tot în lume.

Telefonul îmi bâzâi în buzunarul de la pantaloni și am îndesat cele patru cărți în buzunarul din față al hanoracului cu care eram îmbrăcată, ca să opresc alarma pe care o pusesem.

Trebuia să sun la muncă și să le spun că puteam să fac eu turele neacoperite cât eram în vacanța de iarnă. Eu nu voiam timp liber ca restul colegilor. Îmi plăceau sărbătorile la Pages. Erau visul oricărui scriitor. O cafenea postmodernă, cu mese negre de metal și lemn, cu picturi mari pe pereți făcute de artiști locali și borcane pentru bacșiș în stil pop art. În ziua când fusesem la interviu, cele două borcane îi aveau pe ele pe Cap-de-mort și pe Dumbledore. Am lăsat un dolar în Cap-de-mort pentru că era gol și mă simțeam extrem de rebelă în ziua respectivă. Am zâmbit și i-am mulțumit fetei hiperactive de la bar. Cred că băuse deja unul sau două espresso în dimineața aia.

Cu hiperactiva Hayton și șeful meu, care îmi încuraja creativitatea și îmi cerea mereu să citească ce am mai scris, îmi plăcea în mare slujba.

I-am trimis un mesaj scurt șefului, apoi mi-am dat imediat seama că era foarte devreme si că era sărbătoare.

Nu conta, și el mă sunase pe mine în situații similare. Am scos cărțile și m-am dus încet spre patul dublu al lui Meg, care era în partea cealaltă a camerei. Dormea și sforăia încet (deși se jura că ea nu sforăie), cu picioarele adunate la piept. Își mișcă puțin brațele prin somn și cămașa îi alunecă într-o parte, dezvelindu-i unul dintre sâni. Se pare că Meg adunase toate genele bune din familie. Avea sânii și coapsele lui Meredith și zâmbetul tatei. Îmi aduc aminte că eram în școala generală și mă uitam în oglindă, simțindu-mă cât se

poate de nedezvoltată în comparație cu rotunjimile scandaloase ale corpului surorii mele. Și nu că mi-as fi dorit asa de tare să am sânii mai mari decât îi aveam, dar Meg nu avea doar sâni mari. Avea și chiloți de dantelă în sertarul de sus și făcuse sex cu River Barkley și apoi cu alți câțiva băieți.

În plus, conducea un Prius roșu. Abia așteptam să am și eu mașină. Tocmai îmi luasem permisul și știam că Meg număra zilele până când voi putea s-o ajut să plimbe pe toată lumea cu mașina încoace și încolo. Știam că ura când trebuia să o ducă pe mătușa Hannah înapoi în Cartierul Francez sau pe Amy la Clubul Cercetașelor. Dintr-un motiv care îmi scăpa, Meg avea impresia că timpul ei e mai valoros decât al meu. Poate că era adevărat. Terminase liceul de un an de zile și era mult mai aproape de a deveni femeie în adevăratul sens al cuvântului decât eram eu.

Se mișcă din nou și m-am întrebat dacă nu avea cumva un coșmar. Poate că Sephora vânduse toate trusele de farduri de ochi sau Shia King o blocase pe Twitter. Avusese o cădere nervoasă când toți prietenii ei din Texas o blocaseră, deși refuzase să ne spună ce se întâmplase exact și de ce toți îi luaseră partea lui River. Sau de ce nu-l mai putea suferi pe Shia King.

Meg îl urmărea însă pe acesta pe internet. Îl urmărea din Cambodgia până în Mexic, uitându-se la toate pozele pe care le posta (deși nu-i plăceau). Încerca să-mi explice ce tip îngrozitor era, dar îmi era greu să o cred când îl vedeam cum postează poze în care apărea în sătucuri din lumea largă. În una din ele, îi citea unei fetițe în Uganda, care-l ținea cu brațele pe după umerii lui slabi. Aveau pielea de aproape aceeași culoare. Pielea fetiței era doar o idee mai închisă. Era foarte frumoasă.

Meg nu-l putea suferi pe Shia, dar eu eram fascinată de el. Un puști chipeș, popular și bogat care renunțase la colegiu ca să călătorească prin lume și să-și folosească fondul fiduciar ca să devină activist. Vedeam că pe Meg o deranjează chestia asta, dar eu credeam că e o poveste tare și eram impresionată că el și cele două surori ale lui se mutaseră de aici. Îmi aduc aminte când Meg o întrebase peMeredith dacă avea vreo importanță că Shia e negru, iar Meredith petrecuse o oră explicându-ne că puteam să ne întâlnim cu cine voiam: cu băieți, cu fete, cu negri, asiatici sau metiși. Meg nu a mai întrebat-o încă o dată. Evident că Meg nu părea că preferă un anumit gen – fiecare băiat cu care venise acasă era diferit de cel de dinainte.

Am ridicat cu grijă un colț al pernei lui Meg și i-am strecurat sub cap cartea de poezii. Nu se mișcă și continuă să sforăie; părea frumoasă chiar și așa. M-am gândit mereu că era binecuvântată că arăta așa. Șoldurile curbate și pieptul mare mă făceau înainte puțin geloasă, dar, cu cât creșteam, cu atât îmi păsa mai puțin de sâni și de chestii din astea. Meg era mândră de corpul ei, deși se plângea întruna că trebuia să poarte sutiene mari și să care peste tot greutatea sânilor.

În timp ce și lui Beth îi creșteau sânii, Meg o avertizase că băieții o vor hărțui chiar mai mult decât mă hărțuiseră pe mine. Meredith zicea că nu e adevărat, că băieții hărțuiesc orice gen de fată. Nu știu care era adevărul, dar speram să nu aflu niciodată.

Meg se folosea cu siguranță de felul în care arăta, încerca totdeauna să o sfătuiască pe Beth cum să se poarte cu băieții, dar Beth roșea de fiecare dată și dădea din cap, fără să absoarbă vreunul din cuvintele lui Meg. Cred că Meg știa bine despre ce vorbește. Mai ales că locuiam într-un oraș plin de soldați. Lui Meg îi plăcea chestia asta. Mereu zicea că-i plăceau bărbații în uniformă. Ca iubitul ei, John...

— Ce naiba?

Meg sări din pat și scoase un strigăt, speriindu-mă. Se uită în jur, în mod clar confuză, cu părul negru intrându-i în gură.

— Ce naiba faci, Jo? M-ai speriat ca dracu'.

Își șterse fața cu mâinile și-și dădu părul după ureche.

Mi-am acoperit gura cu cărțile și am încercat să-mi înăbuș râsul.

— Făceam pe Moș Crăciun.

Meg îmi zâmbi și duse mâna sub pernă. I se citea nerăbdarea pe față și-mi aduc aminte că m-am gândit ce tânără părea când a scos cartea. A cercetat darul cu privirea și, deși nu era machiată, mi-a zâmbit larg, ba chiar a scos un chiot de bucurie când a strâns cartea la piept.

— Mulțumesc.

Mi-am dus mâna la gură când am zâmbit, dar Meg m-a văzut.

— Nu e o paletă de machiaj Naked, dar știam că o să fii la înălțime, Jo.

Îmi plăcea ideea asta, că surorile mele se așteptau la anumite lucruri de la mine. Beth era cea care se gândea de obicei la ceilalți înainte să se gândească la ea. Dar nu și anul ăsta; anul ăsta era rândul meu.

Poate o să ne înțelegem bine în vacanța aceea, m-am gândit.

— Gata, mi-am făcut porția de fapte bune pe anul ăsta.

Revenindu-și, Meg își dădu ochii peste cap.

— Era suficient dacă îți luai permisul de conducere ca să nu mai fie nevoie să le plimb doar eu pe Beth și pe Amy. Ăsta era un cadou mai bun.

— Beth nu se duce niciodată nicăieri.

— Înțelegi tu ce vreau să spun.

— Nu prea.

Mă uitam la posterul lui Meg cu un actor care-i plăcea ei. Jucase aproape în toate filmele din anul acela. Îl urmărea pe Twitter și sperase că se va întâlni cu el când urma să vină în toamnă la o convenție în New Orleans. Când acesta se logodise cu o săptămână în urmă, Meg renunțase la biletele de la convenție.

— Să-i aduci aminte lui Meredith să te ducă să-ți iei permisul. Ai dat examenul acum șapte luni, deșteapto.

— Pe bune, Meg, e 7 dimineața, ia-o mai ușor. I-am zis lui Meredith deja de trei ori săptămâna asta. E prea ocupată.
— Cu ce?

Ochii lui Meg se îngustară.

Am dat din umeri și m-am îndreptat spre ușă. Nu știam ce să-i răspund și mai aveam încă trei cărți de livrat.
— Meredith are mai multe chestii pe cap decât tine, prințeso, i-am amintit.

Meg îmi arătă degetul.
— Ar trebui să citești cartea de data asta, pe bune.

Când m-am întors cu fata la ea să văd ce face, am văzut-o cum deschide cartea la întâmplare. Speram să se agațe cuvintele de ea așa cum se prinseseră de mine. În ultima vreme, simțeam nevoia să mă apropii mai mult de Meg; voiam să cresc. Voiam ca toate cele trei surori ale mele să se regăsească în cuvintele poetului. Mai ales Meg. Putea să înțeleagă poeziile mai bine decât noi, eram sigură de asta. Unele dintre poezii mă făceau să doresc să mă îndrăgostesc de cineva; îmi doream chiar durerea cauzată de despărțire.

Apoi, m-am dus în camera lui Beth și a lui Amy, în capătul celălalt al holului. Era întuneric înăuntru și ușa scârțâi când am deschis-o. Seara trecută, Amy pusese pe ușă un semn cu DOAR SURORILE SPRING, după ce se certase cu prietena ei Tory. Amy nu păstra prea mult timp prieteniile, dar, când ai trei surori care te iubesc necondiționat, nu contează așa de mult. Noi trebuia să suportăm că făcea pe șefa, n-aveam încotro, Tory, însă, nu. Și nici Sara, Penelope sau Yulia...

Jumătatea de cameră a lui Amy era complet în dezordine. Era mai rău decât la Meg și la mine luate împreună. Partea lui Beth era impecabilă și dezordinea lui Amy aproape că o scotea pe Beth din minți, așa că făcea ea curat o dată pe săptămână. Amy aștepta mereu afară până termina.

Patul lui Amy era gol. M-am uitat la patul lui Beth, așteptându-mă să o văd strângând-o în brațe în patul ei ceva mai mare, dar nu, Amy nu era nicăieri.

Mi-am trecut degetele peste coperta neagră, moale a cărții, oprindu-mă la ilustrata cu o albină. Chiar și coperta cărții era perfectă. Iubeam fiecare poezie din carte.

Când am ridicat perna lui Beth, aceasta s-a trezit.
— Care-i problema?

Am dat din cap și am dus degetul la buze, făcându-i semn să tacă.
— Nimic, culcă-te la loc. Scuze.

După ce mi-am terminat misiunea de Moș Crăciun, m-am dus jos în bucătărie. M-am bucurat să văd că toți cei patru ciorapi erau burdușiți cu dulciuri și uimită de cele trei cadouri de pe masă. Fuseseră așezate în linie dreaptă lângă coșul de fructe gol pe care mama îl cumpărase drept decorațiune, însă refuza să pună fructe de plastic în el fiindcă i se părea ridicol.

Cele trei daruri erau împachetate, deci se presupune că le lăsase Moș Crăciun. Niciuna dintre noi nu mai credea în Moș Crăciun, deși Meredith refuza să recunoască pe față. Voia ca fetele ei să rămână mici cât mai mult posibil, lucru foarte greu când lumea înconjurătoare era atât de plină de ură, de război și de nedreptate. Dar trebuie să recunosc că, uitându-mă la șirul de cadouri nedesfăcute, inima mi-a tresărit de bucurie când l-am zărit pe ultimul, o carte.

Cuvintele *Clopotul de sticlă* se vedeau clar pe copertă, scrise cu mov. Zisesem la un moment dat că îmi doream această semiautobiografie a uneia dintre autoarele mele preferate, Sylvia Plath – una din puținele ei cărți pe care nu le citisem. Lui Meredith nu-i păsa de obsesia mea pentru femeia al cărei nume purta peste tot un asemenea steag negru, dar mă fascina de când dădusem de o postare despre ea pe Tumblr, înainte ca tata să mă pună să-mi șterg contul. Am strâns cartea în brațe. Meredith își făcuse treaba anul ăsta.

Își dădea toată silința, cu tata plecat în Orientul Mijlociu pentru a patra oară în ultimii opt ani. Avea multe pe cap, să fie doi părinți în loc de unul. Era suficient de greu să fie și unul singur, cu patru fete adolescente. Am luat cartea și am mângâiat încet silueta femeii de pe copertă. Era frumoasă, iar inima mi-a bătut cu putere. Doar cărțile mă puteau face să mă simt așa. De-aș fi putut să scriu și eu un asemenea roman, deși eu eram mai degrabă scriitoare de articole. Voiam să lucrez pentru *Vice* sau poate chiar pentru *New York Times.*

Cine știe? Dacă reușeam să plec din baza asta a Armatei, puteam face orice.

Cadoul lui Meg era o geantă în care să încapă mai multe din trusele ei de machiaj, iar Beth primise o carte de bucate, care era, de fapt, în același timp, un cadou și pentru mama, pentru că asta însemna că Beth era mai aproape de a fi servitoarea tuturor. Beth făcea practic totul în casă și nimeni nu-i mulțumea niciodată pentru asta. Făcea ordine în casă într-un mod natural, aproape trecând neobservată – aduna trusele de machiaj ale lui Meg, îmi punea șosetele în coșul cu rufe murdare, apoi spăla rufele tuturor. Cartea de bucate promitea mese gata în jumătate de oră, așa că Beth va avea mai mult timp să se ocupe de rufele noastre.

Am tresărit când am auzit sunetul frigiderului deschis și am lăsat cartea lui Beth pe masă. Amy stătea acolo, căutând în frigider ceva pentru micul dejun. Un borcan de marmeladă căzu pe podea, lovindu-mi picioarele desculțe. Se rostogoli mai departe și se opri sub blatul de bucătărie.

— Șșș, o să trezești pe toată lumea! am certat-o.

Pijamaua cu tematică de Crăciun îi atârna pe corpul firav. Era acoperită de oameni de zăpadă și covrigi. Covrigii nu prea aveau niciun sens, dar îmi aminteam că-mi plăcuse pijamaua în urmă cu cinci ani, când părinții mi-o dăduseră de Crăciun. Uneori îmi părea

rău de Amy, cea mai mică dintre noi, pentru că mereu se alegea cu hainele noastre purtate. Cu fiecare fată care li se născuse, părinții trebuiseră să întindă de bani încă și mai mult. Din cauza noastră nu putuse Meredith să lucreze când eram mici; un sergent în Armată nu câștiga suficient să hrănească șase guri decât dacă era trimis pe front, așa că nu aveau cum să plătească grădinița pentru patru copii. Acum, că eram mai mari, faptul că Meredith nu avea o diplomă însemna că nu putea să-și găsească cine știe ce de lucru în Fort Cyprus. Doar puține dintre mamele prietenelor mele lucrau, deci nu era ceva neobișnuit. Câteva dintre mame vindeau lumânări parfumate sau dresuri ca să facă rost de ceva bani în plus pentru casă, dar tot nu era mare lucru.

De fapt, cele mai multe dintre familiile pe care le știam din cartierul nostru aveau ceva bani în plus doar în ziua de salariu, când tații erau trimiși în misiune sau în perioada returnării taxelor. Treaba asta mă scotea din sărite; despre genul ăsta de povești voiam să scriu. Acum, că tata era ofițer, ar fi trebuit să avem mai mulți bani și să o ducem mai bine, dar, cumva, părea că aveam mai puțini.

— De ce te-ai trezit? am întrebat-o pe Amy.

Închise ușa frigiderului și puse pe masă niște pâine, un borcan de iaurt și o cutie de suc de portocale. Părea că se trezise de ceva timp; avea părul pieptănat, iar asta nu era ceva normal la această oră. Mă trezeam mereu înaintea surorilor mele. Erau momentele când stăteam de vorbă cu Meredith, neîntrerupte de vocile care se certau pe ce să se uite la televizor înainte de a pleca la școală.

— Pentru că e Crăciunul.

Dădu din umeri și pijamaua îi alunecă într-o parte. Părea foarte fragilă în hainele prea mari; mi se părea că nu mă mai uitasem la ea de mult timp. Eram sigură că există o metaforă pentru hainele mele care erau prea mari pentru corpul ei mic, dar încă nu băusem cafea și creierul meu nu era pregătit pentru metafore.

Amy deschise sertarul din fața ei și scoase un cuțit pentru unt.

— Vrei?

M-am uitat pe masă.

— Pâine prăjită cu iaurt pe ea?

— E bun. Crede-mă, zise ea, ca și cum ar fi avut mult mai mult de 12 ani.

Am hotărât să nu-mi ascult instinctul și să merg pe mâna ei. La urma urmei, era doar pâine, nu?

Dacă ea pregătise micul dejun, eu am făcut cafeaua. După ce am mâncat pâinea, care în mod surprinzător nu era rea, Amy luă cartea de bucate a lui Beth.

— Tu ce-ai primit? am întrebat-o.

Din buzunarul vechii mele pijamale, își scoase telefonul. Avea acum o carcasă strălucitoare. Nu era genul meu, dar era drăguță. Lui Amy îi plăcea sclipiciul, mie însă îmi plăceau mai mult denimul și bumbacul.

— Ce drăguță e, i-am spus, atingând sclipiciul auriu.

Îl simțeam aspru la atingere și se lua puțin pe degete.

— Da, nu-i așa?

Zâmbi. Eram bucuroasă că era bucuroasă.

— Crezi că asta e tot ce primim?

Părul lui Amy era foarte blond în bucătăria noastră întunecoasă. Îmi aduceam aminte când se născuse, ce albe erau părul și fața ei. Celelalte eram toate brunete ca tata. Aveam părul negru, ochii negri, toate în afară de Meredith și Amy.

Amy și Meredith păreau amândouă ieșite dintr-un fim Disney. Amy era mai blondă, dar ironia sorții hotărâse ca ea să fie cea mai întunecoasă pe interior. Îmi aduc aminte ce geloasă era Meg pe părul blond al lui Amy când eram mai mici, dar mie, una, îmi plăcea părul meu negru. Meg voia să fie Cenușăreasa, dar mie îmi convenea să fiu mai degrabă un fel de Belle. Belle avea bibliotecă și vorbea cu lumânările și cu ceasurile. Cu sau fără prinț, eram foarte bine.

— S-ar putea, dar e bine și așa. Amintește-ți, de Crăciun nu-i vorba doar despre cadouri.

Am încercat să mă uit spre sufragerie, dar nu zăream bradul.

Amy oftă și luă o gură din sucul de portocale, își scoase telefonul și nu mai spuse niciun cuvânt până când ne strigă Meredith din sufragerie.

3

— Fetelor!
— S-a trezit mama! exclamă Amy, ca și cum eu nu aș fi auzit-o.

Amy își vârî iPhone-ul lucitor în buzunar și se grăbi spre sufragerie.

Mi-am luat cana de cafea de pe masă și am umplut-o din nou. Am pus la făcut cafeaua și pentru Meredith și m-am îndreptat cu grijă spre sufragerie. Când am intrat, toată lumea era pe canapea, în afară de Amy, care stătea pe podea, la picioarele lui Meg. Beth citea parola laptopului lui Meredith, cu vocea ei blândă, pentru a zecea oară săptămâna asta.
— Am primit un mesaj, începu Meredith să ne spună.

Ținea strâns o cană de cafea și se întoarse cu fața spre mine. Ochii ei deschiși la culoare erau umflați și obosiți, încă o sărbătoare fără tata. Credeam că va fi mai ușor cu trecerea anilor, dar părea că anul acesta lui Meredith îi era mai greu decât în ultimii trei ani.
— Un e-mail? De la tata?

Amy țopăi înainte să aterizeze în poala lui Beth.
— Da. De la tata. De la cine altcineva? ne zise Meredith.

Își puse cana jos pe măsuță și m-am uitat în ea, dar era goală. Nu avea urme de cafea și mirosea puțin acru. Ciudat.

Mă simțeam prost că nu eram surprinsă sau emoționată că aveam vești de la tata. Cu cât era plecat mai mult, cu atât trebuia să țin mai strâns amintirile cu el și aveam senzația că, dacă citeam prea multe e-mailuri impersonale ale variantei lui online, aș fi uitat cum e în viața reală.

Tata era mereu luminos, cu o energie care îl consuma. Lumina și punea stăpânire pe orice încăpere cu râsul său și comentariile spirituale despre orice. Îmi plăcea să-l ascult vorbind; părerile lui despre viață și lume erau atât de pasionante și fascinante, că pur și simplu le adoram. Meredith zicea că de la el moștenisem spiritul plin de pasiune. Ceea ce nu mă deranja deloc.

Dar spiritul lui plin de pasiune nu trecea dincolo de ecranul rece.

Am încercat să zâmbesc de dragul familiei.
— Hai să-l citim! Unde e? o trase Amy nerăbdătoare pe Meredith de mânecă.
— E un e-mail, trebuie să-l deschidă întâi. Ai răbdare, Amy.

Beth o mângâie pe Amy pe cap și cea mică se calmă imediat.

Am încercat să ascund expresia goală ce-mi acoperea fața, dar niciodată n-am fost bună când era vorba să ascund ceva, mai ales față de familia mea. Toată lumea din jur știa ce gândeam înainte să apuc să rostesc un cuvânt. Mă scotea din sărite. Nu puteam minți; nu puteam să-mi ascund frustrările de surorile mele sau de părinți, indiferent cât încercam. Tata zicea mereu că sunt la fel de deschisă precum cartea mea favorită. Când am fost dată afară din programul de jurnalism de la noi din școală și retrogradată la postul de director

de publicitate pentru anuarul liceului, m-am dus repede acasă. Am încercat să afișez o mină indiferentă ca să nu atrag atenția asupra eșecului meu. Dar din secunda în care am deschis ușa, toți cei din casă s-au întors spre mine și s-au adunat în jurul meu ca niște găini nebune. Tot ce am apucat să-i zic mamei a fost „Sunt bine", dar în secunda aceea am simțit că toată cariera mea s-a sfârșit înainte să fi început măcar. Uram ultimii ani de liceu. Și nu aveam nici măcar 17 ani.

Și ca lucrurile să stea și mai rău, ultimul an de liceu urma să-l petrec sub soarele dulce-lipicios al Louisianei, care îmi ardea pielea în vreme ce pe a lui Meg o bronza, iar părul meu devenea cenușiu în timp ce-l săruta pe cel blond-deschis al lui Amy. Mereu urâsem soarele. Pe bune. Știam că e o chestie stereotipică pe care o spun adolescenții care se cred interesanți, dar pe mine nu mă interesa să fiu cool sau morbidă. Pur și simplu uram felul în care arătam când mă încruntam mereu din cauza soarelui și picioarele rămâneau nebronzate tot anul, indiferent câte raze de soare străluceau pe ele. Uram felul în care soarele permanent îi făcea pe toți să plutească parcă și le servea drept scuză ca să-și dea cu prea multă loțiune de plajă și să zâmbească prea larg. Era ciudat, ca și cum te-ai fi aflat pe un tărâm al zombilor. Desigur, nu genul de canibali din *The WalkingDead*; aceștia erau mai puțin brutali, erau doar niște soții de militari și puști răzgâiați, cu prea multe aparate dentare zăngănitoare și prea multă tristețe în spatele privirii. Dar partea asta nu o puteam urî, totuși. Aveam aceeași tristețe. Baza militară unde ne aflam trimitea mai mulți soldați în misiune decât oricare alta din țară și mare parte din familie era plecată, un tată, o mamă, un soț sau o soție.

Crăciunul părea mai greu anul acesta fără tata. Pe lângă faptul că liantul familiei mele se afla într-un cort în cealaltă parte a lumii, se făcea cumva că n-aveam bani. Nu înțelegeam. Mă gândeam cât de des îi auzisem pe părinții meu vorbind încet, supărați, despre bani. Toată lumea zicea mereu că banii sunt rădăcina tuturor relelor, dar Meg îmi spusese, „E al naibii de mult mai ușor să fii fericit când ai bani" și asta mi se părea că are sens. Mă gândeam că banii sunt un rău doar dacă nu-i ai.

Îmi era dor de prietenele mele din Texas, aproape la fel de mult cât îmi era dor de tata. De fapt, de una dintre ele; îmi găsisem și eu, în cele din urmă, cea mai bună prietenă chiar înainte să primim ordin să ne mutăm în Louisiana. Locuiam în New Orleans de un an și nu încercasem încă să mă împrietenesc cu nimeni.

De fapt, nu era adevărat. Stabilisem un contact vizual cu bătrânul care locuia lângă noi. De două ori. După o săptămână, îi făcusem cu mâna.

Am rămas cu gândurile mele cât timp Beth a citit e-mailul de la tata. Chiar am zâmbit o dată, când mi-a citit numele. Îi era dor de mine, zicea. Și mie îmi era dor de el. Mă gândeam că nu o să-mi mai fie așa dor de el niciodată, dar habar nu aveam ce urma să-mi ofere viața.

Mama și surorile mele oftară și începură să plângă deasupra laptopului, iar Meredith zise că va încerca să aranjeze o convorbire pe Skype cu tata săptămâna aceea. M-am gândit că tabăra sa din Mosul probabil că era măcar puțin decorată și asta m-a făcut să mă simt ceva mai bine. Când era în Bagram sau Kandahar, decorau aproape defiecare sărbătoare. De Crăciunul pe care îl petrecuse în Afganistan, au avut la cină raci și friptură. Măcar atâta lucru puteau face pentru trupele care erau departe de familiile lor de sărbători. De data asta era într-una din cele mai periculoase baze din Irak, așa că speram să fi făcut măcar pom. Îi trimiseserăm un pachet cu dulciuri și prăjituri de la Beth, chipsuri Bugles de la mine, articole pentru toaleta personală de la Meg și o pictură de la Amy.

— Nu uitați că avem petrecerea de Crăciun a batalionului în seara asta. Una dintre voi ar face bine să se ducă să-și facă duș, zise Meredith și se așeză la loc, în timp ce Amy și Meg începură să se certe care să facă duș prima.

În timp ce surorile mele se spălau și se pregăteau, m-am așezat pe pat și am scris câteva cuvinte în notițe. Lucram de mai bine de o lună la același articol, prea mult timp pentru mine. M-am uitat la cartea mea cea nouă, *Clopotul de sticlă,* și am deschis-o la prima pagină.

4

Când Meg ieși pe ușa din față, o urmarăm toate. Meg avea chestia asta, ne făcea pe toate să o urmăm. Ar fi fost bună de politician sau de actriță. Era ceva în ochii ei căprui sau în siguranța pe care o emanau umerii'ei feminini.

Nu știu exact despre ce era vorba, dar oamenii roiau în jurul ei ca albinele la miere. Meg se împrietenea cu băieții mai ușor decât cu fetele pentru că, îmi explicase ea, fetele se simțeau amenințate de ea. Eu, personal, nu înțelegeam; eram intrigată de sexualitatea ei și fascinată de felul în care experiența dansa în jurul ei și o făcea să strălucească de parcă s-ar fi aflat sub luminile rampei. Iubea să fie în centrul atenției. Eu eram opusul ei, dar apreciam felul ei de a fi.

— Să mergem, fetelor! ne strigă Meg ca să ne grăbim.

Vârful cizmei mi se prinse de pragul ușii și m-am împiedicat. Cădeam în nas dacă Beth nu m-ar fi prins zdravăn de cot, ținându-mă până mi-am recăpătat echilibrul. Am prins geanta de pe umăr înainte să apuce să cadă, dar nu același lucru se întâmplă cu cartea mea cea nouă, *Clopotul de sticlă,* și cu telefonul. Căzură pe aleea noastră îngustă și am tras o înjurătură.

— Ai grijă pe unde calci, zise Amy, cu un zâmbet superior.

Uneori mă scotea din sărite.

Am întins mâna să-i trag una peste braț, dar ea se trase într-o parte și o luă la goană pe alee. Am fugit după ea și am înșfăcat-o de mâneca lungă a tricoului, trăgând-o către mine. Tocmai când se pusese pe țipat, am ridicat privirea și am văzut un băiat pe aleea casei de alături. Părea de vârsta mea, poate de-o seamă cu Meg. Avea părul blond lung, peste urechi, și era îmbrăcat cu un tricou maroniu. La fel ca Meg. S-ar fi asortat cu ea dacă nu ar fi purtat jeanși negri în loc de denim deschis la culoare. Cel mai notabil accesoriu al său era rânjetul. Încerca să nu râdă de mine, ceea ce m-ar fi scos din sărite, dacă aș fi avut timp să procesez informația.

— Jo! țipă Amy și mă prinse de mână, trăgându-mă la pământ.

Am dat tare cu genunchiul de ciment și am auzit-o pe Meg strigându-mă. Nu-mi dădusem seama că Amy aterizase deja la pământ. Și iată-ne pe amândouă, zăcând pe jos, cu brațul meu peste pieptul ei. Genunchiul îmi pulsa sub jeanșii rupți, iar prin materialul negru sfâșiat se vedea roșul sângelui.

Amy râdea, iar Meg se aplecase peste mine să mă tragă de mână. Beth o ajuta deja pe Amy să se ridice. Când m-am uitat pe alee, băiatul încă se holba la noi. Ținea mâna la gură, încercând să-și ascundă râsul.

I-am arătat degetul.

A râs și mai tare și a continuat să mă privească, ba chiar mi-a și făcut cu mâna. Mi-a făcut cu mâna zâmbind larg, în timp ce mă ridicam în picioare, scuturându-mi praful de pe jeanși. A tot continuat să facă semne până când i-am răspuns și eu, dar cu

degetul ridicat. Simțeam că îmi ardea mâna acolo unde cimentul îmi zdrelise pielea de pe palmă.
— Cine-i ăsta? șopti Meg și-mi trase jacheta în jos ca să-mi acopere spatele.

M-am uitat la ea. Se dăduse cu un ruj roșu și părea foarte pusă la punct. Exact opusul meu, cu pielea julită și blugii rupți.
— Habar n-am.
— Întreabă-l, zise Amy.

Băiatul o luă în jos pe aleea casei bătrânului domn Laurence.
— Nu, am răspuns în același timp cu Meg.
— Hei! îi strigă Amy băiatului.

Ăsta era stilul ei.

Am început să merg, ignorând durerea din genunchi. Surorile mele mă urmară pe alee și apoi pe trotuar.
— Cum te cheamă? strigă Amy la străin.

Treceam pe lângă el și nu puteam să-mi fac picioarele să se miște mai repede.
— Dar pe tine?

Și-a dat capul pe spate ca și cum ar fi zis „Hei" sau „Supă".
— Tocmai și-a dat capul pe spate la voi, le-am spus surorilor.

Eram sigură că mă auzise, dar nu-mi păsa.
— E..., zise Meg, probabil uitându-se la degetul lui să vadă dacă are verighetă.

Mie mi se părea prea tânăr ca să fie căsătorit. Era cu siguranță mai mare decât mine, dar prea tânăr să aibă nevastă acasă.

Ce diferit era de toți cei cu care ieșise Meg! Avea părul lung, deci nu era militar, iar Meg nu se întâlnise cu nimeni care să nu fi fost militar. Așa era ea.

Băiatul mergea repede în urma noastră. Voiam să ne grăbim și să măresc distanța dintre noi, dar nu voiam, totuși, să-mi rup fundul iar.
— Pun pariu că e nepotul ăla de care-i zicea Denise mamei, ne spuse Beth.

Ea știa mereu tot ce se petrecea în lumea adulților din jurul nostru.
— Probabil, încuviință Amy.
— Nu vă mai holbați la el, le-am șoptit surorilor mele.

Arătau toți ca niște cățeluși cărora le lăsa gura apă.
— Pare genul de tip care se giugiulește cu iubita peste pagini cu poezii pe care le-a scris pentru ea, zise Meg, holbându-se în continuare la el.

Știam că zisese „giugiulește" doar pentru sora noastră de 12 ani, care țopăia pe lângă ea. Știam ce vrea să spună și știam ce făceau cu iubitele lor băieții care arătau ca el.
— Așa pare, nu? ne întrebă Meg din nou.

Beth și Amy încuviințară amândouă.

Surorile mele izbucniră în râs, iar Amy sări în fața mea și se întoarse pe vârfuri.

Băiatul era doar la vreo doi metri de noi. Când ne ajunse din urmă, începu să meargă lângă Amy ca și cum ar fi cunoscut-o. Ținu pasul cu noi.

— Locuiesc lângă voi acum.

— Bine de tine, i-am zis.

Se întoarse către mine și-mi zâmbi, arătându-mi niște dinți albi și drepți. Un puști bogat, fără îndoială.

— O, zise el și își înclină capul într-o parte, părul blond atingându-i umărul. Și pentru *tine* o să fie bine. O să fim prieteni, sunt sigur.

Vocea lui avea un ușor accent, dar n-aș fi putut să zic ce fel era.

Râjetul arogant și ochii negri îmi aminteau de personajul negativ din desenele animate de sâmbătă dimineața.

— Mă îndoiesc, zise Amy. Jo nu are prieteni.

El râse din nou. Amy se întoarse și merse pieziș, privindu-l drept în ochi. Am ciupit-o de braț, iar ea m-a pocnit. Aș fi vrut să-i lipesc una.

— Rămâne de văzut, zise el, despărțindu-se de noi.

Ne-am întors toate patru spre el și am început să mergem cu spatele. Cizmele noastre negre erau aliniate, un semn rău prevestitor pentru noul nostru vecin.

— Nu sta cu sufletul la gură! strigă Amy, iar Meg îi zise să tacă.

Se întorsese pe aleea de unde venise tocmai când o mașină trase în fața casei bătrânului domn Laurence. Nu scoase nicio vorbă când se urcă în mașina lucioasă. Ne zâmbi, totuși, dar ceva din privirea lui mă făcu să mă gândesc că-i era puțin teamă de noi.

Asta era bine.

Uneori aveam senzația că suntem o forță a naturii. În clipa aceea, eram un vânt puternic care își aduna puterile să distrugă orașul.

Ei bine, poate era un pic cam dramatic. Dar *chiar* eram o forță a naturii, cele patru surori Spring.

5

Centrul cultural era plin de voluntari și copii ce alergau peste tot ca niște pui de găină. Meg își scoase jacheta de îndată ce am intrat pe ușă și o agăță în cuier. Pereții erau acoperiți cu obiecte făcute din hârtie colorată. Mese lungi, ca de banchet, erau aliniate în toată încăperea. Fiecare masă avea ceva diferit pe ea – obiecte artizanale de vânzare pe una, pe alta materiale pentru făcut obiecte artizanale. În colt, era un bătrân îmbrăcat în costum de Moș Crăciun, iar în boxe se auzea vocea groasă și familiară a lui Denise Hunchberg, anunțând numele câștigătorilor loteriei.

— Leslie Martin, Jennifer Beats, Shia King, croncăni vocea ei de fumătoare.

M-am alăturat surorilor mele și m-am uitat după mâncare. Dacă tot eram acolo și trebuia să zâmbesc, aveam nevoie de mâncare.

Mergeam în urma lui Meg, dar în fața celorlalte, făcând un tur al încăperii. Am găsit ce căutam: două mese lungi, pline de mâncare, așezate lângă alta unde se pictau fețe. Lângă ele ședea un om care desena caricaturi. Petrecerea de Crăciun semăna cu un bâlci, iar mie îmi plăceau bâlciurile. M-am uitat la artist câteva secunde în timp ce făcea portretul familiei Sully. În fața lui stăteau doi copii și mama lor, dar artistul, folosindu-se de o fotografie, îl adăugase și pe domnul Sully, care era în Irak, cu tata.

Petrecerea de sărbători a batalionului aducea întotdeauna împreună multe familii. Anul trecut, deși tata era acasă, ne-am dus acolo și am petrecut cu alte familii care aveau mama sau tatăl în misiune. Tocmai ne mutaserăm în Fort Cyprus și părinții mei voiau să ne împrietenim cu vecinii. Să o luăm de la capăt. Tata condusese cercul dansatorilor, iar eu mă uitasem toată după-amiaza cum îi învață pe copii să danseze electric-slide și Macarena.

— Hei, fetelor, unde-i mama voastră? ne întrebă Denise Hunchberg în clipa în care ne zări învârtindu-ne pe lângă mesele cu mâncare.

— Vine și ea imediat, am asigurat-o pe băgăcioasa-șefă a FRG-ului.

Soțul ei și băiatul mai mic erau foarte drăguți, dar ea și fata cea mare, Shelly, semănau cu niște nevăstuici. Shelly era îngrozitoare. Părea drăguță și inocentă, dar văzusem prea multe fițe de fete populare ca să cred că era altceva decât lupul îmbrăcat în haine de oaie și făceam tot posibilul să stau departe de ea.

Denise dădu din cap și ne spuse că abia aștepta să o vadă pe mama. Nu se pricepea prea bine să mintă.

Meg îmi spuse că se duce la masa unde veneau copiii să-și facă desene pe față, ca să dea o mână de ajutor, iar Amy se luă după ea. Beth rămăsese cu mine și am luat în primire masa plină cu bunătăți făcute la cuptor, deci locul meu preferat, apoi am început să oferim cubulețe de zahăr și amidon de porumb copiilor deja hiperactivi.

Meredith apăru o oră mai târziu, cu două coșuri de dulciuri. Faimoasele ei bomboane cu mentă și negresele lipicioase i-au fost smulse din brațe din secunda în care a intrat pe ușă. Denise o salută în grabă în semn că întârziase prea mult, înainte să arunce pe gât o negresă.

— Jo Spring? Tu ești?

Am recunoscut vocea, dar n-aș fi putut spune a cui era până ce nu m-am întors.

Shia King. Acolo, în fața mea. Părea mai matur decât în urmă cu patru luni, când îl văzusem ultima oară.

Părul din vârful capului îi crescuse mai mult ca niciodată, iar părțile laterale erau rase. Era și mai înalt, părea un adevărat bărbat.

Noul Shia era departe de adolescentul guraliv cu care o prinsesem pe Meg sărutându-se în sufragerie în ziua petrecerii de absolvire. Erau baloane peste tot, aveam confetti în păr, iar rochia lui Meg era foarte strâmtă și a mea, foarte lungă. Mestecam o bucată de covrig cu glazură de ciocolată și alergam prin casă, îndopată cum eram de zahăr și cofeină. Pe cap aveam o diademă și încercam s-o găsesc pe sora mea mai mare, dar când am găsit-o, era toată în brațele lui Shia, cu coapsele desfăcute, acoperindu-i pielea măslinie, iar rochia ei înflorată era ridicată până în talie. Mâinile lui erau în părul ei castaniu și des, iar eu mi-am acoperit gura și i-am privit. Nu am reușit să înțeleg ce i-a spus când a încetat s-o mai sărute, dar, orice ar fi fost, o făcuse să sară din brațele lui și să-l împingă. Când a apucat-o de talie și i-a șoptit încă ceva, ea l-a sărutat din nou. Câteva secunde mai târziu, el a mai zis ceva, iar ea l-a împins din nou. De data asta, s-a dat jos de pe el și s-au îndreptat amândoi spre hol, unde stăteam eu. Am fugit înainte să mă vadă și, din câte știam eu, Meg nu mai vorbise cu el din ziua aceea. încă îl mai urmărea pe rețelele sociale, dar se jura că nu își mai vorbesc.

— Eu sunt, am murmurat, încercând să-mi șterg din cap imaginea în care Meg îi atingea gura cu a ei.

Shia King zâmbi și mă luă în brațe.

— Ce mai faci? mă întrebă, strângându-mi cutia toracică.

Mă ridică în aer.

Nimeni în afară de tata nu mă luase așa în brațe.

Nu pot să zic că nu-mi plăcea, deși mă luase prin surprindere. Era cald și m-am întrebat dacă nu cumva mă confunda cu Meg. Nu prea semănăm cu ea, deși unii așa ziceau. Părul meu avea aceeași culoare și era lung, iar ochii erau mai deschiși decât ai ei. Ea era mai plinuță și mai încrezătoare.

— Bine, am zis răsuflând greu.

Coastele mă ardeau de la strânsoarea lui. Încă zece secunde și s-ar fi sfărâmat. Eram sigură.

— Te-ai întors?

Nu-mi aminteam să mă fi cunoscut atât de bine ca să mă îmbrățișeze așa și nu-mi aminteam ultima dată când cineva mă îmbrățișase pe jumătate măcar așa.

— Da, m-am întors pentru o săptămână, răspunse el lăsându-mă jos. De sărbători. Suficient să-mi înmoi picioarele în mlaștină și să ies înapoi din ea, glumi el.

Ochii îi străluceau în lumina de un galben îngrozitor din sala de bal.

I-am cercetat fața și am observat cât era de schimbat. Avea pe el un tricou ponosit, cu imaginea Pământului imprimată în cerneală colorată. Terenul era acoperit cu clădiri peste clădiri, iar în centru era un copac singuratic, undeva lângă Colorado. Purta niște pantaloni largi și tenișii murdari, fără șireturi. Pun pariu că asta o scotea din sărite pe maică-sa, că ieșea din casă arătând ca oricare dintre noi. Cu siguranță doamna King voia ca odraslele ei să fie cel mai bine îmbrăcate.

În timp ce Shia întreba despre Meredith și despre Amy, m-am uitat prin încăpere la petrecerea haotică, căutând bluza roșie a lui Meg. În ziua aceea, părea o fostă starletă de la Hollywood. Părul era prins la spate, cu bucle groase deschise și închise la culoare, iar genele erau lungi ca aripile unui fluture. Fardul de obraz era strident, unul dintre avantajele pe care le avea pentru că lucrase la un magazin de cosmetice. Machiajul ei era mereu impecabil și, deși era mereu la granița dintre prea puțin și prea mult, reușea să nu cadă în extreme. Eu mă descurcam decent cu machiajul, dar nu mă puteam compara cu Meg.

— Ce mai face familia ta? Tu ce mai faci? Pari diferită, Dumnezeule, zise Shia.

Mă măsura cu privirea din cap până în picioare.

Când îl văzusem prima oară, era slab, cu ochii prea mari pentru capul lui. Fusese mereu drăguț, dar era prea mare pentru mine ca să mă intereseze.

— Mulțumesc? am murmurat.

Nu eram sigură dacă încerca sau nu să fie drăguț.

Privirea lui îmi spunea că era, dar faptul că Meg se plângea întruna de el mă făcea să cred altceva. Nu eram pregătită să am încredere în el. Meg era sora mea. El era un străin despre care cei mai mulți aveau ceva rău de zis. Asta spunea cu siguranță ceva despre caracterul lui.

Sau poate că nu? Începeam să cred că totul era o mare teorie a conspirației. Ca atunci când Shelly și Mateo se despărțiseră pentru a treia oară vara trecută, din cauza unei fete pe nume Jessica. Avea sânii mai mari și fusta mai scurtă decât a lui Shelly, așa că, atunci când Mateo a părăsit-o pe Shelly pentru ea, Shelly le-a spus tuturor ce îngrozitoare era Jessica. Ca să aflu apoi că Jessica era de fapt de treabă și că-l respinsese pe Mateo.

Zâmbetul lui, însă, îmi spunea că era mai degrabă o Jessica decât o Shelly.

— Ce mai face familia ta? întrebă din nou.

Nu știam cât de multe să-i spun. Nu îl cunoșteam cu adevărat, în ciuda comportamentului său de acum. Nu eram sigură dacă să-i

spun varianta superficială, tipicul „O, toată lumea-i bine și sănătoasă!”

I-am cercetat fața, mâinile și postura, cu spatele drept, dar umerii ușor aduși.

Cum făcusem o pauză prea lungă înainte să-i răspund, puse întrebări mai detaliate. Apăsându-se cu mâna pe ceafă, mă întrebă:

— Ce mai face Amy? Trebuie să se fi făcut mare.

— E în clasa a șaptea.

— Deci e mare deja.

Zâmbi și privirea i se însufleți.

— Dar Beth? Mai cântă la pian?

De unde naiba știa că Beth cântă la un instrument? Am încercat să mă gândesc la el și la cât de bine îl știam, dar tot ce îmi puteam aminti erau niște convorbiri scurte.

— Da, tot mai cântă.

Simțeam cum îmi crește pulsul și am înghițit în sec, privindu-l direct în ochi. Nu știam dacă să-i spun ceva, dar cu cât stăteam mai mult cu el, cu atât mi se întărea convingerea că Meg îmi ascunde ceva. Nu găseam nici măcar un motiv pentru care să-l urăsc, începând de la tricoul cu mesaj pe care-l purta și până la felul în care își mișca mâinile când vorbea. Nu știam exact de ce Meg îl detesta atâta, dar știam că are ceva de-a face cu dragostea sau cu lipsa ei. Probleme tipice de adulți.

Simțeam nevoia să-l întreb despre călătoriile lui mai degrabă decât să-i povestesc ce face restul familiei. M-am uitat din nou la copacul de pe tricoul lui și, când am ridicat ochii, i-am întâlnit privirea. Așa că i-am spus despre Beth. I-am povestit cum își petrecea zilele și nopțile dorind să devină muzician. I-am povestit că, în ultima vreme, își compunea singură muzica, în loc să cânte cântece pop de la radio.

— A fost dintotdeauna foarte talentată, zise el, ca și cum și-ar fi amintit despre Beth ceva ce eu nu știam. Când eram în Peru, am cunoscut o femeie care predă muzică elevilor surzi – e fascinant.

A trebuit să mă gândesc unde vine asta pe hartă mai mult decât aș fi vrut să recunosc.

M-am gândit la Shia în Peru și m-am simțit foarte mică; mi-am dat seama că nu eram pregătită să ies în lumea mare, așa cum planificasem să fiu când o să împlinesc 17 ani. Voiam să fac lucruri pentru oameni, așa cum auzisem că făcea el. Voiam să ajut mai mult, nu numai să mă lupt cu provocatorii de pe Facebook.

— Cum a fost în Peru? Părea frumos, am zis, aducându-mi aminte de pozele pe care le văzusem pe Facebook.

Meg mă pusese să stau două ore să mă uit la poze care înfățișau noua sa viață din străinătate. Îl urmărisem din California până în Brazilia și Peru. M-am gândit câte vize trebuie să fi avut în pașaport și apoi mi-am amintit că eu nici măcar n-aveam pașaport.

Ochii lui Shia se îngustară puțin și înclină confuz din cap.

— Serios?

M-am gândit că va trebui să-i explic ce căutasem prin pozele lui din Peru, Mexic sau Filipine. Nu puteam să zic, pur și simplu, „Ups, surorile mele și cu mine te urmărim pe internet și-ți cunoaștem întreaga viață”.

Cel puțin cea pe care o afișa pe internet.

Tocmai atunci, Meg veni spre noi, cu obrajii strălucind. Shia stătea cu spatele la ea și, când s-a apropiat, am văzut cum i se schimbă expresia de pe față, lucru care îmi spuse imediat că nu se aștepta să-l vadă pe Shia King la petrecere. Deși știam că asta însemna că o să fie probleme, eram bucuroasă că mă salvase de jena de a fi trebuit să inventez un motiv pentru care aș fi știut ce face cu viața lui, când eu abia dacă-l cunoșteam.

Meg se apropie și se opri lângă mine, fără să i se citească nimic pe chip. Adulții se pricep la jocuri de mimică. În momentul în care o zări Shia, pe fața ei se citea o bucurie imensă că-l vede.

— Meg! îi zâmbi Shia, dar zâmbetul lui era chiar mai fals decât genele false ale lui Meg, care fluturară și-i atinseră obrajii când închise ochii.

O colegă de serviciu i le punea în fiecare săptămână, iar ea era înnebunită după ele. Când toate fetele din jurul meu începuseră să-și pună gene false, mă gândisem să o las pe fosta șefă a lui Meg de la magazinul de cosmetice să-mi pună și mie, dar după aceea am văzut un video pe YouTube și am hotărât că vederea mea era mai importantă. Nu aveam de gând să o sacrific în numele frumuseții...

Nu încă, cel puțin. Eram încă la liceu. Nici măcar nu eram complet dezvoltată. Cel puțin așa scria pe internet și mă gândeam că ar fi bine să fie adevărat. încă mă mai holbam la genele lui Meg când îi răspunse în sfârșit lui Shia.

— Shia.

Făcu o pauză și apoi zâmbi și mai tare.

— Bună.

Zâmbetul ei larg, care-i aprindea scântei în ochi într-un fel în care nu mai văzusem niciodată, era pe măsura rânjetului fals al lui Shia, ba chiar îl și întrecea.

— Ce mai faci? Care mai e viața ta? Unde locuiești acum? În Canada?

El râse și își trecu limba peste buza de sus. Avea genul de buze pe care băieții nu le au de obicei; erau bosumflate și perfect arcuite. Meg era mereu obsedată de buzele ei, se plângea că sunt prea subțiri. Ne tot zicea că ar fi vrut să aibă părul blond al lui Amy și buzele mele cărnoase. Mă întrebam dacă toate fetele frumoase se analizau pe bucăți, ca Meg. Părea pierdere de timp să fii înzestrată și totuși să-ți găsești defecte. Eu îmi urâsem dintotdeauna buzele, mai ales când eram mai mică și copiii din clasa mea, care se urau și pe ei înșiși, mă tachinau țuguindu-și buzele și zicându-mi „față de pește”. Doamne, ce mai urâsem școala generală!

— Nu.

Râse. Se prefăcea, mi-am zis.

— De fapt, o să rămân două săptămâni în DC, apoi o să stau la un prieten lângă Atlanta. Prin Fort Cyprus ce mai e? La fel – se opri și privirea i se întunecă —, bănuiesc? Nu pare că s-au schimbat prea multe pe aici.

Zâmbetul de Barbie al lui Meg dispăru o fracțiune de secundă, iar Shia se aplecă spre ea și-i șopti ceva la ureche. Uitându-se la mine, Meg își dădu ochii peste cap, dar, când întâlni privirea lui Shia, își reveni și continuă să zâmbească. Se pricepea să se descurce în orice situație – sau cel puțin așa părea.

Se descurca foarte bine când trebuia să fie femeie, mi-am zis eu.

— Totul e minunat pe aici. John se întoarce de la West Point în câteva săptămâni. A terminat primul din clasa lui, nu-i grozav?

Meg dădu din mână, dar nu se uită la Shia.

Am văzut cum expresia împietrită de pe față i se spulberă ca petalele unei flori moarte. Simțeam că-mi scapă ceva, dar nu eram sigură că vreau să știu ce. Chestii dintre fete si băieți; nu știu dacă voiam să aflu asta deocamdată.

— Știu. Am vorbit cu el acum câteva săptămâni, zise Shia.

Umerii lui Meg înțepeniră. Ce fel de joc făceau ăștia doi? Nu știam, dar părea extrem de obositor. Speram să nu încep să fac și eu așa când voi avea un iubit.

— Serios?

— Da, se rezumă el să zică, apoi ne spuse ce bine îi pare că se întâlnise cu noi.

Meg se întoarse și nu-l privi, ca mine, cum se îndepărta.

— E un nenorocit, pufni Meg.

Apucă o rolă de hârtie de împachetat și o aruncă pe masă.

— Se crede mai bun decât ceilalți.

Mâinile lui Meg tremurau puțin, dar m-am prefăcut că nu văd.

— Nu-mi pasă ce face. John se întoarce în curând acasă.

— Și cum va schimba lucrurile faptul că John se întoarce acasă? am întrebat, dorindu-mi să-și împărtășească secretele cu mine, dar fiind conștientă, în același timp, că aștepta un secret la schimb.

Așa era Meg, și-mi plăcea cumva felul ei de a fi „îți spun dacă-mi spui”.

Meg oftă doar, mă luă de braț și ne îndreptarăm spre petrecere. Am trecut pe lângă Lydia Waller și iubitul ei, Joeb Waller (nu erau rude și era ciudat că aveau același nume de familie), cu care se ținea de mână.

— Când or să ajungă la stâlp, cine crezi că o să-și desprindă mâna primul? îmi șopti Meg la ureche.

— Niciunul.

Am râs și i-am privit amândouă cum ocolesc stâlpul, în loc să-și desprindă mâinile. Joeb părea genul care are mâinile mereu transpirate, iar Lydia părea genul căreia îi place asta.

M-am întors către sora mea, iar ea m-a strâns mai tare de braț.

— Nu pot să cred că, din toate locurile în care putea să fie, e tocmai aici. E aici.

— E de aici, iar părinții lui stau aici, am murmurat.

Pentru mine, nu era o așa mare surpriză.

Meg era frustrată și agitată și era ciudat, deși oarecum fascinant, să o privesc pe sora mea cea elegantă, care n-avea niciodată nici măcar oja ciobită pe unghii, cum era dată peste cap de cineva. Simțeam cum emana tensiune; cine ar fi zis că Shia King avea atâta putere?

— Și cum o să lucrez eu pentru familia King dacă e el aici?

Era suficient de rău că trebuia să vadă poze cu el atârnând pe pereții casei. Niciuna dintre ele nu era recentă, era deci ușor să se prefacă și să-și spună că băiatul chipeș cu piele cafenie și ochi deschiși la culoare nu era Shia, dar tot speram că nu va sta prea mult pe-aici.

— Of, Jo, ce norocoasă ești, îmi zise Meg pe un ton dramatic.

Nu continuă să-mi explice de ce eram norocoasă, iar eu n-am întrebat-o. Îmi aruncă apoi o privire defensivă.

— Ce-i? De ce te uiți așa la mine?

La naiba cu fața mea atât de transparentă. Trebuia să mă ocup de asta înainte să-mi urmez visul de a deveni jurnalistă. Trebuia să învăț jocul mimicii.

Am dat din umeri în timp ce de la radio se auzi o voce lină și sentimentală cântând „Hello”. Cred că ascultasem cântecul ăsta mai des decât oricare alt cântec în viața mea, în afară de piesa aia de la Black Eyed Peas care era difuzată mai tot timpul când eram în clasa a șaptea. M-am uitat spre masa din colț a DJ-ului și am zărit-o pe Beth după ea. Era mereu acolo unde era muzica.

— Pur și simplu nu înțeleg care e chestia cu Shia. Credeam că voi doi nu suportați să fiți în aceeași încăpere. Acum stai aici și te porți de parcă ai fi prima lui soție sau ceva de genul ăsta.

— Ce frumos ai spus-o, își dădu Meg ochii peste cap.

Era foarte pricepută la asta.

— Ziceam și eu.

Voiam să par suficient de matură ca să primesc un răspuns.

— Ce știi tu despre băieți, Josephine?

— Nu mare lucru.

Știam despre băieți de pe internet, dar nu știam și băieți din viața reală. Mă întrebam cât de diferiți ar fi putut fi. Băieții de pe internet păreau mai buni decât marii maeștri cu care se încurca Meg.

— Ai atât de multe de învățat, zise Meg și mă strânse și mai tare în brațe.

N-am spus nimic.

— Îți aduci aminte când mă întâlneam cu River si ne certam mereu, apoi ne împăcăm, și iar ne certam și ne împăcăm? Ca atunci când s-a sărutat cu Shelly Hunchberg?

Am încuviințat. Îl uram pe River Barkley, fostul prieten al lui Meg. Era cel mai rău dintre toți. Țin aminte când eram în Texas și Meg turnase o sticlă întreagă de Tabasco în cana de la Starbucks a

fostei sale prietene și toată lumea râsese când aceasta o vomitase pe toată pe podeaua sălii de sport.

— Shia e ca River, doar că mult mai rău. E definiția șarpelui, mă avertiză Meg, adăugând chiar și un *ssssss.*

Nu m-am putut abține să nu-l caut cu privirea în jur și, când l-am găsit, o îmbrățișa pe Meredith și fața îi era toată un zâmbet.

— Mai rău decât River? Hopa.

Mi-am întors privirea de la Shia.

— Mult mai rău decât River, a gemut Meg și am continuat să mergem. Îți place cineva, Jo?

Am ridicat din umeri.

— Nu prea. Nu.

Era ciudat să stau de vorbă cu Meg despre băieți. Uneori avea chef să vorbească despre băieți cu mine, dar de obicei nu mă întreba nimic. Ea vorbea, iar eu ascultam.

— Chiar de nimeni? încercă din nou.

— Nu. Acum spune-mi ce s-a petrecut între tine și Shia. Te-ai culcat cu el?

Cuvintele păreau ciudate în gura mea. Meg mai scăpase câte ceva pe ici, pe colo, dar voiam să știu mai mult. încercam să mă poziționez în zona sigură dintre sora mai mică în care avea încredere și sora matură cu care putea să-și împărtășească secretele de dragoste. Era o schimbare palpitantă, dar periculoasă, și o simțeam cu tot corpul.

Simțeam că-mi dădeam la schimb fundițele păpușilor pentru un sutien cu pernuțe, iar creioanele de colorat deveneau tampoane.

— Da. Dar e ceva mai mult de atât. M-a făcut să cred...

Meg își înghiți ultima propoziție și m-am simțit dezamăgită. Aveam aproape 17 ani și eram pregătită să ascult orice ar fi avut să-mi spună.

Încercam să nu mi-i închipui pe Shia și Meg făcând sex, dar era aproape imposibil.

I-am urmărit privirea lui Meg și l-am văzut pe Shia la vreo doi metri distanță de noi. Un grup de fete de la mine din clasă erau adunate în jurul lui ca niște babe ce se minunau de un nou-născut.

Meg pufni.

— Uf, trebuie să aflu cât o să stea aici.

— Nu-l lăsa să te sâcâie, Meg. John se va întoarce în curând.

Îmi plăcea John Brooke. Era un tânăr scund, cu păr roșu tuns scurt și cu un zâmbet plăcut. Era îndrăgostit de Meg; iar ea ne aducea aminte în fiecare zi cât de dor îi era de ea și ce greu îi era să fie departe de ea.

Meg deschise larg ochii și, preț de o secundă, am crezut că deja uitase de existența lui John.

Dar apoi inspiră și expiră profund.

— Ai dreptate, Jo. John o să se întoarcă și Shia o să plece. A trecut mult timp de când a fost ceva între mine și Shia, de ce mi-ar păsa?

Nu eram sigură că aștepta un răspuns.

— N-ar trebui să-ți pese. Dacă o să te prefaci că nu-ți pasă, tot o să câștigi. Nu așa merg lucrurile?

Meg îmi zâmbi.

— Of, Jo. Câtă dreptate ai. Cine s-ar fi gândit?

Am încuviințat, iar ea m-a dus mai încolo, spre spatele clădirii. Am trecut pe lângă Meredith, dar nu ne-a observat. Era prea ocupată să discute ceva cu Denise. Puteau să vorbească despre orice, de la misiunile soților până la culoarea noii pardoseli a lui Denise. Depindea de starea de spirit schimbătoare a femeii ăleia. Așa era ea.

Și Shelly, fiică-sa, era la fel. Acum era drăguță și îmi lăuda articolul de două pagini despre apa de băut cu impurități din Flint, Michigan, acum mă vorbea de rău pe la spate și îmi zicea, insultător, Joseph. Mulți dintre copiii din școală nu prea mă înțelegeau, mai ales că nu vedeam de ce trebuie să te trezești dimineața și să te dai cu ruj înainte să răsară soarele.

Pentru că-l cunoscusem mai demult pe tatăl biologic al lui Shelly și îl știam și pe tatăl ei vitreg, generalul Hunchberg, mă gândeam că moștenise personalitatea tatălui ei, domnul Grisham, profesor la școala noastră generală din Texas. Se zvonea că Denise, și ea provenită dintr-o familie de militari, se măritase cu domnul Grisham imediat după ce terminase liceul, iar când el se pensionase din Armată pe motive medicale, în urmă cu zece ani, Denise nu putuse suporta viața de civil. O scotea din sărite că nu-și îndeplinise niciodată visul american de a fi lider FRG și de a se muta în una din casele mari care erau special construite pentru generali și familiile lor.

Denise avea planuri mari și mariajul cu un profesor de educație sanitară nu făcea parte din ele. Voia atenție; voia respect și recunoaștere pentru sacrificiile patriotice pe care le făcuse ca soție de general. Denise Hunchberg avea nevoie de prânzurile și târgurile pentru strângeri de fonduri. Și iat-o împreună cu Meredith, așa plină de patriotism cum era, îndopându-se cu bomboane cu mentă și clătindu-și gâtul cu un pahar de vin ieftin. Mi se părea amuzant, deși într-un fel îngrozitor, faptul că Denise și familia ei ne urmaseră și la baza de aici.

— Unde mergem? am întrebat-o pe Meg când se strecură pe lângă barul negru și pe ușa din spate a sălii de bal.

Aerul rece se năpusti înăuntru cu un scârțâit metalic și m-am uitat în spate să văd dacă ne zărise cineva. Nimeni nu părea să fi observat că două fete pleacă de la petrecere pe ușa din spate. Mă simțeam eliberată, într-un fel.

— Afară. Nu mai vorbi de Shia, mă avertiză Meg și, înainte să apuc să o întreb de ce, privirea îmi pică pe trei băieți care stăteau în iarbă.

L-am recunoscut doar pe unul dintre ei, tânărul care fusese de dimineață pe aleea bătrânului domn Laurence. Avea părul și mai ciufulit acum, atârnându-i peste urechi. Era tot așa lung și mai

devreme? Nu îmi aduceam bine aminte, dar parcă nu. Avea părul foarte des, ca o băltoacă de vopsea galbenă ce-i curgea pe gât și pe gulerul jachetei negre.

— Care-i treaba? întrebă tipul cel mai înalt și mai mare.

Avea un corp de supererou de benzi desenate. Avea brațele masive și pieptul lat și din cauza asta uniforma îi era strâmtă. Mă întrebam chiar dacă se fac uniforme suficient de mari ca să-l încapă. Numele cusut în dreapta pe uniformă era Reeder. Nu-l cunoșteam. Mi-aș fi amintit de el dacă l-aș fi știut.

— Nu-i nimic acolo, zise Meg, uitându-se în spate la clădire.

Mă ținea încă de braț în timp ce coboram cele câteva trepte ca să ajungem pe iarbă. N-am observat că un colț din platforma de beton era ciobit până când mi-am prins vârful cizmei în el și mi-a alunecat piciorul. M-am redresat repede, folosindu-mă de Meg ca sprijin, iar ea mă ținu. Mi-a sărit inima din piept. Pe bune, din nou? Era a doua oară în ziua aceea când mă împiedicam în fața lui. Mă transformasem dintr-odată într-o ciudată care se împiedică mereu și face glume proaste despre stângăcia ei.

Când am ridicat privirea, doar băiatul cu părul lung se holba la mine. Rânjetul de pe fața lui mă făcu să vreau să mă întorc înăuntru sau să îl provoc la bătaie – nu eram sigură ce variantă era mai bună. Părea genul de băiat care nu fusese niciodată provocat. După ce am cântărit consecințele fiecărei opțiuni, cel mai rău mi s-a părut să o pun pe Meg într-o situație stânjenitoare și să nu mă mai considere matură. Mă apropiasem deja foarte mult de ea în ziua aia și nu voiam să stric lucrurile.

Mi-am luat privirea de la el și am văzut-o pe sora mea cum pune în funcțiune motorul interacțiunii sociale. Îi salută pe toți trei, iar băiatul cu părul blond pe care-l cunoscusem în acea dimineață îi întinse mâna. Dădu mâna cu el, dându-mi mie drumul, și-i spuse că era încântată să-l cunoască. Oare îl recunoscuse ca fiind băiatul de dimineață? Mă întrebam.

Tipul care stătea între băiatul cu părul blond și sora mea purta și el uniformă, pe care scria că-l cheamă Breyer. Nu mă mai întrebam care este numele mic al soldaților; oricum, de obicei nu voiau să-l folosești.

Breyer avea niște țepi de barbă în jurul gurii, atât de negri că aproape că arătau a vopsea. Cu cât se apropia mai mult de buzele sale subțiri, cu atât mai neagră era barba. Scoase un pachet de țigări din buzunarul de la pantalonii uniformei și băiatul cel solid, Reeder, îi dădu o brichetă. Vârî țigara între buze și fumul îi învălui fața. Părea amenințător și imaginația mea o luă razna. N-aveam nevoie de prea mult ca să încep să-mi imaginez multe. Când eram mai mică, îmi petreceam timpul scriind povești despre vampiri, și vrăjitori, și tărâmuri magice aflate în dulapuri, ca Narnia, dar pe măsură ce crescusem mi-am dat seama că eram mai atrasă de nonficțiune și jurnalism.

— Cum e petrecerea? întrebă Reeder.

— Plictisitoare pentru mine, dar tare pentru copii.

Meg întinse mâna și-i luă țigara. Nu știam că fumează. Dar atunci mi-am *dat* seama că avea încredere în mine, cel puțin suficientă încredere că n-o s-o spun lui Meredith sau fetelor.

Se făcuse cald de când plecaserăm noi de-acasă de dimineață. Nu prea aveam parte de zăpadă de Crăciun în sudul Louisianei.

— Voi n-ar trebui să fiți la muncă? îi întrebă ea pe cei doi în uniformă.

M-am uitat la ochii lor și la felul în care o priveau. O admirau cu o expresie pierdută pe față, ca și cum ar fi urmat-o până la marea Dothraki dacă le-ar fi cerut. Cu dragoni sau fără. Să o compar pe Meg cu o *khaleesi* era ca și cum aș fi comparat-o pe Ioana d'Arc cu soția-trofeu a vreunui politician.

Reeder râse si sunetul se auzi ca un ecou.

— Ba chiar suntem. Suntem în patrulă.

Meg râse și fumul ieși în rotocoale perfecte de gri din gura ei.

— Da, așa se pare.

Ambii băieți râseră la comentariul ei și m-am gândit că ar fi râs la orice ar fi zis dacă așa și-ar fi dorit ea. Băiatul cu păr blond părea că nu e atent; se uita în gol la câmpul din spatele nostru.

— Laurie, cât mai stai aici? întrebă tipul masiv, privindu-l direct pe băiatul de azi-dimineață.

Laurie? Îl chema Laurie Laurence?

Ce alegere îngrozitoare făcuseră părinții lui.

— La petrecere sau în oraș? întrebă Laurie.

Din răspunsul lui răzbătea un ton dramatic și mi l-am imaginat stând cu o cană de cafea în mână deasupra unui manuscris pe jumătate terminat. Imaginația mea, din nou.

— La petrecere.

Reeder suflă fum pe gură, părând puțin enervat. Mai trase o dată din țigară și se uită la telefon.

— Încă două minute, zise Laurie.

M-am apropiat de el și gura mi-a luat-o pe dinainte.

— Si în oraș? am întrebat.

Meg se uită la mine ca și cum l-aș fi întrebat în fața prietenilor dacă vrea să facă sex cu mine.

Laurie – ce nume ciudat – îmi zâmbi.

— Nu mult. Tata m-a trimis aici să stau cu bunicu' cât e el în străinătate. Se întoarce acasă într-un an, așa că atunci plec înapoi în Texas.

Un an poate fi mult timp, depinde ce faci cu el...

— În Irak sau în Afganistan? am întrebat.

— Niciuna dintre ele. În Coreea.

— A.

Auzisem lucruri îngrozitoare despre cum e în misiune în Coreea de Sud. Tata îmi spusese că localnicii nu-i doreau pe militarii americani acolo, așa că majoritatea rămâneau în bază, trecând foarte rar dincolo de poartă.

Laurie nu mai adăugă nimic înainte să plece. L-am privit mergând prin iarbă și dispărând printre pâlcurile dese de copaci,

acolo unde începea pădurea.

— Deci voi doi aveți de gând să vă faceți treaba sau mergem pe undeva? îi întrebă Meg pe ceilalți doi.

Nu m-am dus cu Meg în ziua aia. Nici măcar nu am așteptat să aud ce răspund. M-am întors la petrecere și am dat o mână de ajutor la servirea mesei pentru familiile cărora le era dor de soldații lor de Crăciun.

6

Săptămâna care a urmat a trecut repede. Perioada dintre Crăciun și Anul Nou e mereu foarte ciudată. Decorațiunile de la Crăciun sunt încă acolo și întreaga bază se închide practic pentru două săptămâni. Îmi amintesc că atunci mă simțeam pregătită pentru noul an – atât de pregătită.

Urma să împlinesc 17 ani în câteva zile și deja mă simțeam mult mai matură. Meg petrecea mai mult timp cu mine, spunându-i doamnei King că e bolnavă. Mă punea să o sun pe șefa ei în fiecare dimineață de când se întâlnise cu Shia la petrecerea batalionului. Doamna King încerca să nu pară iritată din cauza bolii lui Meg, dar vocea o trăda. Totdeauna reușisem să-mi dau seama ce simte lumea, chiar și atunci când nu spunea. Mai ales atunci. Sau cel puțin așa credeam.

— La ce oră să pun chiftelele în cuptor? o întrebă Meg pe Beth, care știa mai multe despre gătit decât noi toate la un loc.

— Pe la nouă jumate. Ca să fie gata la zece, când începem petrecerea.

Bucătăria era cu susul în jos, o tavă cu chiftele și trei oale Crock-Pot umplând puținul loc pe care-l aveam pe blat. Pe insulița din mijloc erau niște pungi cu chipsuri și o punguță de Bugles pentru mine. Era mâncarea mea preferată și aș fi putut să trăiesc doar cu bunătățile astea sărate.

Am luat punga și am desfăcut-o. Am mâncat o mână de chipsuri înainte să mă cocoț pe blat și să iau castroanele din dulap. Familia noastră făcea același lucru în fiecare an: umpleam masa cu mâncare și încercam să stăm treze până la miezul nopții. Amy nu reușea de obicei să reziste mai mult de ora zece, dar susținea că ăsta era anul ei.

— Beth, poți să-mi faci o cafea? întrebă Meg. Dar nu la cafetiera mamei, la espressor. E abia șase și sunt deja obosită.

Beth, bineînțeles, zise că-i face, deși tocmai rupea biscuiții sărați pentru faimoasele ei bile cu brânză. Pentru că eu eram vegetariană, Beth îmi făcea mereu propria mea bilă fără bacon și cu mai mulți fulgi de migdale. O mâneam până la ultima firimitură.

— Uite, zise Amy în timp ce vărsăm o pungă de chipsuri într-un castron roșu.

M-am uitat la ea să văd la ce voia să mă uit, dar nu făcea decât să se holbeze pe fereastra de deasupra chiuvetei. Avea părul prins în coc și am presupus că Meg i-l făcuse.

Am mototolit punga și am aruncat-o la gunoi, apoi m-am îndreptat spre fereastră, oprindu-mă lângă Amy.

Am privit pe geam în casa bătrânului domn Laurence. Laurie se plimba prin fața geamului cu o carte în mână.

— Crezi că e ținut captiv? sclipiră ochii lui Amy, în speranța că ar fi ceva mai interesant decât un vecin nou.

M-am uitat la el cum pune cartea jos și apoi se așază la pianul cu coadă aflat chiar în fața ferestrei. Mă uitasem la această scenă – fereastra, pianul – de multe ori în timp ce o ajutam pe Beth să spele și să șteargă vasele, dar acum părea foarte diferită când acolo se afla un băiat. De obicei, mă uitam doar la draperiile roșii și mă întrebam dacă după anii 1930 bătrânului domn Laurence îi trecuse vreodată prin cap să renoveze casa.

— Pare singur, adăugă Meg.

Venise în spatele nostru și se uita la Laurie peste umărul meu.

— Mama a zis că stă în Europa. De ani de zile.

Vocea lui Amy era plină de uimire copilărească.

— Mă întreb dacă are vreun secret. Un secret tragic în Europa, am zis eu, folosind un accent îngâmfat, dar vag.

Când eram mai mici, jucam cu surorile mele în piese inventate de mine, ne îmbrăcam în hainele prea mari ale tatei și foloseam accente false potrivite cu personajele pe care le cream. Preferatul meu era un bărbat pe nume Jack Smead, al cărui accent varia de la australian la jamaican și viceversa.

Continuam să mă holbez la Laurie. Nasul său avea o cocoașă ca și cum și l-ar fi spart la un moment dat; luă din nou cartea în mână și inspiră profund. Din bucătăria noastră, vedeam cum i se ridică și coboară pieptul. Era fascinant.

— Mama zice că nu are, de fapt, nicio educație. Cu taică-său plecat tot timpul și maică-sa o artistă italiancă sau așa ceva, continuă Amy bârfa.

Am avut brusc impresia că toată lumea din jurul meu părea mai interesantă decât mine.

În camera de dincolo de grădina noastră, Laurie începu să-și miște buzele, cu cartea în mână. încercam să-mi dau seama ce spune, dar nu puteam să-i citesc pe buze. Se ridică din nou și partea de jos a tricoului i se prinse de colțul pianului, lăsând să i se vadă abdomenul. Se zări ceva negru, dar își trase tricoul atât de repede că nu mi-am dat seama ce era.

— Are sprâncene frumoase, zise Meg.

Nu mă puteam uita la sprâncene, încă mă gândeam la abdomenul lui.

— Dacă aș fi băiat, mi-ar plăcea să arăt ca el, le-am spus surorilor mele.

Arăta ca un om umblat prin lume, ca și cum o parte din lume ar fi fost a lui.

Amy începu să-mi zică ceva, dar probabil că se răzgândi, pentru că închise gura și se uită iar pe fereastră.

— De ce crezi că a venit? întrebă Beth.

Nu voiam să le spun lui Beth și lui Amy ce îmi spusese în ziua aceea, la petrecerea de Crăciun. Dintr-un motiv care îmi scăpa, aveam impresia că l-aș fi trădat cumva, ceea ce era ridicol, de vreme ce ele erau surorile mele, iar el era complet străin.

— Imaginați-vă cum e să renunți la Italia ca să vii în fundul Louisianei, am spus, uitându-mă la mâinile lui în timp ce întorcea

paginile cărții.

Am încercat să mă uit la copertă ca să văd ce citea, dar n-am reușit să-mi dau seama.

— Și cu bătrânul ăla îngrozitor, domnul Laurence, am oftat, privindu-l cum se așază la loc la pian, pune cartea deoparte și întinde mâinile pe clape.

— Jo, nu fi rea. Nu e îngrozitor, îmi zise Beth.

Era, de fapt, îngrozitor; țipa mereu la noi că-i călcam pe iarbă. Vara trecută îi spusese lui Meredith că mă furișasem afară din casă și fusesem pedepsită o lună de zile. În plus, de fiecare dată când ne vedea, țipa la noi „Nenorocitele alea de surori Spring!" Se purta ca și cum i-aș fi spart intenționat parbrizul de la mașină. De fapt, încercam să învăț un sport, astfel încât părinții mei să simtă că au un copil normal. Interesul meu pentru softball nu durase decât o săptămână.

— Eu aș sta cu el în casa aia mare, indiferent dacă e îngrozitor sau nu, zise Meg.

În cele din urmă, veni și Beth lângă noi și se aplecă spre fereastră, atingându-mă cu umărul.

— Au un pian frumos, zise ea, în fiecare cuvânt simțindu-se dorința.

Degetele lui Laurie se mișcară cu putere peste clape; aproape că aș fi jurat că se aude muzică la noi în bucătărie.

— Când o să fiu o scriitoare de succes, o să-ți cumpăr cel mai bun pian din lume, i-am promis surorii mele și vorbeam serios.

— Cei mai mulți scriitori nu pot să-și plătească nici măcar facturile, ce să mai vorbim de cumpărat piane, Beth. Așa că hai să zicem că, atunci când o să mă mărit cu un bogătaș, poți să vii pe la noi și să cânți la pianul nostru, spuse Amy.

Uf, parcă erau cuvintele lui Meg, care vorbea întruna despre măritiș, dar cel puțin ea chiar era suficient de mare să se poată mărita.

Amy începu să danseze prin bucătărie și își băgă mâna în castronul cu chipsuri, scoțând-o plină de cartofi prăjiți tăiați în triunghiuri și presărați cu brânză deasupra. Erau preferații ei. Degetele ei portocalii îmi făceau greață de fiecare dată.

— Și dacă bărbatul pe care l-ai iubi ar fi sărac, dar ar fi un om bun? Ca tata? o întrebă Beth pe Amy.

Beth băgă în espressorul Keurig o capsulă de cafea pentru Meg și trase de mâner.

Laurie începu să-și miște capul în ritmul mișcărilor degetelor. Era fascinant să-l privești. Era opusul lui Beth când cânta; degetele ei calme alunecau peste clape, lin ca niște fulgi, iar ea rămânea cu ochii închiși pe melodia lină. Degetele lui Laurie loveau violent clapele, izbind bătăios în ele, și își ținea ochii larg deschiși în timp ce cânta.

Inima îmi bătea în piept cu putere și o simțeam până în spatele urechilor în timp ce îl priveam. Abia dacă auzeam ce spuneau surorile mele.

— Păi, zise Amy, doar nu-i ca atunci când te alegi cu nasul mare. Eu hotărăsc pe cine să iubesc.
— Oricum, acum nu mai ești obligat să rămâi cu nasul mare. Poți să-l rezolvi mai ușor decât să-ți găsești un iubit, spuse Meg.

Eram tot cu ochii pe Laurie, care cânta. Nu mai văzusem niciodată pe cineva atât de indiferent la ce e în jurul lui. Ne holbam toate la el – mă rog, cel puțin eu mă holbam – și el nici nu observa. Era prea absorbit de ce cânta acolo.
— Dar tu, Jo? Tu te-ai mărita cu un bărbat sărac dacă ar fi de treabă? întrebă Amy încă fâțâindu-se prin bucătărie.

Avea în mână o cutie cu suc de portocale și chipsuri portocalii în cealaltă.

Nu mi-am luat privirea de pe geam.
— Nu m-aș mărita cu nimeni pentru bani. Nu vreau să mă controleze cineva în felul ăsta. Și, în plus, o să câștig suficient de una singură.

Amy pufni.
— Sigur, Jo.

Nici măcar nu puteam să mă enervez prea tare pe ea; eram prea fascinată de băiatul pe care-l vedeam pe geam.
— Dar tu, Amy? am întrebat tăios. Crezi că o să ai un soț bogat? Îmi pare rău că trebuie să te informez, dar...
— Jo, vocea lui Beth nu mă lăsă să termin.
— Ia nu mai vorbi despre băieți, Amy. Ești prea mică, zise Meg.

Nu am pomenit că Meg deja se sărutase cu mai mulți băieți până în clasa a șaptea.

Amy luă o gură din sucul de portocale și-i rămase o dungă portocalie deasupra buzei, ca o mustață. O șterse imediat cu limba.
— Toate o să creștem într-o bună zi, Meg. Dar e bine să știm ce vrem.

Laurie își șterse fruntea cu dosul palmei și părul lui blond se mișcă, atingându-i umerii. Am încercat să-mi închipui cum va arăta soțul meu, dar, ca de obicei, nu puteam să mi-l imaginez.

Nici măcar nu știam dacă-mi doream un soț. Păreau să fie o adevărată bătaie de cap și, în plus, nu cunoscusem niciodată un băiat pe care să mă gândesc măcar să-l las să mă scoată la cină, ce să mai vorbim de măritat. M-am uitat la Laurie, iar degetele lui se opriră brusc. M-am lăsat în jos chiar în clipa în care se uită spre fereastra noastră și Beth râse când am ridicat iar capul.

Laurie era încă în același loc, însă luase cartea în mână si nu mai cânta.
— La ce mai lucrezi în ultima vreme, Jo? mă întrebă Beth, ca să schimbe subiectul măritișului și al bogătașilor.

La multe, aș fi vrut să spun. Mai aveam câteva paragrafe și terminam cel mai lung material pe care-l scrisesem vreodată, un articol despre traficul cu femei pentru prostituție în Cambodgia. Lucrasem la el mai mult decât la orice altceva scrisesem vreodată. Știam că domnul Geckle nu mă va lăsa niciodată să-l public în ziarul școlii, așa că plănuiam să-l trimit singură la *Vice.* Era o

încercare fără mari șanse de reușită, probabil că nici măcar nu-l vor citi, să nu mai vorbim de publicat, dar era ceva ce trebuia să fac pentru mine însămi. După asta, o să fiu pregătită să fac orice. Domnul Geckle nu va putea să-mi controleze vocea decât între zidurile liceului White Rock.

— Nimic special, am început, deși mințeam de-nghețau apele.

Era special; era cel mai special lucru pe care-l scrisesem vreodată. Simțeam până în măduva oaselor.

— Ți-am citit articolul despre sclavia sexuală. Cel de pe laptop, zise Amy.

M-am întors și am apucat-o de braț. Cutia de suc căzu pe podea și lichidul portocaliu acidulat se împrăștie pe gresie.

— *Ce* ai făcut? am țipat la ea.

Se trase înapoi, dar o țineam bine de braț.

— Era deschis pe laptopul tău! țipă ea ca să se apere.

— Nu-mi pasă!

I-am dat drumul când am simțit ochii lui Beth arzându-mă.

Nu că nu voiam să-l citească nimeni; mă scotea din minți pentru că îmi imaginasem că laptopul era singurul loc unde aveam intimitate față de cele trei surori, iar Amy tocmai îmi demonstrase că nu era așa.

Meredith intră în bucătărie ca o furtună, iar eu m-am dat înapoi, departe de balta portocalie de pe podea.

— Ce dracu' se petrece aici?

Meredith ocoli mizeria și inspiră profund înainte să-i răspundă cineva.

— Nimic, Meredith. Totul e bine, zise Beth și înșfăcă un șervet ce atârna de ușa cuptorului.

Îl puse jos, iar Amy și cu mine încetarăm să ne mai uităm urât una la alta în timp ce Beth curăța mizeria după noi.

— Cine s-a certat? Am auzit zbierete.

Vocea lui Meredith era calmă, dar se vedea că nu are chef de jocurile noastre.

— Nimeni, zise Beth aplecându-se. Ne prosteam și noi pe-aici. Stai liniștită, pregătim masa și totul va fi gata pentru diseară. Aproape c-am terminat bilele de brânză.

Meredith se uită la toate patru și clătină din cap. Mi-am imaginat că n-o crezuse pe Beth, dar n-avea chef de ceartă în ajunul Anului Nou. Meredith avea în mână un pahar cu un lichid limpede și m-am gândit că ar trebui să-și mai ia încă unul. Niciodată nu o văzusem mai tensionată și mai obosită ca în ultima vreme.

Ne spuse să avem grijă și să nu mai facem mizerie, apoi plecă din bucătărie.

M-am uitat la Amy și m-am întors spre geam. Laurie plecase.

M-am dus în camera mea, am închis ușa și, ca să uit ce supărată eram pe sora mea, m-am apucat să scriu.

7
meg

Îmi terminasem machiajul și tocmai îmi uscasem părul cu fohnul. În timp ce o așteptam pe Jo să iasă de la duș și să-mi onduleze părul, am luat cartea pe care mi-o strecurase sub pernă de Crăciun. Cinstit, nu o deschisesem de atunci, dar aveam câteva minute la dispoziție, așa că am ridicat coperta neagră și am deschis-o la întâmplare. Începea cu

ce iubesc cel mai mult la tine e mirosul tău

Am citit cuvintele cu încântare tăcută și apoi le-am citit din nou, iar în minte mi-au venit mâinile lui Shia, cu unghii murdare. Era mereu murdar, mereu planta ceva sau ajuta vreo bătrână să-și mute mobila sau ceva de genul ăsta. Mirosea mereu a pământ, a grădină.

Nu-mi venea să cred că se întorsese – și, *mai rău,* nu-mi venea să cred că mă gândeam la el acum. John urma să se întoarcă peste o săptămână ca să mă vadă. Ar trebui să mă gândesc la mâinile curate și puternice ale lui John și la cum mirosea mereu a apă de colonie proaspătă și a detergent de rufe.

Nu ar îndrăzni să poarte tricouri uzate sau tenișI murdari ca Shia.

— Jo! am strigat.

Era opt jumate și lumea urma să ajungă la noi în jur de zece. Prin „toată lumea" mă refeream la câțiva vecini și copiii lor. Nu-mi invitasem niciun „prieten", pentru că jumătate nu mai vorbeau cu mine din cauza unui zvon care nici măcar nu era adevărat. Așa se întâmplă când ești etichetată drept „curva" școlii într-un orășel militar. Te urmărește și după ce ai absolvit școala. Nu mă deranjase prea tare și nici acum nu mă deranjează, serios. Dacă mi-ar fi cu adevărat prieteni, ar ști că nu aș face niciodată lucrurile de care eram acuzată. La fel mi se întâmplase și în Fort Hood și fusese mult mai rău; bursa zvonurilor părea aici un joc de copii.

În seara aceea, ar fi trebuit să urmăm tradiția și să sărbătorim acasă, dar fusesem invitată împreună cu Jo pe ultima sută de metri la familia King, la petrecerea de logodnă a lui Bell Gardiner, așa că ne hotărâserăm să trecem pe acolo vreo oră și apoi să ne întoarcem acasă până în unșpe. Eu nu voiam să merg, mai ales că mă temeam că o să mă întâlnesc cu Shia acolo, dar m-am gândit că, de vreme ce petrecerea se dădea pe proprietatea imensă a familiei King, vor fi mulți oameni prezenți, și asta va reduce șansele să dau nas în nas cu el.

— Josephine! am strigat iar.

În timp ce o așteptam, am mai dat o pagină din cartea pe care mi-o făcuse cadou.

Poezia era simplă și începea:

cum poate dragostea noastră să moară...

Uimită, am mai dat câteva pagini.

el nu se mai întoarce...

Sub poezie era cuvântul *wilted*[7], ca și cum poezia ar fi fost scrisă de Wilted. M-am gândit la buchetul de flori de pe noptiera doamnei King. Biletul din el era semnat de Shia și petalele erau ofilite. Atinsesem una dintre ele și se scuturase pe mobila de lemn. M-am gândit ce brusc plecase și cât de mult timp irosisem dorindu-mi să se întoarcă.

Încercând să-mi scot din cap florile ofilite și ochii lui verzi-strălucitori, am închis cartea și am aruncat-o pe pat tocmai când Jo intra în cameră.

— Aici sunt, zise ea zâmbind.

Avea mâinile ocupate. într-una avea ondulatorul și telefonul, iar în cealaltă un pumn de Bugles. Părul lung era dat pe spate, aproape că-i atingea șoldurile când mergea. Se opri în spatele meu, la măsuța de toaletă. Avea fața de un roz proaspăt și tenul ei palid sclipea.

Nu mă asculta niciodată când îi spuneam ce norocoasă era să aibă așa un ten impecabil. Beth și cu mine suferiserăm cel mai mult din cauza acneei, dar a mea dispăruse după ce începusem să lucrez la Sephora, unde încercasem gratis toate produsele noi de îngrijire de la cele mai scumpe mărci.

— Arată bine machiajul, zise Jo.

Băgă în priză ondulatorul, iar eu mi-am împărțit părul, prinzând șuvițele din creștet cu o clamă, ca să poată să onduleze restul.

M-am uitat în oglindă și i-am zâmbit. Deveniserăm mai apropiate în ultima vreme și începeam să văd o schimbare la ea. Nu mai era micuța mea Josephine care fugea de-acasă când bătrânul domn Laurence prindea un raton în capcană și nu voia să-i mai dea drumul. Creștea foarte repede și asta însemna, de fapt, că și eu creșteam; uram să fiu pe punctul de a fi femeie, pentru că deja mă simțeam așa, dar nu eram tratată ca atare.

— Bucle mari, te rog.

Jo încuviință și se apucă de treabă.

— Crezi că Amy o să reușească să stea trează la noapte? am întrebat-o, în timp ce îmi făcea o buclă.

Șuvițele erau fierbinți când le dădea drumul din ondulator și îmi căzeau pe umeri. Tocmai când se pregătea să-mi răspundă, Amy intră țopăind în cameră.

— Jo. Meg. Orice o să faceți acolo, trebuie să îmi spuneți cum o să fie la petrecere.

— O să-ți spunem. O să încerci să stai trează? Sau o să dormi când ne întoarcem? am întrebat-o, cât Jo înfășură o altă șuviță de păr pe ondulatorul de metal.

Amy dădu din cap și se fâțâi pe lângă noi. Luă un ruj de pe măsuță și se aplecă spre oglindă în timp ce degetele ei micuțe desfăcură capacul, lăsând la vedere o nuanță de visiniu-închis.

— O să fiu trează.

Amy răsuci tubul între degete de mai multe ori, de parcă încerca să-și dea seama cum se folosește.

— Voi două o să aveți parte de toată distracția. Ați aflat că Bell Gardiner se logodește? Ce n-aș da să-i văd inelul! Voi o să vă distrați mai mult decât mine!

Amy oftă din rărunchi și își umezi buzele înainte să-și dea cu ruj. Când termină, se trase înapoi și se admiră în oglindă.

— O să fie tare. Și, desigur, am aflat, Amy. Doar am fost invitate, își dădu Jo ochii peste cap.

Amy își țuguie buzele.

— Nu mai freca rujul ăla.

Nu îmi păsa prea tare de logodna lui Bell Gardiner sau de ea în general. Era cu un an mai mare decât mine și ar fi trebuit să plece la colegiu în Florida, dar nu ajunsese mai departe de Cartierul Francez. Se zvonea că lucra la un bar în centru, undeva între Bourbon și Royal. Era barmaniță ca mătușa Hannah.

— Cât de mare credeți că e inelul? întrebă Amy, plimbându-și piciorușele încălțate în ciorapi prin dormitorul meu micuț.

Jo și cu mine ne-am uitat una la alta în oglindă.

— Cu cine se logodește, de fapt? întrebă Jo.

Am ridicat din umeri și am închis ochii. Cine știe? Eu, una, nu știam și nici nu-mi păsa. Îmi părea rău de bietul băiat care o ceruse în căsătorie. Aș fi putut să inventez scuză după scuză de ce nu o plăceam, dar motivul principal era Shia. Ieșiseră împreună o perioadă scurtă spre sfârșitul ultimului meu an de generală, când erau la liceu, și acele două săptămâni mi se păruseră cele mai lungi din viața mea.

— Cine știe. Probabil cu un soldat, zise Jo, uitându-se la Amy în oglindă.

Amy se aprinse.

— Vă puteți imagina? Toată lumea are noroc, mai puțin eu.

Oftă.

— Noroc? Să se logodească la 20 de ani? i-am răspuns lui Amy.

Deși îi dădusem un răspuns răutăcios, îmi dorisem dintotdeauna să-mi găsesc iubirea vieții cât mai repede și să am siguranța de a fi soția cuiva. Știam că sunt geloasă peBell Gardiner și, deși nu aș fi recunoscut niciodată în fața surorilor mele, speram în taină că John o să mă ceară de soție când o să vină în permisie acasă săptămâna viitoare.

Se auzi vocea lui Beth, care se sprijinise de tocul ușii.

— Mă bucur că nu trebuie să vin si să stau cu toti oamenii ăia înfricoșători și să încerc să mă gândesc la chestii pe care să le spun.

Detesta locurile aglomerate. Mă simțisem oarecum vinovată când primisem invitația pe Facebook doar pentru mine și Jo, dar Beth prefera să stea acasă cu Meredith și cu Amy decât să vină cu mine și cu Jo la o petrecere cu multă lume.

I-am zâmbit cu simpatie și apoi m-am întors spre Jo.

— Cu asta o să te îmbraci în seara asta? am întrebat-o.

Încuviință din cap și își coborî privirea spre îmbrăcămintea ei neagră. Blugi negri, cămașă neagră. Deasupra șoldului i se vedea o bucată de piele albă. Nici nu mai știam de când n-o mai văzusem pe Jo în rochie. Probabil că de la acel Paște când Meredith ne pusese pe toate să ne îmbrăcăm cu rochii la fel și să ținem în mână coșuri asemănătoare ca să facem poze de familie. Doamne, erau oribile. Probabil că erau pe vreo listă BuzzFeed cu cele mai siropoase poze de familie.

— Ce miroase? întrebă Amy adulmecând.

Mirosea a ars...

— O, Doamne, Jo!

Mi-am smucit capul de lângă ea, iar o șuviță din părul meu fumega, încă pe ondulator. Amy țipă și mai tare decât mine și Jo scăpă ondulatorul fierbinte pe podea.

— Ia-l de pe podea! țipă Beth. O să arzi covorul!

M-am holbat la părul meu distrus și mi-am trecut mâna prin gaura din el. Jo începu:

— Îmi pare rău...

— Nu mai pot să merg nicăieri așa!

Ochii mi se umplură de lacrimi, și, oricât de mult aș fi vrut să nu țip la Jo, voi fi mereu genul de fată căreia îi pasă de părul ei.

— Stric tot, murmură Jo, suficient de tare să o audă toată lumea.

Cuvintele ei sunară atât de trist, că aș fi vrut să o consolez. Dar continuam să mă holbez la șuvița de păr pe care mi-o arsese și nu știam ce să spun.

Amy veni lângă mine și își scoase funda din părul aproape alb.

— Ține, pune-ți asta, abia dacă o să se observe.

Am luat funda și mi-am prins-o în păr. Nu purtam niciodată funde, eram prea mare pentru așa ceva, dar era ceva neconvențional, ca de păpușică, în felul în care îmi stătea în păr funda neagră.

M-am uitat în oglindă și mi-am îndreptat spatele. Nu puteam să las părul ars să-mi strice seara. Tot arătam sexy. Îmi plăcea contrastul dintre machiajul închis la culoare și funda de fetiță.

— Ce frumoasă ești, Meg. Sper să fiu și eu la fel de drăguță când mai cresc, zise Amy.

Asta mă făcu să zâmbesc. Las' pe Amy să-mi dea plusul de încredere în mine de care aveam nevoie. Bell Gardiner va arăta impecabil. Știam că așa va fi. Așa arăta întotdeauna, iar logodnicul ei era probabil vreun bogătaș din sud. Și probabil că o să fluture toată petrecerea vreun diamant superb, iar eu o să stau ursuză tot timpul, reamintindu-mi că am și eu, totuși, pe cineva.

John va veni curând acasă.

John va veni curând acasă.

— John va veni curând acasă, zise Jo, furându-mi cuvintele din cap.

Am zâmbit văzând efortul pe care-l făcea și m-am ridicat în picioare.

8

Aleea care ducea la casa familiei King era plină de mașini negre și de oameni cu cele mai bune ținute pentru Anul Nou. Mă dureau deja picioarele și, de fiecare dată când mă uitam la tenișii din picioarele lui Jo, îmi doream să nu-mi fi păsat atât de mult de ce cred oamenii despre felul în care arăt. Dacă aș fi fost ca Jo, aș fi purtat pantofi fără toc și blugi. Am trecut pe lângă un SUV și m-am privit în geam ca într-o oglindă. Rochia mea sclipitoare era strâmtă, iar buclele începeau deja să se desfacă.

M-am privit din nou, încercând să fiu mai mult ca Jo. Arătam trăsnet, știam că așa e; doar că trebuia să-mi mai spun asta de câteva ori.

— Doamne, ce aglomerat e, zise Jo, așteptându-mă să o ajung din urmă.

Proprietatea familiei King era o casă cafenie imensă, cu două etaje, pătrată, cu coloane albe groase pe terasă, care ajungeau până la al doilea etaj. Storurile lungi ale ferestrelor de la parter erau vopsite în negru și, de săptămâna trecută, când venisem ultima dată, cineva agățase ghirlande de lumini albe pe balustrada neagră de la etaj și pe coloanele din față. Casa era mereu frumoasă; fusesecasa visurilor mele chiar înainte să pășesc înăuntru, dar în seara aceea părea chiar și mai fermecătoare. Erau flori pretutindeni. Clopoței purpurii împodobeau grilajul de fier și niște flori albastre, al căror nume nu-l știam, atârnau din coșuri suspendate.

Casele din sudul Louisianei erau preferatele mele. Îmi plăceau la nebunie vechile case pătrate, cu obloane și coloane; aerul lor neobișnuit mă făcea să-mi placă și mai mult.

Când am pășit, în cele din urmă, pe terasă, inima îmi bătea cu putere și mă dureau degetele de la picioare. L-am zărit pe domnul Blackly, portarul moșiei, care îmi zâmbi, făcându-mi cu mâna să trec în față. Nu-mi venea să cred că era coadă la ușă. Nu eram foarte surprinsă însă, de vreme ce casa familiei King era cea mai mare din apropierea bazei. Era o locuință încăpătoare, cu două terase. Iubeam stilul ăsta de case, mai ales când se aflau în Cartier.

Într-o zi, o întrebasem pe doamna King de ce nu se mutau mai aproape de Cartierul Francez, iar ea s-a uitat maliții os la mine și mi-a zis: „Pentru că, dragă Meg, îmi plac diamantele mele”. Se uitase în jos la încheietura mâinii care sclipea în lumina din baie. încuviințasem și îi fardasem mai departe obrajii închiși la culoare.

Am tras-o pe Jo de mâneca jachetei de denim și ne-am croit drum prin mulțimea ce aștepta să intre. Nu recunoșteam nicio față în marea aceea de chipuri.

Domnul Blackly ne ură petrecere plăcută și ne spuse să bem șampanie și pentru el. Dar surprinderea mea a fost și mai mare când am intrat în sufragerie. Mobila era la locul ei obișnuit, dar erau multe măsuțe pline cu aperitive, iar în colț era un bar adevărat. Tipul de la bar scutura un recipient de metal într-o mână și cu

cealaltă turna tărie într-un pahar, iar eu m-am simțit ca la o petrecere de-a lui Gatsby.

— E supertare, îmi spuse Jo la ureche.

Am încuviințat în timp ce ne îndreptam spre salon să căutăm vreo cunoștință, oricine în afară de Shia.

Prima persoană pe care am zărit-o era chiar Bell Gardiner, în picioare lângă pian. Purta o rochie lungă verde-smarald și n-am putut să nu mă uit la mâna ei stângă. Inelul strălucea de la zece metri și era asortat cu rochia. Era frumos. Antipatia mea meschină față de ea spori imediat. Îi zâmbea bărbatului din fața ei și m-am întrebat dacă acela era logodnicul ei. Speram că el e, căci avea o chelie destul de mare. Eram meschină, dar cel puțin recunoșteam.

— A trecut o oră?

Jo scoase telefonul din buzunarul de la spate al blugilor și verifică ecranul.

— Cum, doar cinci minute? întrebă ea și vârî telefonul la loc în buzunar.

Jo luă un sendviș cu castravete și ne continuarăm explorarea. Câteva minute mai târziu, i-am văzut pe Reeder și pe Laurie stând lângă bar. Când i-am zis lui Jo că vreau să vorbesc cu ei, a clătinat din cap și a zis să mă duc, dar ea nu vrea să vină. Nu voiam să-mi las sora singură într-un loc atât de aglomerat, însă mă plictiseam îngrozitor.

— Meg, zise Reeder zâmbind când m-am apropiat de el.

Mă cuprinse cu brațul și m-am lăsat pe pieptul lui lat. Era monstruos de mare.

Îl cunoșteam de când ne mutaserăm la Fort Cyprus. Nu le luase prea mult timp colegilor să mă urască, însă el fusese întotdeauna drăguț cu mine. În diminețile când era în misiune de patrulare, mă ducea la școală cu mașina și era unul dintre puținii țipi pe care-i cunoșteam și în preajma cărora mă simțeam în siguranță.

Într-o noapte siropoasă din ultimul an de liceu, când John se despărțise de mine, m-am dus la o petrecere și mi-am înecat necazul în votcă cu aromă de vanilie. Eram praf și Reeder apăruse cu prietenii lui. Era prima dată că îl vedeam fără uniformă și m-am agățat de el ca o albină care trage la polen, iar când m-a dus acasă și m-a condus până la ușa din spate, m-am aplecat și am încercat să-l sărut.

Până atunci, nu mai fusesem niciodată refuzată de vreun băiat sau bărbat și nici n-am mai fost după ce Reeder mi-a respins blând avansurile. Îmi spusese că am băut prea mult. Avea dreptate.

— Sunt așa de mulți oameni aici, le-am spus celor doi.

Mă întrebam cum de Reeder, ofițer în poliția militară, se împrietenise așa de repede cu băiatul slinos și cu geacă de piele din Europa. Nu aveam încredere în băieții cu părul ca al lui.

— Așa e. La mulți ani!

Reeder ridică un pahar cu un lichid transparent, iar eu am apucat un pahar de șampanie de pe tava unui chelner ce trecea pe acolo.

Laurie se uită la mine și luă o gură dintr-o cutie de Cola. Scârbos.

— Unde-i cealaltă fată? Sora ta, presupun?

— N-ar trebui să presupui.

Schiță un zâmbet în colțul gurii.

— Atunci unde e ne-sora ta?

L-am privit drept în ochi. Erau negri ca tăciunele; mă nelinișteau.

— Nu o interesezi, i-am spus.

Jo nu avusese niciodată un prieten și în niciun caz nu aveam să-l las pe tipul ăsta să încerce să se apropie de ea. Băieții ca el nu voiau iubite; voiau un singur lucru, iar Jo nu era pregătită pentru așa ceva.

— Hmm. Ești o drăguță.

Își trecu degetele lungi și palide prin părul blond.

I-am întors spatele, nedorind să-i hrănesc ego-ul sau să-l irit suficient ca să o dorească pe soră-mea și mai mult. Știam cum procedează băieții ca el. Am căutat-o pe Jo la masa unde o lăsasem, dar nu era nici acolo, nici în altă parte. Știam că e în stare să-și poarte singură de grijă, chiar mai bine decât mine, dar nu puteam să scap de sentimentul de neliniște pe care-l simțisem din secunda în care intrasem pe ușă la petrecere.

I-am spus lui Reeder că ne vedem mai târziu și nu m-am mai uitat la Laurie înainte să plec s-o caut pe Jo. Am trecut de baloanele mari pe care erau scrise cifrele noului an, mi-am mai luat un pahar de șampanie și am pornit să-mi caut sora.

9
jo

Fiecare centimetru din casa familiei King degaja superioritate și lăcomie. Îmi venea să mă urc pe pereți pentru că mă plimbam printr-o casă așa de plină de excese, în timp ce, venind încoace, trecuserăm pe lângă un grup de oameni fără adăpost care împărțeau mâncarea strânsă din gunoaiele unui restaurant creol de lângă bază.

Știam, evident, că familia King nu putea să hrănească tot orașul. Bine, poate că ar fi putut, dar nu era vina lor că existau oameni mai puțin norocoși decât ei – însă era greu să-mi amintesc asta în timp ce treceam pe lângă o masă plină de sticle de șampanie aranjate în linie.

Urâsem dintotdeauna sentimentul pe care-l ai când se uită cineva fix la tine. Aveam capacitatea ciudată de a simți privirile imediat ce se îndreptau asupra mea. Am așteptat câteva secunde înainte să ridic privirea și, când m-am uitat în sus, am văzut un tânăr cu păr castaniu cu ochii ațintiți asupra mea. Era îmbrăcat în ținută militară de gală, lucru care mă făcu să mă întreb de ce purta uniformă la o petrecere de logodnă de Anul Nou. Când văzu că mă uitam și eu la el, zâmbi. Nu mi-a plăcut felul în care i s-a schimbat fața când a zâmbit. Nu era prietenos sau plăcut; avea mai degrabă un aer de anticipare și îngâmfare.

Pentru că nu știam ce altceva aș putea face, am zâmbit și eu. Era un surâs abia schițat, stângaci, și probabil că l-a luat drept invitație să se apropie, pentru că și-a lăsat sticla de bere pe cea mai apropiată masă și s-a îndreptat spre mine. M-am uitat în jur după Meg, dar n-am văzut-o, așa că, în clipa în care a privit în altă parte, m-am strecurat printre două doamne în vârstă și am plecat de-acolo.

Am mai cotit o dată, până când am trecut de bucătăria plină de personalul care se ocupa să hrănească sutele de oameni înghesuiți în conac. Stomacul îmi ghiorțăi de la mirosul de turte de mălai și rozmarin. Ar fi trebuit să mănânc și altceva toată ziua în afară de Bugles și un sendviș cu castravete.

Am luat un aperitiv de pe tava pe care o ducea un ospătar. Uitându-mă la mâncarea din mână, i-am mulțumit stelei mele norocoase că era fără carne. Părea un fel de salsa de roșii pe pâine. Mi-am adus aminte că făcea și Beth ceva asemănător, dar nu-mi aminteam cum se numește. Am luat o gură și stomacul mi-a ghiorțăit din nou.

Am mers mai departe, uitându-mă în spate ca să mă asigur că bărbatul nu venea după mine. Deși nu-l vedeam, nu voiam să-mi asum vreun risc, așa că am urcat scările pustii de lângă ușa din spate. Era așa liniște acolo, că o clipă m-am întrebat dacă aveam voie să fiu în partea asta a casei. Meg îmi spusese de mai multe ori că doamna King era ciudată în legătură cu anumite camere din casă, dar chiar voiam să plec de la petrecere, fie și numai câteva minute.

Am trecut pe lângă două uși închise și am ajuns în capătul holului. Era ceva în colț... Părea a fi o bancă, dar nu vedeam clar, pentru că o parte era acoperită cu o draperie. M-am apropiat să mă lămuresc dacă puteam să mă ascund acolo puțin.

Am tras draperia și am dat nas în nas cu o statuie așezată pe un soclu de marmură. Am ridicat mâinile în față ca să o sprijin înainte să se prăbușească pe podea și, după ce am reușit, m-am întors să mă așez pe bancă.

— Oh! s-a auzit mormăind vocea unui bărbat si am sărit înapoi în picioare.

Pe bancă stătea Laurie, cu o cutie de Cola într-o mână și cu brațul meu în cealaltă.

M-am smucit și am tras la loc draperia încercând să scap.

— Scuze! Nu te-am văzut.

Din toată casa, trebuia să fie chiar în singurul loc liniștit pe care-l găsisem eu.

Laurie puse jos cutia de suc, la picioare, și se uită la mine.

— E în regulă. Mă ascundeam doar aici.

Chiar și așezat, se vedea cât e de înalt. Avea gura întredeschisă și i-am aruncat o privire, suficient ca să simt cum mi se încing obrajii, apoi m-am uitat în altă parte.

— Plec.

M-am întors cu spatele la el, dar m-a atins pe braț.

— Nu. Rămâi.

Când a spus aceste două cuvinte simple, am avut un sentiment de dejâ-vu, ceea ce nu era posibil, pentru că abia schimbasem câteva vorbe cu el. M-am gândit că poate îmi pierd mințile și amestec visul cu realitatea, dar puteam să jur că-l mai auzisem spunându-mi aceste două cuvinte și înainte.

— Nu cunosc pe nimeni și nu mă prea pricep să fac conversație cu străinii, așa că mai bine mă ascund până se face vremea să plec.

— Dacă nu cunoști pe nimeni, de unde o să știi când este vremea să pleci? am întrebat.

Își lăsă capul într-o parte și se uită fix la mine o secundă. Avea picioarele așa de lungi, că erau răsfirate pe covorul de pe podea. Speram că nu-și lăsa picioarele pe o blană veritabilă.

— Bună întrebare, răspunse el zâmbindu-mi. Dar tu? Ție cine îți spune când se face vremea să pleci? Sora ta mai mare?

Am clătinat din cap.

Mă privi vreo zece secunde, dar mie îmi părură câteva minute bune. Am numărat până la cinci, așteptând să-și miște buzele. Avea buzele pline, ca ale mele, și m-am întrebat dacă și el avusese porecle în școală ca mine sau dacă faptul că era chipeș îl salvase de batjocura colegilor, așa cum se întâmplase cu Meg.

— Dar ce cauți la petrecere dacă nu cunoști pe nimeni? am întrebat.

Îmi făcu semn cu mâna spre locul de lângă el și m-am așezat cât de departe se putea. Dar banca era așa de mică, încât nu mai rămânea decât vreo jumătate de metru între noi.

— Mă uit la oameni.

— Cum vine asta? Ai văzut ceva oameni pe care să-ți placă să-i privești?

Ce naiba însemna, de fapt? m-am întrebat în sinea mea.

Păru că înțelege și îmi zâmbi.

— Sora ta. Meg Spring. E interesant s-o privești.

Avea părul prins în coadă și m-am gândit ca ar trebui să fie top model.

— A, sora mea, *desigur,* am zis râzând. *Tuturor* le place s-o privească pe Meg.

— Cred că așa e.

Se lăsă pe spătarul tapisat al băncii, iar eu m-am uitat în lungul holului. Casa părea chiar mai mare din interior decât din exterior. Pe pereți erau vechi portrete de familie, atârnate în șiruri perfect simetrice.

— E un pic cam înfricoșător, nu crezi?

Vorbea repede, în șoaptă, și buzele i se mișcau cu rapiditate.

— Să imortalizeze toată familia și apoi s-o atârne aici, pe pereți, unde e evident că n-ar trebui să se afle musafiri.

— Da, e foarte înfricoșător.

— Și tu după cine te uiți pe aici?

Am clătinat din cap.

— După nimeni.

Era adevărat. Nu mă uitam la nimeni în felul în care se uita el la Meg. Laurie își întoarse capul și își aranjă manșetele blugilor negri, chiar deasupra ghetelor.

Când nu am mai putut să suport tăcerea, l-am întrebat:

— E adevărat că ești din Italia?

Mă privi.

— Da. Mama e italiancă. E pictoriță. Am locuit acolo când eram mic, apoi ne-am mutat în SUA și anul școlar trecut am rămas acolo până când am fost trimis aici.

Accentul lui ușor avea sens acum. M-am întrebat dacă ar fi nepoliticos să-l rog să-mi vorbească în italiană, să aud cum sună.

— Cum e în Italia? Îmi doresc foarte mult să mă duc în Europa. Când o să lucrez pentru *Vice,* știu deja în ce locuri să mă duc și despre ce subiecte să scriu. Vreau să mai văd și alte locuri; toată viața n-am văzut decât aceleași lucruri. Aceiași oameni, aceeași mentalitate.

Mă pierdusem așa de tare în propriile mele cuvinte și visuri de viitor, că aproape uitasem unde mă aflam și cu cine vorbeam.

— Deci, Jo Spring. Ai visuri mărețe, nu-i așa?

Am hotărât imediat că, deși probabil n-o să mai am vreodată vreo conversație cu el, voiam să aflu despre Europa.

— Da. N-ar trebui să avem cu toții?

— Vorbești la modul general sau te referi la mine?

Știam că despre asta mă avertizase Meg. Despre băieții care manipulează. Laurie Laurence era clar genul de băiat căruia îi plăcea să manipuleze. Jocurile de cuvinte erau doar începutul.

Dar și eu puteam să intru în joc. Nu conta că n-avusesem niciodată un prieten. Aveam trei surori. Eram regina jocurilor.

Bine, poate că Meg era regina, dar eu eram prințesa. Cu siguranță.

— Trebuie să plec acum, i-am spus, în loc să fac o mutare pe tablă.

Știam că sunt în stare să intru în joc, dar nu voiam. Voiam să aflu despre Europa și despre lumea de dincolo de lumea mea mică, dar el nu părea dornic să-mi împărtășească aceste lucruri.

— Ce? De ce?

Se ridică împreună cu mine, dar m-am grăbit și am tras draperia după mine înainte să apuce să vorbească.

Șah mat, Laurie, mi-am zis, luând-o în grabă în jos pe scări.

10
meg

— Ai văzut-o pe Jo? l-am întrebat pe Reeder când am dat din nou peste el.

Căutasem în sufragerie, în salon și în bucătărie și nu o găsisem pe soră-mea. începusem să mă panichez, imaginându-mi reacția lui Meredith când o să ajung acasă fără Josephine.

Mi-am scos telefonul din geantă și am verificat din nou, să mă asigur că nu mă sunase sau îmi trimisese un mesaj.

Unde naiba s-a dus? mă întrebam. *Pentru binele ei, sper să nu mă fi lăsat singură aici.*

Trecuse aproape o oră și voiam să mă întorc acasă. Nu o văzusem deloc pe doamna King de când ajunsesem la petrecere. Deși îmi petrecusem aproape fiecare zi în casa aceea în ultima vreme, nu mă simțeam în largul meu când era plină de străini.

Reeder îmi spuse că nu, nu o văzuse pe Jo, și atunci m-am îndreptat spre grădina din spatele casei. Am luat un al treilea pahar de șampanie și am ieșit pe ușa din spate. Mulțimea acoperea pajiștea scumpă, iar în copaci atârnau lumini. Totul a fost frumos până am auzit vocea ascuțită a lui Bell Gardiner.

— Meg Spring! Ce naiba faci aici?

Când m-am întors spre ea, mi-a zâmbit așa de larg, încât pentru o clipă am fost convinsă că eram prietene. Dar o ezitare aproape insesizabilă în zâmbetul ei mi-a amintit că nu eram, de fapt. Așa cum nu prea aveam motive să nu-mi placă de ea, nici ea nu avea vreun motiv întemeiat să se uite așa la mine, ca și cum mă băgăm cumva neinvitată. Cel puțin două sute de oameni se îngrămădeau pe acolo și puteam să bag mâna în foc că majoritatea habar n-aveau cine e.

— Am fost invitată, am răspuns eu, reușind să-i zâmbesc.

Nu voiam sub nicio formă să observe că devenise o obsesie pentru mine.

Ochii ei albaștri străluceau sub luminile bolții. Rochia abia dacă i se ținea pe corpul slab; doar o bretea pe umărul stâng împiedica satinul verde să alunece de pe ea. Spatele rochiei era complet decupat, lăsând la vedere pielea catifelată. Nici măcar nu purta sutien. Nenorocita.

— A, da?

Se opri și mă măsură cu privirea.

— Asta-i minunat.

M-am uitat la femeia de lângă ea, probabil mama ei. Avea același păr negru și ochi albaștri ca ai lui Bell.

— Felicitări pentru logodnă, i-am spus.

Se uită la mine cu milă.

— Trebuie să-ți fie greu.

M-am uitat la cei din jur și mi-am dat seama că toată lumea amuțise. Se uitau la noi ca la ultimul episod din *Gossip Girl.*

Bell își coborî privirea spre inel, iar eu mi-am căutat cuvintele. De ce să-mi fie greu? John se întorcea săptămâna viitoare de la West Point. Nu puteam să-mi imaginez că logodnicul ei avea un statut mai bun de atât.

Am hotărât să mă comport ca un adult și să-i zâmbesc, în loc să o scuip în față. Cel mai mult pe lumea asta uram să mă fac de râs în fața oamenilor, dar iat-o pe Bell încercând să mă facă să par jalnică și inferioară ei, în rochia ei verde stupidă și cu inelul de logodnă de smarald.

— Chiar mă bucur pentru tine, Bell.

M-am întors să plec și l-am văzut pe Shia apropiindu-se.

O, *nu, nu, nu,* mi-am zis.

— Shia, scumpule, strigă Bell, fluturând mâna în aer, iar eu am încetat să-mi mai mișc picioarele, astfel încât creierul să poată încerca să se gândească la ceva inteligent de spus dacă vreunul dintre cei doi s-ar fi luat de mine.

Și oricum, unde naiba era logodnicul ei? Dacă o iubea suficient ca să-i cumpere un inel atât de frumos, de ce nu era lângă ea la petrecerea lor extravagantă?

Am încercat să evit privirea lui Shia când se apropie, dar n-am reușit. Uram felul în care mă simțeam atrasă de el, chiar dacă nu-l mai văzusem de atât de mult timp. Purta ceva în care nu mi l-aș fi imaginat niciodată. Pantalonii negri eleganți și cămașa neagră închisă până la ultimul nasture se asortau cu blazerul negru. Nu-l văzusem până atunci decât în blugi și în tricouri.

Am încercat să nu mă uit în ochii lui verzi, dar n-am reușit.

— Uite cine a venit să ne felicite.

Cuvintele lui Bell Gardiner îmi zburară pe lângă urechi, până când îl prinse de mână și-l trase spre ea. El o sărută pe creștet.

Mi s-au înmuiat picioarele. Nu puteam să mă gândesc la nimic coerent privind-o cum îi ia mâna.

Inelul îi strălucea, orbindu-mă.

Ce fel de glumă era asta?

Bell Gardiner și Shia King?

Cum?

De ce?

Shia mă privi cu răceală.

— Mulțumesc că ai venit, Margaret.

Margaret? De când eram eu Margaret pentru el?

Mi-a trecut prin cap că, probabil, am devenit Margaret când îl lăsasem să mă aștepte la aeroport. Atunci devenisem o cunoștință, căreia i te adresezi cu numele întreg.

— Pentru puțin, am spus.

Simțeam cuvintele ca pe niște cioburi pe gât.

Nu-mi venea să cred că trăiesc într-o lume în care Bell Gardiner și Shia King erau un cuplu fericit și logodit și că asta era petrecerea lor. Nici măcar nu știam că păstraseră legătura.

Toate orele petrecute în casa doamnei King, la magazin, la clubul din afara orașului, și nu scosese niciodată vreo vorbă despre Shia și Bell. Sau Bell și Shia. Sau despre petrecerea asta. Nici măcar o dată. Serios, abia dacă zicea vreodată ceva de Shia – vorbea în general despre cele două fete, cu care se mândrea atâta. Ambele terminaseră dreptul, luând-o pe urmele domnului King, cel mai cunoscut și cel mai bogat avocat din toată Louisiana.

— Nu-i așa că e o petrecere minunată? întrebă Bell.

Știam că vorbește cu mine. Mă temeam că n-o să am tăria să mă uit la ea și să-i întâlnesc privirea, așa că mi-am adus aminte ce ne spunea mereu Meredith: *„Să nu lăsați niciodată să vă ia cineva forța, fetelor. Să nu lăsați niciodată pe nimeni să ia ceva din voi ți, dacă încearcă, arătați-i cine sunteți."* Ne spusese asta de atât de multe ori, că la zece ani știam replica pe dinafară. Cred că ne spusese că o citise într-o carte când era gravidă cu mine.

Am ridicat privirea spre Bell Gardiner și Shia. Am zâmbit larg, sperând că încă mai aveam ruj pe buze.

— E minunată. Mulțumesc că m-ați invitat. Nu știu pe unde s-a dus Jo, mă duc să o caut, vă urez însă o seară plăcută.

Nu le-am lăsat destul timp nici să clipească și m-am și întors cu spatele la ei, încercând să-mi legăn șoldurile cu încredere în timp ce dispăream în mulțime.

Mă usturau ochii când am găsit-o pe Jo sprijinită de un perete și bând un pahar de șampanie.

— Nu ar trebui să bei. O să mă omoare Meredith, am zis.

Jo își dădu ochii căprui peste cap.

— E în regulă. N-o să-i zic. Mergem?

Era roșie în obraji și voiam să-i spun despre Shia și Bell, dar aveam nevoie de puțin timp.

— Ai mai băut vreodată?

Am luat și eu un pahar de șampanie de pe masa de lângă noi, l-am dat peste cap și am întins mâna după altul.

— Da. O dată. Am dat cu Beth de provizia de tărie a lui tata când eram în Fort Hood.

Zâmbi.

— Ne-a fost *foarte* rău a doua zi.

Îmi veni în minte o amintire vagă cu Beth care îi ținea lui Jo părul lung deasupra toaletei.

— Nu pot să cred, tocmai Beth, am zis, râzând sarcastic.

— Ai aflat până la urmă cine e logodnicul lui Bell Gardiner? N-am auzit pe nimeni discutând despre asta. Cred că toată lumea a venit pentru băutură și sendvișuri gratis. Nimănui nu-i place Bell Gardiner.

Șampania îmi înțepa și îmi ardea gura.

— Nu știu, am mințit. Dar ai dreptate că n-o place nimeni pe Bell Gardiner.

De atât de multe ori voisem să-i spun mai multe lui Jo, să o fac să crească mai repede decât doreau părinții noștri. Meredith se pricepea să ne învețe să fim puternice și capabile, dar nu se pricepea

să ne învețe ceva despre realitatea de a fi adolescentă. Îmi spusese odată că nu dorea să creștem prea repede. înțelegeam până la un punct, dar Jo probabil că nici măcar nu se sărutase vreodată cu un băiat, m-am gândit plină de uimire. Până la vârsta ei, mă culcasem deja cu trei. Nu îmi păruse rău atunci și în niciun caz nu îmi părea rău acum.

— Am nevoie la toaletă. Apoi putem merge?

Am dat pe gât restul lichidului. Pierdusem șirul paharelor băute. Nu mă mai durea inima, dar nu puteam să nu mă gândesc la Shia și la Bell. Nu avea niciun sens. Nu existau două personalități mai diferite. Cu toate călătoriile lui, cum de întreținuseră relația, cu atât mai mult s-o păstreze atât de puternică încât să se logodească? De cât timp erau împreună? Nu aveam nici cea mai vagă idee. Stăteam cu ochii pe viața lui, sau cel puțin așa credeam, dar era clar că nu mă descurcam prea bine cu urmăritul online. Fie asta era, fie poate că nu-i păsa suficient de ea ca să o menționeze online.

11

Am găsit cu ușurință drumul spre baia de la etaj, cea care era lipită de camera lui Ineesha, fiica cea mare a doamnei King. Mă întrebam dacă era și ea acolo. Nu o văzusem, dar ar fi fost încă și mai ciudat dacă sora lui Shia nu s-ar fi deranjat să vină în oraș pentru petrecerea de logodnă a fratelui ei. Am stat câteva minute în fața oglinzii înainte să mă lupt cu lenjeria modelatoare Spanx și să mă ușurez.

În timp ce ieșeam din baie, mi s-a părut că aud voci de bărbați vorbind încet, dar furios. M-am oprit lângă un tablou imens ce atârna pe perete. Știam tabloul prea bine. înfățișa întreaga familie King. Nu trebuia să mă uit la el ca să știu că doamna King purta o rochie de un roșu-aprins și un Shia mai mic stătea la picioarele mamei sale, cu un ursuleț în brațe. Avea obraji grăsuni de copil și părul lung; era tot numai bucle.

Vedeam tabloul în fiecare zi când treceam pe holul pustiu de sus. Acum, încercând să ascult conversația prin ușa deschisă a camerei de lângă mine, m-am uitat în jur să mă asigur că nu venea nimeni. M-am ascuns după colț. Holul era pustiu; nu se auzeau decât ecouri de voci și muzica de la parter. Eram surprinsă că nu se auzea mai tare de acolo, având în vedere câți oameni erau în casă.

Mi se întoarse stomacul pe dos. Proprietatea familiei King părea mereu foarte pustie. Îmi auzeam mereu pașii tropăind pe parchetul original – despre care doamnei King îi plăcea să-mi spună că era din anii 1860 – și răsunând până la tavanul înalt, care se potrivea perfect cu decorațiunile din ghips de pe pereții crem. Doamna King era foarte mândră de casa ei; vorbea despre detaliile vitraliilor de la mansardă cu mult mai multă mândrie decât în rarele momente când vorbea despre unicul ei fiu și „aventurile” lui din jurul lumii.

Începusem să mă plictisesc și voiam să mă întorc să o găsesc pe Jo, deși mă călca pe nervi cu băiatul ăla, Laurie.

Chiar când voiam să plec, am auzit o voce pe care am recunoscut-o.

— *Nu știi!*

Shia vorbea tare și apăsat. M-am strecurat încet, mai aproape de voci.

— Ce nu știu? strigă o voce puternică răsunând pe holul pustiu.

Ceva căzu și se sparse de podea. Părea a fi un pahar.

— Nu știi nimic, băiete! Crezi că știi cum merg lucrurile în lumea asta doar pentru că ai fost în niște misiuni copilărești și ai hrănit oamenii dintr-un sat? Ei bine...

Vocea se întrerupse și am auzit-o apoi pe doamna King spunând ceva neinteligibil.

Nu-l întâlnisem niciodată pe domnul King cât lucrasem în casa lor. Îi auzisem vocea o singură dată, când sunase acasă să vorbească

cu soția lui. Avea cea mai profundă voce pe care o auzisem vreodată.
— Ești mulțumit, acum? Mi-ai spus foarte clar că nu vrei să fac parte din familia asta! strigă Shia.

M-am întrebat dacă era și Bell Gardiner în cameră. Nu puteam să-mi înăbuș dorința permanentă de dramă. De obicei nu dădeam de ea din întâmplare, dar în seara aceea îmi vedeam practic de treabă, eram pur și simplu la toaletă – încercând să scap de drama cu Bell —, deci probabil că soarta mă adusese acolo ca să aud cearta aceea.

Era ciudat, totuși, pentru că, spre deosebire de cele mai multe ocazii, stând acolo în hol și ascultându-l pe domnul King cum țipă la fiul lui, nu simțeam năvala adrenalinei provocate de dramă. Mi s-a făcut pielea de găină și m-am încordat.
— Nu ai meritat niciodată să faci parte din această familie! țipă domnul King. Ești singurul meu fiu, singurul care poate duce mai departe numele familiei, și uită-te la tine!

Mi se păru că aud un suspin de femeie.

Bell Gardiner, poate? m-am gândit, apropiindu-mă și mai mult.

Am tras adânc aer în piept și am mai făcut un pas spre ușă. Nu mai fusesem niciodată în acea cameră, dar știam că e biroul domnului King. Trecusem odată pe lângă el când era ușa deschisă, dar singurul lucru pe care mi-l amintesc era biroul mare din mijlocul încăperii. Uitându-mă acum, din pragul ușii, am văzut trei persoane.

Shia era cel mai aproape de ușă, cu spatele la mine. În cealaltă parte era domnul King, un bărbat aproape cât Reeder de înalt. Avea pielea mai închisă la culoare decât Shia și ochii negri, dar cei doi semănau atât de mult, că am rămas surprinsă.

Domnul King păși către fiul lui, iar acesta se întoarse într-o parte ca să-l întâmpine. Cămașa lui Shia era scoasă acum din pantaloni și-i atârna peste șolduri. Avea fața schimonosită, ochii închiși și colțurile gurii lăsate.
— Am crezut că o să încetezi să-ți mai pierzi timpul cu jocurile astea copilărești, zise domnul King pe un ton ridicat din nou.

Shia se întoarse si se uită la mama lui.
— Jocuri copilărești?

Se ciupi de nas și făcu câțiva pași pe covor.
— Fac ce mă pasionează! Aveți idee câți oameni am ajutat? I-am hrănit, i-am învățat să citească... si voi tot mai spuneți că sunt copil?

În încăpere se auzi soneria unui telefon mobil. Sună și sună până când domnul King zise:
— Trebuie să răspund.

Bocănitul pantofilor pe podea răsună până la mine – aproape prin mine – pe hol.
— *Sigur* că trebuie, zise Shia, dar tatăl său nu-i răspunse.

Mi s-a strâns inima și mi-am amintit cum îl întâlnisem prima dată pe Shia King. Tocmai ne mutaserăm din inima Texasului în sudul Louisianei și mă plimbam singură prin Cartierul Francez. Îmi

amintesc că le lăsasem pe surorile mele și pe mătușa Hannah la un magazin cu înghețată de iaurt ca să explorez singură câteva minute.

Nu mai fusesem niciodată în Cartierul Francez si era singurul lucru pe care îl așteptam cu nerăbdare de când aflasem că trebuia să ne mutăm în Louisiana.

Voiam să mă mut din Texas după ceea ce se întâmplase în primul an de liceu. Am zis că e mâna lui Dumnezeu când tata ne-a adunat pe toate, nervos și pregătitpentru cele mai urâte reacții din partea noastră, și ne-a spus că va trebui să ne mutăm în vara aceea. M-am bucurat, gata să plec departe de monștrii nenorociți din liceu. Jo făcuse o criză, Beth zâmbise, iar lui Amy nu-i păsase.

Vara aceea fusese vara în care mă reinventasem. Îmi vopsisem părul castaniu foarte închis și-mi lăsasem breton. învățasem cum să mă machiez și simțeam că pot să o iau de la capăt.

În ziua aceea, simțeam soarele pe piele în timp ce mă plimbam pe străzile pietruite. În 20 de minute, aveam umerii arși de soare. Mergeam fără țintă, vrând doar să explorez străzile. Mirosul dulce de zahăr mă adusese pe Decatur, la un magazin creol de praline.

Clădirea era frumoasă; pe afară părea cât se poate de fermecătoare, de specifică New Orleansului. Ferestrele erau acoperite cu metal albastru ce se asemăna cu o panglică de dantelă. Nu mă puteam gândi că ar trece cineva pe acolo fără să intre. Îmi lăsa gura apă și aveam corpul supraîncălzit, dar nu eram singura care ieșise din casă în ziua aceea. Eram cam a douăzecea la coada dinăuntru. Aerul condiționat era dat la maximum și sufla zgomotos din tavan.

Înăuntru erau coșuri mici pline cu suvenire, cu logoul magazinului pe toate articolele, de la tricouri la căni. Am luat o cană, neputând să rezist tentației.

— Trebuie să încerci ciocolata, zise o voce din spatele meu.

M-am întors și l-am văzut pe Shia, cu zâmbetul lui tineresc și ochii de un verde-înghețat.

— Nu am mai fost aici.

Zâmbi și se uită la cana din mâna mea.

— Mi-am imaginat.

M-am întors cu spatele la el.

Câteva clipe mai târziu, m-a bătut pe umăr.

— Nu ți-ai luat ciocolată, zise el, tocmai când mușcam din pralina crocantă.

Aproape că luasem ciocolată, dar mă hotărâsem să nu iau, ca să-i fac în ciudă. Relația noastră a păstrat acest model. El dându-mi sfaturi și eu făcând opusul, doar ca să-i arăt cine e mai tare. Din cauza asta, relația noastră n-avea cum să funcționeze. Am încercat de câteva ori, dar niciunul din noi nu avea răbdare să-l suporte pe celălalt.

— Meg? Ce faci aici?

Vocea doamnei King mă smulse din amintirile mele. Ținea capul sus, iar eu mi-am îndreptat spatele, încercând să găsesc o scuză.

Și totuși tonul ei era blând, ca și cum fiul și soțul ei nu ar fi urlat unul la altul, ca și cum arborele lor genealogic nu ar fi fost pus la pământ.

— Eu, ăăă – m-am oprit – o căutam pe sora mea.

Am auzit pași prin cameră și voiam să plec până să iasă Shia și să mă vadă.

— Sora ta? Cea mică și blondă sau cea cu părul lung?

Voiam să-i spun doamnei King că aveam trei surori, dar am considerat că n-avea rost; părea că nu-și amintește cum le cheamă, deși vorbeam tot timpul despre ele. Bine, de fapt nu chiar tot timpul, pentru că nu vorbeam prea mult în prezența doamnei King, dar, când o făceam, vorbeam despre surorile mele mai mici.

— Da, ea, îmi pare rău că vă deranjez.

M-am uitat în jur, încercând să-i evit privirea pătrunzătoare. Mă intimida al naibii de tare.

M-am uitat la cum era îmbrăcată și m-am întrebat dacă eu o să mă îmbrac vreodată așa când o să mai îmbătrânesc. Blazerul maroniu se potrivea perfect cu fusta creion care era fix în aceeași nuanță. În jurul gâtului avea un șirag gros de perle, iar buzele erau un fucsia-închis. Era o femeie frumoasă, aproape de 50 de ani. Nu-mi puteam imagina cum arăta când se trezea. Chiar și când veneam la ea după-amiaza devreme ca să o machiez, avea deja părul coafat și era pusă la patru ace. Cu bijuterii care se potriveau perfect și toate cele.

Îmi doream să arăt ca ea când mă făceam mai mare.

Nu cred că voia să observ cum se uită în spate, la ușa deschisă, așa că mă conduse în jos pe hol.

— E în regulă, scumpo. Hai să coborâm, zise ea cu o voce neutră.

Doamna King era cu cel puțin zece centimetri mai înaltă decât mine în pantofii ei cu tocuri cui. Felul cum mergea cu ei îmi făcea și mai demne de milă picioarele care mă dureau. Mai aveam multe de învățat.

Mă făcea să mă simt în același timp foarte tânără și foarte bătrână.

Am ridicat privirea spre șefa mea, iar ea se întoarse cu fața spre mine când am trecut pe lângă baia de la etaj. Ușa era închisă și pe dedesubt se vedea un fir de lumină. Era liniște, așa că, atunci când vorbi, vocea ei suna lin, ca un praf de zahăr pudră.

— Îți place petrecerea? Sunt sigură că ai auzit niște lucruri pe care nu ar fi trebuit să le auzi. Să uităm de chestiunile private, de familie, te rog.

Am încuviințat. *Da, vă rog.*

Speram să nu mă întrebe de ce lipsisem de la muncă pe motiv de boală când acum eram acolo, pusă la patru ace și, evident, fără să par bolnavă.

— Sigur. Și da, petrecerea e minunată. Mă bucur pentru fiul dumneavoastră și pentru toată lumea.

Un zâmbet i se ivi pe fața pudrată. Oricine o machiase în seara aceea o făcuse aproape la fel de bine ca mine.

— Eu n-aș fi *prea* bucuroasă, zise ea atât de încet, că m-am gândit că poate îmi imaginasem doar.

Nu mai vorbi niciuna dintre noi în timp ce am străbătut etajul casei. Muzica și vocile de la petrecere se auzeau până la noi. Era ciudat cât de liniște era sus. La părinții mei acasă se auzea orice zgomot. *O să am și eu o asemenea casă până la 30 de ani.*

— Vrei să bei un pahar cu mine înainte să ne întoarcem la petrecere?

Nu crezusem niciodată că o să apuc ziua când doamna King o să mă invite să beau ceva cu ea. Nici măcar nu știam cu ce va fi plin paharul pe care mi-l va oferi. Dar în momentul ăla aș fi dat pe gât și un pahar de melasă doar ca să mă simt inclusă.

— Sigur.

Am încercat să păstrez un zâmbet calm, să nu par prea încântată. Fetele mature sunt stăpâne pe ele. Mereu.

Am urmat-o într-o cămară mică. În timp ce mergeam, mi-am dat părul după urechi și mi-am îndreptat poala rochiei. După ce scoase o sticlă neagră cu o etichetă în formă de diamant pe ea, se întoarse către mine.

Arătă deasupra capului meu.

— Ia tu două pahare.

Deasupra mea erau rafturi cu pahare și cupe. De toate, de la pahare înalte pentru șampanie până la halbe de bere. Am luat două cupe care mi s-au părut potrivite pentru orice era în sticla din care voia să-mi ofere de băut. Când i le-am dat, s-a întors și ceasul i-a sclipit în lumină. Totul emana eleganță și clasă la ea. Mi-a zâmbit aprobator și inima mi-a bătut cu putere. Apoi a deschis un frigider mic îngropat în perete. S-a aplecat și am auzit gheața lovindu-se de pahare.

Am citit eticheta de pe sticla neagră: GIN HENDRICK'S. Mai băusem gin doar o dată până atunci, cu fosta mea cea mai bună prietenă din Texas, Justina. Fusese o noapte îngrozitoare. începutul sfârșitului prieteniei noastre.

— Poftim.

Îmi întinse paharul și pe al ei îl puse jos. Degetele ei subțiri țineau gâtul sticlei și-i scoase dopul. Unghiile de culoarea cremei de zahăr ars arătau elegante și frumoase pe pielea ei închisă în timp ce turna ginul limpede peste cuburile de gheață.

Când termină, am așteptat o clipă în speranța că va scoate vreun fel de mixer. Dar nu o făcu. Luă pur și simplu o gură și zise:

— Nu beau prea des, dar, când beau, beau doar lucruri bune.

Am zâmbit și i-am urmat exemplul, ridicând paharul. Am sorbit puțin din lichidul care-mi arse limba, dar nu era rău deloc. Era de departe mai bun decât berea ieftină sau amestecul de vin cu fructe pe care le furau prietenii mei din Texas din rezervele mamelor lor. Nici astăzi nu suport mirosul acelui vin – îmi aduce

aminte de scârbele alea prefăcute care-mi nenorociseră viața în Texas.

Doamna King puse paharul jos, pe blatul din fața noastră.

— Deci, Meg, te vezi cu cineva?

Nu puteam să nu mă minunez cum de nu i se întinsese absolut deloc rujul.

Am încuviințat din cap și speram că n-o să mă înec când încep să vorbesc.

— Da, doamnă King. Mă văd cu cineva pe nume John Brooke. Termină West Point săptămâna viitoare.

Voiam să o impresionez.

— Cred că-l știu. Foarte bine, o să aibă grijă de tine. Asta sperăm cu toții.

Felul în care spuse aceste cuvinte mă irită puțin, dar, dacă nu avea dreptate, atunci de ce pomenisem că John termină West Point?

— Mda, a fost tot ce am zis.

— Să-ți spun ceva, Meg.

Nu era o rugăminte. Avea de gând să vorbească indiferent de răspunsul meu.

Am încuviințat totuși. Am mai luat o gură de gin care mă arse pe gât ceva mai puțin decât prima.

— Fiul meu își închipuie că știe totul despre lumea asta și felul în care merg lucrurile. Cumva, își închipuie că e un fel de mântuitor.

Flutură mâna ca și cum ar fi alungat pe cineva care nu era acolo.

— Tot ce ne dorim pentru el este să aibă succes. Vrem să ne facă familia mândră și să ducă mai departe moștenirea tatălui său. Ai idee câtă presiune e pe familia noastră? Să fim cea mai înstărită familie din zonă *si* să fim de culoare?

Șefa mea își opri privirea asupra mea și n-am știut ce să-i răspund. Nu știam câtă presiune apăsa asupra lor. Știam doar cum vorbesc oamenii despre familia King, ca și cum ar fi fost ceva între basm și regalitate.

— Fiul meu are responsabilitatea să ne ducă numele mai departe. Ambele mele fiice au făcut ce se aștepta de la ele... la dracu', chiar *mai mult* de atât. Ineesha a terminat prima din anul ei și e acum cel mai tânăr partener din istoria firmei. Soțul fiicei mai mici candidează pentru Senat. Iar Shia își pierde timpul prin țările alea, lăsând iluzia libertății să-i afecteze viitorul. A renunțat la facultate, pentru numele lui Dumnezeu.

Nu știam ce să spun. Nu mă simțeam calificată să dau sfaturi sau măcar să comentez, dar voiam să vorbească mai departe.

— Dar ce ați vrea dumneavoastră să facă? am întrebat.

Nu ezită.

— Să facă Facultatea de Drept. Să se bucure de logodna asta cu Bell Gardiner. Să-l asculte pe tatăl său.

— Shia nu vrea să fie avocat, nu?

Îmi doream să-mi fi putut ține gura.

Privirea i se umbri puțin, dar dădu din cap.

— Ai dreptate. Nu vrea, dar când va fi adult și va locui într-o casă ca asta o să ne mulțumească. Tu nu ai fi fericită să locuiești într-o asemenea casă, Meg? Chiar dacă ar trebui să faci câteva sacrificii ca să o obții?

M-am uitat împrejur la cămara care era mai drăguță decât majoritatea camerelor din casa părinților mei.

— Ba da.

Când vorbeam cu Jo despre planurile noastre de viitor, mă simțeam în mod reflex vinovată pentru că voiam să fiu mamă și soție. Jo avea alte planuri, iar ideea de a fi mamă și soție fără carieră era de neconceput pentru ea. Dar pentru femei ca mine și ca doamna King nu era nimic rușinos. Oare era chiar atât de rău să sacrifici niște lucruri ca să fii mamă și soție? Nu, nu credeam că e. Pentru Jo și Meredith era, dar nu și pentru mine.

— Știam eu că ai o judecată bună. De ce nu a putut Shia să facă ce i-am spus și să se înscrie la Facultatea de Drept? Încă nu e prea târziu; taică-său are relații. Ar putea să fie admis acum, chiar dacă a pierdut doi ani plimbându-se prin lume. Pur și simplu, copilul ăsta imposibil nu vrea să ne asculte.

Era ciudat s-o aud pe doamna King vorbind astfel despre Shia, cum făcea el toate greșelile astea, când uneori îmi doream și eu să pot fi ca el. Aș fi vrut să nu-mi pese ce crede lumea despre mine și să pot să-mi părăsesc familia ca să călătoresc în jurul lumii. Aș fi vrut să pot să fiu și eu așa de curajoasă. Măcar pentru un timp.

— Sunt sigură că se va da pe brazdă. Are noroc să aibă părinți ca dumneavoastră, am asigurat-o eu, simțindu-mă puțin ca o trădătoare.

Zâmbetul doamnei King ar fi compensat sentimentul de vină dacă Shia n-ar fi intrat chiar atunci pe ușa deschisă și nu mi-ar fi aruncat o privire care spunea că auzise fiecare cuvânt pe care-l spusesem despre el.

12
jo

Meg lipsea deja de 20 de minute până să mă plictisesc și să vreau să plec. Bine, ca să fiu cinstită, eram gata să plec din clipa în care intrasem pe poarta de fier forjat ce separa familia King de restul lumii. Parcă era un univers alternativ unde oamenii bogați își îndesau linguriță de caviar în gură și le făceau să alunece pe gât cu băuturi scumpe. Era o lume în care nu-mi doream să ajung vreodată.

Din fericire, șampania *chiar* îmi venea în ajutor.

— Nu-i așa că e o petrecere minunată? mă întrebă o femeie înaltă.

A trebuit să-mi lungesc gâtul ca s-o văd și, chiar și așa, nu-i distingeam fața prea bine. Era un păun împopoțonat, evident bogată. Probabil și inutilă.

— Da, e minunată.

Am adoptat accentul unei mândre din sud, iar femeia a bătut din palme.

Chiar a bătut din palme.

— Chiar e! Bell Gardiner e norocoasă că are șansa să se mărite în familia King. Îți imaginezi?

Încântarea și venerația ei față de această familie mi-au întors stomacul pe dos. Pentru mine, cei din familia King erau risipitori, plictisitori și extrem de narcisiști. Și petrecerea arăta toate astea. Aproape la fel de mult ca tablourile înfricoșătoare cu ei cinci, plasate strategic în fiecare cameră în care intrasem până atunci. Poate că era adevărat ce se spunea, că, dacă ți se picta tabloul, ți se fura sufletul. Sau era vorba de fotografii? Nu-mi aminteam, dar ar fi explicat ce se întâmpla în această casă. Nu știam prea multe despre ei, dar cu ura lui Meg pentru Shia și nemulțumirile ei legate de răceala doamnei King, trebuia să fac niște investigații pe cont propriu. Petrecerea asta luxoasă îmi era de ajuns.

— Nu, nu-mi imaginez. Pariez că e foarte amuzant să fii captiv în casa asta mare și să nu ai nimic de făcut decât să bei șampanie și să te plângi de viața pe care o duci. *Foarte* amuzant, prin urmare, nu?

Îmi mișcăm șoldurile în timp ce vorbeam, iar pe față mi-a apărut un zâmbet când femeia se încruntă la mine.

— Care-i *problema* ta?

Era ridicol de scandalizată. Se purta de parcă aș fi vorbit despre propria ei soră sau mamă; poate chiar așa și era, n-aveam de unde să știu.

— Nu am nicio problemă, zic și eu. Am auzit că, dacă te muți aici, începi să te transformi ușor-ușor într-un robot. E o nebunie. Bell Gardiner.

Am făcut semn cu capul în direcția mesei lungi la care stăteau sărbătorita și prietenii ei. Logodnicul ei era singurul care lipsea din

grup. Locul gol atrăgea de la o poștă atenția.
— Ești...

Femeia pufni și ochii ca niște mărgele îi ieșiră din orbite de sub pălăria ei scandaloasă. Nu voiam să mai rămân în zonă până își găsea cuvintele, așa că m-am strecurat printre un chelner și un grup de bărbați înalți.

Voiam să mă întorc la banca ascunsă, dar nu eram dispusă să-mi asum riscul să vină și Laurie acolo și să încerce să-și facă jocul cu mine.

Mi-am scos telefonul și i-am scris lui Meg: *Plec acasă. Ne vedem acolo când termini. Nu mai rezist aici.*

Meg se descurca singură. Ieșea în oraș aproape la fiecare sfârșit de săptămână și nu se întorcea decât mult după ce adormeam. Am mai luat o bucată de pâine cu roșii și le-am zâmbit paznicilor uriași în drum spre ieșire.

Mi-am scos telefonul ca să comand un taxi la Safr, dar, când m-am uitat pe stradă, bezna tăcută mi-a atras atenția. Puteam să merg pe jos câteva minute, să inhalez în plămâni aer curat de Louisiana și să absorb niște liniște în cap, apoi să chem o mașină să mă ducă acasă. De fapt, până la poarta bazei. Șoferii nu aveau voie să treacă de porțile de securitate fără permis de intrare. Uneori aveam noroc și dădeam peste un șofer cu permis sau buletin militar care mă ducea până acasă, dar nu se întâmpla așa mereu.

De unde mă aflam, era un drum de numai zece minute cu mașina, iar de la poartă îmi lua vreo cinci minute să ajung în fața casei. Puteam să fiu acasă în scurt timp, să mă îmbrac în pijama și să stau cu surorile mele. Aveam tradiții pe care le urmam în fiecare an. Beth și Meredith umpleau bucătăria cu mâncare și, când venea și mătușa Hannah, era și mai bine. Adică mâncarea era. Nu și tăcerea ciudată care se lăsa răsunătoare între mama și sora ei. Amy alerga mereu peste tot și ne întreba pe toate care sunt amintirile noastre preferate și le spunea pe ale ei prima. Meredith și Amy adormeau întotdeauna înainte de miezul nopții, iar Beth o trezea de fiecare dată pe Meredith înainte de ora 12. Ne îmbrățișam și dansam la miezul nopții, iar tata aprindea întotdeauna artificii și noi țipam *„Noroc!"* când ciocneam paharele. Tata învățase asta în Germania și ne plăcea foarte mult.

Îmi era dor de tata. începusem să mă gândesc la el în fiecare oră. Când eram mai mică, îmi era mai ușor să-mi distrag atenția de la dorul de el. Eram ocupată cu școala și cu scrisul, iar zilele treceau mai repede. Dar acum, că eram atentă la lumea din jurul meu, nu mai era așa de simplu.

Profesorii vorbeau despre război și Twitterul era plin de politică, în mare parte în contradicție cu ce învățam la școală.

Mă simțeam mult mai mică anul trecut.

Meredith îmi spunea mereu că vârsta de 16 ani era unică. La 15 ani, încă nu poți să ai permis de conducere și probabil că nu te duci la întâlniri. Menstruația îmi venise mai târziu decât surorilor mele, în afară de Amy. Mă simțeam foarte mică până când, nu știu

cum, fără să observ, anul trecut m-am trezit aruncată aproape de maturitate. În fiecare zi era ceva nou si simțeam cum lumea devine mai mică odată cu fiecare răsărit de soare. Surorile mele credeau că sunt dramatică, dar vremurile se schimbaseră, chiar față de acum doi ani, când avea Meg vârsta mea.

Încă o lună și tata se va întoarce acasă. Se va întoarce și viața noastră va fi puțin mai luminoasă. Voi avea cu cine să stau de vorbă, cu cine să-mi dezbat ideile. Eram mândră de tata, dar îmi doream să nu fi devenit ofițer. Mă cuprinse un sentiment de vinovăție și mi-am retrasgândul, cerând în gând iertare tatei și universului, și m-am gândit din nou. Eram norocoasă că venea acasă. Știam asta. Dar, oricât de bine aș fi știut, nu-mi era mai bine când era plecat.

Am trecut pe lângă un câmp pustiu și m-am gândit câtă intimitate îți oferea acest loc. Puteam să pun pariu că familia King deținea și acest teren, de vreme ce nu erau case pe el. Doar vite. Doi ochi mă priveau în întuneric și m-am îndepărtat puțin de animal. Nu mă deranjau pisicile și păsările, dar vitele nu erau preferatele mele. Ca în majoritatea zilelor din sudul Louisianei, atmosfera devenea înăbușitoare noaptea. Era încă rece, dar în noaptea asta era mai cald decât de dimineață. M-am uitat să văd dacă mai erau si alte vaci si am încercat să rămân sub luminile de pe stradă, în caz că treceau cumva mașini. Meg nu-mi răspunsese încă la mesaj, așa că speram că Meredith nu o să-și iasă din minți când o să mă întorc acasă fără ea.

Speram că nu, dar o să văd eu. Poate că Meg o să-mi trimită un mesaj sau o să mă sune înainte să chem o mașină. I-am scris din nou: Meg, unde ești?

Mi s-a părut că aud o creangă trosnind în spatele meu, dar știam și că aveam cam multă imaginație. De fiecare dată când era prea multă liniște, mintea mea crea ceva ca să fie ocupată. De asta și scriam – să scap de o parte din imaginația mea sălbatică.

O altă trosnitură. Bine, deci era ceva în spatele meu. O vacă?

Dă să fie o vacă...

M-am întors și l-am văzut pe Laurie la câțiva metri în urma mea. Ridică mâinile în aer.

— Nu trage!

Râse, iar eu l-am privit uimită. Mă urmărea?

— De ce mă urmărești? i-am strigat.

Era foarte aproape acum; pașii lui mari îl purtau repede spre mine. Avea cămașa scoasă din pantaloni și părul blond strâns la spate.

— Nu te urmăresc. Te-am văzut că pleci și m-am gândit să te însoțesc.

Zâmbi și-și trecu limba peste buze.

L-am privit în ochi.

— Deci *chiar* pare că mă urmărești. Ce vrei?

Buzele lui umede luciră sub lumina felinarelor.

— Și eu mă duc acasă. De ce să nu mergem împreună? Hmm.

— E mult de mers de aici. Asta dacă nu știai.

Probabil că nu știa, de vreme ce abia se mutase, și îmi plăcea că știam mai multe decât el pe acest subiect. Chicoti și dădu din cap o secundă.

— Ești foarte plăcută, Jo Spring.

N-am zâmbit.

— Nu-i asa?

Am făcut un semn spre paharul de carton pe care-l ținea în mână.

— Ce-i asta, cafea? Unde naiba ai găsit cafea? Văzusem mese întregi pline de șampanie și două baruri pline, dar nu și cafea.

— *E* cafea. Vrei?

Îmi întinse paharul.

Am dat din cap că da și l-am luat. Era încă fierbinte.

— Prefer cafea în loc de complimente în clipa asta.

Am ridicat capacul alb de plastic de pe pahar. Am mirosit ca să mă asigur că nu se simte vreun iz de alcool. Șampania care mă prefăcusem că-mi place fusese suficientăpentru mine. După noaptea aia chiar nu înțelegeam de ce le place atât de mult oamenilor să bea. Adulții, poate – au mai multe griji —, dar adolescenții? Nu le înțelegeam dragostea pentru alcool.

Am pus capacul la loc. Oare era sigur? Nu-mi plăcea că trebuia să-l întreb.

— Ia tu o gură primul, i-am spus, dându-i paharul înapoi.

Își mută privirea de la mine la pahar și mi-l luă din mână. Nu făcu decât să-și încline capul într-o parte până să soarbă din pahar. Făcu gargară ca și cum ar fost apă de gură și zâmbi după ce o înghiți, scoțând limba să-mi arate că o dăduse pe toată pe gât.

— Facem doar zece minute pe jos dacă o luăm prin cimitir, zise Laurie câteva clipe mai târziu.

— Prin cimitir?

Nu aveam cum să o luăm pe acolo. Porțile erau încuiate.

Și era și cam înfricoșător. Cinstit vorbind.

— Mda.

Lovi cu gheata într-o piatră. Aceasta alunecă pe strada întunecată, apoi nu se mai auziră decât cântecul greierilor și zbârnâitul lăcustelor pe câmp. În fața noastră se întindea un lan de porumb care era mereu așa de întunecat că, de fiecare dată când treceam pe lângă el, îmi venea în minte filmul de groază pe care-l alesese Amy Crăciunul trecut: *De veghe în lanul de porumb.*

— Ajungem mai repede așa, crede-mă. Totdeauna o iau prin cimitir.

Mă irita că el știa asta, și eu nu.

— Dar e închis.

— Și ce? Te ajut eu să sari peste gard, dacă ești îngrijorată. Cele mai multe fete nu pot să sară. Te ajut eu.

Îmi zâmbi. Îmi plăceau provocările, iar felul în care spuse „cele mai multe fete” mă irită.

— Sunt sigură că mă descurc. N-am nevoie de ajutorul tău.

I-am zâmbit și l-am urmat pe șosea.

— Nu ar trebui să fie atât de cald. La vară o să fie ca naiba, zise Laurie.

M-am uitat la el.

— Acum vorbim despre vreme?

Râse când răspunse.

— Cred că nu.

Cimitirul era marcat printr-o poartă mare și roșie de lemn.

— Gata? întrebă Laurie cu un zâmbet care era o provocare împachetată cu fundă mare și roșie.

— Da.

Am început să mă cațăr cu o secundă înaintea lui și nu am avut nevoie de ajutor ca să trec peste gardul de oțel. Am sărit pe partea cealaltă singură și mi-am rupt pantalonii doar în două locuri. Blugii erau un sacrificiu demn de îngâmfarea mea.

Am mers în tăcere printre morminte. Laurie mi-a spus că, dacă-i tulburăm pe morți, ne vor tulbura și ei pe noi.

Știam că vorbește în dodii, dar tot m-am înfiorat și m-am mai apropiat un pic de el, asigurându-mă că pășesc cât de ușor posibil, până am intrat din nou pe drumul pavat. Aproape că ajunseserăm la poartă. Se vedea în depărtare, la doar câteva minute de mers în față.

Laurie abia se mutase acolo – cum de știa mai multe despre oraș decât mine?

— Deci, Jo. Ce pasiuni ai?

— Ce întrebare fără legătură cu nimic, am râs eu, încercând să țin pasul cu el.

— Nu e chiar așa. Sunt curios.

Laurie își băgă mâinile în buzunare și încetini ca să meargă puțin în spatele meu.

— Mai bine spune-mi tu ce pasiuni ai.

Mi-am îndreptat spatele cât de mult am putut.

— Spune-mi tu ceva despre tine. Nu-mi plac jocurile.

— Hmm, Jo. Totuși nu te cred.

Zâmbi și luna străluci mai tare.

13

— Nu te las să mergi cu mine dacă ești nesuferit, i-am răspuns.

Nu voiam să-mi petrec tot drumul spre casă cu ghicitori și ascultându-l cum face comentarii criptice și neproductive despre orice spuneam.

— Nu sunt. Promit că o să mă port cât pot eu de frumos.

Ridică mâna și făcu o cruce peste inimă. Era amuzant. Am râs.

— Hai să stăm de vorbă, zise și începu un adevărat tir de întrebări.

Până să ajungem la poartă, vorbiserăm atâtea, că parcă tăcuserăm drumul într-o clipită.

De unde venea numele meu?

De ce îmi plăcea să mi se spună Jo în loc de Josephine?

Care dintre surorile mele era cea mai mare? Care era cea mai mică?

Eu nu aflasem aproape nimic despre el, în afara faptului că mă gândeam că vreau să fim prieteni.

Când ne-am apropiat de poartă, nu știam sigur în ce parte trebuie să o luăm. Una dintre prietenele mele care nu erau în armată îmi spusese odată că poarta era ca ovamă. Laurie părea că știe încotro să meargă, așa că l-am urmat pe drumul din stânga. Luminile de deasupra noastră erau foarte puternice, iar polițiștii militari ce păzeau fiecare stradă aveau pușți mari peste uniforme.

Coleman, prietenul lui Meg, era de pază la poartă și treaba lui era să ne verifice actele și să ne întâmpine în acest „loc minunat” care era Fort Cyprus. Nu prea ne-a luat la întrebări înainte să ne lase să trecem. Nici măcar nu ne-a verificat actele. Probabil că voia să se culce cu soră-mea, ca majoritatea soldaților pe care-i știam.

— Spune-mi de ce ești mereu încruntată, Jo.

Când i-am zis că *nu* eram mereu încruntată, Laurie m-a mai întrebat o dată, iar eu m-am uitat urât la el. Mă întrebam dacă toți băieții erau la fel de interesanți ca el. Tata era, dar unii dintre băieții din școală, chiar și cei mai mari, cu care se întâlnea Meg, păreau la fel de interesanți ca iaurtul simplu.

— Deci, Jo, să presupun că ai un temperament pe măsura încruntăturii? mă întrebă Laurie când treceam pe lângă Shopette, care se afla chiar lângă poartă.

Shopette era mereu aglomerat și avea cea mai bună mâncare caldă și cel mai bun și ieftin cappuccino, care ieșea din automat în 30 de secunde. De fiecare dată când plăteam, mă uitam pe bon ca să-mi aduc aminte câți bani economiseam pentru că nu aveam taxe pe cappuccino, pe rulourile Tornados și pe gogoșile Krispy Kreme. Tata zicea că ar trebui să folosim întotdeauna resursele pe care ni le punea la dispoziție Armata. În timpul anului școlar, de-acolo își lua tata în fiecare dimineață cafea în cana lui mare. Îmi plăceau zilele când ne ducea la școală cu mașina. De obicei se întâmpla doar o dată pe săptămână, dar vorbea tot drumul.Pentru o clipă, am uitat că

eram lângă Laurie și tata era la mii de kilometri distanță. Din parcare ieșea un șir de mașini, iar noi am așteptat pe bordură.

Laurie părea genul de băiat care se duce acasă târziu.

— Tata zice că sunt temperamentală. Zice că temperamentul meu iute, limba ascuțită și spiritul neliniștit mă bagă mereu în bucluc.

Laurie râse.

— Tatăl tău pare că știe despre ce vorbește.

Laurie strănută si scoase o batistă din buzunar. Își șterse nasul și-mi făcu semn s-o iau înainte. Am coborât de pe bordură și am zis în glumă că de data asta n-am căzut, dar nu cred că s-a prins.

— Așa, Laurie. Mi-ai pus o grămadă de întrebări. E rândul meu.

Nu m-am uitat în urmă, dar m-am asigurat că nu mergeam decât cu câțiva pași înaintea lui.

— Cum te poți distra pe aici?

— Nu prea ai ce face. Și eu mă întreb asta mereu. Dar nu prea e nimic de făcut, i-am răspuns, uitând că era rândul meu să-i pun întrebări.

— Trebuie să-ți creezi propriile aventuri, Jo.

Când l-am privit, am avut senzația că putea să-mi citească gândurile.

Își creează propriile aventuri, mi-am zis.

— Vrei să intru? întrebă Laurie când am ajuns pe alee.

Draperiile nu erau trase și le vedeam pe Meredith stând pe fotoliul tatei și pe mătușa Hannah pe canapea. Amy era în capătul celălalt al canapelei, cu telefonul în mână. N-o vedeam pe Beth, dar cu siguranță era în bucătărie. M-am uitat la telefon, era unsprezece fără un sfert. Meg tot nu-mi răspunsese.

— Sigur. Familia mea poate că e...

M-am uitat înăuntru, întrebându-mă dacă mama și mătușa vor începe să țipe una la alta înainte sau după miezul nopții.

— Dar poți să vii. Avem multă mâncare.

M-am uitat spre casa bătrânului domn Laurence, care era cufundată în beznă. Am arătat spre ea.

— Trebuie să-i spui sau ceva de genul ăsta?

— Nu, râse Laurie. E în pat. Nici n-o să bage de seamă.

— E chiar așa de îngrozitor cum zice toată lumea? mă luă gura pe dinainte.

Laurie se opri o clipă în mijlocul aleii.

— Vrei să știi ce am făcut azi-dimineată?

Am încuviințat și mi-am dat părul după urechi.

— Azi-dimineață, șoferul ne-a dus în Cartier, la magazinașul ăla de unde îi place lui bunicu' să-și cumpere plăcintele de Crăciun. Era acolo și o pescărie mică și, cât așteptam, a intrat o femeie fără adăpost și l-a rugat pe proprietar s-o lase să curețe pește și să-i dea în schimb niște resturi ca să aibă ce să ducă de mâncare acasă. Avea un băiețel care părea că nu mai mâncase de zile întregi.

Mi se întoarse stomacul pe dos.

— Proprietarul îi spune că nu și îi dă afară. Așa că bunicu' îl mustruluiește pe proprietar, cumpără o plasă întreagă de pește și

iese. Îi dă femeii un teanc de bani, plasa de pește și o sticlă de apă.

Laurie se uită la mine.

— Ba chiar i-a și zâmbit băiețelului fără dinți și omu' zâmbește rar. E un tip dur, dar e un om bun. Nu asculta zvonurile pe care le născocesc despre el femeile plictisite.

Eram uimită...

Dar îmi plăcea întorsătura poveștii. Îmi plăcea la nebunie ideea că oamenii nu sunt niciodată cine credem noi că sunt. Era o prostie din partea mea să-mi închipui că prima impresie sau chiar a zecea sunt suficiente ca să cunoști un om. Știam asta; în plus, era mult mai amuzant că bătrânul domn Laurence se dovedea a fi un ursuleț de pluș, și nu un grizzly.

— E mama ta? arătă Laurie spre casă.

Am zărit-o la geam pe mătușa Hannah.

— Nu, e mătușa mea. Cealaltă e mama.

Am arătat spre Meredith, care stătea în fotoliu. Era îmbrăcată cu o rochie veche de bumbac și avea părul strâns cu o basma înflorată.

— Să mergem.

L-am tras pe Laurie de jachetă și m-a urmat pe ușa care scârțâia.

Când am intrat, Amy se ridică în șezut și am văzut-o cum își așază șuvițele blonde cu mâinile ei micuțe.

Meredith se uită la noi în tăcere, dar nu se mișcă din fotoliu.

— Ăă... Bună tuturor, salută Laurie și dădu din mână.

— Laurie o să petreacă Anul Nou cu noi, e în regulă? am spus eu, adresându-mă tuturor.

Nu am mai așteptat să-mi răspundă cineva și l-am dus în bucătărie. Luminile erau la cel mai redus nivel, așa că am răsucit butonul. Laurie a mijit puțin ochii, dar le-am lăsat așa.

I-am arătat mâncarea.

— Mănâncă.

Zâmbind în colțul buzelor, Laurie luă un pumn de chipsuri dintr-un castron. Aplecându-se peste blat să vadă ce era în oalele Crock-Pot, se uită în cea cu cârnați făcuți la grătar și-și puse o porție într-o farfurie de polistiren. Erau preferații mei înainte să renunț să mai mănânc carne.

— Hai să mai stăm de vorbă, sugeră Laurie.

— Am vorbit deja o grămadă, și eu chiar pot să vorbesc toată ziua, întreab-o pe Beth, dacă nu mă crezi. Nu știu niciodată când să mă opresc!

Am râs. Mă simțeam mult mai calmă acum, că mă întorsesem acasă, departe de petrecerea pompoasă de la familia King. Nu eram surprinsă că Meg rămăsese acolo. Bănuiam că n-o să se întoarcă acasă până la miezul nopții.

— Beth e cea care nu iese din casă, nu? Cea rumenă în obraji, care are mereu un coș de rufe după ea? întrebă Laurie cu interes, apoi luă o lingură de cârnăciori.

O dâră subțire de sos barbecue i se prelinse pe cămașă și el o șterse. Dacă aș fi făcut eu asta, Meg m-ar fi certat și mi-ar fi spus să mă schimb. Se pare că băieții scapă întotdeauna mai ieftin, iar asta mă scotea din sărite.

— Da, ea e. E cea mai cumsecade dintre noi toate, am spus, cu loialitate.

Era adevărat. Beth era mai bună decât noi toate, chiar și decât Meredith.

— Vă aud mereu cum vă strigați una pe alta când stau în camera principală de-acolo.

Arătă cu bărbia spre casa lui.

— Și când mă uit pe fereastră, vă văd mereu una lângă alta la masă sau pe canapea. E drăguț.

Nu știam ce să spun. Îl spionaserăm și noi de câteva ori, deci nu aveam cum să mă supăr pe el și, oricum, nu eram supărată. Cunoșteam mulți băgăcioși.

— Cum părem de la fereastră, Laurie? l-am întrebat din curiozitate.

— Păreți întruchiparea marelui vis american despre care am tot auzit de când eram mic.

Mi-am lăsat capul puțin într-o parte și am băgat un biscuit sărat în bila de brânză pe care mi-o făcuse Beth.

— Te asigur că nu-i nici pe departe așa. Suntem departe de visul american, dar eu o să mă apropii curând de el. Am de gând să mă mut în secunda în care termin școala și n-o să mă mai uit înapoi. Am planificat totul.

— Și unde vrei să te muți? N-o să-ți fie dor de surorile tale?

Cuptorul începu să bipăie și Beth intră repede în bucătărie. Se roși toată la față când îl văzu pe Laurie.

— Beth, el e Laurie. Va petrece Anul Nou cu noi.

Beth purta niște blugi albastru-deschis cu două tăieturi mari în genunchi și un tricou supradimensionat pe care-l luase de la Disney World anul trecut. Purta șorțul lui Meredith cu fire de indigou sălbatic pe el. Avea părul strâns ușor la spate cu un șnur.

— Bună, zise ea, apoi se ocupă de cuptor.

Nu vorbea prea mult.

Amy veni țopăind în bucătărie și am observat că avea buzele lucioase. În urmă cu câteva minute nu era dată cu luciu de buze și nu purta rochie. Nu puteam decât să bănuiesc că era pentru ochii lui Laurie.

— Bună, Laurie. Mulțumesc că ai venit la petrecerea noastră, zise Amy, cu o voce pe care n-o mai auzisem niciodată.

Laurie era de două ori mai înalt decât Amy. Obrajii ei mici erau cât se poate de roșii.

Beth râse de lângă cuptor, iar eu mi-am verificat din nou telefonul. Nu eram îngrijorată din cauza lui Meg, ci eram supărată că dispăruse de pe suprafața pământului doar pentru că dăduse peste niște bogătași.

14

Mi-am tras fesul pe cap.

Era noua dimineața în ziua de Anul Nou și nu mai suportam să stau și să ascult nicio clipă văicărelile lui Amy sau pe Meg vorbind despre Shia și Bell. Am luat o mătură și mi-am pus cele mai rezistente ghete. Puteam să mătur aleea sau ceva de genul ăsta.

— Ce naiba vrei să faci, Jo? mă întrebă Meg.

— O să fac puțină gimnastică, am răspuns eu zâmbind și bătând din gene.

— Deja te-ai plimbat în dimineața asta și e frig afară. Nu ești în toate mințile, vrei să ieși afară când avem un șemineu aprins și Netflix? zise Meg, uitându-se la Beth după ajutor.

Beth nu părea interesată să ia partea nimănui.

Mi-am ridicat mătura în aer.

— Nu sunt ca tine, Meg. Nu pot să zac toată ziua. Am nevoie de mai multă acțiune.

Meg pufni și apăsă butonul de la telecomandă. Am lăsat-o singură și am ieșit. Aleea era, de fapt, destul de curată, așa că nu prea știam ce să fac cu mătura pe care o luasem cu mine. M-am uitat la casa Laurence și i-am numărat ferestrele de pe fațadă. Șase. Casa era făcută din piatră masivă și curtea din față era mai bine întreținută decât a noastră. Fort Cyprus trimitea pe cineva să-ți tundă iarba și să-ți întrețină curtea câtă vreme capul familiei era trimis în misiune.

Casa Laurence nu arăta ca o casă de ofițer; arăta ca o casă de general. Era drăguță, cu mobilă de grădină asortată și o mașină neagră parcată în față. Părea nelocuită, cumva lipsită de viață. Nu se juca niciun copil afară, nu țipa nicio adolescentă înăuntru și nu erau pantofi la intrare. La noi erau întotdeauna pantofi la intrare.

În timp ce mă uitam la casa familiei Laurence, mi se aprinse imaginația. Mi-o închipuiam ca pe un palat vrăjit, plin de lucruri încântătoare, splendide și inutile de care nu se bucura, de fapt, nimeni. Îmi puneam întrebări despre familia bătrânului domn Laurence și mă gândeam de ce nepotul lui era singurul care călca pe acolo. Știam că putea fi un răspuns simplu, că e vorba de o familie de militari, că nu mai locuiește nimeni în același stat cu familia din cauza schimbării permanente de domiciliu. Laurie îmi spusese deja că tatăl lui era în Coreea.

Am ridicat privirea spre fereastra de la etaj și, până să-mi dau seama că Laurie era acolo și se uita drept la mine, era prea târziu să mai plec. Am fluturat mătura în aer, iar el deschise fereastra.

— Ce mai faci? mă întrebă.

Am dat din umeri. Avea nasul roșu și, de unde eram, ochii lui păreau umflați.

— Tu ce faci?

— Sunt cam răcit. O să-mi revin.

— O să stai în casă toată ziua?

Nu știam cât de confortabil ar trebui să te simți cu un băiat înainte să ai tu inițiativa să-l chemi afară, dar nu cred că îmi păsa prea tare de cum ar fi trebuit să mă port.

— Te oferi să-mi ții companie, Jo?

Îmi zâmbi de la geam. Când zâmbea, nu mai părea bolnav.

— Nu.

I-am zâmbit si eu.

— *Ar trebui* să te oferi să-mi ții companie, zise, sigur pe el.

Cred că îmi plăcea câtă încredere avea în el. Nu știam dacă e veritabilă, dar voiam să rămână prin preajmă suficient ca să-mi dau seama.

— Haide, Jo Spring! îmi strigă el de la geam.

— Nu cred că o să fie prea amuzant dacă ești bolnav! am strigat și eu. Nu sunt chiar atât de drăguță sau de liniștită!

Am auzit-o pe Amy vorbind în bucătărie, urmărind discuția mea cu Laurie.

— Dar nici n-aș vrea să fii!

Am clătinat din cap. Voiam să-l cunosc mai bine și era rândul meu să-i pun întrebări. Dar trebuia să-i spun lui Meredith și să mă asigur că n-are nimic împotrivă. Nu mă gândeam că o să aibă, dar nu o mai rugasem niciodată să mă lase să merg acasă la vreun băiat.

— Trebuie s-o întreb pe mama dacă pot să vin. Acum închide fereastra, până nu te îmbolnăvești și mai rău!

M-am întors în casă cu mătura după mine. Am intrat pe ușa din spate și le-am găsit pe Amy, Beth și Meredith stând în bucătărie.

După o tăcere de zece secunde, le-am întrebat în cele din urmă:

— Ce e?

— Nimic, zise Meredith schițând un zâmbet.

Părea că pune ceva la cale. Fața ei în formă de inimă era îndreptată spre fereastră și privea până la geamul lui Laurie. M-am dus lângă ea să văd la ce se uită și l-am zărit în fața oglinzii, pieptănându-se.

— Nu-i mare chestie, le-am spus. N-ar trebui să fiți așa de băgăcioase!

Amy începu să imite sunete de sărut cu buzișoarele ei rozalii, în timp ce buclele blonde îi jucau în jurul feței.

— Dar e tare tipu'. Ce norocoasă ești, se miorlăi și mai sărută o dată aerul.

— Amy! zise Meredith în același timp cu mine.

— Ce-i?

Amy își împinse șoldul în față și o clipă păru că are 16 ani.

— Chiar e.

Amy își luă telefonul de pe masă și o rugă pe Beth să-i pregătească micul dejun. Beth se puse imediat în mișcare prin bucătărie, deschise un dulap și scoase o franzelă.

— Deci, Meredith, pot să mă duc pe la Laurie?

Tocmai sorbea din cafea, așa că înghiți și apoi încuviință.

— Da, sigur, Jo. Dacă îți face plăcere să te duci...

Amy se uită la mine, ridicând din sprâncenele ei blond-aurii.
— Da, îmi face.
— Atunci am încredere în tine, poți să te duci. Să-mi trimiți un mesaj într-o oră că totul e bine.

Beth agită o carafă de suc de portocale și, dacă nu m-aș fi grăbit, aș fi fost la fel de neajutorată ca Amy și aș fi rugat-o să-mi toarne și mie un pahar.

În timp ce mergeam pe hol, am trecut pe lângă o oglindă...

Arătam ca naiba. Nici măcar nu mă gândisem cum arăt când mă voi întâlni cu Laurie și nici că eram îmbrăcată cu colanți negri, cu un tricou cu Pac-Man și teniși Vans murdari. Planul meu fusese să mătur aleea, nu să mă duc pe la Laurie.

Dar nu aveam chef să mă schimb și, oricum, mă văzuse deja îmbrăcată așa. Mi se părea prea complicat să mă gândesc cu ce să mă îmbrac și să mă dichisesc doar pentru un băiat. Nu înțelesesem niciodată cum vine asta și, la urma urmei, ce se întâmplă atunci când te muți cu cineva? Trebuie să pui ceasul să sune cu o oră înainte să se trezească el doar ca să te pregătești? Nu, mulțumesc.

Am intrat în baie să mă spăl pe dinți, mi-am trecut peria lui Amy prin păr și mi-am dat părul după urechi. Mi se îngrășa mereu foarte repede și nu-mi plăcea să inspir pudra din șampoanele uscate ale lui Meg, așa că mi-am tras fesul la loc pe cap.

Apoi m-am aplecat să mă studiez în oglindă. Buzele erau umflate, ca de obicei, iar sprâncenele groase erau iarăși ciufulite. Meredith îmi spusese să le las așa până când mă duce să le pensez. Îmi arătase chiar poze de acum zece ani, când erau la modă sprâncenele subțiri. Eram bucuroasă că nu trăiam în acea perioadă din istoria frumuseții.

Încă mai aveam urdori la ochi, așa că am înmuiat un prosop în apă caldă și m-am șters la ochi și la gură. Și, înainte să-mi vină vreo altă idee legată de înfățișarea mea, am stins lumina și m-am întors în bucătărie.

— Uite, du-i și lui din ce a rămas de aseară.

Meredith îmi întinse o farfurie acoperită peste care puse cu grijă o plăcintă. Plăcinta era de la Crăciun. Era rețeta de plăcintă cu cireșe a lui Meredith, din care nu mânca nimeni în afară de tata. De vreme ce mătușa Hannah era acum aici, se părea că Meredith voia să se revanșeze pentru Crăciunurile pierdute făcând cât de multe plăcinte era omenește posibil.
— Bine, bine.

Am împiedicat-o pe Meredith să mai pună deasupra încă o farfurie, de data asta cu chiftele. Pe marginea insulei din bucătărie era un castron mic cu cârnați la grătar, din cei care-i plăcuseră lui Laurie cu o seară înainte, așa că i-am luat și i-am pus deasupra.
— Ai grijă, că o să zdrobești plăcinta, mă avertiză Meredith.

Beth îmi luă grămada din mână și îndesă cârnații în farfuria mare de la fund.
— Deschid eu ușa, zise Beth și trecu pe lângă Meredith să mă ajute.

Beth avea ochii cam obosiți, mi-am zis.

Am echilibrat farfuriile din brațe și am luat-o prin curtea din spate.

— Jo! Doar nu o să te duci îmbrăcată așa! strigă Meg din casă.

Am mers mai departe fără să mă uit în urmă la sora mea.

Când am ajuns la ușa familiei Laurence, am sunat de două ori înainte să-mi răspundă cineva. Tocmai mă pregăteam să plec, când mi-a deschis ușa un bătrân. Avea părul alb și aproape transparent, însă era pieptănat cu grijă și părea că nici vântul nu-l poate clinti. L-am recunoscut imediat pe bătrânul domn Laurence.

— Zi-i să urce! se auzi vocea lui Laurie de sus, iar bătrânul domn Laurence îmi făcu semn să intru.

Avea ochii bănuitori, cu cea mai ciudată nuanță de verde pe care o văzusem vreodată. Ochii lui Laurie erau atât de negri, că mă miram cât erau de diferiți de cei ai bunicului său. Bătrânul domn Laurence avea un maxilar pătrățos, iar umerii lui lați îmi aminteau de cineva de la televizor, dar nu aș fi putut spune de cine.

I-am mulțumit bătrânului și am urcat scările. Laurie tocmai cobora. Mă dureau mâinile. Casa arăta ciudat în interior. Draperiile masive maroniu-roșcat acopereau tapetul de un verde-gălbui închis. Erau atât de multe draperii că te zăpăceau. Sfeșnicele împrăștiate din loc în loc și mulțimea de cărți îmi aduceau aminte de decorul din *Downton Abbey* sau ceva de genul ăsta. Era mai multă dezordine decât îmi imaginasem, mai ales în comparație cu priveliștea de la geamurile pe unde trăgeam de obicei cu ochiul.

— Vrei să te ajut? Ce-ai acolo?

Picioarele sale lungi îl purtau repede în jos pe scări și întinse mâna să mă ajute.

Mă conduse în dormitorul lui și așeză mâncarea pe un birou de lângă ușă. La prima vedere, camera sa părea să n-aibă niciun haz, dar, când m-am uitat mai atent, am văzut magie peste tot. De la depărtare, tapetul părea să reprezinte niște mâzgălituri negre pe un fond alb, dar, când m-am apropiat, mi-am dat seama că erau partituri muzicale.

Patul era pe peretele opus ușii. Cearșafurile și fețele de pernă erau albe, de in, și îmi aminteau de o reclamă IKEA. Soarele Louisianei strălucea prin ferestrele mari, larg deschise. În cameră era mai cald decât afară și ventilatorul din tavan producea un curent plăcut. În timp ce Laurie deschidea capacul caserolei cu cârnați, eu i-am explorat dormitorul. Nu părea să-l deranjeze, pentru că se așeză pe marginea biroului și începu să mănânce în timp ce eu răsfoiam un album vechi pe coperta căruia scria *Barcelona.* Paginile erau pline de poze colorate cu plaje frumoase și *tapas.*

— Ai fost la Barcelona?

Avea gura plină. Încuviință din cap.

— Și a fost frumos?

Încuviință din nou.

Nu-mi puteam imagina cum e să fii atât de tânăr și să fi călătorit atât de mult. Fiindcă tata era militar, mă mutasem cu

familia de câteva ori, din Connecticut în Texas și acum lângă New Orleans, dar asta nu era nimic pe lângă călătoriile prin Europa și o mamă artistă italiancă. O iubeam mult pe Meredith, dar pasiunea pentru scris nu venea de la ea.

Am lăsat albumul cu Barcelona si am luat un carnețel plin de schițe.

— Nu ăla.

Laurie mi-l smulse din mână înainte să apuc să-l răsfoiesc.

Asta mă făcu și mai curioasă.

— Ce e?

— E un carnet cu desene, dar nu sunt foarte priceput.

L-am lăsat să mi-l ia. Într-o bună zi, când vom deveni prieteni, o să-l rog să mi-l arate.

M-am dus în cealaltă parte a camerei, lângă pat. Avea grămezi de benzi desenate în limbi pe care nici măcar nu le recunoșteam. Lângă ele, erau sticle goale de Cola și două pahare care aveau, cel mai probabil, apă în ele. Pe noptieră, avea portofelul îndesat cu cârduri și chitanțe, peste o revistă GQ. Am ridicat portofelul și am început să mă uit la cârduri. Pe bune, cine avea nevoie de atâtea carduri? Avea un card pentru Urban Outfitters, o cartelă perforată pentru Panera Bread, o carte de vizită cu numele unui agent imobiliar.

Înainte să apuc să văd și altele, Laurie mă strigă și zise:

— Hei, ce faci prin portofelul meu?

Chestia asta mă irită puțin.

— Mă uitam si eu.

Am dat din umeri și m-am întors spre el.

Ținea în mână farfuria cu plăcintă, însă nu părea supărat. Îmi zâmbi.

— Așa fac oamenii pe aici? Se uită prin portofelele altora?

Vorbea pe un ton de glumă.

— Imaginează-ți că îți iau și eu geanta și îți deschid portofelul!

Se așeză pe canapeaua mică din dormitor.

— Nu am geantă.

Bănuiesc că nu era politicos să-ți bagi nasul prin lucrurile cuiva așa cum făcusem eu. Simțeam portofelul mai greu în mâini și l-am lăsat să cadă la loc pe noptieră.

— Am trei surori.

Nu m-am putut abține să nu fac haz de mine însămi.

— Nu știm ce-i aia intimitate. Scuze.

M-am îndepărtat de noptieră și am încercat să găsesc altceva la care să mă uit.

— Știai că în rusă nu există un cuvânt pentru intimitate? mă întrebă Laurie.

Canapeaua era suficient de mare ca să avem loc amândoi, așa că m-am așezat la capătul celălalt. Între noi era o pernă portocalie cu o față de vulpe pe ea. Am luat-o în brațe și am mângâiat-o. Pentru o clipă, am crezut că făcuse un comentariu oarecare, dar apoi mi-am adus aminte că știam și eu asta.

— De fapt, știam și eu, am spus, cumva mândră de mine.

Laurie se întoarse spre mine.

— Știai? De unde?

Am avut impresia că nu mă crezuse și mi s-a părut amuzant.

— Am citit odată într-o carte.

— În ce carte?

— *Călărețul de aramă.* E o...

Laurie sări de pe canapea.

— O știu! E cartea preferată a mamei! De fapt, cărțile. Am citit toată trilogia vara trecută.

— Pe bune?

Laurie era, fără îndoială, cel mai interesant băiat pe care-l cunoscusem vreodată.

— Da, pe bune. În versiunea în italiană au tăiat o parte din text, îți vine să crezi?

Îmi plăcea că se înflăcăra cu ușurință, și eu eram la fel, deși Meg îmi spunea mereu că asta e o dovadă de imaturitate. Dacă Laurie era imatur, atunci eram și eu la fel.

— Da? Păi de ce au făcut așa ceva?

— Nu știu. Dar așa au făcut.

— Despre ce vorbeam înainte de asta?

Nu mă puteam concentra să-mi amintesc despre ce vorbeam până să mă așez pe canapea lângă Laurie.

— Cui îi pasă? Să vorbim despre mătușa și despre mama ta. Sunt surori?

I-am spus despre teoria noastră, a surorilor, legată de mătușa Hannah și Meredith și de relația dramatică dintre ele. I-am spus mai mult decât ar fi trebuit, dar simțeam că e în regulă. O clipă, m-am gândit la Meg și cum o torturase River când se despărțiseră. Trebuia să țin minte că băieții pot fi importanți, dar că eu sunt mai importantă.

Voiam o carieră și voiam să fiu luată în serios. Nu mă puteam imagina fiind soția cuiva și plăcându-mi asta. Nu credeam că există cineva care să-mi placă suficient de mult ca să împart telecomanda cu el.

Telefonul îi sună de două ori în timp ce vorbeam și, când m-am oprit o clipă, spuse, cu zâmbetul timid al băieților din reviste:

— E mama.

Mă întrebam dacă era conștient că arată ca un muzician neliniștit sau ca un actor chinuit. Avea eleganța unui fiu bine-crescut de politician și istețimea unui fiu de barman. Îi urmăream gura mișcându-se încet când explica lucruri în detaliu, cu amintirile sale din Roma și Boston, și cum îi plăceau ambele orașe în mod egal. Mă întrebam cum arătau fetele cu care se întâlnea de obicei. Nu că fetele drăguțe nu puteau să fie și deștepte, știam că se putea. Știam multe de genul ăsta. Problema era însă că fetelor drăguțe li se spune deseori că treaba lor e să fie drăguțe, nu deștepte.

Mă întrebam dacă și băieților li se spunea același lucru. Odată, Meg îmi zisese că fetele drăguțe aveau viața mai ușoară. Nu o

crezusem atunci și nu cred că voi fi vreodată de acord. Mă întrebam dacă fetele drăguțe cu care se întâlnea Laurie erau și interesante. Nu era corect să-mi imaginez că nu erau, dar, pentru că n-aveam prea multă experiență socială, nu puteam să îmi bazez ideile decât pe câteva stereotipuri de bază.

După câteva minute, Laurie schimbă vorba.

— Cum e la liceu?

Am mormăit.

— Îl urăsc. Abia aștept să mă fac jurnalist. Sau femeie de afaceri. Sau scriitoare. Sau toate trei la un loc.

Expresia de pe fața lui Laurie se schimbă și am crezut că vrea să spună ceva, însă își tot bătea buzele cu degetele și se trăgea de colțurile lor. Făceam și eu așa când eram mai mică și aveam tot timpul cea mai îngrozitoare spuzeală în jurul gurii. Meg îi zicea „inelul din jurul trandafirului", iar Amy îmi zicea că e o boală. Sunt două feluri de oameni, cred. De fapt trei, dacă o includ și pe Beth cea dulce, care mă dădea cu cremă pe buze înainte să mă duc la culcare.

Am început să-i povestesc despre liceu și despre profesori. Mai ales despre domnul Geckle, care mă dăduse afară de la ziar și mă retrogradase la anuarul școlii. Laurie a râs mult și a părut foarte afectat, mai ales în legătură cu domnul Geckle, cu obrajii lui roșii și degetele păroase.

— Ai așa un stil amuzant de a explica lucrurile și de a spune povești. Pare... atât de real... și totuși le spui într-un fel la care nu m-aș fi gândit vreodată, zise Laurie. Când eram mai mic, tata avea o prietenă care vorbea ca tine. Locuia pe undeva prin New England și semăna cu o țigancă sau ceva de genul ăsta.

Am râs de parcă spusese o prostie, dar îmi plăcuse comparația.

— Vrei să-ți arăt casa? mă întrebă Laurie când telefonul îi sună a treia oară.

Când am ajuns la scări, Meredith îmi trimise un mesaj să mă anunțe că tata o să sune în 20 de minute. I-am spus lui Laurie că trebuie să plec, iar el mă conduse la ușă.

Bătrânul domn Laurence se uita la mine și a deschis gura ca și cum ar fi vrut să zică ceva înainte să ies, dar se întoarse cu spatele și dispăru în spatele unei alte uși.

15
meg

— Jo, Jo, unde ești? am strigat din capul scărilor.

De sus se auzi încet „Aici”. Părea că se aude din dormitorul nostru și, bineînțeles, când am intrat în cameră, am găsit-o pe Jo citind *Clopotul de sticlă,* învelită din cap până în picioare cu pătura ecosez a tatei, care stătea de obicei pe spătarul fotoliului.

Asta era utopia lui Jo: cu un castron de Bugles în poală și cu degetele strânse pe cotorul unei cărți. Ăsta era refugiul ei; știam toate. Meredith ne amintea de punctele noastre tari și de cele slabe. Jo era deșteaptă – educația nu era ceva să-i pună probleme. Iar eu, ei bine, eu eram frumoasă și fermecătoare. Poate nu eram prea citită, dar eram descurcăreață și uneori asta e mai important în viață. Rămânea de văzut.

Jo se va descurca, la fel și Amy. Beth era cea care mă îngrijora.
— Ce s-a întâmplat?

Jo își luă cu regret ochii din carte. O ținea strâns cu mâna, atentă să nu se închidă.
— Uite.

I-am arătat pe ecranul telefonului invitația de pe Facebook, cu fața nesuferită a lui Bell Gardiner pe ea.

Uh, oare de ce m-ar fi invitat? Doar ca să mi-o trântească în față că acum e parte din acea familie?
— Domnișoara Gardiner, viitoare doamnă King, ne-a invitat la cina de Anul Nou a familiei King. Nu-i așa că-i drăguț?

Am început să mă plimb cu pas apăsat. încercam să fiu calmă, dar răbdarea mă cam părăsise.

Jo oftă și închise cartea. Când vorbi, ochii îi erau plini de maturitate și înțelepciune. Se schimba și evolua cu fiecare zi ce trecea, așa mi se părea.
— Chiar vrei să te duci, Meg? Sau e vreun fel de sabotaj social bizar în care nu ar trebui să ne băgăm? Mie mi se pare că e o capcană. Am citit povești care începeau așa, încheie Jo, plină de înflăcărare și scepticism.
— Jo, am oftat.

Pur și simplu nu înțelegea. Nu voiam propriu-zis să merg, dar cam trebuia. Trebuia să mă prefac că nu sunt deranjată de noul logodnic al lui Bell Gardiner, de noua ei familie cu pedigri, după care tânjeam în mod dramatic. Nu îmi păsa de ascensiunea ei într-o pătură socială în care n-are ce să caute o femeie care lucrează într-un bar.

Și eu puteam să ajung la nivelul ăsta; aveam doar nevoie de timp. Bell Gardiner era mai mare decât mine și avea un avans în fața mea, în orice caz. Când se va întoarce John, o să-mi iau revanșa. Voi fi cu un bărbat care mă adoră și asta era tot ce îmi doream în viață. Asta și copii frumoși, dulci și veseli, o casă

frumoasă și un mariaj bun. Știam că Jo are alte valori, dar speram că mă va sprijini.

— Da, vreau să merg. Cu ce o să ne îmbrăcăm? am întrebat-o, schimbând subiectul.

Aveam doar două ore la dispoziție să ne pregătim. Era evident că, indiferent de motivul pentru care mă invitase Bell, o făcuse pe ultima sută de metri, ceea ce mă irita chiar mai mult decât faptul că mă invitase.

Jo trase pătura albastru cu gri de pe ea și coborî privirea.

— Cu ce sunt îmbrăcată e bine?

Avea pe ea un tricou gri și blugi rupți, închiși la culoare.

— Trebuie să-ți pui o rochie, Jo. *Trebuie.* Uită-te la invitația asta! Vor avea tacâmuri de argint asortate și servitori la masă – nu poți să mergi în blugi.

Îmi plăcea de obicei stilul relaxat tip Los Angeles al lui Jo, dar nu la o asemenea ocazie. Doamna King s-ar simți foarte ofensată dacă aș veni cu sora mea îmbrăcată în blugi la cina ei festivă de Anul Nou.

— Nu am nicio rochie, dădu Jo din umeri, ca și cum nu ar fi fost mare chestie.

Și, cu siguranță, pentru ea nici nu era; dar pentru mine avea o importanță capitală. Trebuia să existe un motiv pentru care mă invitase Bell Gardiner. Invitația nu venea de la doamna King, așa cum aș fi sperat. Nu mă așteptam să fiu invitată deloc, dar ar fi fost cu totul altă poveste dacă m-ar fi invitat chiar doamna King, mai ales că avuseserăm o discuție mai intimă seara trecută.

Deci trebuia să fiu ireproșabilă la doamna King, iar blugii lui Jo nu se potriveau în peisaj.

— Josephine. Trebuie să porți rochie, altfel nu o să pot merge, am zis încercând să-mi păstrez vocea fermă.

Uram că luam totul atât de în serios. Nu mă puteam abține. Când mă gândeam cum strălucise Bell Gardiner

În rochia aceea verde seara trecută, intram în panică și-mi imaginam că toată lumea va fi la patru ace într-un asemenea context formal. N-aș fi suportat ideea să fiu singura persoană care să pară că nu face parte din peisaj.

— Jo, te rog. Nu poți să iei o rochie de la Beth sau de la mine? Găsește ceva, te rog, cu care să te îmbraci! Doar să fie rochie!

Eram nervoasă.

Jo se ridică și puse cartea pe biroul de lângă pat.

— Atunci nu merg. Nu-mi plac adunările astea sociale arogante, pline de energii negative. Nu le văd rostul și nu-mi pasă cine mă place și cine nu.

Era ridicolă. Nu înțelegeam cum două surori pot să fie atât de diferite. Părea imposibil ca ființa asta cu părul lung, cu picioare lungi și cu temperament exploziv să fie de-un sânge cu mine. Nu dădea doi bani pe reputația ei sau pe ce credeau despre ea băieții și fetele din clasa ei. Mie, una, îmi păsa mai mult ce credeau femeile; ele erau cele care te judecau. Uneori, mi-aș fi dorit să semăn mai

mult cu Jo, dar când îmi imaginam realitatea singuratică, renunțam imediat la o asemenea idee caraghioasă.

— Haide, Jo.

Închise ochii și-i ținu așa, cum făcea mereu, iar gândurile îmi zburară în altă parte. Mă gândeam la Shia. La ce va purta și cum se va comporta în preajma domnului King după cearta de aseară. Îmi simțeam stomacul de parcă aș fi băut lapte stricat. Speram să-mi revin până la cină. Când eram așa de îngrijorată, tata avea un stil al lui de a mă liniști. Tata, Shia, Jo... erau toți atât de diferiți, și totuși legați cumva de viața mea și de mine.

— Poți să te îmbraci cu ceva de la mine, Jo. Orice vrei tu.

Eram *foarte* binevoitoare.în clipa în care încuviință cu reticență, am zbughit-o să fac duș, să mă rad pe picioare și să mă pun la punct.

Două ore mai târziu, stăteam amândouă în fața ușii, Jo purtând o rochie din denim de la mine. Una dintre bretele îi atârna puțin de pe umăr, iar părul lung era dat într-o parte, cu partea din mijloc nearanjată. Îi stătea foarte bine. Jo avea genul ăla de față și păr des care îi dădeau un aer răvășit. Când am încercat și eu, arătam mai degrabă ciufulită decât cu bucle naturale.

Sora mea arăta de parcă era în California, nu în Louisiana, dar ieșea în evidență. Așa era mereu. Femeile care veneau la Sephora ar fi plătit 40 de dolari pe o cutie ca să aibă roșeața naturală pe care o avea ea în obraji.

— O să ne descurcăm, i-am zis, iar ea dădu din cap spre mine și, cumva, am fost sigură că o să facă tot ce o să o rog.

Asta mă făcu să o iubesc încă și mai mult și am simțit cum legătura dintre noi devine și mai puternică. Se tot întâmplase în ultima vreme. În unele perioade, slăbea puțin, cum fusese la 12 ani, apoi de la 14 la 16. Dar acum, că avea aproape 17 ani, aveam din nou sentimentul că e tare să ieșim împreună.

— O să ne descurcăm.

Îmi zâmbi.

O iubisem întotdeauna, iar dragostea de soră e diferită de cea de prietene, îți oferă mereu alinare. Erau lucruri pe care le spusesem prietenelor mele din Texas și m-aș fi simțit absolut umilită dacă le-ar fi știut Jo sau dulceața de Beth. Însă, în ultima vreme, Jo șterse granița dintre soră și prietenă.

Mă făcea să mă simt bine că aveam pe cineva în care să am încredere. Evident că aveam încredere în mama și în toate surorile mele, dar încrederea și ușurința de a te confesa nu merg mereu mână în mână. E greu să găsești oamenii potriviți, iar eu aveam tendința să tot am încredere în cine nu trebuie.

Tocmai când mă pregăteam să sun la Uber, Jo mă trase de mână și-mi făcu semn din cap. O limuzină intrase de pe aleea familiei Laurence pe a noastră. Când se deschise ușa, eram gata să-i spun șoferului că greșise casa, însă prin trapa mașinii se iți capul lui Laurie. Era o limuzină mai veche și părea cam de prost gust, dar Jo se lumină la față când îl văzu cum își lasă capul în jos și întinde

mâna ca un valet ca să o conducă în mașină. Mie nu mi-a plăcut felul în care mi-a întors spatele după ce a ajutat-o pe ea, ca și cum eu nu aș fi fost acolo. Nu eram geloasă pe atenția pe care i-o acorda, însă credeam că nu e suficient de bun pentru Jo.

Jo avea nevoie de un tip cu experiență, cu mână sigură și un ego solid. Pretendentul ei trebuia să fie suficient de sigur pe el ca să o călăuzească și să-i țină toanele în frâu. Laurie, nepotul crescut în Europa care purta ghete Chelsea și-și ținea părul prins în coc... Jo nu era pregătită pentru genul ăsta de vis adolescentin înnebunitor.

— Caleașca le așteaptă pe surorile Spring! strigă Laurie la mine în timp ce încercam să-mi fac loc în mașină lângă o cutie mare. Nu sunt domnul Laurence, sunt Laurie, îi spunea el lui Jo, în timp ce eu mă așezam pe locul din spate.

Între ei era un spațiu de aproape un metru. Scoase capacul unei sticle de Cola ținându-l cu poala cămășii, iar Jo zâmbi când i-o întinse.

— Laurie Laurence, ce nume ciudat, zise Jo și duse sticla la gură.

— Nu, râse el, prenumele meu e Theodore, dar nu-mi place. Dacă vrei să știi, când eram mai mic, colegii mei de clasă îmi ziceau Dora, așa că am schimbat numele în Laurie când am intrat la liceu. Ne-am mutat în sudul Italiei din nord; așa că a fost ușor să o iau de la capăt.

Jo păru foarte încântată și ciocni sticla de Cola cu a lui. Păreau că se duc la balul de absolvire, doar că lui Jo nu-i plăceau nici balurile, nici măcar meciurile de fotbal. Eu, în schimb, nu ratam niciunul și scandam din tribuna elevilor. Nici că se putea să fim mai diferite. Când Jo mai bău o gură, i se prelinse puțin lichid pe bărbie și apoi pe rochia de denim deschisă la culoare.

— Povestește-mi despre Italia, vreau să știu tot, zise Jo, ștergându-și pata cu mâna.

Mă apuca durerea de cap. Laurie îi întinse un șervețel și-i spuse că nu era chiar așa de rău. Ea râse și se sprijini la loc de spătarul banchetei de piele. Am observat o anumită familiaritate față de el care mi s-a părut ciudată, însă tot ce puteam face era să discut mai târziu cu sora mea. Poate că toate fetele, inclusiv Jo, au nevoie de un Laurie care să intre în viața lor și să plece la fel de repede, răpindu-le virginitatea și făcându-le să se maturizeze. Poate că de asta avea nevoie și Jo ca să înflorească pe deplin. Era cumva blocată în faza de fată timidă care nu iese din casă, lucru care nu era rău pentru ea, însă îi era greu să-și facă prieteni la școală.

Apoi Laurie începu să povestească despre școala lui din Vevey, unde toți băieții erau tunși la fel și toți încercau să se culce cu profesoarele lor. Când plecau în vacanța de primăvară în Elveția, își povesteau unul altuia despre aceste tentative. Deși Laurie nu zisese nimic, și eu, și Jo știam că asta probabil îi făcea să se simtă mai bărbați.

Aveam o senzație ciudată să asist la primul flirt al lui Jo cu un băiat. Nu aveam frați și nici mulți veri, iar pe aceștia nici măcar nu-i cunoșteam, așa că băieții erau o cu totul altă specie pentru noi. Eu

trecusem peste acest lucru în clasa a șaptea, când îmi venise menstruația și începuseră să-mi crească sânii și șoldurile. Băieții începuseră să mă observe, iar fetele să fie răutăcioase cu mine.

Nu-mi dorisem niciodată să fiu șefa școlii ca Shelly Hunchberg, dar voiam să am prieteni. Mă oprisem până la urmă la un grup de fete semiîngrozitoare care nu vorbeau decât despre YouTube și rujuri mate. Pe măsură ce creșteam, deveneau încă și mai îngrozitoare, iar când au luat partea alteia în defavoarea mea, nu am mai vorbit cu ele. Nu voiam să treacă și Jo prin asemenea experiențe sociale. Oricât ar fi vrut profesorii și părinții să nege acest lucru, perioada dintre 16 și 20 de ani e foarte grea. Jo era abia la începutul drumului.

Nu m-am mai concentrat pe ce-i spunea Laurie lui Jo și m-am uitat pe geam. Nu era mult de mers cu mașina. Mă pregăteam să intru într-un cuib de viespi; trebuia să nu-mi mai fac atâtea griji pentru Jo. Voiam să-mi protejez sora, dar nu credeam că i-ar fi fost de ajutor pe termen lung. Ca să simți ceva trebuie să știi și cum e sus, și cum e jos, mi-am zis. Dacă o împiedicam pe Jo să facă propriile ei greșeli, nu va învăța niciodată să navigheze. Vedeam mereu lucrul ăsta în jur, la prietenele mele. Părinții le cocoloșeau, iar ele nu învățau nimic despre cum funcționează lumea reală, iar când erau date afară de la Forever 21, își sunau isteric părinții, cu iPhone-urile tremurându-le în mână, și se rugau să le primească înapoi. Văzusem asta de nenumărate ori.

Încă mai stăteam cu Meredith și aveam de gând să stau cu ea până când mă logodeam cu John. Nu știam când se va întâmpla, dar cu siguranță în curând. În Armată era mai bine pentru reputația ta dacă erai căsătorit. Eram pregătită să fiu o soție perfectă de ofițer. Mai aveam încă de învățat până să stăpânesc partea domestică a rolului meu, dar stăteam bine cu competențele sociale. Deși Jo nu-și dădea seama, să fii soție de militar însemna mult mai mult decât să faci mâncare și să plimbi copiii cu mașina. însemna să fii puternică, să fii capabilă să ții o gospodărie și să-ți sprijini soțul și țara cât mai bine.

Am trecut pe lângă un șir de case mari, așa că mi-am dat seama că ne apropiam de casa familiei King. Jo și Laurie pălăvrăgeau în continuare despre Europa.

John Brooke urma să-mi ofere tot ce e mai bun. Era chipeș și fidel. Avea tot ce-i trebuie. Toată viața tânjisem după siguranță. Era ceva ce Shia n-ar fi fost dispus niciodată să-mi ofere – în ciuda banilor familiei sale, era gata să dea cu piciorul la tot, să o țină din aventură în aventură. John putea să-mi ofere stabilitate. John Brooke era un tip de treabă care nu vorbea prea mult, dar când o făcea, spunea mereu doar lucruri înțelepte.

> — Meg mi-a zis că rochia mi-e prea mare. Ea m-a pus s-o port, am auzit-o pe Jo spunându-i lui Laurie, în timp ce acesta o ajuta să coboare din mașină. Poți să râzi și tu, îi spuse și se uită la mine zâmbind.

Laurie nu râse.

Se uită doar puțin la ea și-i șopti ceva ce suna a „Nu era nevoie să te îmbraci în rochie”, iar ea scoase limba la mine.

Nu am putut să mă abțin și să nu râd de urma de inocență pe care și-o păstrase. Știam că va dispărea în curând. Observasem cum corpul începuse să-i înflorească încă de vara trecută.

Jo mă luă de mână când am coborât din mașină și mă prinse cu putere când intram din nou pe poarta casei familiei King. Shia stătea în pragul ușii și mă văzu înainte să pot să-l evit.

Am strâns-o și mai tare de degete pe Jo în timp ce m-am aplecat ca Shia să mă sărute pe obraz. Nu voiam să fiu formală cu el, însă aveam de jucat un rol. Și el la fel, și din cauza asta nu prelungi sărutul pe obraz mai mult decât era cazul.

M-am tras în spate. Rochia mea maroniu-roșcat mi se lipise de corp încă de când mă dădusem jos din limuzină și ajunsesem până în fața casei. Proprietatea arăta cu totul altfel față de seara trecută. Nu trecuseră nici 24 de ore de când fusesem aici, dar era complet transformată.

Prima diferență era că dispăruse mulțimea de oameni. Familia King era toată aliniată pe scară, ca niște gazde adevărate, și mai era și Bell Gardiner, cu părul prins într-un coc din care se vedeau agrafe și i-am simțit de la distanță mirosul fixativului.

Fără să mă privească, Shia îi zâmbi lui Jo.

— Mulțumim că ați venit. O să ne distrăm, promit.

O strânse de umeri și am văzut-o cum se relaxează. Shia chiar se pricepea.

M-am uitat într-o parte și l-am văzut pe Laurie țintuindu-mă cu privirea. Jo se uită la el, apoi la mine, și umerii i se aplecară ușor. Laurie îmi făcu semn cu mâna, poate că în glumă, dar l-am gonit. I-am dat jacheta unui bărbat aflat la intrare, care semăna extraordinar cu Christopher Walken.

M-am îndreptat mai întâi spre baia din hol. Din păcate, Bell și mama ei erau fix în calea mea. Ca să le evit, am luat-o prin bucătărie și am văzut-o pe doamna King. Stătea chiar lângă masa de marmură din centrul bucătăriei deschise. Marmura albă era împodobită cu spirale gri, iar bolțile și decorațiunile de pe tavan erau exact în aceeași nuanță de gri. Camera părea un salon de modă veche.

— Meg, zise ea când mă văzu.

Ținea paharul de vin în mâna ei elegantă și îmi zâmbi ca o regină, apoi îmi făcu semn să vin la ea. Jo și Laurie mă urmară, iar eu mi-am dorit brusc ca doamna King să nu vadă pata de pe rochia surorii mele.

Doamna King puse paharul jos și mă îmbrățișă. Laurie o sărută pe ambii obraji, așa cum fac europenii, căci amândoi călătoriseră pe vechiul continent. Am văzut-o pe Jo cum studiază gestul de *faire la bise* și l-am auzit pe Laurie dându-i explicații în timp ce ne

îndreptam cu toții către sufragerie. Mi-am dat seama imediat că Jo le va face în curând bezele tuturor celor cu care se va întâlni.

Jo avea cu siguranță să se mute din oraș când va împlini 18 ani. Ne spunea în fiecare zi. Un bărbat se holba la partea de sus a rochiei lui Jo, așa că i-am ridicat breteaua peste umăr.

Mă dureau picioarele îngrozitor; nici nu-mi trecuseră bine bășicile de seara trecută și trebuia să-mi torturez iar picioarele. În jurul mesei lungi ovale erau 12 scaune și am luat-o agale într-acolo ca să găsesc locul unde era scris numele meu. Când l-am găsit, am văzut că stăteam chiar față în față cu Shia și Bell și la patru scaune distanță de Jo. M-am gândit să o rog să facem schimb de locuri, dar nu voiam să atrag atenția.

În timpul mesei, ni s-au servit tot soiul de feluri de mâncare, care mai de care mai bun. Întregul meniu de șase feluri era foarte asemănător cu cina creolă de *reveillon,* tipică pentru Crăciunul în stil New Orleans, doar că noi o serveam de Anul Nou. Cumva, părea un lucru potrivit. Familia asta ar fi putut chiar să schimbe data Crăciunului și mulți s-ar fi luat după ei.

În timpul mesei, Jo vorbi cu Laurie și cu Shia King despre mâncare, deși am văzut-o cum s-a înecat la *foie gras*-ul de pe farfurioara din fața ei. Gustă din jumătate dintre feluri, iar Shia luă o gură de *souffle* din furculița lui Bell Gardiner. Ospătarii erau rapizi și eficienți. Când Jo vărsă o lingură de supă de praz pe masă, aceștia acoperiră repede pata cu un șervet curat, iar între feluri foloseau niște mături ca să curețe fețele de masă crem.

Am rezistat până la desert, cocktailuri, cafea și chiar discursul ciudat al doamnei King. Aceasta i-a mulțumit soțului său pentru inima lui bună și fiului său pentru că își petrecea vacanța cu ei, iar eu m-am uitat la Jo, care se uita la Laurie. Am îndrăznit să fiu nepoliticoasă și mi-am scos telefonul mobil din geantă. Pe ecran aveam o notificare, un mesaj de la Amy: Cum e, norocoaso? Nici nu știi ce norocoasă ești!

Nu i-am răspuns, însă i-am trimis un mesaj lui Meredith să-i spun că totul e bine, chiar dacă era târziu, apoi am băgat telefonul la loc în geanta pe care am agățat-o de spătarul scaunului. Eram atentă la majoritatea discuțiilor de la masă. Toți vorbeau despre teatru și gale și propriile lor realizări. Dădeam din cap la această competiție enervantă din jurul meu. De fapt, mă simțeam oarecum neplăcut să stau acolo și să nu am nimic altceva de spus despre mine în afară de faptul că lucram pentru doamna King, iar înainte lucrasem la Sephora. Până și Bell avea mai multe de zis decât mine, iar ea nu fusese decât o amărâtă de barmaniță. Shia călătorise prin toată lumea, familia lui era plină de bani de pe urma succesului domnului King, iar doamna King crescuse trei membri de nădejde ai societății. Eu nu puteam nici măcar să spun că sunt make-up artist; doar mă pricepeam, și atât. Matroana casei încerca să mă țină pe linia de plutire în conversații și îmi complimenta talentul pentru machiaj, spunându-le tuturor cum reușeam să o fac să arate cu zece ani mai tânără. Tocmai când mă pregăteam să zic și eu ceva, Bell și

maică-sa preluară controlul conversației, așa că n-am făcut decât să dau din cap, fără să scot vreun sunet, în timp ce ospătarii strângeau în jurul nostru.

Aveam nevoie de o gură de aer proaspăt; simțeam că o iau razna dacă nu ies un minut. Am observat că erau deja câteva scaune goale, așa că mi-am luat paharul cu apă și m-am ridicat. Am încercat să-i atrag atenția lui Jo, dar ea dădea din mâini și se uita de la Laurie la un bărbat mai în vârstă pe care nu-l mai văzusem până atunci.

Bănuiam că e în regulă; avea obrajii îmbujorați și umerii relaxați. Pentru că părea că le ține o prelegere, am plecat.

Am mers alene pe coridor, apoi am ieșit pe terasa din spate. De afară se auzea doar zgomotul stins al vocilor din sufragerie. Terasa era goală, așa că m-am așezat pe un scaun de fier negru, sprijinindu-mă cu coatele de masa asortată cu scaunul.

M-am uitat în jur la decorul perfect, ceea ce mă intimidă. Era foarte complicat să întreții o asemenea proprietate. întotdeauna visasem să am o casă mare și o curte minunată. Dar nu eram sigură dacă eram în stare să-mi aduc aminte să pun să fie tunși arborii. Luminile sclipitoare din seara trecută erau încă aprinse și era o noapte frumoasă de Louisiana, cu 20 de grade și o briză ușoară care-mi flutura firele rebele de păr. Mă simțeam ciudat de liniștită, dar liniștea mea nu dură prea mult.

Shia a fost cel care mi-a întrerupt visarea.

— Ai găsit ceva interesant aici?

Am clătinat din cap, nefiind încă dispusă să renunț la starea mea de liniște și, cu atât mai puțin, să vorbesc cu Shia.

— Nu. Ar trebui să te întorci în casă. Nu e nimic de văzut aici.

Încercam să fiu amuzantă, dar nu mi-a ieșit, iar Shia a venit spre mine și s-a așezat în fața mea. Scaunul a scârțâit când s-a așezat, iar eu am încercat să-mi imaginez cum e să crești pe un tărâm de poveste unde până și mesele din curte sunt fermecate. Dar știam suficient de multe lucruri ca să realizez că nu era corect să zic că viața lui era ca un basm.

— Deci deși ai fost aici și aseară și ești și acum, mama îmi zice că ești bolnavă. Te simți bine, Margaret?

Era deja foarte aproape de mine și se apleca încă și mai mult în față. Până și greierii tăcuseră; mi-am ținut respirația. Simțeam mirosul de miere al buzelor lui. Era foarte priceput din punctul ăsta de vedere. Te făcea să-l dorești, dar în secunda următoare dispărea și te lăsa să-ți imaginezi ce ar fi putut să fie.

— Sunt bine. Mulțumesc de întrebare.

Mi-am întors fața de la el și mi-am desfăcut părul. Mă întrebam dacă machiajul e încă la locul lui. Nu mă mai gândisem la el de la masă.

Oare miroseam a supă de creveți? Shia King nu mirosea a supă, și nici a anghinare cu sos de usturoi, din carevăzusem că mâncase cu poftă. Mirosea a pământ, ca de obicei, a ploaie și lemn, cu o notă de colonie. Felul în care era îmbrăcat mă surprindea, cu

cât îl studiam mai mult. Nu-mi luasem libertatea să-l cercetez pe îndelete, dar acum eram doar noi, iar el se uita țintă în pământ.

Cămașa și haina erau aproape același oliv, iar bluza elegantă de sub cămașă era închisă până la gât și avea pe ea mici desene în negru. În picioare avea cizme gri-închis. Părea că tocmai a aterizat de la New York sau de la Milano. Am început brusc să-mi fac griji că mi se vede sutienul fără bretele. Nu puteam să port hainele așa cum le purta Bell Gardiner, însă știam că arăt bine în rochia aceea maronie. Doar că aveam mai multe de acoperit.

— Nu știam că tu și mama sunteți așa de apropiate.

Mă privi și-și duse paharul la gură.

— Până când te-am auzit aseară vorbind cu ea despre mine. Am știut dintotdeauna că semeni mai mult cu ea decât cu mine, dar nu mi-am dat seama că semănați așa de tare.

— Nu vrea decât ce-i mai bine pentru tine, Shia. Ești singurul ei fiu. Vor cu toții ce e mai bun pentru tine...

— Of, Doamne, Meg! Tu auzi ce spui? Stai aici...

Se opri și se uită la mine. Bătu cu degetele în desenul în formă de viță-de-vie de pe masă.

— Parcă ești clona ei. Aseară, când v-am văzut în cămară, mi s-a părut foarte ciudat cât de mult semănați. Până și paharele le țineați la fel.

Își scutură umerii, iar eu m-am tras înapoi.

O parte din mine nu putea să nu fie flatată că Shia credea că semăn cu mama lui, dar poate că tocmai de aceea uneori mă plăcea și alteori mă ura.

... și, în sfârșit, îmi spusese din nou *Meg*.

— Ai noroc că părinților tăi le pasă atât de mult, am zis.

Shia își dădu ochii peste cap și își lăsă capul pe spate, uitându-se în sus, la cerul plin de stele.

— Credeam că ai înțeles, Meg. Dar, de fapt, nu ai înțeles. Asta e.

După felul în care dădea din cap, îmi dădeam seama că mă judecă foarte aspru.

Mi-am întins mâinile și m-am ridicat în picioare.

— Habar nu ai cine sunt sau ce înțeleg.

Dacă aș mai fi avut apă în pahar, probabil că aș fi băut-o sau i-aș fi aruncat-o în față, nu eram sigură care dintre cele două variante. Voiam dramă; așa eram noi doi.

— La un moment dat, am știut. Iar tu știi asta.

Nu își luă privirea de la mine.

Am ocolit scaunul și am trecut ca o furtună pe lângă el. Dacă nu m-ar fi omorât pantofii în asemenea hal, mi-ar fi fost mai ușor să-mi fac ieșirea cu clasă, elegant. În schimb, am aterizat pe pământ, încercând să-mi scot piciorul dintr-o crăpătură. Shia stătea deasupra mea, cu o expresie plată pe față în timp ce îmi scotea pantoful.

Tocul pocni, iar el îmi arătă spre gleznă.

— Nu arată bine.

M-am uitat si eu.

Glezna îmi pulsa într-un fel nefiresc. Nu băgasem de seamă durerea intensă până nu zisese el. Ceea ce era ciudat. Jo sigur o să aibă o teorie în legătură cu asta; ea avea teorii pentru orice. Voiam să o întreb.

— Stai să te ajut.

Shia îmi întinse mâna.

M-am tras într-o parte, mutându-mi greutatea, și am dat din cap că nu.

— Cheam-o pe Jo. Nu am nevoie de ajutorul tău.

Își ridică mâinile în aer, însă nu scoase niciun cuvânt și intră în casă să o cheme pe sora mea.

Eram cât se poate de umilită și simțeam că îmi dau lacrimile. Trebuia să plec naibii de acolo cât mai repede. Oricum nu-mi venea să cred că venisem – ce naiba o fi fost în capul meu? Nu știam. Stăteam pe iarba moale și așteptam să vină cineva. Ar fi trebuit să stau la locul meu la masă și nu aș fi părut o asemenea idioată.

Jo ieși în fugă pe ușă, mișcându-se iute în ghetele ei fără toc. Ar fi trebuit să fiu și eu la fel de deșteaptă ca ea.

Aveam pielea lipicioasă.

— Mi-am scrântit glezna. Din cauza afurisiților ăstora de pantofi, îți zic eu.

M-am mișcat puțin și piciorul îmi pulsă.

— Nu cred că pot să mă ridic.

— Ti-am spus că pantofii ăștia îți distrug picioarele. N-a prea meritat, nu?

Jo îmi frecă glezna.

— Trebuie să mă duc acasă. Cheamă un taxi, ceva.

Nu știam cum o să trec prin casă sau o s-o ocolesc, cu atât mai puțin să ajung la mașină, dar aveam să găsesc o cale.

— Laurie! strigă Jo.

M-am strâmbat la ea și am dat din mână.

— În niciun caz. Nu-l chema. Sunt convinsă că vrea să mai stea. Jo, nu vreau...

M-am oprit în mijlocul propoziției. Laurie ieșea din casă, cu Shia după el. Eram complet îngrozită. Mi-am mușcat buza și am încercat să mă ridic singură, dar, în secunda în care m-am lăsat cu toată greutatea pe genunchi, am căzut la loc și am țipat de durere.

— Meg. Nu te mai mișca, îmi spuse Shia.

Am pufnit și l-aș fi pus la punct dacă n-aș fi văzut-o pe doamna King venind chiar în urma lui. Părea îngrijorată, dar și un pic plictisită. Era ciudat; nu mai voiam să fiu în centrul atenției ca de obicei.

— Totul e în regulă. Trebuie doar să ajung la mașină, le-am spus tuturor celor care se adunaseră.

— O duc eu acasă. E în regulă, zise Laurie și își scoase telefonul din buzunar.

Mormăi câteva cuvinte la telefon, închise și-l băgă la loc în buzunarul de la blugi.

Îmi plăcea felul în care se uita după Jo oriunde se ducea. Jo dispăru și, când se întoarse, avea o pată mare, cafenie pe rochie. Era un dezastru. Doamna King nici măcar nu se uită la ea. Ca și cum nici nu ar fi fost acolo.

— E foarte devreme, Laurie. Ești sigur că e în regulă? l-am întrebat.

Jo se uită la el.

Laurie clătină din cap.

— Eu oricum plec întotdeauna devreme. Hai să te duc la mașină, o să ajungă imediat. O ajut eu pe Jo să te ducă acasă.

Laurie mă ridică în brațe înainte să apuc să protestez și l-am privit pe Shia cum îl țintuiește cu privirea până am dispărut în casă.

16
beth

Laurie intră în grabă în casă, cu Meg lipită de el într-o parte. Ea îi strângea în pumn tricoul și mergea șchiopătând. Jo o ținea din partea cealaltă, iar eu m-am uitat să văd dacă nu cumva curge sânge de undeva. Nu știu de ce, dar cred că viața într-un oraș al Armatei îți dezvoltă instincte diferite de cele ale unei persoane obișnuite.

Nu se vedea sânge, iar Meg nu plângea și nu țipa, așa că m-am repezit să o ajut. Era pământie la față și purta o rochie frumoasă, maronie, care avea acum pete de iarbă pe o parte. M-am lăsat în genunchi și i-am ridicat încet rochia ca să-i verific glezna înainte să o mișc.

— E ruptă, Beth, nu-i așa? strigă Meg.

Laurie stătea stângaci lângă Meg, cu mâinile îndesate în buzunare și aplecat.

— Nu, Meg, e doar scrântită. Să-ți aduc niște gheață. Nu te mișca, i-am spus și am sărit în picioare.

Meredith intră în bucătărie, cu părul prins cu agrafe și măturând podeaua cu halatul.

— Ce s-a întâmplat?

Am deschis sertarul de lângă ea și am luat niște pungi de plastic.

— Meg și-a scrântit glezna la familia King. Arată destul de rău.

Mama deschise ușa congelatorului și mă ajută să umplu o pungă.

— El e băiatul Laurence?

Am încuviințat.

— Pare de treabă.

Închise ușa congelatorului și se sprijini de masă.

— Așa mi se pare și mie.

Meredith veni cu mine în sufragerie și-i mulțumi lui Laurie pentru ajutor. Jo îi mulțumi și ea și dispăru la etaj. Nu mai coborî. Laurie se tot uită în sus pe scări preț de o oră, apoi renunță și plecă. Nu cred că Jo știa cum să se poarte cu băieții, mai ales cu cei înalți și cu părul lung, ca Laurie. Probabil că nu-i trecuse prin cap să își ia măcar la revedere de la el.

Așa era Jo; era mereu în lumea ei. Era una dintre cele mai importante calități ale ei, dar trebuia să învețe când să revină la lumea reală.

* * *

A doua zi dimineață, m-am trezit înaintea tuturor și am pornit cafetiera, am hrănit peștele și am udat plantele. Era doar ora 8:00, dar m-am gândit că trebuie să fac micul dejun. Nu știam dacă avem tot ce ne trebuie, așa că am căutat în cămară și în dulap după ingrediente.

Ouă – aveam.

Lapte – aveam.

Pâine prăjită... am dat la o parte o pungă de *tortillas* și am găsit o franzelă albă în spatele ei. M-am gândit că prin congelator trebuie să fie un pachet de șuncă, așa că am investigat. Sub o pungă cu piept de pui congelat am găsit vreo jumătate de kilogram de șuncă. Am dat drumul la apa caldă și am lăsat-o să curgă peste șunca înghețată, îmi era dor de tata, de faptul că se trezea dimineața odată cu mine și mă ajuta să prepar micul dejun. Vorbeam despre muzică în timp ce împăturam rufele uscate, iar timpul pe care-l petrecem așa mi se părea binemeritat. Dacă stăteam să mă gândesc bine, îmi dau seama că îmi închipuiam că acele ore nu se vor termina niciodată. Păreau infinite în anul când a stat cu noi, deși nu aveau cum să fie așa. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu ideea că e plecat; toate trebuia să ne obișnuim până la urmă. Dar lucrurile stăteau chiar pe dos.

În timp ce așteptam să se încingă cuptorul, am întors șunca pe partea cealaltă. Tata îmi povestea despre concertele la care se dusese împreună cu mama. În anii 1990, erau fani Bob Dylan și îmi aduc aminte că, într-un an, i-am auzit intrând în fosta noastră casă din Texas, iar mama râdea atât de tare că am crezut că plânge. Mă ascunsesem lângă ușă și mă uitasem cum tata o ridică în brațe după ce o alergase prin bucătărie, îmi aduc aminte cât de tare o strânsese la piept când o prinsese în cele din urmă. Părinții din amintirile mele sunt foarte diferiți de cei pe care îi știu acum, dar așa e viața. Eram norocoasă să-i am pe amândoi sub același acoperiș, la urma urmei.

Amy intră în bucătărie când șunca începuse să miroasă în toată casa.

— Miam-miam.

Se așeză la masă. Își scoase telefonul din buzunar și nu mai spuse nimic. Mă tot gândeam că pijamalele lui Amy erau prea mici; pantalonii se terminau undeva la cel puțin cinci centimetri deasupra gleznelor.

După ceva timp, Meg intră în bucătărie și își turnă o ceașcă de cafea fierbinte în timp ce eu scoteam tigaia cu șuncă din cuptor. Sări într-un picior până la masă și se așeză.

— Cred că am vărsat puțin, se văită ea când se așeză cu fundul pe scaun.

I-am spus că șterg eu, iar ea îmi zâmbi și îmi mulțumi, zicând că glezna o omora.

Jo și Meredith veniră ultimele și, când toată lumea fu așezată, Meg avea o grimasă pe față, iar Amy încă se mai uita în telefon.

— Nu e ciudat cum trebuie să ne continuăm viețile după vacanță? Totul se va întoarce la normal când o să vă duceți la școală, zise Meg cu gura plină de omletă.

— Aș vrea să fie Crăciun și Anul Nou tot timpul. Toată lumea ar fi încă și mai stresată și ar avea și mai puțini bani, zise Jo.

— Jo, potolește-te, zise Meredith, dar zâmbi când se întoarse cu spatele.

Am mâncat împreună micul dejun, iar Amy ne povesti despre schimburile cu mâncare pe care le va face la școală când se întoarce din vacanță. M-am oferit să o ajut, iar ea îmi trimise un sărut de pe locul ei. Meredith zise că-i scrisese un e-mail tatei seara trecută și spera să putem vorbi pe Skype azi. Aveam senzația că apelurile erau din ce în ce mai rare în ultima vreme, asa încât citisem e-mailurile dintre el și mama despre următoarea lui misiune. Știam că plutonul lui era trimis într-o misiune, pentru că spusese că va lipsi mai mult de o săptămână.

Îmi plăcea mult mai mult când rămânea la bază. Nu eram ca Jo, care citea fiecare hashtag, sau ca Amy, care habar nu avea ce se petrece în jur. Eu eram undeva între și, dacă puneai la socoteală și că, pe deasupra, mai aveam grijă și de mama și de surorile mele, aș zice că aveam o povară-două în plus față de ele. Eram extrem de îngrijorată din cauza tatei și speram că o va suna pe mama cât mai repede.

— Meg, am nevoie să mă duci cu mașina la serviciu mâine. Nu pot să-mi mai iau zile libere luna asta. Șeful o să mă omoare, zise Jo.

Abia dacă ciugulea din farfurie. Omleta ei vegetariană era probabil deja rece. O făcusem înainte de friganele. Jo era singura din casă care nu se bătea pe ele, mai puțin când era tata acasă. Mă învățase bunica din partea tatei cum să le prepar, cu pâine albă, puțină nucșoară și *puțintică sare* – parcă o aud. Avea un accent din Midwest, deși ea susținea că nu există așa ceva. Dar era vocea aceea...

Jo și tata erau singurii pe care puteai să-i lași cu o farfurie de fursecuri cu ciocolată calde. Și totuși amândoi erau în stare să mănânce o pungă întreagă de chipsuri dintr-odată. Jo și chipsurile ei Bugles erau cei mai buni prieteni. Eram convinsă că omleta pe care o făcusem nu era așa de bună. Părea ceva în neregulă cu ea.

— Abia dacă pot să merg, Jo. Cum să te duc cu mașina? zise Meg, arătând spre glezna bandajată.

Cu siguranță nu mai era așa de umflată ca aseară.

— Nu pot să mai lipsesc de la serviciu, iar cu autobuzul durează foarte mult.

Meredith ieși din cameră și aveam de gând să o urmez și eu în curând. Jo și Meg trebuiau să discute chestiunea singure, iar mama părea, oricum, cu mintea în altă parte. Probabil că era obosită din cauza grijilor.

— Meredith! zise Jo cu o voce calmă. Ai treabă marți? Am cu ce să mă duc, dar nu și cu ce să mă întorc.

Meredith băgă capul pe ușă și o întrebă la ce oră pleacă, apoi îi spuse că s-ar putea să fie nevoită să mai aștepte vreo 20 de minute până să poată să vină după ea.

— Trebuie să o iau și pe mătușa Hannah de la serviciu, îi explică ea.

— Mulțumesc.

Jo îi zâmbi lui Meredith.

Când mama ieși iar din bucătărie, Amy se întoarse spre Jo și-i zise:

— Nu-i vina ei că nu poate să te ducă. E rănită.

Jo păru că se gândește la ce zisese Amy. Se întoarse cu scaunul spre Meg.

— Îmi pare rău. Știu că nu e vina ta. Sunt obosită și trebuie să termin materialul ăla. E stresant.

Meg nici nu încercă măcar să-și ascundă surpriza. Deși era mereu foarte stăpână pe ea, mi-am dat seama că scuzele sincere ale lui Jo o mișcaseră. Și pe mine.

— Mul-ț*u-u-u-mesc*, zise Meg, lungind cuvântul și părând confuză. E în regulă. Știu că ai o grămadă de treabă.

Stupoarea lui Meg se transferă la mine și, brusc, îmi trecu ceva prin cap. Meg și Jo petrecuseră mai mult ca niciodată timp împreună. Le tot auzeam vorbind târziu în noapte în ultima vreme, sporovăind în timp ce toată lumea dormea de mult. Nu mai auzisem sunetele astea de când eram copil, când Meg o folosea seara pe Jo pe post de porcușor de Guineea pentru machiajele ei. Perna lui Jo era mereu murdară de farduri dimineața următoare.

— Și de ce nu te duce Laurie, dacă tot e iubitul tău acum?

Amy puse mâna pe brațul lui Jo, iar aceasta o dădu deoparte.

— Cine s-ar fi gândit că Jo o să-și tragă un iubit așa de tare? E chiar foarte *tare.*

Amy atinse ecranul telefonului și se uită la noi trei.

Răspunsul lui Jo veni imediat.

— Taci naibii din gură.

— Doar ziceam și eu.

Amy zâmbi și căută aprobare în ochii lui Meg. Adora totul la Meg.

După câteva secunde, Jo se ridică de la masă.

— Am plecat, anunță ea și ieși din bucătărie.

Am urmat-o. Trebuia să-mi termin tema la istorie pe laptopul mamei înainte de miezul nopții. Știam că aș regreta dacă aș ajunge să-mi fac tema despre al Doilea Război Mondial chiar înainte de culcare. Cu siguranță avea să-mi dea coșmaruri, dar eram în urmă cu temele pentru școală din cauza lenevitului din vacanță.

Când am intrat în sufragerie, Meredith stătea în fotoliul tatei, cu ochii închiși. M-am aplecat peste ea ca să iau laptopul; deschise ochii și mă sperie ca naiba.

Începu să râdă de sperietura mea.

— Scuze, iubito, îmi spuse surâzând.

Părea întotdeauna foarte tânără când zâmbea. Mama era frumoasă, dar uneori mi se părea că îmbătrânise cinci ani într-unul singur. Mă îngrijora și abia așteptam să se întoarcă tata acasă.

— Am de făcut o temă. Ți-l dau înapoi înainte să mă duc la culcare, i-am spus.

Ea îmi zâmbi, puțin somnoroasă.

— Bine. Poți să-ți faci tema aici, dacă vrei. Nu o să fac zgomot. O să mă uit la *Minți criminale.*

Trase de maneta fotoliului și ridică rezemătoarea pentru picioare.

Am râs.

— Sigur n-o să taci dacă te uiți la *Minți criminale.*

Vorbea la fiecare scenă, încercând mereu să ghicească cine e criminalul și țipând la televizor.

Râse și dădu din umeri.

— Tot cred că FBI-ul ar trebui să arunce o privire la scenariștii serialului ăstuia. E o chestie foarte încurcată.

Așa zicea de fiecare dată când ne uitam împreună la serial. Eram singura care rezista să se uite. Amy era prea impresionabilă, Meg era prea mare pentru așa ceva, iar Jo lua totul prea literal. Vedea mereu lipsurile din scenariu.

Îmi plăcea să stau doar eu cu mama, care era veselă și concentrată pe acțiunea filmului.

— Hai, Beth, stai aici, zise ea lălăind cuvintele și își împreună mâinile, ca pentru rugăciune.

Am încercat să nu schițez niciun zâmbet când m-am așezat pe canapea, dându-i telecomanda.

— Să vorbești doar în timpul reclamelor. Promiți?

Își duse degetul mare și cel arătător la buze ca și cum le-ar fi închis cu un fermoar și mimă că îmi aruncă cheia.

17

În cele câteva săptămâni care trecuseră de la Crăciun, lucrurile se schimbaseră.

Jo și Laurie deveniseră de nedespărțit.

Acum, că Shia era din nou plecat din țară, salvând lumea în felul lui, Meg își reluase slujba la familia King. John Brooke urma să se întoarcă acasă în curând, iar Meg nu mai vorbea despre altceva. Era tot timpul foarte agitată, deși se prefăcea că nu e.

Meredith era cu treburile ei, iar mătușa Hannah venea pe la noi mai des decât de obicei.

Toată lumea era foarte bine, mai puțin Amy, care fusese suspendată de la școală pentru că tot vindea mâncare în clasă după ce profesoara îi spusese de nenumărate ori să înceteze.

Se pare că directorul școlii fusese anunțat că Amy fusese prinsă cu o plăcintă întreagă de lime în bancă. O plăcintă. În bancă. Atunci când mă rugase să i-o fac, nu stătusem pe gânduri. Îmi imaginasem că e pentru ziua școlii, așa că-i făcusem plăcinta ca să semene cu una dintre cele de la Petite Amelie.

Așadar, Amy rămăsese o săptămână cu mine acasă și Meredith mă rugase să fac lecțiile cu ea. Eu n-aveam nevoie decât de vreo două ore pe zi ca să-mi termin cursurile online, astfel încât aveam o grămadă de timp în cele cinci zile cât era suspendată de la școală. Amy stătea în fața mea la masă în bucătărie; în dimineața aceea toată casa era a noastră.

— Vreau să mai merg pe la Laurie, se miorlăi ea în timp ce lua o lingură de cereale.

Am băgat și eu lingura în castron și am umplut-o cu inelușe înmuiate de Cheerios pe care le-am înghițit, mormăind la fel cum făcuse și ea:

— De ce?

— De aia!

Oftă din greu, melodramatic. Era întotdeauna cea mai emoțională dintre noi, chiar mai mult decât Meg. Amy părea mereu că plutește printre nori. Meg era cea mai cu picioarele pe pământ, iar Amy, cea mai puțin.

— Acolo au de toate. O curte mare. Au chiar și o mașinuță de golf parcată în spate, se văită ea.

Îmi veniră în minte scuterele și bicicletele pentru care părinții noștri economisiseră luni întregi și a trebuit să-mi aduc aminte că Amy nu avea decât 12 ani. Nu înțelegea că era o mică răsfățată.

— De unde știi tu?

Amy își băga mereu nasul peste tot. O auzisem pe Meredith zicându-i mătușii Hannah să-și pună o parolă la laptop dacă nu vrea să-i umble Amy prin el.

— Știu eu.

Îi sclipeau ochii în timp ce vorbea.

— Ar trebui să ne mutăm noi acolo. Au bibliotecă pentru Jo, pian pentru tine, iar lui Meg îi plac serele. Sunt sigură că am găsi ceva și pentru Meredith.

E adevărat, bătrânul domn Laurence avea cel mai frumos pian cu coadă. Îl văzusem de aproape doar o dată, săptămâna trecută, când mersesem pentru prima oară acolo.

I-am zâmbit lui Amy.

— S-ar putea să avem o problemă să-l convingem pe bătrânul domn Laurence să ne dea nouă căsoiul ăla.

Amy încuviință, buclele ei blonde atingându-i umerii.

— Tu ai putea să-l convingi. Una dintre noi ar putea chiar să se mărite cu bătrânul!

— Uh. Las-o baltă!

M-am uitat amuzată la sora mea, dar nu-mi plăcea felul în care vorbea deja – era doar într-a șaptea – despre cum să te măriți cu un bărbat în vârstă pentru bani. Cine știe unde auzise asta – poate la Meg?

— Ba nu! Gândește-te! zise Amy, cu un fals accent din sud. Aș face aproape orice pentru o viață mai bună. Dacă aș fi nevasta bătrânului domn Laurence, aș putea să pictez toată ziua, să beau ceai și să fiu o adevărată doamnă din sud.

Amy ridică lingura, ținând degetul mic în sus.

Am râs puțin de schimbarea din vocea ei, dar nu-mi plăcea cât de repede o luase razna conversația. Trebuia să discut cu Meredith despre comentariile lui Amy, dar nu prea știam ce să-i spun. Nu știam nimic despre ce înseamnă să te căsătorești sau să vorbești despre bărbați.

Decât să-i dau sfaturi proaste, i-am zis:

— Dacă o să te concentrezi pe matematică așa cum te concentrezi să devii o soție-trofeu, măcar o să te alegi cu o diplomă.

Amy zâmbi, iar gropițele din obraji deveniră vizibile. Avea dinții drepți, dar puțin cam mici pentru fața ei, lucru care o făcea să pară mai mică decât era.

— Mă rog.

— Cuvintele astea n-o să prindă niciodată, Amy.

Își dădu ochii peste cap.

— Deja au prins, Beth.

— Mulțumește-te cu ce ai.

Clătină din cap.

— Vreau mai mult de atât.

— Păi, dacă vrei mai mult, trebuie să muncești mai mult. Nimeni nu o să-ți pună pe tavă nimic și, cu cât o să-ți dai mai repede seama de asta, cu atât o să ai o viață mai ușoară. Uită-te la tata: face toate astea pentru noi, să se asigure că avem o viață bună.

M-am întins peste masă și am luat-o de mână.

— Știu că e greu, dar încearcă să fii puțin recunoscătoare.

Amy coborî privirea spre masă și apoi se uită iar la mine.

— Credeam că o face pentru că e datoria lui patriotică.

Am râs încet.

— Și asta. Acum să ne întoarcem la cartea de matematică și să ne apucăm de treabă.

Oftând, Amy mai luă un dumicat din micul dejun și veni după mine la măsuța din sufragerie, unde am stat două ore explicându-i cum să facă împărțiri cu rest. Manualul ei era mult mai avansat decât crezusem eu. Deja învăța cum să scadă fracțiile. Eu nu cred că învățasem așa ceva până în clasa a noua. Am ajutat-o să adune și să scadă numere negative fără să ne folosim degetele, iar ea a chicotit când am greșit câteva calcule. I-am pus întrebări și de fiecare dată îmi răspundea din ce în ce mai bine.

Cu Amy în fața mea, mă simțeam soră mai mare, ceea ce nu mi se mai întâmplase de mult. Mă simțeam caîntr-unul din serialele americane de familie în care surorile se țin de mână și nu vor niciodată să-și rupă capul una alteia. Meg se uita pe vremuri la un serial de-ăsta și eram toate obsedate de el, dar pentru nimic în lume nu reușeam să ne aducem aminte cum se numea. Ne aminteam că o fată cârlionțată vorbea cu luna și că vecinul ei era îndrăgostit de ea, dar nu ne aduceam aminte titlul. Cu câteva luni în urmă, îl căutaserăm pe internet o după-amiază întreagă, dar nu mai dăduserăm de el.

De obicei mă înțelegeam bine cu toate surorile mele. Jo și Amy se certau cel mai mult și, prin urmare, nu prea stăteau împreună. Amy stătea mai mult cu mine, de vreme ce eu eram mereu acasă.

Mă întrebam dacă-i plăcea la fel de mult să stea cu mine cât îi plăcea să stea cu Meg. Probabil că nu. Meg o învățase pe Amy cum să-și îndrepte buclele cu fierul de păr și cum să-și picteze floricele pe unghia mare de la picior. Când vorbeau una cu alta, Jo o învăța să scrie poezioare; le citeau apoi cu voce tare și o auzisem pe Jo spunându-i lui Amy povești de groază despre Cartierul Francez. Anul trecut, de Halloween – pentru că mătușa Hannah rămăsese cu Amy —, fusesem, împreună cu Meg, Jo și Meredith, într-un tur al fantomelor în Cartier. Tema turului erau femeile criminale. Fusese grozav. Jo îi povestise totul lui Amy când ne întorseserăm, iar Amy fusese impresionată. Cunoscând-o pe Jo, m-aș fi gândit că încearcă să o sperie însă aceasta fusese, de fapt, fascinată.

Am încercat să mă gândesc care era contribuția mea ca soră în ceea ce o privește pe Amy... Pentru că nu îmi venea nimic în minte, mi-am distras singură atenția întrebând-o:

— Ce vrei să fii când o să te faci mare?

— Soția bătrânului domn Laurence.

Râse.

— Hai, pe bune.

Dădu din umeri și se uită în tavan.

— Vreau să fiu ca Meg.

— Ca Meg? Adică cum?

Nu voiam să zic că Meg nu realizase deocamdată prea multe în viață, dar aveam senzația că Amy voia să spună că vrea să arate ca Meg.

— Știi tu – Amy dădu din umeri —, vreau să mă dau cu ruj, să port rochii strâmte, să fiu populară și drăguță.

Amy avea o pată mică pe gulerul bluzei și m-am întrebat oare cine o învățase să o intereseze atât de mult cât e de drăguță.

— Nu-i treaba ta să fii drăguță. Treaba ta e să faci tot ce poți pentru tine, dar nu-i treaba ta să fii drăguță. Nu datorezi nimănui așa ceva.

— Sigur, Beth.

Chiar eram puțin surprinsă că ascultase măcar ce îi spusesem.

18

În seara aceea, Jo întârziase la cină, iar Meredith mă trimisese la vecini să o aduc. Meredith avea reguli stricte legate de prezența tuturor la cină în timpul săptămânii; era una din chestiile ei. Puteam să ieșim înainte sau după, dacă voiam, deși eu nu-mi doream niciodată să plec. Mie îmi plăceau liniștea și pacea, și conversațiile cu mama, și s-o ajut cu treburile ca să-l suplinesc pe tata.

Jo știa regula lui Meredith și nu o încălcase niciodată până în acea săptămână, când întârziase trei seri la rând. Meg era singura care mai încălcase uneori regula cinei, dar, pentru că împlinise 18 ani, Meredith o lăsa în general să facă ce voia.

Meredith s-ar fi putut duce chiar ea să o aducă pe Jo, însă în ultima vreme aveam sentimentul că în fiecare zi îi era din ce în ce mai greu să iasă din casă. Ajutam toate cât puteam de mult. Jo lucra mai mult decât înainte și începuse să-și plătească singură factura la telefon. Meg ne ducea cu mașina unde aveam nevoie, iar Amy... ei bine, Amy era mică și nu era de prea mare ajutor. Când eram de vârsta ei, deja ajutam la spălatul vaselor și al rufelor, dar ea abia împlinise 12 ani și uneori părea că nu are nici cea mai vagă idee despre responsabilitate.

În timp ce îmi puneam sandalele, mi-am adus aminte că o ajutam pe Meredith ducându-mă să o aduc pe Jo. Nu mai ieșisem din casă din seara de dinainte, când mă dusesem să o aduc pe Jo din casa lui Laurence. Uneori făceam plimbări lungi singură prin cartier, doar ca să iau aer și să-i fac pe plac lui Meredith. Știam că e îngrijorată de anxietatea mea, dar eu mă simțeam mai fericită în casă și preferam să stau singură.

Cât mă pregăteam să plec, Meredith încerca să găsească frunza de dafin din friptură, iar Amy stătea la masă. De obicei aveam nevoie de câteva minute să mă asigur că am tot ce-mi trebuie. Uneori îmi doream să nu fie niciodată nevoie să ies din casă. Aveam chiar o idee de invenție, cu niște tuburi cum erau cele de la bănci, prin care să trimiți mâncare și provizii, astfel încât oamenii să nu fie nevoiți să iasă din casă.

— Beth, ești gata? Cina e gata în zece minute.

— Da, Meredith.

Am ieșit pe ușa din spate și am traversat curtea.

M-am uitat prin bovindoul din spatele casei Laurence. De unde stăteam, bucătăria părea goală. Laurie și Jo erau pe undeva înăuntru. Speram să nu dau de bătrânul domn Laurence. Mă intimida mereu cu sprâncenele lui stufoase și fața încruntată. Nu văzusem niciodată o persoană care să pară mai supărată pe viață. Nici eu nu eram chiar o rază de soare, dar bătrânul domn Laurence mă făcea să arăt ca un curcubeu.

Laurie nu părea să fi moștenit permanenta încruntare a bunicului său. Îl văzusem cât de blând era cu Jo sâmbăta trecută, când rămăsese pe la noi atât de târziu că adormiseră amândoi pe

canapea. Capul lui Jo se sprijinea de umărul lui Laurie, iar gura lui era ușor întredeschisă în timp ce respira. Era așa de înalt, că aproape mă împiedicasem de picioarele lui când încercasem să-i trezesc.

Mi se părea că prietenia lor e logică. Personalitățile lor răzvrătite se găsiseră una pe cealaltă într-o bază a Armatei unde toată lumea urma ordine aproape în toate aspectele vieții. Mă gândeam că eu aș fi un soldat bun. Jo, însă, nu prea. Îi plăcea să pună la îndoială autoritatea de fiecare dată. Uneori asta o băga în belele, ca atunci când spărsese fereastra bătrânului domn Laurence sau când scrisese o pagină întreagă în ziarul școlii despre efectele tulburării de stres posttraumatic la soldații întorși din război, iar profesorul ei, domnul Geckle, îi spusese practic că articolul ei nu are nicio șansă să apară în ziarul liceului White Rock, așa că ea îl strecurase chiar înainte să intre la tipar. Din fericire, nu se alesese decât cu o suspendare de o zi drept pedeapsă. Speram mereu să nu se bage în belele prea mari, dar știam că strecuratul unor pagini în ziar era joacă de copil pe lângă ce era în stare să facă.

Când Jo era cu Laurie, mă simțeam mai puțin îngrijorată în ceea ce o privește. Iar Josephine era sora pentru care eram cel mai îngrijorată. Era cea mai creativă dintre noi și avea o pasiune care ar fi pârjolit un câmp de flori sălbatice, însă nu știam dacă era capabilă să și stingă flăcările dacă era cazul. Avea nevoie de tata. Avea nevoie de cineva care să o ajute să canalizeze pasiunea arzătoare într-o schimbare productivă. Jo fusese mereu o luptătoare, de când refuzase să-și lase păpușa Bărbie să iasă cu Ken și până când plecase din clasă după ce i se ceruse să disece o broască.

Tata se pricepea mereu să o aducă cu picioarele pe pământ. Îi explicase că Bărbie nu trebuie neapărat să iasă cu Ken, dar că *pot* să fie prieteni, și scrisese o notă explicativă prin care cerea să fie scutită de proiectul cu disecția.

Și mie îmi era dor de tata. Îmi era dor de felul cum se purta Meredith când era el în preajmă. Fiind copil de militar, știam că trebuie să mă obișnuiesc cu această viață, cu detașările lungi de ani de zile, cu pauze doar de un an între ele. Viața mea trebuia să continue la fel ca atunci când era și el cu noi, dar uneori era greu. O găseam adesea pe Meredith cuibărită în fotoliul lui, cu o poză înrămată de-a lui în mână. Era o poză de-a tatei dinainte să devină ofițer, sergentul-major Frank Spring în poziție de atac. Ținea în mână pușca grea și un zâmbet îi lumina fața. Mereu părea mai tânăr în poze, zicea Meredith. Îmi povestea multe despre el când o ajutam să se mute de pe fotoliu în patul ei. Uneori plângea noaptea, iar în alte nopți îmi zâmbea și-mi povestea amintiri de când erau tineri. Știam că lui Meredith îi era dor de tinerețea ei și asta mă întrista puțin.

Când am bătut încet la ușa familiei Laurence, inima îmi bătea cu putere. Uram să mă aflu în asemenea situații, când nu eram sigură ce urma să se întâmple. Îmi plăcea să știu unde eram și cine îmi va deschide ușa. Nu reacționam prea bine la imprevizibil. Am

numărat până la zece pe degete și m-am uitat iar pe fereastra mare. Era aproape întuneric în bucătăria cu mobilă veche din lemn de cireș și granit închis la culoare. Pe perete atârna un ceas mare ce arăta ora 21:00, dar, când mi-am scos telefonul din buzunar și m-am uitat la el, era doar 17:20.

Am bătut din nou, de data asta ceva mai tare, apoi m-am uitat din bucătărie în sufragerie. Deasupra șemineului atârna un șir de fotografii înrămate. Nu puteam să văd ce reprezintă, dar erau multe. O umbră se mișcă în bucătărie și mă făcu să sar de lângă ușă. Umbra se apropie și am zărit o claie de păr alb.

La dracu', Jo.

Bătrânul domn Laurence deschise ușa și îmi făcu semn să intru, apoi se întoarse cu spatele la mine. Fără să se uite la mine, fără să salute... nimic. Mă conduse până la scări și făcu semn cu mâna în sus. Am dat din cap ca să-i mulțumesc și am urcat scările; când a dispărut, am luat-o la fugă până sus. Mi-am adus aminte că, atunci când eram mică, fugeam de pe holul întunecat unde era baia și mă aruncam direct în pat ca nu cumva să mă înșface ceva aflat dedesubt.

Nu știam care e camera lui Laurie, pentru că ieri îi găsisem în bibliotecă. Acum treceam pe lângă o baie cu o cadă mare, pe picioare care se terminau cu niște gheare de animal, și o cabină de duș. Holul era întunecat, deși încă mai era soare afară.

Când am ajuns la penultima ușă, am văzut o rază de lumină venind din încăpere. Apropiindu-mă încet, mi-am dat seama că era camera lui Laurie. Sora mea stătea pe podea cu o carte în mână, fața ei de obicei relaxată era toată un zâmbet și nu mă văzu că stăteam în pragul ușii. Laurie era în pat, cu ochii în telefon, iar din boxa de pe birou se auzea încet muzică electronică. Am bătut la ușă și mi-am strigat sora. Laurie îmi spuse să intru.

— Ai întârziat la cină, așa că Meredith m-a trimis după tine.

Laurie nu zise nimic, doar ridică privirea și îmi făcu semn cu mâna liberă, ținând în continuare telefonul cu cealaltă. Am observat că avea la mână niște brățări largi, făcute din ațe și mărgele.

Jo se uită la telefon și încuviință.

— Tocmai vorbeam despre bibliotecă. Ar trebui să o vezi. Are și un pian enorm, e super.

Jo vorbea ca o adolescentă dintr-un film de Karen McCullah.

— Sunt singurul care cântă la el, și nici eu prea des. Bunicu' îl are de o veșnicie, comentă Laurie din pat. Hai, Beth, așază-te.

M-am îndreptat spre fotoliul din colț. Pe el zăcea un teanc de reviste și Laurie îmi făcu semn să le iau de acolo ca să pot să stau. M-am așezat, iar pielea neagră era caldă și mirosea a cedru și tutun. Pe podea, lipită de peretele tapetat, era o pernă lungă cât un stat de om. Casa familiei Laurence avea, mai mult decât a noastră, un aer de New Orleans, probabil pentru că era mult mai veche. Noi eram doar a doua familie care locuia în casă, deși Fort Cyprus era foarte, foarte vechi. Meredith zicea că fata cea mică a familiei care locuise

acolo înainte dăduse foc casei, care arsese din temelii. Tatăl suferise arsuri grave, dar toată lumea scăpase cu viață.

Casa noastră fusese construită recent, era îmbrăcată în șipci cenușii și avea o verandă lată. Casa familiei Laurence era construită în stil neoclasic grecesc, ceva între Nightshade și Iris, și înăuntru erau mai multe cărți si bibelouri decât văzusem în toti cei 15 ani ai mei. Se simțea în aer că e o casă veche. Mirosea a scorțișoară și cuișoare. În fiecare colț erau umbre și mi-am dat imediat seama ce văzuse Jo la ea. Jo tânjea după pericole și iată-le, în cel mai protejat mod cu putință. Casa aceasta înfricoșătoare nu avea o personalitate ca a casei noastre, în casa familiei Laurence, întunericul se furișa pe după pereți și plutea în aerul încărcat.

Camera lui Laurie era plină de chestii. Peste tot erau postere, discuri, cărți, aproape că nu mai era niciun colțișor liber.

— Beth, ce fel de muzică îți place? Sora ta tocmai îmi spunea că-ți place Bastille.

Jo nu zise nimic, iar eu nu m-am uitat la ea. Laurie era de treabă, dar nu-mi plăcea să vorbesc cu oameni necunoscuți. Îmi dădea mâncărimi pe piele.

Cu respirația arzându-mi plămânii, i-am răspuns:

— Îmi place. Cânt la pian și la pianină. Puțin și la chitară, dar nu prea mă descurc.

— La naiba... ba da! strigă Jo de pe podea.

Își lipi picioarele unul de altul. Una dintre botinele ei negre nu mai avea cataramă. Avusesem de gând să o lipesc, dar uitasem. O rupsese chiar în noaptea în care Meg și Shia avuseseră ultima ceartă, în urmă cu câteva luni. Până săptămâna asta, Jo purtase doar tenișI și cizme cu șiret.

Simțeam că-mi arde fața.

— Nu sunt chiar atât de bună.

— Sunt convins că te pricepi bine, îmi zâmbi Laurie și lăsă mobilul din mână.

Telefonul meu începuse să sune în geantă și Jo se ridică în picioare.

Soneria era un cântec al lui Ed Sheeran pe care mama îl asculta în fiecare zi de când plecase tata.

— Mă sună.

M-am ridicat repede. I-am făcut cu mâna lui Laurie și am așteptat-o pe Jo la ușă.

Jo ne spuse că trebuie să meargă până la baie. De fapt, zisese: „Fac pipi. Ne vedem jos".

Așa că am coborât singură. Am trecut pe lângă camera care se vedea din bucătăria noastră. Chiar înainte să intru, știam de pian, pentru că o văzusem pe Jo privindu-l pe Laurie cum cântă și-l văzusem și eu când intrasem prima dată în casă. M-am uitat în urmă, sperând să nu vină cineva. Nu era nimeni. Putea oricând să apară vreo menajeră sau să vină cineva în vizită sau, și mai rău, să dau iar nas în nas cu bătrânul domn Laurence.

M-am dus la pian. Elegantul Seiler era așezat chiar în fața unei ferestre largi, cu toc de stejar. Era fereastra prin care îl urmărisem adesea pe Laurie cum cântă. Mi-am trecut degetul peste pian și mi-a rămas pe deget un strat fin de praf. L-am suflat și m-am așezat pe scăunel. Inima, care-mi bătea tare de obicei, își încetini ritmul în timp ce mi-am îndreptat umerii și mi-am ridicat mâinile în aer, cu degetele zăbovind deasupra unui do. Nu știam cât de tare o să se audă, dar am lăsat degetul pe clapă ca s-o încerc. Se auzea destul de încet, iar mie îmi păsa ceva mai puțin dacă mă prinde cineva acum, după ce mă așezasem și atingeam clapele. Trecuse mult timp de când nu mai cântasem decât pe o claviatură ieftină și, de când Meredith îmi dăduse voie să fac școala acasă, foloseam vechea pianină pe care părinții mi-o luaseră de Crăciun în urmă cu patru ani.

După câteva secunde, mi-am dat seama că nu era o partitură pe care-o știam; degetele mele cântau o melodie la care lucram înainte să plec de la școală. Am mai cântat câteva clipe, apoi m-am ridicat și am plecat.

Speram ca umbra pe care o văzusem pe hol în timp ce ieșeam să fie a lui Jo sau a lui Laurie.

19
meg

John urma să se întoarcă azi acasă.

Nu-mi venea să cred că se întorcea în cele din urmă.

Numărasem zilele și orele, iar acum și minutele, până când se va întoarce la Fort Cyprus. Eram îmbrăcată cu o cămașă lungă și neagră decoltată și fără umeri. Purtasem odată, când eram cu John, un tricou decupat și el nu putuse să-și ia mâinile de pe mine. Speram să fie la fel și de data asta. Îmi făcusem o grămadă de scenarii în cap despre cum va fi când se va întoarce John.

M-am așezat în fața oglinzii și mi-am verificat e-mailul pe telefon.

Primisem un mesaj, de la John. Inima mi-a luat-o razna și am apăsat pe el imediat.

Mesajul fusese trimis în urmă doar cu câteva minute. La subiect scria *Spune-mi.*

Bună, Meg,

Ce mai faci? M-am gândit mult ce o să fac când mă întorc acasă și nu cred că pot să mai fac asta. Sunt confuz.

Îmi pare rău.

Sublocotenent Brooke

Am citit iar mesajul și am simțit cum mi se scurge sângele din vine.

După ce l-am citit a patra oară, am aruncat telefonul pe măsuța de toaletă, ca și cum ar fi luat foc. Cutia cu pensule de machiaj a zburat de pe masă și acestea s-au împrăștiat pe podea. Mi s-au rostogolit peste picioare, iar o perie kabuki groasă s-a oprit lângă sandalele mele Steve Maddens. Îmi făcusem unghiile de la picioare cu roșu pentru că așa-i plăcea lui John. Așa îmi spusese odată.

Îmi aminteam fiecare compliment pe care mi-l făcuse vreodată.

John Brooke nu spunea prea multe. Faptul că vorbea puțin mă făcea să-i apreciez cuvintele chiar și mai mult.

Încercam să gândesc rațional înainte să fac vreo mișcare, dar era greu. Nu știam dacă trebuie să-i răspund, să șterg mesajul sau să-l trimit și altcuiva pentru o a doua opinie.

De unde veneau toate astea? John urma să vină acasă în seara asta, peste doar două ore! Oare ce se întâmplase în ultima zi și jumătate să îl facă să fie atât de confuz? Ultima oară când vorbiserăm, mă tachinase că nu-mi plăceau filmele cu supereroi și-i promisesem că o să mă uit măcar la unul împreună cu el. Îmi povestise despre mama lui, care era în Maine, și despre sora lui,

care tocmai născuse cel de-al treilea copil. Nu părea că ar fi ceva în neregulă.

Îi spusesem că abia aștept să-l ating din nou. Intrasem puțin în detaliu despre planurile mele în ceea ce-l privește. Tăcuse o secundă la telefon și-mi spusese că-l înnebuneam. Mă făcuse să mă topesc toată și abia așteptam să-l ating. Mă gândeam că până la ora zece vom fi într-un pat cald de hotel. Mă gândeam că va fi în mine, spunându-mi, în timp ce făceam dragoste, ce dor îi fusese de mine. Ce multă nevoie avea de mine și că fără mine se simțea pierdut. Dimineața ar fi urmat să-i dau clătite fistichii, cu piureuri de fructe și zahăr pudră. Eu l-aș fi hrănit cu clătite și l-aș fi tachinat până când el s-ar fi rostogolit peste mine și am fi făcut dragoste pe cearșafurile de calitate.

Ce o să le spun acum celorlalți?

Ce o să-i spun *doamnei King*? Știți, John s-a despărțit de mine în loc să mă ceară de nevastă și acum sunt singură, iar Shia și Bell Gardiner sunt încă logodiți, iar eu sunt singură și lucrez pentru dumneavoastră. V-am spus că iar sunt singură?

Cum a putut John să-mi facă una ca asta? Printr-un e-mail nenorocit? Eram zdruncinată până în măduva oaselor, mă dureau toți mușchii. Simplul sentiment era înnebunitor. Anxietatea arzătoare a eșecului social era suficientă să mă bage în mormânt – la care se mai adăuga și faptul că eram iar singură și trebuia să am de-a face cu toată lumea care auzise că John a rupt relația cu mine prin e-mail.

Trebuia să-mi dau seama că era prea bine ca să fie adevărat. Era un pas tipic făcut de bărbații veșnic previzibili din viața mea. Fostul meu prieten, River, făcuse același lucru, doar că-mi dăduse un SMS, după ce trimisese poze private cu mine la jumătate din școală.

Să intru în cabinetul de informatică și să văd poze cu mine pe fiecare monitor...

Tot nu știu cine o făcuse, dar era probabil cineva din vechiul meu grup de „prieteni”. De la River, la ei, la John. Nu ar fi trebuit să fiu surprinsă că modelul ăsta se perpetua în viața mea.

— Ce se întâmplă?

Vocea lui Jo îmi ajunse la urechi ca printr-un tunel.

Nu știam ce să-i spun lui Jo despre ce se întâmpla în viața mea. Nu știam dacă e suficient de matură să înțeleagă sau dacă ego-ul meu era suficient de rezistent să îndure o asemenea lovitură. Dacă mă uit în urmă, îmi păsa prea mult de ce credeau oamenii despre mine, dar, la urma urmei, reputația mea era mai importantă decât orice. Lucrasem din greu să o refac când ne mutaserăm la Fort Cyprus. Deși simțeam că imaginea mea îmi alunecă printre degete, m-am împotrivit. Nu eram dispusă să las vălul să cadă de pe viața mea. Mi-am îndreptat spatele.

— Nimic.

Am înghițit în sec. Simțeam că-mi dau lacrimile.

Mi-am mutat privirea la Jo, dar ea nu se uita la mine. Se uita la dezastrul pe care-l făcusem pe podea. Îmi luă telefonul de pe măsuța de toaletă, unde zăcea cu fața în jos, acoperit cu pudră albă.

Se uită la ecran, iar eu nu am zis nimic. Mă răzgândisem rapid – nu-i și ăsta un semn că o iei razna?

— Citește ce scrie pe ecran, am oftat învinsă.

Dacă John era confuz, trebuia să încerc să-i limpezesc gândurile. Dar, dacă nu aveam nicio șansă, atunci poate era mai bine să spun eu prima povestea cu despărțirea înainte să apuce el.

Ochii lui Jo se făceau mari pe măsură ce citea e-mailul.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Nu știu, Jo.

Ochii îmi ardeau și mai tare din cauza lacrimilor care stăteau să țâșnească.

— N-ar trebui să ajungă în câteva ore?

Jo păși peste mizerie și se așeză pe marginea patului.

— I-ai răspuns?

— Nu! am zis eu, clătinând din cap. Ar trebui?

Nu prea îmi venea să recunosc că nu știam ce naiba să fac.

— Eu așa aș face. E iubitul tău. Ar trebui să poți să-l suni.

Ca și cum era superclar că ar fi trebuit să-l sun pe John și pur și simplu să discut cu el pentru că era iubitul meu și cu asta, basta. Of, Jo. Mai avea atâtea de învățat despre băieți și relații și cum să navigheze pe un câmp minat.

— Nu înțelegi, i-am spus. Adică, tu n-ai mai avut iubit înainte de Laurie...

Făcu ochii mari și se înroși pe gât până în sus pe obraji.

— Laurie *nu e* iubitul meu.

— Nu pot să-l sun pur și simplu. Nu așa funcționează lucrurile. Dacă îl sun, o să facă una din două. Ori o să se despartă *pe bune* de mine, ori nu o să-mi răspundă. Ambele sunt variante oribile. În momentul ăsta e doar *confuz.*

Acum era Jo confuză și mi-am zis că pentru ea era ceva fascinant și oarecum simplu.

— Deci... o să aștepți până...

Făcea ca totul să pară alb și negru, dar toată chestia asta era cât se poate de gri.

Telefonul meu zbârnâi în mâna lui Jo, iar ea aproape că-l scăpă pe podea.

— E-mail, zise ea încet. E un e-mail. De la John Brooke.

M-am întors și m-am uitat la ea în oglindă; ridicase telefonul ca să văd ecranul. Eram furioasă. Și mă simțeam hărțuită. Și-mi fugea pământul de sub picioare. Am inspirat profund și i-am spus să mi-l citească.

Fără să ezite, începu să citească.

— „*Bună, Meg. Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme. Nu am vrut. Ne vedem diseară. Abia aștept. Sublocotenent Brooke*.”

M-am uitat la Jo și am așteptat să înceapă din nou să-mi curgă sângele prin vene.

— Vezi, era doar puțin timorat. Totul e în regulă. Dacă l-aș fi sunat, aș fi stricat tot...

O altă alertă de e-mail.

— Tot John.

Jo stătea cu ochii pe ecran. Inima o luă la trap. *Oare ce se întâmplă?*

— Citește-l! am țipat la ea.

— „*Meg, pur și simplu nu pot să fac asta. Nu mă mai suna și nu-mi mai trimite mesaje. Îmi pare rău. Sublocote*...”

Cuvintele lui John ieșind din gura lui Jo mă apăsau atât de greu în piept că nu voiam să ascult mai departe.

— Am priceput! am urlat.

Am vrut să-i iau telefonul din mână înainte să bipăie din nou, dar nu mă puteam mișca. Mi se învârtea capul și îmi tot treceam mâinile peste blugi. Mi-am agățat degetele în tăieturile materialului și am început să trag.

— Îmi pare rău, Meg.

Jo veni lângă mine. Ridică mâna în aer ca și cum urma să mă mângâie, dar nu putu să o facă. Sora mea nu era niciodată afectuoasă, și asta era în regulă.

— E OK.

M-am privit în oglindă și am încercat să văd de ce anume nu mă mai voia John Brooke. M-am gândit imediat la River și la Texas și m-am întrebat dacă îi spusese cineva lui John că se întâlnea cu târfa din Fort Hood. Probabil că asta era. Cu siguranță nu era din cauza coafurii mele sau din cauza mărimii sânilor. Probabil că aflase despre trecutul meu.

M-am uitat la genele dese lipite de pleoape. Pe cutie scria *Minx* și genele erau întoarse sexy. Erau oare prea mult?

Pomeții îmi străluceau, iar buzele erau pline și date cu roșu-intens. Îmi luase atâta timp să mă pregătesc în ziua aceea, doream să arăt perfect când ne întâlneam. Mă simțeam ca o idioată, împopoțonată pentru un bărbat care crede că e-mailul e o formă potrivită de comunicare într-o relație.

Nu-l mai văzusem pe John de luni de zile. Reîntâlnirea noastră trebuia să fie specială și să-mi dea încredere. Îmi făcusem unghiile, îmi răzuisem călcâiele, purtam chiloți sexy de dantelă și sutien push-up asortat. Mă asigurasem că pielea îmi miroase a nucă de cocos și cheltuisem ultimul cec de la doamna King ca să cumpăr o pereche nouă de sandale Steve Madden. Reușisem să arăt cum se cuvine pentru Ritz-Carlton din Cartierul Francez.

Nu-mi puteam imagina cu ce se îmbrăca lumea la acel hotel de lux. Îmi aduceam aminte că auzisem că familia King ținuse petrecerea aniversară într-una dintre sălile de bal de acolo. Shia se plânsese de înfățișarea demodată a hotelului și că nu mai fusese redecorat de o sută de ani.

Acum n-aveam să-l mai văd niciodată. Nu aveam de unde să știu.

Mi-am trecut degetele prin păr și am scos agrafele care îmi țineau zulufii rebeli după ureche. Am înșfăcat șervețelele demachiante și am tras de pachet așa de tare, că l-am rupt.

Jo nu zise nimic în timp ce îmi ștergeam rujul de pe buze. Sunt sigură că simțea cum rușinea se scurgea dinspre mine în valuri lipicioase și vinovate, zdrobindu-mi-se la picioare. Mă dădusem cu cel mai bun ruj pentru el, iar asta însemna ceva, mai ales că nici măcar nu putusem să-mi folosesc reducerea pentru el.

Am încercat să râd că îmi păsa mai mult de afurisitul de ruj decât de viața mea sfărâmată. Îmi doream să-mi pese mai puțin, dar nu era așa – îmi doream ceva autentic în viața mea. Chiar dacă era o senzație oribilă.

Lipisem genele false de oglinda de la măsuță și căutam ceva în neregulă, de la rujul întins până la vârful unghiilor date cu ojă, când am văzut-o pe Jo stând în spatele meu, cu ochi strălucitori, naturală și proaspătă.

— De ce nu vrei să te măriți, Jo?

Speram să înțeleagă importanța întrebării mele.

— Lasă-mă cu tâmpeniile astea, zise ea, cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Pe bune.

Dădu din umeri și se așeză pe marginea patului.

— Nu știu. Nu că nu vreau, numai că nu cred că pe asta ar trebui să mă concentrez acum – făcu o pauză – sau prea curând. Vreau să devin ziaristă, scriitoare, mai degrabă decât nevastă. La naiba, am doar 16 ani.

Răspunsul ei era atât de simplu! Atât de copilăresc, dar în același timp și atât de înțelept. Doar Jo putea răspunde așa.

Nu că eu aș vrea să fiu nevasta cuiva, Jo. Și eu vreau să am o slujbă și așa mai departe, doar că vreau să am alături pe cineva cu care să mă bucur de viață. Erai prea mică să-ți aduci aminte când mama și tata chiar își arătau iubirea unul față de celălalt, probabil că de asta nu-ți pasă prea mult.

Jo trase aer în piept printre dinți; aproape că suna a râs.

— Nu cred că are vreo legătură.

Nu eram sigură că așa stăteau lucrurile, dar oricum avea mai mult sens decât disperarea mea după atenția și afecțiunea bărbaților. Voiam și eu ce văzusem la părinții mei la un moment dat. încă îmi aminteam când se întorsese tata din Afganistan cu două detașări în urmă și cum o privise pe mama când aceasta alergase spre el. În ziua aia veniseră o mulțime de oameni la ceremonia de întâmpinare a trupelor, dar ea îl văzuse înaintea noastră, îi dăduse drumul lui Amy și-i îndesase mânuța în mâna lui Beth și fugise spre el.

Nu cred că voi uita vreodată cum o îmbrățișase și lacrimile din ochii lui când o ridicase pe Amy și o strânsese la piept. Avea vreo opt ani la vremea respectivă și purtam toate tricouri cu numele de familie pe spate și cu alte chestii pe care hotărâserăm fiecare să le pictăm cu tuburile lipicioase de vopsea. Pe al lui Amy scria BINE AI VENIT ACASĂ, TATI și avea desenat pe el familia noastră în

formă de omuleți stilizați. Tata o rugase pe mama să-i păstreze tricourile ca să-i facă o pătură din ele într-o bună zi.

Tata era un om bun, și la fel era și John Brooke. Ce era așa de rău că voiam să-mi petrec viața cu un om bun?

— Mai știi pe cineva, în afară de părinții noștri, care să fie îndrăgostit? am întrebat.

Jo dădu din umeri.

— În viata reală?

— Mai există vreo altă viată?

Se uită la mine, apoi își privi mâinile. Mângâie cuvertura de pe pat.

— Cărți, televizor. Atât de multe alte vieți.

Voiam să o corectez, să mă asigur că nu credea cu adevărat că niște cuvinte scrise într-o carte din mintea unui autor sau actorii de pe ecranul din sufragerie sunt același lucru cu realitatea. M-am gândit că știe și ea; era doar felul ei de-a fi năstrușnic și pretențios.

— Of, Jo, habar nu ai despre ce vorbești.

Am oftat. O iubeam, așa că nu trebuia să fiu dură cu ea, dar nu era decât un copil. Era cu siguranță deșteaptă în unele privințe, dar nu știa nimic despre relații. Mă îngrijora. Să mi-o imaginez pe Jo mama unui nou-născut era ca și cum mi l-aș fi imaginat pe Shia King într-un costum bățos în sala de judecată.

— Nu sunt de acord, Meg.

Jo își piguli unghiile fără să mă privească, iar eu am scos un sunet nervos.

— Bine.

Am râs puțin. Uneori credea că le știe pe toate.

— Asta nu înseamnă că ai dreptate. Nu ai niciun pic de experiență în relații.

Jo oftă și își trecu mâinile prin părul de pe frunte. Când eram mai mici, Jo avea cea mai urâtă cărare, chiar pe mijloc. La 16 ani încă o mai avea, doar că mai puțin vizibilă, pentru că avea părul foarte des.

— Trebuie să vorbim la nesfârșit despre asta?

— Ce?

— Mă simțeam golită pe dinăuntru. Golită și plină de anxietate la auzul numelui lui John. Mă simțeam demnă de milă și perplexă.Iubitul meu, care trebuie să sosească în câteva ore, tocmai mi-a dat papucii printr-un e-mail!

Ridicasem vocea și gâtul îmi ardea. Mă uitam la telefonul de lângă Jo. Nu mai scosese niciun sunet de ceva timp, dar, cumva, încă mai auzeam notificările de e-mail răsunând în liniștea din cameră.

Respiram cu repeziciune – iar Jo nici măcar nu încerca să mă consoleze. Stătea pur și simplu acolo, plimbându-și încet privirea prin cameră, cu mâinile odihnindu-i-se calme în poală. Fără să înțeleagă, sigură pe ea.

— Hai, pleacă, Jo.

Am oftat.

Nu știam ce să-i mai spun și știam prea bine că Jo nu o să zică lucrurile pe care voiam să le aud.

Unde era oare Beth?

20

Până să mă așez pe canapea, între Beth și Amy, terminasem cu plânsul. Meredith ne pregătise ceva de mâncare și stăteam acolo, cu o pătură trasă până la bărbie și un castron de macaroane cu brânză în poală. Îmi întinsesem picioarele în poala lui Amy, care aproape că adormise. Nu era nici ora opt și eram gata și eu să mă duc la culcare. Jo stătea pe podea cu laptopul pe picioare, iar eu nu mai eram supărată pe ea. Nu puteam s-o învinovățesc că nu-i pasă de ceva ce nu înțelegea.

În egoismul meu, aș fi vrut să vadă și ea cum e să-ți frângă cineva inima, dar am alungat repede gândul. Nu-i doream așa ceva. Am schimbat în minte numele și mi-am dorit ca Bell Gardiner să aibă inima zdrobită. Gândul ăsta nu l-am mai alungat.

— E o mașină pe alee, zise Meredith.

Se aplecă și trase draperiile groase ce acopereau fereastra din față.

Am mai luat o gură de macaroane cu brânză și am așteptat să dispară luminile mașinii. Pentru că locuiam pe o stradă care se înfunda, oamenii foloseau adesea aleea noastră ca să întoarcă mașina.Am auzit o portieră deschizându-se și Meredith împinse cu picioarele în fotoliul tatei.

— E un bărbat, zise ea.

Primul meu gând a fost că tata venise mai repede acasă ca să ne facă o surpriză, dar asta nu prea era probabil; știa cât de mult urăște Meredith surprizele.

— Cine e? întrebă Beth.

— Nu-mi dau seama... pare să fie John...

Am sărit de pe canapea și am fugit la geam, cu castronul în mână. L-am văzut pe John Brooke înaintând pe alee, îmbrăcat în uniformă și cu o expresie serioasă pe chipul lui familiar.

— Ce caută aici?

Întrebarea s-a auzit ca un țipăt și Beth veni imediat lângă mine.

Fața lui Amy fu cuprinsă de teroare.

— O, nu! Meg, el e aici și tu ești îmbrăcată cu *asta.*

Am coborât privirea. Pantalonii scurți înfloriți și bluza roz nu puteau să fie mai diferite de ce planificasem să port când o să mă întâlnesc cu el. De ce naiba venise? Oare șirul de e-mailuri nu fusese suficient?

Beth îmi luă din mână castronul de macaroane cu brânză exact când bătu John la ușă.

— Nu-i da drumul! am strigat cuprinsă de panică.

— Nenorocitul ăsta de..., începu Meredith.

— Și de ce nu? Poate că..., începu și Jo.

Nu puteam să gândesc limpede. Oare de ce îmi ștersesem machiajul? Probabil că aveam ochii umflați. De ce venise?

— Da sau nu, Meg? întrebă Meredith după ce se ridicase.

M-am gândit o secundă. Oare să-mi vărs amarul pe John Brooke? Să mă răzbun pentru că se despărțise de mine prin e-mail și apoi venise la mine acasă?

Bătu din nou.

— Dă-i drumul, am zis, urând faptul că arătam ca naiba.

Jo era ca o statuie, nemișcată pe podea, scriind în continuare.

Aveam gust de trufe în gură și știam că miros a ciuperci și arăt ca naiba. Mi-am trecut degetele prin păr în timp ce Meredith deschise ușa.

— Hei, Meredith, ce mai faci? întrebă John, cu vocea lui profundă.

Meredith se întoarse către mine și John intră. Purta uniforma de la West Point, iar părul era tuns mai scurt ca niciodată. Când își fixă ochii albaștri asupra mea, nu mi-am putut înăbuși urletul care mi-a sfâșiat plămânii și s-a revărsat pe toată podeaua. Lui John îi pică fața și veni spre mine cu șapca în mână.

I-am întors spatele și am fugit pe hol în camera mea, trântind ușa după mine. Pași apăsați mă urmară și se auzi un ciocănit încet în ușă. John deschise ușa înainte să apuc să-i răspund.

— Bună, zise el cu glas tremurat.

Mă holbam la el, în toată măreția uniformei lui West Point. Părea că mai crescuse de când îl văzusem ultima dată. Nasturii de aur ai uniformei sale gri străluceau. Părea scos din cutie, iar eu... ei bine, eu eram un dezastru.

— Ce vrei, John?

Speram să par intimidantă și stăpână pe situație, nu o amărâtă de 19 ani care își petrecuse ultimele două ore plângând după un băiat.

Doar că John nu mai arăta a băiat. Arăta a bărbat.

— Ce e? Meg, ce s-a întâmplat?

Am ignorat vocea din capul meu care îmi spunea să mă uit în oglindă. Să văd cât de rău arăt nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu râzând. Tu să-mi spui, John. Ce naiba s-a întâmplat? De ce ai venit aici?

Își încruntă sprâncenele blond-roșcate deasupra ochilor săi deschiși la culoare și făcu un pas înapoi, spre ușă.

— Hai, pleacă, dacă asta vrei! am țipat la el, pierzându-mi și ultima umbră de rațiune.

— Ce dracu'? Doar știai că vin. Aveam planuri, mai ții minte?

— Da! Aveam. Dar ești confuz, mai ții minte? Probabil că ești atât de confuz că ai uitat să-mi trimiți un e-mail să-mi spui că vii până la urmă!

Cu cât ridicam mai mult tonul, cu atât mi se înmuiau mai tare picioarele. M-am așezat pe marginea patului și mi-am luat capul în mâini.

— Meg, zise John, cu glas blând. Nu înțeleg ce se petrece aici. Nu știu despre ce vorbești. Am venit să te iau ca să mergem în Cartier pentru sfârșitul de săptămână. Abia am ajuns, mi-am luat mașina și am venit aici.

L-am privit. *Ce?*

Oare mințea? M-am uitat la fata lui sincer nedumerită și la mâinile care-i tremurau ușor. Nu știam ce să înțeleg din toate astea.

— Vrei să-mi spui că te-ai răzgândit?

John veni spre mine și am tresărit când mi-a prins mâinile. Le-a dat drumul apoi. A îngenuncheat în fața mea, iar eu mi-am concentrât atenția pe structura uniformei sale gri, pe cusăturile cu ață maro, pe gulerul de la gât. Avea fața roșie, așa era mereu, dar chiar arăta nedumerit.

— Meg, te rog, spune-mi ce se întâmplă.

Vocea sa blândă mă mângâia ca o pană, alinându-mi mânia provocată de faptul că mă respinsese.

— Mi-ai scris un e-mail.

Am luat telefonul de sub pernă, unde stătea la încărcat, și l-am tras spre mine.

— Ti-am scris un e-mail?

Mâinile lui pline de pistrui le prinseră pe ale mele. M-am tras, iar el nu m-a împiedicat, și am deschis e-mailurile.

Cu telefonul în mână, i-am arătat ecranul. Apucă iPhone-ul cu degetele și se încordă ca să poată citi literele mici.

Câteva secunde mai târziu, începu să dea din cap.

— Nu eu am trimis asta. Nu eu. N-aș face așa ceva, Meg.

M-am uitat la el și am încercat să înțeleg. Oare mințea? I-am căutat privirea, dar nu puteam să-mi dau seama. Cine mi-ar fi făcut una ca asta dacă nu fusese el?

Shia a fost prima persoană care mi-a venit în minte.

Să fie posibil?

— Meg, uită-te la mine.

John îmi ridică bărbia cu degetele, ca să mă uit în ochii lui.

— Meg, mi-a fost foarte dor de tine. Am venit aici așteptându-mă să fii bucuroasă că mă vezi.

Râdea pe jumătate și umilința pe care o simțisem începu să se împrăștie. Sigur că John nu mi-ar fi făcut una ca asta.

Mi-am luat mâinile din poală și i-am cuprins capul.

— O, Doamne, îmi pare rău! Sunt atât de bucuroasă să te văd!

Mi-am trecut unghiile lungi prin părul său scurt și în jos peste fața moale, proaspăt bărbierită.

— Mi-a fost atât de dor de tine!

A închis ochii când mi-am trecut degetele peste gura lui, iar buzele i s-au întredeschis sub atingerea mea, transformându-se într-un zâmbet. Nu l-am sărutat, deși aș fi vrut. Nici el nu mă sărută, dar, oricum, nu era foarte afectuos din fire.

Am auzit o voce afară, însă nu mă deranja că surorile mele erau așa niște băgăcioase. Nu îmi păsa. John era aici, chiar în fața mea, proaspăt sosit din West Point.

Am oftat, aducându-mi aminte de înfățișarea mea dezastruoasă.

— Arătam cu totul altfel înainte să începă toată chestia asta.

— Arăți bine. Frumos.

John întinse mâna spre obrazul meu și-și trecu degetele peste fața mea.

— Nu te-am văzut niciodată așa.

Mă cuprinse neliniștea. Nu plănuisem ca John să mă vadă prea curând fără machiaj, ba poate chiar niciodată.

L-am rugat să mă lase câteva minute să-mi fac bagajul pentru weekend și l-am trimis să stea cu restul familiei. Când deschise ușa, Amy și Jo erau acolo trăgând cu urechea, dar el râse și o salută pe Amy milităreşte. În timp ce mergeau pe hol, l-am auzit pe John povestindu-i lui Amy care e treaba cu uniforma sa în stil vechi, iar eu am început să mă întreb cât de bine se potrivea în familie. Era așa de calm, chiar și după ce țipasem la el în fața lor.

Dacă ar fi fost Shia în locul lui, iar eu l-aș fi acuzat de ceva ce nu făcuse, s-ar fi certat cu mine și m-ar fi făcut să mă milogesc să mă ierte. Shia era prea emoțional, prea încăpățânat. John Brooke era puternic, dar într-un fel blând.

John Brooke era potrivit pentru mine, chiar era.

21

John se gândise la toate. Angajase un șofer să ne ducă în Cartier, iar noi stătuserăm pe locurile din spate, ca doi porumbei. Parcă ne duceam la balul de absolvire, doar că fără partida stângace de sex oral din mașina lui River. John luase de la băcănie o sticlă de șampanie, care avea gust de căpșuni și de fericire. Pe parcursul drumului, îmi ținuse mâna în mâna lui în timp ce eu sorbeam șampania dintr-un pahar înalt de plastic.

— Spune-mi cum a fost ceremonia de absolvire. Îmi pare rău că nu am putut veni.

— A fost bine.

Zâmbetul lui îmi aminti că de fapt nici nu mă invitase, dar nu mai eram supărată din cauza asta.

Chiar nu mai eram.

Eram doar iubiți, așa că înțelegeam de ce nu dorise să vin la New York și să petrec cu el un sfârșit de săptămână minunat, să-i cunosc familia și noii prieteni.

Uneori uram faptul că iubitele militarilor nu se bucurau de atenția și de recunoașterea de care se bucurau soțiile. În alte dăți, credeam oarecum ce spunea Jo despre cultura militară care-i obligă pe soldați să se căsătorească de tineri. În același timp, aceste femei și acești bărbați trec prin atât de multe pentru țara lor, de ce să o facă singuri? Cei mai triști soldați pe care-i știam erau cei fără soții sau copii care să-i aștepte acasă. Sigur, cei mai mulți dintre ei aveau părinți, dar nu era același lucru.

Oare John Brooke mai voia să se însoare cu mine după criza pe care o făcusem? Nu el trimisese e-mailurile. Știam că nu el. Ca să mă reasigur, i-am privit chipul. Se schimbase de când nu-l mai văzusem? întreaga noastră relație fusese la distanță. Asta ar fi trebuit să fie un semn, dar nu fusese. Ne făcuse, în schimb, mai puternici; așa era în Armată. Părea neschimbat, chiar mai puțin vorbăreț, dacă asta era posibil. Avea mâinile tot acoperite de pistrui maro-deschis, iar nasul era tot ușor aplecat la vârf.

M-am uitat dincolo de el, la propria mea reflexie. Fața mea nemachiată se holba la mine din geam și, deși era întuneric, vedeam cearcănele de sub ochi. Nu mă duceam niciodată nicăieri nemachiată și iată-mă împreună cu John, în drum spre Ritz, arătând ca o cotoroanță.

El continua să-mi povestească despre ceremonia de absolvire și cum auzise suspinele pline de mândrie ale mamei sale în timp ce mergea pe podium. Îmi imaginam că orice părinte trebuie să fie al naibii de bucuros că fiul lui absolvise West Point. Deși nu o cunoscusem vreodată, mă întrebam ce fel de femeie era. John mă strânse de mână și zâmbi când l-am privit. Arăta foarte bine în uniformă. Era specială. El era special și uniforma punea asta în evidență.

— Mi-ar plăcea să o cunoști pe mama într-o bună zi, îmi spuse când mașina intră pe autostradă.

Vehiculul aluneca lin de pe o bandă pe alta; era diferită de Prius-ul meu sau de Cherokee-ul vișiniu al părinților, era ca și cum am fi plutit pe asfalt.

— I-ar plăcea de tine.

Îmi mângâie fața cu degetul mare, urmând un model care-mi oferea alinarea și afecțiunea de care aveam nevoie.

I-ar plăcea? am vrut să-l întreb, dar aș fi părut nesigură, iar o femeie nu trebuie niciodată să-l lase pe bărbat să știe că e nesigură. Meredith mă învățase asta, iar eu puneam, în cele din urmă, în practică sfaturile ei după 19 ani. Sfaturile ei îmi prindeau bine acum, mai ales când bărbatul vizat tocmai mă văzuse în pijama și cu rimelul curgându-mi în jurul ochilor. Aveam nevoie de încredere în mine ca să-i șterg această imagine din minte.

M-am uitat la John, iar el se aplecă să mă sărute pe obraz. Nu avea cum să fi trimis el e-mailurile. Habar nu aveam cine o făcuse, dar știam că nu fusese el. Nu avea cum.

Mi-am întins bărbia către el, încântată de felul în care felinarele de pe stradă îi luminau în trecere fața.

— Mi-ar plăcea să o cunosc.

M-am asigurat că buzele mele i-au atins colțul gurii, suficient ca să le simtă căldura, dar nu prea mult, ca să nu-i dau satisfacție pe deplin.

Când am sosit la hotel, mașina trase pe o alee acoperită și doi valeți se grăbiră spre noi. Unul dintre ei semăna cu un tip cu care fusesem la școală, dar am încercat să nu mă las influențată de acest lucru. Ne înșfăcară bagajele, chiar și trusa mea de machiaj, și am încercat să-mi păstrez calmul când tipul care-mi părea cunoscut a aruncat-o în căruț.

John mă ținu de mână în timp ce străbăturăm labirintul ca să ajungem în hol și la lift. Erau cupluri peste tot, cupluri mai în vârstă de albi care miroseau a fixativ și a bani; toți bărbații care trecură pe lângă noi aveau ceasuri groase la mână. Nu mai eram în Fort Cyprus.

Femeia de la recepție era prietenoasă; era dată cu un ruj roz-închis și avea gene false. Ne întrebă dacă preferam o cameră pentru membrii Clubului, iar John zise că da. începu să ne explice beneficiile de a fi în Club, ceva cum că am fi avut propriul nostru spațiu la dispoziție. Cred că-l numise salon, iar salonul era plin de frigidere cu apă și sifon, iar în centrul salonului era o masă de la care se putea mânca în stil bufet.

Eu mă concentram pe energia locului, încercând să șterg cu buretele tensiunea pe care o mai simțeam încă după incidentul cu e-mailurile. L-am privit pe John tot timpul cât a vorbit recepționera, cât băiatul ne-a luat bagajele și am mers cu liftul și apoi cât am mers pe holul lung.

Camera noastră era frumoasă, așa cum știam că va fi. Mă hotărâsem să mă prefac că nu mă simțeam confuză și aveam de gând să scap de durerea de cap persistentă care mă sâcâia de ceva timp. John era acolo cu mine, chiar lângă mine, mă ținea de mână și făcea lucruri care să mă bucure. Îi datoram mai mult decât o expresie tristă pe chip și ochi umflați.

Valetul ne lăsă în sfârșit singuri după ce ne explicase practic fiecare colțișor din cameră și dotările ei. Patul era deja desfăcut și am râs de o amintire de acum câteva veri.

— Ce e? întrebă John.

Nu mă mai ținea de mână, pentru că desfăcea bagajele.

— Mi-am adus aminte când am stat cu familia la un hotel din Hudson; ne-au făcut paturile când eram la cină, iar Jo a fost convinsă că avem o stafie în cameră.

Am râs din nou, amintindu-mi cât de surescitată fusese Jo.

— L-a pus pe tata să verifice dulapurile și să se uite sub pat, dar nu prea avea rost, pentru că oricum nu poți vedea stafiile.

M-am uitat la John, care zâmbea.

— Jo e o figură, zise el cu o privire blândă.

Am încuviințat.

— Da. Chiar e.

— Ti-e foame? Ai luat cina?

Nu-mi aduceam aminte dacă mâncasem sau nu. Nu aș fi putut să spun nici măcar cât era ceasul.

— Ție ți-e foame? Tocmai te-ai întors dintr-o călătorie lungă. Sunt convinsă că îți e.

Mă aprobă.

— Puțin. Vrei să ieșim? Sau să comandăm ceva în cameră?

Room service-ul era o noutate extravagantă și ardeam de nerăbdare să încerc.

— Te deranjează dacă o să comandăm în cameră? Nu sunt pregătită...

Se uită și el la propriile lui haine, la uniforma care-i venea ca turnată și apoi la mine, la colanții și la puloverul meu.

— Chestia cu e-mailul mi-a stricat tot planul atent pus la cale.

Am încercat să-mi înghit nodul din gât.

Încă mai eram confuză și supărată pentru că cineva își bătuse joc de mine într-un fel atât de crud și fără sens.

Avusese un asemenea efect asupra serii pe care urma să o petrecem împreună – voiam să încerc să uit că se întâmplase vreodată. Cel puțin până mâine.

— Atunci room service să fie.

John dădu din cap și se așeză pe pat.

— Ce vrei să mănânci?

Începu să citească meniul.

22
jo

— De câte ori o să mai spui așa? se smiorcăi Amy, ducându-și brațele în fața corpului ei micuț în timp ce mergea prin cameră.
— De câte ori trebuie, zise Beth. Trebuie să-ți termini treaba mâine, înainte să mergem în parc.

Nu fusesem atentă la toată conversația lor pentru că eram ocupată, în cealaltă parte a camerei, cu propria mea versiune de aventură, stând cu picioarele încrucișate pe podea. Pusesem vechiul scăunel al lui Amy în fața mea și așezasem pe el laptopul și cana de ceai. Era versiunea cea mai apropiată de birou folositor pe care o aveam; cel din camera mea îmi golea creierul de fiecare dată când mă așezam la el. Nu scrisesem niciodată mai mult de o sută de cuvinte așezată la biroul pe care Meg și cu mine îl aveam în cameră de când ne mutaserăm în Texas. Nici măcar nu știam câți ani trecuseră de atunci. Biroul era blestemat.

Citeam un articol din *Teen Vogue* scris de Haley Benson, pe atunci colaboratoare a revistei. Scria despre o călătorie pe care o făcuse de una singură și cum îischimbase viața. Lua singură micul dejun, prânzul și cina și făcea plimbări pe țărmul cu nisip alb al unei insule, undeva departe de Louisiana.

Când o căutasem pe internet, aflasem că se născuse în Georgia și fusese recent promovată în cadrul revistei, în poza de profil de pe Facebook avea părul castaniu de lungime medie, împletit într-o coadă lejeră. Gândindu-mă din celălalt punct de vedere, ideea că o adolescentă oarecare, băgăcioasă, dar plină de admirație, să mă caute pe internet în speranța să fie și ea, măcar puțin, ca mine, nu mi se părea posibilă.

Uram asemenea clipe când începeam să mă întreb ce naiba fusese în capul meu când mă hotărâsem să mă mut la New York City într-o bună zi.

Nu eram ca restul fetelor din școală sau din mediul online, care se hrăneau cu prea multe episoade din *Gossip Girl* și credeau că locul lor e în Big Apple. Eram mai degrabă genul de aspirant plin de iluzii, puțin trist, dar în principal promițător, la statutul de ziarist, cu experiență zero, dar cu tone de cunoștințe, care stătea treaz până târziu în fiecare seară, holbându-se la un monitor și devorând orice părticică posibilă din lume. La școală nu ți se spune niciodată că majoritatea slujbelor din domeniul artelor și mass-mediei sunt pe cele două coaste ale Americii. Nu mă dădeam în vânt după soarele Californiei, deci mai rămânea New Yorkul.

În plus, viața într-un oraș mare mi-ar aduce invizibilitatea în marea de suflete rătăcitoare. Abia așteptam.

Ar fi trebuit să lucrez la articol în loc să visez cu ochii deschiși și să-mi fac griji pentru evadare, dar eram gata pentru următorul

pas. Speram că oamenii nu mint când zic că liceul reprezintă doar o părticică din viață.

Profesorii mei spuneau că performanțele din liceu vor defini persoana care voi deveni la maturitate, ce fel de slujbă voi avea, cât de acceptată voi fi în lume. Țineau predici despre cât de importante erau rezultatele la examenele finale și-mi inoculaseră ideea că în viața de după White Rock High chiar o să folosesc împărțirea cu rest.

Meredith mă asigura că nu e așa.

Și apoi mai era și Roy Gentry, unul dintre poeții mei preferați, care fusese persecutat în liceu și care practic striga că liceul nu contează deloc odată ce l-ai terminat. El zice că jumătate din colegi nici măcar nu-și mai amintesc cum îl cheamă sau de ce i-au făcut viața un iad; întotdeauna cei populari sunt cei care se lovesc cel mai tare de viața reală. După ce i-am citit postările din social media, m-am bucurat că nu eram printre cei mai buni din liceu și speram din tot sufletul, mai ales pentru binele lui Meg, ca liceul să nu conteze în lumea reală. Experiența ei fusese mult mai rea decât a mea.

Am început să mă gândesc la numărul mare de oameni care se mută în marile orașe și care au tot felul de colegi de apartament mizerabili și ciudați și câștigă salariul minim pe economie împăturind tricouri în timp ce așteaptă să fie angajați de firma ideală. Reflectam la asta pentru că un alt lucru pe care-l aflasem de pe internet era că un procent uriaș din articolele publicate online și pe hârtie erau scrise de jurnaliști cu experiență, și nu de liceeni care-și împart camera cu sora mai mare. Trebuia să mă remarc printre veterani, iar din articolul pe care-l scriam voiam ca lumea să afle despre ce se întâmpla în Cambodgia.

Am închis pagina de Facebook a lui Haley Benson și articolul ei și mi-am deschis browserul. Aproape că terminasem articolul și, după aceea, urma să mă las înghițită de încâlceala reprezentată de forumurile de pe internet. Puteam să petrec ore întregi citind tâmpeniile din comentariile de pe forumuri și eram oarecum obsedată de ce au oamenii de spus în cele mai întunecoase colțuri de pe internet. Am deschis o pagină nouă și am închis tot ce deschisese Amy. Speram să nu vadă lucrurile pe care nu trebuia să le vadă pe calculatorul meu, iar o scurtă privire în istoric îmi arătă că totul era sub control. Am închis încă o pagină Google.

Săptămâna trecută, Amy intrase pe Livejournal și citise postări de-ale mele mai vechi, din primul an de liceu. Erau pline de dramatism și compuneri despre mesele de prânz de la școală care acum mă făceau să râd, însă nu voiam ca sora mea cea mică să le citească și să mă hărțuiască apoi o lună întreagă. Era vina mea că lăsasem site-ul deschis, dar nici așa.

Mă scotea din sărite că nu aveam niciun pic de intimitate. Uram faptul că părinții nu mă lăsau să-mi parolez calculatorul. Chiar dacă n-ar fi trebuit, trecusem odată peste cuvântul lor, iar tata îl verificase întâmplător și, când calculatorul îi ceruse parola, mi-l confiscase două săptămâni.

Cred că trebuia să fiu bucuroasă că Amy își folosea telefonul să intre pe internet, iar Meg îmi folosea laptopul doar când voia să se uite la demonstrații de machiaj pe YouTube. Zicea că ecranul ei e prea mic să vadă conturul, ce naiba o mai fi și ăla.

Am deschis documentul Word și am trecut în revistă ultimul paragraf pe care-l scrisesem. Tocmai când terminasem de citit, ecranul S-a închis, iar eu m-am panicat imediat. Mi s-a pus o gheară în gât. Am strigat-o pe mama – ce altceva puteam să fac? Am tot apăsat pe butonul de pornire și am răsuflat ușurată când ecranul s-a aprins arătând semnul de baterie pe terminate, apoi s-a stins din nou.

— Poți să-mi dai încărcătorul? am zis fără să mă adresez cuiva anume.

Îl foloseam pe cel al părinților mei de vara trecută, când Meg adusese acasă un pui de cățel maidanez cu polipi pe fălci, care îmi rosese încărcătorul. Ar fi trebuit să folosesc o parte din salariu să cumpăr altul. Mereu intenționam să fac asta. Nici un an mai târziu, cățelul se dovedise a fi corcitură de pit bull, iar serviciul pentru controlul animalelor din Fort Cyprus ni-l luase din curte și îl eutanasiase în 48 de ore, pentru că nu putuserăm să-i găsim alt cămin. Tata trebuise să mă scoată afară din adăpost și să-mi pună mâna la gură pentru că nu mă mai opream din urlat la idiotul de la birou.

Mama intră în cameră și, văzând cum stau lucrurile, înlocui expresia alarmată cu cea obișnuită, de blândețe, cu zâmbet de catifea și ochi albaștri ca niște norișori.

—Jo, ești de ceva timp pe internet. De ce nu te duci să mai faci și altceva? Du-te la film, întreabă o prietenă dacă vrea să vină pe la tine. *Orice.*

— Ce prietenă? zise Amy și râse până când Meredith îi făcu semn să înceteze. Vin eu la film! spuse Amy, amintindu-mi ce companie minunată era.

Meredith dădu din umeri și mă privi direct în ochi.

— Sau poate mă ajuți să fac ordine în garaj.

Am închis laptopul și m-am ridicat imediat în picioare.

— De fapt, cred că mă duc să mă plimb.

Mi-am întins brațele oarecum teatral și m-am încălțat cu pantofii mei murdari Vans. Meredith ne tot promisese că ne duce la mall chiar după Crăciun și acum era sfârșitul lui ianuarie, iar Crăciunul fusese anul trecut deja.

Așa că speram că gaura mică de deasupra degetului mare să nu se mărească.

Chiar înainte să închid ușa, am auzit-o pe Amy întrebând-o pe Meredith dacă poate să vină cu mine. Speram ca mama să-i spună că nu, dar am ținut ușa deschisă încă puțin ca să aflu dacă trebuia să o iau la fugă.

— Amy, hai să facem ceva tare, cum ar fi o prăjitură cu dungi de zebră sau fursecuri

în formă de flori, începu Beth cu vocea ei dulce, convingătoare și irezistibilă.

Amy strigă plină de entuziasm, iar eu am închis ușa. Sincer, eram bucuroasă că scăpasem de ea.

În drum spre alee, i-am scris un mesaj lui Meg ca să mă asigur că totul e bine cu John. Ce se întâmplase în seara asta nu avea niciun sens. De la e-mailurile lui de despărțire până la machiajul ei întins și la apariția lui ca un cavaler în alb, cu o mașină închiriată în loc de cal, și până la plecarea lor nu pe cal, ci cu mașina, spre New Orleans.

Sincer, nu știu dacă nu mințea el sau dacă nu era ea confuză sau ce naiba se întâmpla cu ei. Tot ce știu e că eu, una, nu aș fi plecat cu el fără o explicație legată de e-mailuri – sau o dovadă că nu el le trimisese.

Speram că era vorba de o problemă de comunicare. Nu cred că Meg putea face față unor asemenea respingeri. Mai ales nu după ce așteptase luni în șir să termine el școala la West Point.

Sunetul unei ramuri frânte mă trezi la realitate. M-am uitat în jur, dar n-am văzut pe nimeni, așa că am traversat strada. Probabil că era un animal, speram că nu un sconcs. Fusesem stropită de ei de trei ori în viața mea și asta nu era normal. Era clar că sconcșii aveau ceva cu mine și nu aveam chef să îmi mai frec tot corpul cu cutii întregi de suc de roșii.

După ce mi-am terminat rondul în jurul cvartalului, am trecut pe lângă casa familiei Laurence și nu m-am putut abține să nu mă uit la fereastra iluminată enormă. Se vedea foarte bine în sufrageria supraîncărcată, cu toată mobila aristocratică și exagerată. începusem să mă obișnuiesc cu ea, dar tot mă mai simțeam puțin ciudat când mă duceam pe acolo. Mă întrebam dacă Laurie e acasă. Era destul de devreme; m-am oprit și am cumpănit dacă să bat la ușă. Nu-mi dădusem seama că nu aveam numărul de telefon al lui Laurie, ceea ce era puțin ciudat, dar toate lucrurile care aveau legătură cu Laurie păreau așa. Trăia în propria lui lume, o lume pe care îmi plăcea să o vizitez.

Usa casei se deschise si ieși o femeie.

Nu, nu o femeie, mi-am dat seama. O fată, o adolescentă.

Nu, nu o adolescentă, ci o șerpoaică, una cu păr lung și blond și cu voce ascuțită...

Mă uitam ca o căprioară aflată în mijlocul șoselei, care nu se mișca în timp ce se îndrepta spre ea mașina.

Shelly Hunchberg traversă peluza și apăsă pe cheile micului ei Volkswagen verde. Nu-mi venea să cred că nu observasem mai devreme monstruletul ăla de mașină.

Oare ce făcea la Laurie acasă?

Apoi în ușă apăru chiar silueta lui Laurie, care o urmări până ce ieși de pe alee. Pietrișul scrâșni sub roțile ei și zgomotul acela îmi displăcu profund.

Tocmai Shelly Hunchberg? De unde naiba îl *cunoștea* pe Laurie? Știam că orașul era mic, aproape doar familii de militari,

dar Laurie nici măcar nu era la școala noastră.
— Jo? mă strigă brusc Laurie.

M-am gândit să fug, dar ar fi fost chiar și mai ciudat decât că-l spionam.
— Jo? Tu ești?
— Da, am chițăit eu.

Vocea îmi suna ciudat.

Lumina din spatele lui Laurie dispăru când închise ușa în urma lui și veni pe verandă. Ne-am întâlnit în mijlocul drumului. Purta un tricou negru cu mâneci lungi și blugi închiși la culoare, cel puțin cu un număr prea mari. Avea părul ud și îi ajungea puțin sub umeri.
— Bună.

Părea că gâfâie puțin.
— Bună, am zis, deși voiam, de fapt, să-i zic *Ce naiba căuta afurisita de Shelly Hunchberg la tine acasă? Nu știi cât e de îngrozitoare, cea mai mare javră din școală, o să-ți mănânce sufletul... și probabil și alte părți... din tine?*
— Ce faci aici? Te plimbai?

Am ridicat din umeri. De ce părea totul așa de ciudat dintr-odată?
— Ceva de genul ăsta. Meg e cu John Brooke, Amy e enervantă și laptopul mi s-a oprit în timp ce scriam. Așa că am ieșit la aer.

Laurie râse și își dădu părul după ureche.
— De ce-i ziceți John Brooke? De parcă ar fi un agent superimportant sau președinte.

I-am răspuns că nu știu exact de ce, dar că bănuiam că Meg începuse să-i zică așa.
— Cum e? E așa de fermecător cum crede sora ta?
— Nu chiar, am râs eu. Adică e drăguț și așa mai departe.
— Drăguț?

Nu am mai adăugat nimic, pentru că nu voiam să fiu o nenorocită și să râd pfc seama lui John Brooke. Era bățos, poate cam rigid, dar nu era rău.

Ca să schimb subiectul l-am întrebat pe Laurie cum își petrecuse ziua. Mi-a spus că se dusese cu bunicul lui să-și schimbe cartea de identitate, apoi luaseră cina la un restaurant care servea doar raci. Plăcintă de rac, supă de rac, totul de rac. Laurie își schimbase accentul ușor italian în unul sudist.
— La tigaie, în ulei, căliți. Au creveți cu ananas, creveți cu cocos, creveți cu piper, supă de creveți, tocană de creveți, salată de creveți, creveți cu cartofi, burger cu creveți, sendviș cu creveți...

Am început să râd.
— Ai învățat pe de rost *Forrest Gump*?

Încuviință.
— Nu chiar tot filmul, dar o bună parte din el. E unul dintre cele mai bune.

I-am dat dreptate, deși era un talent ciudat să poți să reciți pe dinafară din el.

Laurie se uită în spate la casă.

— Vrei să intri? Sau să mergem să ne plimbăm? Mi-e cam foame.
— Sigur, am zis, dar voiam să zic *Afurisita de Shelly Hunchberg nu te-a hrănit cu fructele pântecului ei sau cum naiba se zice?*

În loc să-i zic asta, am mers în liniște pe stradă până când Laurie mai zise un citat din Bubba, iar eu am râs fără să vreau.

23
meg

Mâncarea era delicioasă, mai ales un aranjament decadent de brânzeturi, adus împreună cu ceva ce se numea Hurricane Po' Boy, peste care erau așezați creveți crocanți și sos barbecue. John comandase prea mult și ne rămăsese foarte multă mâncare, inclusiv o cremă de zahăr ars de care nu ne atinseserăm.

Aveam de gând să ciugulesc din glazura de zahăr ars înainte să mă duc la culcare. Sau poate că puteam chiar să ne distrăm cu ea.

Dar John părea că aproape a adormit pe scaun, iar eu eram atât de sătulă, că abia mă puteam mișca. Dar pentru că eram, în cele din urmă, singuri, trebuia fie să fac baie, fie să alerg un maraton. Pentru că nu voiam să-mi vomit masa ca modelele din anii 1990, m-am strecurat jos din patul din puf, am trecut pe lângă John și am intrat în baie.

Baia era în mare parte îmbrăcată în faianță închisă la culoare și avea chiuveta și oglinda de dimensiuni considerabile separate de restul. Dușul era enorm, la fel ca și un jacuzzi; era chiar mai mare decât în poze.

Am pregătit baia perfectă și curând cada se umplu până peste margine de balonașe de spumă. John se dezbrăcă în timp ce eu am sunat-o pe mama și am reușit să mă strecor în apă înainte să apuc să-l văd dezbrăcat. Nu mai fuseserăm împreună din octombrie, când avusese o permisie de două săptămâni. Eram mai neliniștită decât îmi închipuisem, iar stomacul plin cu brânzeturi nu îmi făcea viața mai ușoară.

Când am intrat în baie, John era cufundat până la gât în baloanele de săpun, iar privirea lui mă calma și mă atrăgea în același timp.

— Intră, sunt un pic cam singur aici.

Zâmbi. Nu era omul care să vorbească prea mult, dar știa cum să-și aleagă cuvintele. Când mi-am scos puloverul, ochii i se lipiră de mine privindu-mă cu poftă, lucru care m-a excitat și aproape că am uitat de mâncarea cu care îmi umplusem prea tare stomacul.

Mi-am scos chiloții și privirea lui John mă devoră ca pe un brunch de duminică la clubul sudiștilor. Mi-am pus mâinile peste sâni și m-a udat puțin când s-a mișcat și m-a împroșcat cu apă. Îmi plăcea ce-i putea face unui bărbat corpul unei femei. Nu ce putea să facă *pentru* ei, ci ce putea să *le* facă. Băieții de la liceu îmi ziceau mereu că sunt o ispită, și așa și era. Îmi plăcea la nebunie. Mă doreau – și nu mă puteau avea —, așa că se prefăceau că sunt prea buni pentru mine și-mi dădeau diverse porecle, trecând unul de la altul poze cu corpul meu pe care ei nu-l puteau atinge niciodată.

Când chiloții îmi alunecară în jos pe picioarele mătăsoase, lui John începu să-i plouă în gură și abia dacă mai clipea. Stăteam în picioare, adrenalina curgându-mi prin vine și hrănindu-mă din

tensiunea lui. Am lăsat chiloții pe podea și am intrat în cadă. Apa îmi ardea pielea când m-am cufundat și eu în bulele delicate. Stăteam față în față cu John în cada imensă, cu o mare de baloane de săpun între noi. Simțeam că am atâtea să-i spun, dar, în același timp, nu prea știam despre ce să vorbesc.

Apoi se făcu liniște, auzindu-se dar sunetul bulelor care se spărgeau între noi. John nu se udase încă pe părul lui scurt, mai deschis la culoare decât părul ud de pe piept. Voiam să-l ating, așa că m-am strecurat lângă el, iar el și-a desfăcut picioarele și m-a lăsat să mă cuibăresc la pieptul lui.

— Mi-a fost dor de corpul tău, a zis el mângâindu-mi gâtul și pieptul.

Mâinile lui John Brooke nu erau niciodată aspre; aveau mereu un soi de timiditate care mă făcea să-l văd ca pe o provocare.

Mi-am împins fundul spre el și l-am simțit întărit.

— Si mie de al tău.

M-a prins de mâini și m-a întors spre el. Mi-a dus mâinile între picioarele lui, făcându-mă să-l simt. Mă simțeam puternică în timp ce-l mângâiam încet. Mă simțeam ca o zeiță, iar mâinile mele păreau conectate cu pământul. Meredith ne spunea mereu că trupul unei femei este cea mai divină și puternică entitate din univers, că el creează viață – sau poate să o curme. Mă învățase să nu-mi fie niciodată rușine de corpul sau de sexualitatea mea.

Deși cred că nu voia să spună că ar trebui să duc lucrurile atât de departe, eu o făceam în mod invariabil.

Și iată-mă, un prădător sexual, practic varianta elegantă a unui star porno, folosindu-mi mâinile și trupul ca să-mi aduc prada la extaz. Mi-am privit bărbatul drept în ochi și m-am asigurat că știe că aveam gânduri necurate și că abia așteptam să-l simt în mine. Ba chiar i-am și zis și mi-a făcut plăcere să văd cum se schimbă la față. Clipind, cu gura întredeschisă și șoptindu-mi numele, s-a apropiat de mine, iar eu am început să-mi mișc mâna mai repede și l-am întrebat dacă voia să i-o trag, iar el abia dacă mai putu să dea din cap, căci era prea captivat de corpul meu și de felul în care îmi mișcăm șoldurile în timp ce mă urcam pe el și-l împingeam în mine. Bolborosi ceva și-mi rosti numele în timp ce-și dădu drumul prea repede. Oricât aș fi fost de flatată că realizasem ce-mi propusesem chiar mai repede decât planificasem, știam din experiența cu el că, odată ce-și dădea drumul, nu prea mai era bun de nimic un timp.

Mă sărută pe gât și mă dădu ușor jos, ținându-mă lângă el. M-am tras din nou în fața lui și mi-am pus capul pe pieptul lui. Apoi se lăsă din nou tăcerea.

Am stat așa o vreme și mi s-a părut că au trecut ore și, când i-am auzit sforăitul ușor la ureche, m-am întors și am văzut că are ochii închiși.

Eram și eu obosită și știam că el e, cu siguranță, foarte obosit, dar iată-ne pe amândoi, complet dezbrăcați într-o cadă, și abia dacă ne atinseserăm înainte să-și dea drumul. Era adormit. Cu ochii închiși, respirând greu, cu gura întredeschisă. Dormea buștean.

Eu eram dezbrăcată și plină de săpun, iar el dormea.

Hotelul Ritz din Cartier era grozav. Mă simțeam la mii de kilometri distanță de casa părinților și de cada pătată, de vasele pe care le spăla și le ștergea Beth și pe care toată lumea le lăsa să zacă pe blat și câte o zi întreagă până să vină ea să le strângă.

Nu aveam de gând să stau în camera asta extravagantă în timp ce el moțăia în cadă. Aveam nevoie să ies, dar nu voiam să ies singură.

Am plecat de lângă John, asigurându-mă că nu se trezește. Îmi trecu prin cap că era destul de mult loc ca să stau în celălalt capăt, cu bărbia lipită de marginea căzii și cu picioarele întinse, fără să-l ating pe John.

E-mailurile îmi reveniră în minte în timp ce bulele dispăreau în apa care se răcea. Credeam că lăsasem în Texas sabotajul de rahat al colegilor. Doi ani de zile fusesem vârâtă până la gât în rahat până ajunsesem din Fort Hood în New Orleans doar puțin pătată. Nu puteam să mă gândesc la nimeni care să-și irosească timpul trimițându-mi e-mailuri false, în afară poate de Bell Gardiner. Fata aia cu talie subțire și păr lung și negru era cu siguranță suficient de răzbunătoare să facă așa ceva. Și suficient de meschină. Mă ura doar pentru că avusesem o relație cu Shia, dacă putea fi numită relație. M-am gândit că era trist că fetele se întorc una împotriva alteia din cauza băieților, în loc să se alieze. Bell Gardiner era un pic cam bătrână să trimită e-mailuri false, dar mai folosea încă tuș de pleoape alb, așa că orice era posibil cu ea.

Bell Gardiner era liberă să-l ia pe Shia King. Din ziua în care părăsise Louisiana pentru prima lui călătorie umanitară, mă convinsesem că nu voiam să mai am de a face cu ochii lui verzi sau cu cafeniul frumos al pielii sale. Nu-mi păsa dacă își imagina că Bell Gardiner e mai bună decât mine. John Brooke era cu siguranță o partidă mai potrivită pentru mine decât Shia. Nu ar fi trebuit să reprezint un pericol pentru ea.

Dar eram. Shia probabil că și-o trăgea cu Bell Gardiner în timp ce eu stăteam în apa călâie din cadă cu iubitul meu care sforăia.

Un iubit care sforăia, dar care măcar absolvise West Point.

Shia era probabil peste Bell Gardiner, promițându-i același rahat pe care mi-l promisese mie.

„O să călătorim în toată lumea împreună, Meg."

„Viitorul nostru va ft împreună, Meg."

Odată chiar îmi spusese că abia așteaptă să-i spună maică-sii că suntem împreună, iar eu îl crezusem.

Mă vedeam împreună cu el, mergând ținându-ne de mână pe străzile din Mexico City, mâncând fructe proaspete de la vânzătorii ambulanți. Nu mă crezuse niciodată că aș fi plecat cu el, iar asta ne erodase relația, refuzul lui de a crede că mi-aș fi lăsat mama și surorile ca să călătoresc prin lume cu el.

L-am privit pe John Brooke cum dormea în cadă și nu mai eram sigură că Shia nu avusese dreptate în ceea ce mă privește.

Shia King îmi venea mereu în cap și mă zăpăcea. Eram norocoasă că mă aflam aici, într-un hotel imens si scump, împreună cu John Brooke, făcând baie într-o cadă în centrul Cartierului Francez. Bietul John, era atât de obosit, iar eu eram îngrozitoare că mă gândeam la Shia.

M-am apropiat iar de John și am întins mâna între picioarele lui. Câteva clipe l-am simțit moale, dar, când se trezi, i se trezi tot corpul. Deschise ochii și tresări puțin înainte să-și amintească unde e, apoi îi închise la loc, puse capul pe marginea căzii masive și mă lăsă să mă joc cu el.

Am început încet, cu mâna strânsă mișcându-se de sus în jos și i-am simțit mâinile pe umeri, întorcându-mă. Gura lui o găsi pe a mea imediat și gemu printre buzele noastre împreunate.

— Atinge-mă, i-am spus.

Începu să-mi exploreze timid sânii, iar degetele sale îmi evitară cu totul sfârcurile, lucru care mă scoase din sărite. Nu-mi dădeam seama dacă o făcea intenționat, ca să mă incite, dar voiam să cred că asta era. Nu știam cu câte femei se culcase John, dar știam sigur că nu eram prima.

Mâinile îi coborâră pe spatele meu și se opriră între picioare. Gâfâiam. El gemea și-l simțeam tare în mână. Mă pierdeam în ritmul sărutului său, cu mâna lui între picioarele mele, împingând și trăgându-se înapoi. Urcându-mă la el în poală, l-am luat de gât și m-am lăsat iar peste el.

John închise ochii când intră în mine, iar eu l-am cuprins cu totul. Era atât de gros, deși nu foarte lung, și m-am simțit copleșită de plăcere.

24
jo

— Vrei cafea?

Laurie îmi făcu semn să-l urmez în bucătărie.

— Fără cofeină sau normală? mă întrebă el, luând drept răspuns faptul că mă ridicasem.

Deschise un sertar și scoase o cutie cu capsule de cafea. Eram barista, așa că mi-am dat ochii peste cap, dar capsulele nu erau nimic în comparație cu oferta de cafea fără cofeină.

— Fără cofeină?

Încuviință.

— Aia nici măcar nu e cafea.

Băgă o capsulă Dunkin' Donuts în mașină.

Mi-am frecat dramatic tâmplele și m-am apropiat de espressor.

— Lipsa ta flagrantă de respect față de bobul de cafea mă ucide.

Laurie își dădu capul pe spate și părul i se răsfiră peste tot.

— *Hei, nu suntem toți* barista extraordinaire.

— Nu trebuie să fii *barista extraordinaire* ca să nu vrei să bei apă cu gust de cafea, l-am tachinat eu.

Puse două căni pe blatul de marmură. Una avea un pinguin pe ea, iar pe cealaltă scria *NAMASTE ÎN PAT*, peste conturul unui soare.

Am arătat spre cană.

— Drăguț.

Era genul de băiat care avea căni de cafea neconvenționale, dar bea decofeinizată. Nu avea niciun sens pentru mine, dar îmi plăcea felul lui contradictoriu de a fi.

De îndată ce au fost gata „cafelele", l-am urmat sus în dormitor. Simțeam mirosul camerei sale chiar înainte să-i trec pragul. Mirosul familiar și confortabil îmi învălui simțurile și mă relaxă imediat. Era o chestie ciudată.

— Ce parfum folosești?

M-am trântit pe canapeaua pe care o avea în cameră și mi-am pus picioarele pe vechea măsuță de cafea din stejar. Îmi povestise că era adusă din Spania și că mama lui plătise o avere să i-o trimită peste ocean.

— Nu știu, de fapt.

Laurie se ridică și se duse la dulap, de unde scoase o sticluță.

În loc să mă întrebe de ce mă interesează sau să se uite ciudat la mine, îmi citi numele parfumului. Nu auzisem niciodată de el, iar accentul lui îl făcea să pară încă și mai scump și mai exotic decât era probabil.

În timp ce-și bău cafeaua fără cofeină, continuă să-mi povestească ce părere avea despre decizia tatălui său de a-l trimite să locuiască cu bunicul, care nu înțelegea cum e cu tineretul astăzi. Laurie era un tip singuratic, dar sociabil. Mă uimea.

— Tot îți mai e dor de tatăl tău? mă întrebă Laurie când ne-am așezat. Sau te-ai obișnuit cu stilul ăsta de viață?
— Mi-e dor de el. N-aș vrea niciodată să mă obișnuiesc cu stilul de viață în care nu mi-ar mai fi dor de tata.

Laurie își mușcă buza de jos și mă întrebă dacă eu credeam că e o persoană rea pentru că nu-i era dor de tatăl său. I-am spus că nu, că, dacă ar fi o persoană rea, nici măcar nu ar pune întrebarea. Se gândi la ce-i spusesem și nu am mai vorbit cât timp am băut cafeaua.

Pe pereții lui Laurie erau atârnate postere cu filme vechi, aparent fără vreo ordine, prinse cu piuneze roșii. Filmele din postere variau de la versiunea originală a *Planetei maimuțelor* la *Aproape faimoși.* Ca și în cazul altor aspecte legate de Laurie, încercam să le găsesc un fir comun, ceva care să arate în cele din urmă ce fel de persoană era.

Laurie se uita la mine în timp ce priveam posterele. Simțeam cum mă țintuiește cu privirea, dar nu mă deranja, ceea ce era iarăși un lucru puțin ciudat.
— Ti-e foame? întrebă el într-un sfârsit.
— Mi-e mereu foame.

Se ridică si întinse mâna, iar eu am ezitat o secundă înainte să-l las să mă ia de mână si să ieșim din cameră.

În timp ce coboram scara monumentală, Laurie îmi arătă un șir de tablouri de familie pe pereți. Erau toate de aceeași mărime, înrămate doar diferit. Una dintre rame era făcută din oțel închis la culoare și înfățișa un șir de bărbați în uniformă. Dar nu toți erau îmbrăcați în verdele Armatei; unii purtau albul Marinei, alții, albastrul Forțelor aeriene. În capul șirului era un băiețel, Laurie, singurul care nu purta uniformă. îmbrăcat cu un tricou negru și blugi rupți, probabil că nu avea mai mult de12 ani. Fruntea îi era acoperită de o claie de păr blond și zâmbea.
— O poză face mai mult decât o mie de cuvinte, zise el sarcastic, iar eu am cercetat restul pozelor în timp ce coboram.

În capul scărilor erau câteva fotografii ca de anuar școlar ale altor bărbați în uniformă.
— Cât de des te vezi cu mama ta?

Dădu din umeri.
— A trecut ceva timp acum, dar, de când m-am mutat în State, o văd de obicei o dată la șase luni. De Crăciun și în vacanța de vară.

Nu puteam să mă imaginez stând în altă țară decât mama și tata și locuind la bunici. Nu-i mai văzusem pe părinții tatălui meu de la ceremonia sa de avansare în grad, în urmă cu aproape doi ani. Se cazaseră la un hotel chiar în afara bazei militare din Texas și veniseră pe la noi o singură dată în weekendul în care fuseseră acolo. Tata zicea că bunicul e bolnav, dar, în duminica aceea, toți șase, părinții, surorile și cu mine, luaserăm micul dejun la Golden Corral, iar ei erau acolo, stând la o masă lângă noi. Bunicul arunca pe gât cârnat după cârnat și părea destul de sănătos.

În ceea ce o privește pe mama mamei, ea și Meredith erau într-una dintre perioadele când nu vorbeau una cu alta, iar mie nu-mi mai păsa de chestia asta de ceva vreme, de când îmi dădusem seama că nu pot să le descâlcesc toanele. Nu părea că merită efortul.

Mai bine aș sta în debaraua omului de serviciu de la White Rock High decât să stau cu vreunul dintre bunici.

— Ti-e dor de Italia?

— De Italia sau de mama?

— De amândouă?

— Da, de amândouă.

Nu a continuat și nici eu nu am insistat. Adunam bucățele din Laurie de fiecare dată când vorbeam și le puneam răbdătoare una lângă alta.

Când am intrat în bucătărie, Laurie deschise frigiderul de dimensiuni industriale și-mi aruncă o cutie. Am încercat să o prind, iar când am reușit, am văzut că era un Yoo-Hoo.

— O, Doamne!

Am ținut cutia drept în fața mea și nu m-am putut abține să zâmbesc. Parcă aș fi pășit în trecut când m-am uitat la logoul albastru pe galben. Am scos paiul de pe spatele cutiei, l-am băgat în locul indicat și am luat o înghițitură bună.

— E bun, nu? Menajera le-a cumpărat acum câteva săptămâni și sunt deja obsedat de ele. E ca ciocolata cu lapte, îmi spuse ca și cum eu nu știam că asta era un punct de referință în educația millenialilor.

— Nu aveai din astea când erai mic?

Când dădu din cap că nu, am adăugat:

— Lumea e foarte mare. Știi? Pot să jur că majoritatea caselor de aici au așa ceva prin bucătărie.

Râsul lui Laurie se auzi ca o ploaie ușoară.

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

Luă o gură și-și linse urmele de ciocolată de pe buze.

— Lumea e mică, nu mare.

M-am uitat la el, iar el se întoarse și deschise din nou ușa frigiderului. Nu părea să fi găsit ce căuta și o închise.

— De ce crezi că e mică? l-am întrebat în timp ce scotocea acum prin cămară.

— Poate ar trebui să comandăm ceva? Pizza? Mâncare chinezească?

Oricât de delicios ar fi sunat pizza, nu aveam bani la mine și nu eram sigură că mai am ceva pe cârd, pentru că îmi cumpărasem un rucsac nou pentru laptop și folosisem toți banii. Nu eram foarte pricepută să-mi administrez bugetul, dar nu aveam decât 16 ani. Nici nu trebuia să fiu.

— Nu am bani la mine, l-am avertizat, dar el deja luase pliantul cu numărul de telefon.

Laurie se uită la mine pe sub sprâncenele dese și blonde, dar nu zise nimic. Scoase telefonul din buzunarul blugilor și-și umezi din nou buzele. Erau un pic cam mari pentru fața lui, dar sunt sigură

că asta îl făcea să pară cât se poate de dulce pentru fetele de vârsta sa... și probabil și pentru cele de vârsta mea. Meg zicea mereu că băieților o să le placă buzele mele pline, dar până acum, în afară de câteva comentarii răutăcioase despre ele, băieților nu părea să le pese. Băieților le plăceau mai mult sânii lui Meg, ceea ce mi se părea ironic, pentru că buzele pot să-i facă pe băieți să se simtă mai bine decât pot sânii.

— Da, sigur, zise el la telefon.

Oare era posibil să comanzi pizza fără să te pună să aștepți la telefon? Probabil că nu.

Comandă o pizza mare cu brânză și niște sărățele și ne-am întors sus să așteptăm. Nu mi-a mai explicat de ce lumea i se părea mică, dar știam că într-o zi o să o facă.

25
beth

Amy stătea la masa din bucătărie, cerând scuze pentru a cincea oară în ultimele cinci minute. Mirosul înțepător de arsură era greu și plutea ca un nor. Am deschis ușa din spate, încercând să aerisesc, dar aerul nu se mișca, parcă hotărât să o facă pe Amy să tușească tare. Avea vinișoare de sânge în ochii albaștri și se ținea cu mâna de piept.

— Amy, du-te sus până se aerisește aici. Nu-ți face bine să respiri aerul ăsta.

I-am făcut semn prin fumul dens dintre noi.

Avusesem un eșec dramatic în bucătărie. Ar fi trebuit să stau cu ochii pe Amy și să mă asigur că fixează cuptorul la 160 de grade, nu la 260, și cu siguranță ar fi trebuit să verific de două ori înainte să bag tava cu fursecuri și să fixez ceasul.

Amy nu se clinti de pe scaun.

— Sunt bine. Uite, începe să se aerisească.

Nu-mi venea să cred că mama nu se ridicase încă de pe canapea. Bucătăria era separată de un perete care aveao trecere prin el, dar ar fi trebuit să simtă fumul. Mirosea de sus din dormitoarele noastre, cu geamul deschis și cu una din lumânările pe care le vindea mama arzând.

Am mai deschis un geam, cel de deasupra chiuvetei, și m-am uitat spre casa familiei Laurence. Știam unde se află pianul, chiar dacă era întuneric în cameră. Tocmai când voiam să mă întorc spre Amy, se aprinse o lumină în capul scărilor. Laurie, urmat de sora mea Jo, trecură pe lângă camera cu pian. Mă întrebam dacă sunt iubiți. Aș fi fost surprinsă să aflu că da, din cauză că Jo era foarte aprigă în ceea ce o privește, dar poate că era pregătită să aibă un iubit.

Jo fusese ultima dintre noi care să se sărute pentru prima oară; chiar și eu fusesem sărutată de doi băieți – pe care nu-mi doream să-i mai sărut vreodată.

— Ce se întâmplă?

Amy venise lângă mine și se ridicase pe vârfuri ca să vadă mai bine pe fereastră.

— Nimic, băgăcioaso.

I-am făcut semn cu cotul, iar ea încercă și mai tare să vadă ceva interesant în partea cealaltă.

— Se sărută? Fac sex?

— Hei! Șșș!

Am atins-o pe Amy cu umărul. A zâmbit când i-am făcut observație.

— Nu fac sex, i-am șoptit, după care m-am oprit. Și ce știi tu, de fapt, despre sex?

Amy se uită la mine. Ochii ei albaștri de copil erau foarte ageri și zâmbetul ei îmi aminti cât de la curent era cu totul. La 12 ani, eu mă jucam cu păpușile surorilor mai mari și cântam în corul școlii. La 12 ani, Amy ținea lumea în palmă și, dintr-o singură mișcare, îți spunea care dintre colegele ei de clasă aveau iubiți și, cu aceeași ușurință, putea să aibă o conversație cu cineva din Japonia.

— Nu cred că vrei să știi, râse Amy sigură pe ea.

— De pe internet?

Încuviință.

Nu doar o dată fusesem îngrijorată de ce vede Amy pe internet. De la clipuri video cu oameni care se bat până la cele grotești cu oameni care își scot coșuri, tot căuta și căuta lucruri care pe mine m-ar fi torturat la 12 ani. Nu mai departe de săptămâna trecută, în timp ce împăturam lenjeria, Amy ne spusese mamei și mie despre un bebeluș de opt luni pe care mama lui îl omorâse în bătaie. Felul în care pronunța cuvintele părea că nu sesizase deloc cât de îngrozitoare era toată povestea.

Am dat să o avertizez să fie atentă, dar ea mă întrerupse cu o voce despre care bănuiam că vrea să o imite pe a mea.

— A, internetul. Nu știi niciodată cine se ascunde acolo. Nu e sigur.

Sări puțin pe vârfurile picioarelor când rosti cuvintele.

Am atins-o pe umerii ei firavi și am întors-o cu fața la mine.

— Vorbesc serios. Cu toate articolele pe care le citești, ar trebui să știi că uneori oamenii sunt ai dracului.

Am folosit cuvântul urât pentru că voiam să mă ia în serios. Nu voiam să se gândească la asta la fel de mult ca mine, pentru că, deși știam că șansele să pățesc ceva sunt mici, statisticile erau extrem de înfricoșătoare.

— Amy, am zis făcându-i semn când nu-mi răspunse.

Își îndreptă bărbia pătrățoasă spre mine.

— Ești paranoică, Beth.

Râse. Uneori avea impresia că totul e o glumă.

Avea dinții mici și canini ascuțiți și uneori simțeam că e propriul ei dușman, dar voiam foarte tare să o protejez. La fel și cu Jo și Meg. Deși nu eram cea mai mare sau cea mai mică, aveam totuși mai multe responsabilități decât toate surorile mele la un loc.

— Încerc să te ajut. O să-ți dai seama că am dreptate pe măsură ce crești.

Expresia de pe față i se înmuie și respiră profund.

— Nu mai sunt copil, Beth.

Mă privi cu înțelegere, iar eu am clătinat din cap. înainte să apuc să-i zic ceva, mama intră în bucătărie cu o expresie nedumerită pe față. Avea pleoapele foarte umflate, abia dacă i se mai vedea albastrul ochilor, iar părul ei blond era încâlcit, cu bretonul transpirat.

— Ce se petrece aici? Sunteți bine?

Își roti capul încet cercetând camera, dar mișcările erau greoaie.

— Da, scuze. Am ars fursecurile.

Am făcut semn cu mâna.

Privirea mamei se roti prin toată bucătăria. Chiar și ochii parcă i se deschiseră puțin. Puțin, însă.

— Ești bine? o întrebă Amy uitându-se la ea, apoi la mine.

Mama dădu din cap că da și-și trecu degetele prin breton, apoi prin tot părul. În față îi stătea mereu ciudat. Meg încerca de ani de zile să o convingă să renunțe la breton, dar ea doar îl mai scurtase un pic. Puțin. Foarte puțin.

— Da, sunt bine. Sunt doar obosită. Mă doare capul de două zile.

Avea vocea cârâită, ca o broască.

M-am dus la dulap și am luat o cană ca să-i pun niște lapte. Amy zise că vrea să se ducă la culcare, iar Meredith o sărută pe frunte înainte să o ia în brațe și să o strângă.

— Zece minute pe telefon și apoi îl lași. Urc la tine într-o jumătate de oră. Ai suficient timp să-ți faci duș, să-ți speli ce ai de spălat și să perii ce ai de periat – Amy avea brusc iar cinci ani, zâmbind la aceste cuvinte pe care mama ni le spusese tuturor când eram mici —, să-ți iei pijamaua pe tine, să te joci pe telefon, să te bagi în pat și să acoperi ce ai de acoperit – un alt zâmbet de la Amy și de la mine de data asta – și să stingi lumina. Bine?

Amy încuviință, iar mama-i spuse că o iubește.

După ce sora mea plecă, mama începu să bea din laptele cald, așteptând să iasă din cuptor o tranșă comestibilă de fursecuri. Era puțin după ora nouă, dar era sâmbătă, așa că era în regulă ca Amy să fie încă trează și Jo și Meg să nu fie acasă. Făcând școala acasă, pentru mine fiecare zi părea la fel de ceva timp. Mă culcam cel mai târziu dintre toate aproape mereu și, uneori, mama stătea trează cu mine și ne uitam la filme de groază și vorbeam în timpul reclamelor mai lungi. În alte seri, le trimitea pe Jo și pe celelalte la culcare, iar eu stăteam întinsă pe canapea ascultând muzică în timp ce ea mă săruta pe frunte și-mi spunea că mă iubește.

De mai multe ori Jo făcuse câte o criză pentru că eu eram „copilul preferat”, dar asta se întâmpla pentru că eu o ajutam pe mama cu treburile în casă în timp ce tata era plecat.

— Ai vești de la tata? am întrebat.

Mă privi câteva secunde, epuizată. Luă o gură de lapte, îl ținu puțin în gură înainte să-l înghită, apoi îmi răspunse. Dădu încet din cap că nu.

Am oftat adânc și m-am sprijinit cu coatele de masă.

— De câte zile? întrebai, deși știam prea bine răspunsul.

— Patru.

— Pa-tru, repetai.

Patru zile păreau a fi patru mii.

— Ai întrebat la FRG?

Mama încuviință.

— Încă două zile și o să mă duc la Crucea Roșie, cum am făcut și când a murit tata – se opri și se corectă – bunicul tău. M-au ajutat să dau de tatăl tău.

— Dar dacă întreabă Jo sau Meg sau chiar Amy?

Halatul stătea să-i cadă de pe un umăr și am văzut că purta hainele lui tata. Făcea adesea așa, dar când nu aveam nicio veste de la el era mai rău. Pentru că tata era ofițer de artilerie, pleca în misiuni zile întregi fără să poată să ia legătura cu noi. Din păcate, la fel se întâmpla și când cineva era rănit sau mort, când Armata bloca toate căile de comunicare până când era notificată familia. În zilele acelea te simțeai ca atunci când îți ții respirația în timp ce te lovește cineva în burtă.

Jo și Meg nu întrebaseră de tata, dar nu le judecam pentru asta. Trebuiau să facă față situației în felul lor și aveau amândouă vieți pline. Eu eram cea care petrecea 90% din timp în casă. Restul de 10% era împărțit între mersul la alimentară, uneori la PX, și plimbări ocazionale la Shoppette, în josul străzii.

— Nu știu, Beth. Va trebui să le spunem. Nu vreau să le ascund nimic. Speram doar că nu va fi nevoie să le spun.

Buzele mamei tremurară, dar se controlă.

— Speram c-o să-mi trimită un mesaj până acum.

Cineva bătu la ușă și fața mamei se schimonosi, devenind ceva asemănător cu o creatură din poveștile pe care le scria Jo. M-am gândit și eu exact la ce se gândea mama.

Am rămas amândouă nemișcate.

— Nu e posibil.

Mama respira greu și stăteau să-i dea lacrimile.

M-am dus către ușă și mama m-a apucat de braț. M-a strâns tare, iar fața îi era cuprinsă de panică.

— Nu, *nu* e posibil, i-am spus și m-am desprins încet din strânsoare.

M-am uitat din nou la ea ca să o asigur că totul e bine. De obicei mă credea, dar cum eram și eu luată de val în acel moment, nu știam dacă poate avea încredere în mine.

Inima îmi bătea violent în piept în timp ce mergeam pe gresia din bucătărie și covorul moale din sufragerie, iar în gât mi se pusese un nod și eram pe punctul de a vomita când am ridicat oblonul. Pe alee era parcată o mașină, dar lumina de la poartă se stricase și uitaserăm să schimbăm becul, așa că nu am putut să-mi dau seama ce fel de mașină era.

Un alt ciocănit.

Chiar înainte să mi-o ia razna și capul, împreună cu stomacul, m-am prins cu mâinile de clanță și am deschis ușa.

În loc să-mi fugă pământul de sub picioare, l-am văzut pe Shia King îndepărtându-se de ușă, vorbind ceva cu el însuși.

Ridică mâna când am ieșit afară pe terasă – dacă poți numi terasă câteva blocuri de ciment.

— Scuze, Beth. Dormeai?

Am dat din cap că nu.

— A, bine atunci. Meg e acasă?

Purta un tricou cu fața unui leu pe el și părea că-l purtase cam mult.

I-am spus că nu.

Dădu din cap și-și trecu limba peste buze.

— Bine, zise el înfrânt.

Îmi plăcuse mereu Shia, deși nu vorbisem prea mult cu el.

Când începuse să vină pe la noi ca să iasă cu Meg, eu deja începusem să mă distanțez de oameni.

— Bine, o să – își înghiți cuvintele – o să plec.

Era liniște pe stradă și în casa familiei Laurence erau acum mai multe lumini aprinse.

— Stai, i-am spus.

Shia se întoarse și așteptă să vorbesc.

— Se întoarce luni.

— Unde e?

Probabil că aveam fața încă îngrozită pentru că, înainte să pot răspunde, zise:

— Îmi pare rău că am întrebat. Dacă nu vrei să-mi spui, e în regulă.

Nu eram la fel de directă ca Jo, dar nici departe de ea nu eram.

— Nu, nu e nicio problemă. E cu John Brooke.

Am simțit că mi se pune un junghi chiar în coaste din cauza remușcărilor.

Încuviință ca și cum știa deja și m-am gândit că o să mai spună și altceva în afară de „Ce mai faci, Beth?" – dar nu zise.

I-am răspuns că sunt bine și, după vreo zece secunde, mama veni pe terasă și trecu pe lângă mine. Plângea și suspinele ei sfâșiau aerul liniștit de Louisiana în timp ce se repezi spre Shia cu halatul fluturând pe ea.

El se dădu înapoi și aproape că se împiedică. Fața i se contorsionase cu o expresie pe care n-aș putea s-o descriu altfel decât ca panică pură. Probabil că era nedumerit din cauza comportamentului ei necontrolat. Știam că mama bănuise că era mesagerul unor vești cumplite și, în plus, era foarte obosită.

— Ce cauți aici?

Avea pumnii strânși și îi ținea pe lângă corp.

— Am venit să vorbesc cu Meg.

Mama scoase un sunet, ceva între un oftat și un pufnet. Credeam că o să-l împingă pe Shia și cred că și el a avut aceeași impresie, pentru că s-a dat deoparte din calea ei, făcând câțiva pași spre mașină.

— Ce te face să crezi că Meg vrea să vorbească cu tine? țipă mama, fără să mai plângă.

Îi trecuse brusc plânsul. Am închis ușa din față și am făcut câțiva pași spre ei.

— Nu știu. Nu sunt sigur că vrea, îi spuse mamei pe un ton care mă făcu să mă întreb ce-i făcuse Shia lui Meg.

Știusem totul despre drama dintre cei doi cât timp fusese în desfășurare. O ținusem pe sora mea de păr în timp ce vomita în chiuveta de la bucătărie după o ceartă cu el. Nu putea să facă față stresului și, ca și mama, vomita repede. În una dintre acele seri de vineri îi spusese mamei că „iese", ceea ce însemna că se ducea cu

mașina în parcarea sălii se gimnastică și îl aștepta pe Shia. Meg îmi spusese odată de sesiunile lor de giugiuleală, dar eu mă scăpasem în fața lui Meredith, iar Meg nu mă iertase niciodată. Luni întregi îmi spusese „Ophelia". Nu-mi plăcea să fiu strigată pe numele fostei celei mai bune prietene a mea, dar o trădasem așa cum și Ophelia mă trădase pe mine.

Ultima oară când Meg o urmărise pe internet pe fosta mea prietenă, aceasta se întâlnea cu River. Nu mă așteptam ca Ophelia să-mi întoarcă nici măcar o sutime din ce simțeam eu pentru ea, dar nu m-aș fi așteptat niciodată să iasă cu un tip atât de dezgustător ca River, deși probabil că nu știa ce libidinos și lunecos era. Însă știa cel puțin o parte din poveste.

Ophelia ne ajutase să demolăm trădarea acestuia. Apoi ieșise cu el. Și nu o dată. Dar când ne mutaserăm aici și Meg îl cunoscuse pe Shia, petrecusem câteva nopți pe săptămână la „lecțiile mele de pian".

— E cu John Brooke, Shia. *Acolo* e! exclamă mama părând oarecum deranjată și semănând mai degrabă cu sora mea decât cu ea însăși. A dus-o în Cartierul Francez pentru câteva nopți. John Brooke tocmai a absolvit *WestPoint,* Shia!

Shia nu zise nimic.

— John Brooke e un băiat de treabă care o face foarte fericită pe fiica mea.

Shia rămase nemișcat.

Mama continuă:

— A venit să o ia în seara asta după un incident cu niște e-mailuri. Știi cumva ceva despre asta?

Shia se încruntă. Dădu din cap.

— Ce incident cu e-mailuri?

Nu-l cunoșteam pe Shia suficient de bine ca să știu când minte, dar în general îmi dădeam destul de bine seama, iar el părea sincer nedumerit. Jo zisese că abilitatea asta o să mă ducă departe dacă urmez o carieră în jurnalism; în realitate, nu mă ajutase nici măcar să ajung până la ușă.

— Cineva i-a trimis lui Meg un e-mail care nu ar fi trebuit trimis, pretinzând că e altcineva și provocându-i o suferință inutilă. De vreme ce nu are un grup mare de prieteni aici, sunt sigură că nu e foarte greu de stabilit lista suspecților. Cine altcineva ar vrea să o rănească fără niciun motiv aparent?

— Nu eu.

Shia își duse mâinile spre piept și-și atinse degetele de tricoul uzat.

— Ce fel de e-mailuri?

Mama dădu din cap.

— Nu o să-ți povestesc ție problemele ei intime. De ce ai venit? Despre ce să vorbiți?

Shia se uită la mine. Părea că nu se putea hotărî ce să-i spună. Nu-l învinovățeam.

— Ei? insistă ea.

Shia cel vorbăreț în alte situații ezită să muște din momeala mamei; părea că-și dă seama că e mai bine să nu fie vocal cu mama când era în starea asta.

— Voiam doar să vorbesc cu ea. Nu știu dacă ar vrea să...

— *E fiica mea și ai rănit-o.* Ori o să-mi spui despre ce voiai să vorbești cu ea și atunci o să-ți spun unde e, ori, altfel, te urci în mașina ta de fițe și te întorci de unde ai venit și mai încerci și data viitoare.

Shia era cu câțiva centimetri mai înalt decât mama, dar brusc părea mai scund.

Oftă și se întoarse spre casa familiei Laurence. Mă întrebam dacă Jo și Laurie auziseră drama de afară și vor ieși din casă. Nu eram sigură că Shia o să apuce propria nuntă dacă Jo ieșea și o găsea pe Meredith în starea asta și pe Shia bătând în retragere cu expresia aceea vinovată pe chip; l-ar face bucăți. Meg nu dorise niciodată să se știe despre întâlnirile ei cu Shia, iar eu jurasem să păstrez tăcerea. Eram bună, chiar foarte bună la păstrat secrete, mai puțin față de Ophelia.

Mama păși în lateral și se sprijini de jeepul lui tata.

Shia își lăsă bărbia în piept.

— Doamnă Spring, știți că mi-ați plăcut întotdeauna – își trecu limba peste dinți – și nu mi-aș permite niciodată să fiu lipsit de respect față de dumneavoastră, dar habar nu am despre ce vorbiți.

Ușa din față se deschise în spatele meu și lumina jucă pe iarbă.

— Cine-i acolo? întrebă Amy din spatele meu.

Am simțit cum mă atinge cu mâna când a trecut pe lângă mine.

— Bună, Amy. Ce mai faci? zise Shia.

Părea foarte stânjenit, dar încerca să fie politicos.

— Intră în casă, Amy, o avertiză Meredith.

— Mamă...

Când mama îi aruncă o privire lui Amy, surioara mea se lipi de mine.

— Hai să mergem în casă, Amy. Mama și Shia stăteau de vorbă.

I-am făcut semn cu mâna. Aveam senzația că se va împotrivi.

Sora mea avea un fel de strălucire în privire...

Nu știam ce urma să se întâmple, dar, când m-am întors să o trag după mine în casă, nu se mișcă din loc.

Shia își luă privirea de la mama și se uită la mine și la Amy.

— Uitați, doamnă Spring, încercam doar să o găsesc pe Meg și să vorbesc cu ea...

Mama se apropie de el și nu eram sigură dacă o să-l pupe sau o să-l împingă.

— Să vorbești despre ce? Despre e-mailurile pe care i le-ai trimis ca să încerci să-i strici relația cu John?

Shia dădu din cap.

— Nu aș face niciodată ce ziceți, doamnă Spring. Nu i-aș face rău lui Meg.

Amy se dădu puțin înapoi, cu fața îmbujorată.

— Deja i-ai făcut rău! Te crezi muuult mai bun decât noi, nu-i așa, Shia King? îi zise Meredith zeflemitor.

Mă întrebam cât alcool își pusese oare mama în cană azi.

— Ce? întrebă el, scărpinându-se pe capul ras. Nu. Eu...

— Pleacă, Shia! Du-te naibii de aici, du-te la vila ta minunată...

— Mamă! am intervenit eu în cele din urmă, ca să nu mai tune și fulgere la el.

Îl plăcea pe Shia; își transferase însă furia asupra lui pentru că o speriase.

Se uită la mine, iar eu am dat din cap. Parcă ar fi vrut să ucidă pe cineva cu privirea și pentru o clipă nici n-am recunoscut-o.

Fără să-i mai zică o vorbă lui Shia, mie sau lui Amy, mama intră în casă și trânti ușa după ea.

— Scuze pentru asta. E...

— E-n regulă. Am înțeles.

Shia avea o voce tristă.

— Să mergem.

Am tras-o pe Amy în casă.

Chiar înainte să intrăm, se întoarse către Shia și strigă:

— E la Ritz, în Cartier, împreună cu John Brooke!

* * *

Când am ajuns în casă și luminile mașinii străine de fițe a lui Shia luminară prin fereastră înainte să dispară în jos pe stradă, mama întrebă:

— De ce ai făcut așa ceva, Beth?

Nu vorbea tare, dar asta era partea cea mai rea. Era foarte supărată, dar nu era genul de mamă care să urle la noi tot timpul. Mama Opheliei era așa. Ophelia venea în fugă la mine acasă când taică-său se întorcea acasă mirosind a whisky.

— Țipai la el, mamă. Nu a făcut nimic greșit de care să fim sigure, am spus, explicându-mă.

Mama oftă și-și puse mâinile pe brațele fotoliului.

— Bine, cel puțin nu știe unde e.

M-am uitat la Amy, apoi la mama.

Amy trecu încet printre noi.

— I-am spus eu. Scuze, dar niciuna dintre voi nu avea de gând să-l ajute.

— Nu trebuia să afle unde e. Sora ta e bine fără el, și mai e și cu John.

Nu eram de acord că lui Meg îi era bine fără Shia, dar tot trebuia să o cert pe Amy că fusese gură-spartă.

— Nu aveai ce să cauți acolo, Amy.

— Pur și simplu cred că o iubește, spuse sora mea mai mică.

Mama râse. Nu era adevărat.

— De ce crezi așa ceva?

Mama stătea în fotoliul tatei, iar Amy stătea pe taburet.

— Pentru că a venit până aici, zise Amy, ca și cum mama știa mai puține decât Amy, care avea 12 ani.

M-am așezat pe canapea și mi-am întins picioarele. Păturile de pe. canapea miroseau mereu a casa noastră din Texas. Pe atunci, mama folosea chiar mai des lumânări de ceară parfumată și mireasma rămânea în țesătură. Am luat pătura cu vultur a tatei, cea care avea iz (de scorțișoară, și mi-am pus-o peste picioare.

— Și asta înseamnă că o iubește? Cum vine asta? zise mama.

Părea mai puțin supărată acum. Mai aproape de mama pe care o știam și o iubeam și mai puțin ca mătușa Hannah atunci când bea prea mult și se supăra din orice.

— Stă departe! Și e logodit cu Bell Gardiner! Dar tot a venit până aici. Evident că o iubește pe Meg.

Am râs la explicația de clasa a șaptea a lui Amy referitoare la dragoste. Râse și mama.

— Nu așa funcționează lucrurile, draga mea. Dacă băieții te plac sau te iubesc, îți arată asta. Îți dai seama. Dacă trebuie să dezbatem sau să o punem sub semnul întrebării, nu te iubește – și chiar dacă te-ar iubi, dacă nu ți-o arată în alt fel decât venind la tine acasă la ora zece seara, când mai e și logodit, atunci nu-ți merită dragostea.

Mă întrebam dacă regulile astea se aplică și fetelor.

— Nu mai stau așa lucrurile. Poate așa era când erai tu tânără.

Meredith pufni și se uită la Amy, nevenindu-i să creadă.

— Shia King a rănit-o pe sora ta și după ce a trecut prin toate astea nu mai are nevoie să o ia de la capăt. Fără e-mailuri, fără băieți bogați care se cred prea buni pentru fata mea.

Mama se întoarse spre mine.

— Ar trebui să știți amândouă. V-am spus ce trebuie să acceptați și ce nu. Meg nu trebuie să accepte mizeriile lui Shia, iar tu, Amy – mama se uită la ea —, nu trebuie să-l ajuți pe Shia să se bage în viața surorii tale. E fericită cu John Brobke.

— Dar *ce* i-a făcut Shia lui Meg? De ce nu ne mai place de el? Pentru că sunt foarte sigură că e cel mai bogat și cel mai tare tip de pe aici. Maxilarul lui...

Amy saliva de-a dreptul când o întrerupse mama.

— Amy, asta vrei să faci tu în viață? Să fii iubită de băieți frumoși și bogați?

— Da! chițăi Amy. *Desigurl*

— Și apoi ce? Ce se întâmplă când ai trecut de 30 de ani și băiatul tău drăguț și bogat se transformă într-un bărbat bogat, dar nu chiar așa de frumos și, ferească Dumnezeu, se întâmplă ceva și te lasă să crești singură copiii, fără să ai vreo slujbă sau ceva?

Amy oftă.

— Mamă, pe bune. Nu o să se întâmple așa ceva. O să mă asigur că soțul meu va rămâne mereu frumos.

Amy chicoti, dar mama rămase neclintită.

— Vorbesc serios, Amy. Trebuie să te asiguri că ai o slujbă și că știi să faci și tu ceva. Și nu poți judeca băieții doar după felul în care

arată. Nu e corect când băieții procedează așa cu fetele, deci n-ar trebui să facem nici noi asta.

— Eu o să mă mărit cu cineva ca tata, care o să stea mereu cu mine și o să mă ajute să-mi cresc fetele.

Știam tactica asta a lui Amy – să spună ceva ce nu puteai să contrazici sau să combați și astfel să pună capăt unei certi absurde.

O făcu pe mama să zâmbească fără să vrea.

— Așa sper și eu. Și sper să ai trei sau patru fete ca tine. Știi ce se spune?

Știam, pentru că mama îi spusese același lucru lui Meg de multe ori. Meg vorbea despre copii mai mult decât ar fi trebuit să vorbească o fată de 19 ani. Eram sigură că va fi o mamă bună într-o zi, dar mă gândeam că poate ar fi bine să o asculte pe Jo și să aștepte să mai crească până să se preocupe de astfel de lucruri.

— Nu. Nu vreau să știu ce se spune.

Amy își dădu capul pe spate și mama îi atinse vârful nasului. Amy râse.

— Nu-mi spuneeeee.

— Se zice că orice-i faci mamei tale ți se întoarce dublu când ai o fată. Deci ține-o pe-a ta și o să fiu răzbunată când o să apară o Amy junior.

Mama o ataca pe Amy în joacă, iar râsul surorii mele răsună în cameră. Era un sunet reconfortant, care detensiona ceea ce tocmai se întâmplase.

Amy plecă de lângă mama și se așeză lângă mine pe canapea. Meredith puse un film, varianta originală a lui *Halloween.*

Chiar înainte să înceapă, Amy o întrebă pe mama dacă chiar o să-i spună lui Meg că i-a trădat-o lui Shia.

Mama se întoarse, îi aruncă lui Amy o privire ciudată și zise:

— Cu siguranță că da.

După aceea se întoarse la film.

26
jo

Camera lui Laurie era o provocare. Era plină de contradicții. Ca de exemplu, de la un pick-up de la Urban Outfitters cu un disc al lui Halsey care se învârtea pe el până la o cutie cu autograf cu un set de înregistrări vechi de la cupa mondială de wrestling. Era atât de fascinant, dar în același timp atât de ironic de normal, că făcea din el un personaj deosebit în ochii mei.

Aș fi putut să scriu patru mii de cărți despre Laurie. Poate o voi face într-o bună zi.

Am continuat explorarea lumii lui Laurie și m-am dus la birou. El mă încuraja să-mi bag nasul în lucrurile lui, ca și cum ar fi fost un joc.

— Spune-mi dacă găsești ceva care să te surprindă, zise el cu stiloul în gură.

— Bine, o să-ți spun.

Am deschis un sertar, iar el schimbă cu telefonul melodia de la pick-up.

Degetele mele dădură de ceva moale ca o blană, apoi de ceva rece, de metal.

— Ce naiba?

Mi-am tras imediat mâna și m-am șters de blugi.

Laurie sări în picioare și veni spre mine. Mă întrebam dacă bunicul lui era acasă.

— Ce-i?

Laurie băgă mâna în sertarul cu blana misterioasă, iar eu am închis ochii.

Ar fi putut fi un hamster sau un șobolan mort. Scârbos.

Când scoase mâna, avea agățat de degetul arătător un breloc pufos negru cu roșu.

— E doar o coadă de iepure.

O roti spre mine, iar eu m-am tras în spate.

Nu mai văzusem de mult un breloc cu coadă de iepure, dar îmi aminteam că Meg avea câteva când lucra la patinoarul de lângă școala mea generală din Texas. Avea unul vișiniu care atârna de oglinda retrovizoare a primei ei mașini, un Buick Riviera vechi, maroniu, cu interior din lemn. Coada care se tot mișca îmi dădea fiori.

— Îh.

— Nu e îh. Aduce noroc.

Am dat din cap. Și Meg zicea la fel.

— Coada unui animal nu aduce noroc. Natura nu ar permite o asemenea cruzime.

Laurie stătea lângă mine și mângâia brelocul.

— E ceva foarte omenesc. Să pretinzi că o coadă de animal tăiată îți aduce noroc. Ce nebunie!

— Dap.
— De asta nu mănânci carne?
— Nu. De fapt, într-un fel, da. Cred. Nu neapărat din cauza cozii de iepure în mod direct. Poți să iei chestia asta de aici?

Am arătat-o cu degetul, cuprinsă de dezgust. A aruncat-o la loc în sertar și l-a închis. Terminasem deocamdată cu scotocitul.
— Cred că e tare. Adică, eu unul nu am de gând să-mi schimb dieta.

Se bătu cu degetele peste stomac ca să-și sublinieze cuvintele.
— Dar e tare că vrei și crezi în asta.
— Cred în multe lucruri.
— Da, știu.

Ne-am așezat la capetele opuse ale canapelei. Eu stăteam lângă o măsuță circulară, aurie, pe care erau cutiile noastre de Yoo-Hoo. Nu mai știam care era a mea și ar fi fost superciudat să iau una la întâmplare și să încep s-o dau pe gât.
— Deci surorile tale au iubiți? Știu că Meg e cu John și-mai-nu-știu-cum, dar Beth și Amy?

M-am aplecat și i-am împins piciorul.
— Amy are 12 ani.

Dădu din umeri, iar pe față i se citea un mare *Și...?*
— Am avut prima iubită înainte să fac 12 ani. O chema Lucia și avea cele mai frumoase bucle.
— Și de ce te-ai despărțit de Lucia?

Laurie își trecu mâna prin păr. Era ondulat acum, că se uscase.
— Păi eu credeam că am exclusivitate, dar ea se întâlnea cu toți băieții din clasă. Mi-a frânt inima mea de zece ani. Nu mi-am revenit, de fapt, niciodată.

Mi-am dat ochii peste cap.
— Sigur. Dar pe bune, Amy nu are niciun iubit. Și nici Beth.

Nu voiam să-i spun că, după părerea mea, Beth nu va avea niciodată un *iubit.* Nu era treaba mea.
— Dar tu?

Întrebarea nu păru atât de nepotrivită cum ar fi părut în mod normal venind de la un tip ca Laurie. Nu știu de ce creierul îl tot eticheta astfel – *un tip ca Laurie* —, pentru că nu putusem să descifrez ce însemna.
— Nu. Dar tu?
— Dacă am iubit? Nu.

Îmi zâmbi, arătându-și dantura. Avea ceea ce Meredith numea dantură de puști bogat.
— O iubită, am clarificat eu situația.

Îmi stătea pe limbă să-i pomenesc de Shelly Hunchberg.
— Nu chiar.

Am ridicat privirea în tavan, întrebându-mă dacă Laurie frânsese vreodată inima unei fete. Bănuiam că da. Sigur că da. Băieții ca el erau făcuți pentru așa ceva. Speram ca fetele care se vor îndrăgosti de el să iasă din relație mai puternice, nu mutilate.
— Nu aici, îmi spuse.

Hm.

— Nu aici în Fort Cyprus sau în America?

Laurie râse și-și mișcă piciorul, atingându-l pe al meu. M-am tras la o parte, iar el zâmbi și mai tare.

— Fort Cyprus.

— Dar Shelly? E una din iubitele tale?

Râse si mai tare.

— Nu. Ce știi despre ea, apropo?

— Nimic din ce ai vrea să auzi, sunt sigură. De unde vă știți, de fapt?

— A trimis-o maică-sa la noi să aducă un pachet pentru strângerea aia de fonduri pe care o organizează.

— Ce strângere de fonduri?

— Nu prea știu, cred că bunicu' i-a zis că o să mă duc.

Mă întrebam ce fel de strângere de fonduri era.

Probabil ceva cu mâncare gătită. În ultimele zile fusese soare și mama lui Shelly, Denise, se folosea de orice motiv putea să organizeze o „strângere de fonduri" unde să fie centrul atenției.

Dacă Meredith nu știa, nici nu voiam să știe.

— Pare de treabă, zise el. Drăguță. Un pic cam autoritară.

Nu cred că-mi făcea plăcere să aud aceste cuvinte. Brusc, n-am mai dorit să aflu nimic despre părerea lui în legătură cu Shelly. Sau în legătură cu orice fată pe care Laurie o găsea drăguță, dar un pic cam autoritară. Nu voiam să atrag chipurile fetelor din trecutul lui Laurie. Mi se păru ciudat că până atunci nu mă gândisem la aceste fete și nu mă interesase cine sunt.

Nu eram geloasă, nu? Nu eram sigură, dar mă nedumerea.

Laurie avea pomeții obrajilor roșii.

— Tu ai avut iubiți aici?

Vocea lui era mai ascuțită decât de obicei. M-am uitat la el.

— În America?

Își folosi accentul italian ca să sublinieze jocul de cuvinte.

— Nu. Nu chiar.

De fapt, adevărul era că nu avusesem deloc. Tuși.

— Câți iubiți ai avut?

— De când?

Răspunsul era că niciunul, în afară de o relație de o săptămână pe internet cu un băiat pe care-l cunoscusem pe un blog pe Tumblr, asta se punea? Nu cred.

Nu știu cât de interesat fusese Eurosnlifel7 de scurta noastră relație, dar când îmi ceruse poze cu mine nud o săptămână mai târziu, mi-am dat seama că mai avea vreo câteva alte iubite virtuale.

— Nu chiar, i-am răspuns în cele din urmă lui Laurie.

Îmi simțeam ezitarea din glas, dar nu cred că-mi păsa.

— Nu vorbesc cu prea mulți băieți, cred.

I-am privit curba gâtului în timp ce înghițea.

— Hm, dar de ce?

Nu cred că aveam un motiv anume; pur și simplu nu discutam cu ei.

Am început să vorbesc, în principal ca să-mi răspund mie însămi.

— Nu știu, pur și simplu. Nu că am făcut tot posibilul să nu ies cu nimeni, doar că nu s-a întâmplat niciodată. Am o grămadă de timp pentru așa ceva, am spus și pentru el, și pentru mine.

Asta cred că era în regulă, mă gândeam. Nu aveam iubiți ca Meg și eram încă virgină. Nu știam cum e să ai un băiat deasupra ta și nu știam ce să fac cu mâinile cât te sărutai. încă nu învățasem aceste lucruri, dar nu aveam decât 16 ani. Da, mi-ar fi plăcut să cunosc la școală pe cineva suficient de interesant ca să ies cu el, dar nu aveam prea multe opțiuni.

Nu aveam de gând în niciun caz să ies cu cineva de genul lui River, care se despărțise de Meg printr-un mesaj, la o săptămână după ce se culcase cu ea și îi distrusese aproape doi ani din viață. Nu voiam să fiu umilită de un băiat ca Josh Karvac, care refuza să poarte orice cămașă care nu era din jerseu și care ieșise cu Meg doar pentru că River îi spusese că e bună la sex oral.

Uneori, în mod foarte, foarte egoist, mă gândeam că eram norocoasă să am o soră care să fi avut atâtea experiențe din care să învăț și eu. Nu voiam să fiu cunoscută că fac sex oral, voiam să fiu cunoscută pentru cuvintele și vocea mea. Problema era că băieții nu păreau prea interesați de chestii precum vocea fetelor așa cum erau interesați să le facă să tacă vârându-le scula pe gât.

— Nu a încercat nimeni de la tine din școală? întrebă Laurie.

L-am privit, dar m-am concentrat pe reflexia luminilor din tavan în pupilele sale.

— Definește *a încercat.*

Zâmbi.

— Nu prea. Zero eforturi în direcția asta.

— Nu-mi prea vine să cred.

— Am auzit aceeași conversație într-un film.

Zâmbi.

— Sunt convins. E vechea poveste cu fata sarcastică și înțepată care nu are idee cât e de frumoasă și nu a avut niciodată un iubit. Se întâmplă mereu.

Își rotea mâinile în jurul feței, iar obrajii i se încrețiseră de zâmbet.

— Nu mă face înțepată, am spus ursuză.

— Nici tu nu mai purta panglici la gât.

Râse și l-am văzut cum se uită la gâtul meu.

Mi-am dus mâna la banda de catifea din jurul gâtului.

— Îmi plac panglicile, idiotule.

Continuă să mă țintuiască cu privirea.

— Și mie îmi plac.

Am înghițit în sec și, dintr-odată, m-am simțit neliniștită, ca și cum urma să se întâmple ceva îngrozitor și nu era în puterile mele să-l opresc.

Voiam ca neliniștea să plece acolo de unde venise. Cei câțiva centimetri dintre noi păreau că nu mai există și simțeam mirosul de

țigări și tablouri pe care-l emana.

M-am uitat fix la Laurie și el s-a uitat la mine, până când a rupt tăcerea și a vorbit în cele din urmă. Se uita la perete când zise:

— Sunt convins că o să-ți găsești un iubit la New York.

— Sper.

M-am uitat și eu la perete și m-am întrebat de ce mințeam. Nu mă interesa să-mi găsesc un iubit la New York. Mă interesa să-mi găsesc de lucru și, poate, să-mi iau o pisică.

— Și eu sper, zise Laurie și m-am gândit că și el minte.

— Ai vreo întrebare legată de jocul întâlnirilor? mă întrebă câteva secunde mai târziu.

— Jocul întâlnirilor? De ce, e un joc?

Mă privi.

— Pentru că asta fac oamenii. Iau tot ce ar trebui să fie bun pentru ei și-l complică peste măsură. Am fost puși pe pământ ca să ne înmulțim, să ne căsătorim și să facem pământul să continue să se rotească, asta e. Ăsta e scopul nostru, însă facem ca totul să fie mult mai complicat.

Nu eram deloc de acord cu el.

— Sper că scopul meu în univers să nu fie doar să procreez și să populez pământul. Asta sună a roman distopic de doi bani. Vreau să am un scop mult mai important de-atât. Poate că nu vreau să mă mărit și să fac copii. Poate că vreau să am o carieră și să fiu singură, să călătoresc și să sar dintr-un avion în altul oricând vreau. Ce e rău în asta?

— Nu e nimic rău.

Laurie se apropie puțin de mine, dar cred că fără să-și dea seama.

— Nu sunt de acord, asta e tot. Sigur că și eu vreau să am un rol vital în univers, dar vreau și să mă căsătoresc, să am o familie și să-mi petrec timpul cu soția și cu copiii mei.

— Da?

Aveam gura uscată. Era ciudat să aud un băiat de vârsta lui Laurie așa de aprins în legătură cu ideea de familie.

— Mda. Nu vreau să fiu ca tata.

Laurie vorbi încet și se uită prin cameră, ca și cum cineva ar fi putut să asculte.

— Sau ca bunicu'. Are casa asta mare, o carieră militară strălucită, dar asta e tot. Când o să moară, nu va lăsa după el decât un fiu care e tatăl de rahat al unui nepot răzgâiat și miorlăit.

Laurie își spunea adevărurile atât de deschis, că era fascinant.

— Dar tu ce vrei să rămână după tine? l-am întrebat.

— Încă nu mi-am dat seama, dar știu că va fi ceva mai important decât gradele de pe uniformă.

Îl simțeam foarte aproape.

— Dar tu ce vrei să rămână după tine?

— Nici eu nu știu încă, dar vreau să fie ceva epic.

— Epic, repetă el, cu privirea aprinsă. Parcă-ți și văd placa funerară – Jo Spring, fiica lui Meredith, a lăsat în urmă ceva epic.

— Laurie Laurence, fiu de general de armată, tată a o mie de copii.

Îmi prinse genunchiul cu mâna și strânse ușor.

— O mie? E cam mult, iar numele meu nu e *Laurie Laurence,* se văită el și apoi chicoti, ca și cum tocmai băgase un bilețel de dragoste în dulapul meu de la școală.

Când m-am uitat la el, se mișca spre mine, un milimetru pe secundă, nici că se putea mișca mai încet. Părul

Îi căzuse pe frunte și nu puteam să-mi iau ochii de pe cicatricea mică de pe buza inferioară.

Am simțit că-mi atinge gura cu buzele înainte să pot să gândesc ceva coerent. Nu știu cum ajunsesem acolo, de la râs și tachinare la sărut. Poate că așa mergeau de obicei lucrurile, nu aveam de unde să știu. Tot ce știu era că aveam gura deschisă și sărutul lui era mai blând decât mă așteptam. Avea buzele umede și moi precum budinca mătușii Hannah. Nu ni s-au ciocnit dinții cum se întâmplase cu Meg la primul ei sărut. Nu avea gust de cafeină dulceagă așa cum mă gândisem mereu că va fi primul meu sărut. Atunci, în camera aceea, sărutul lui Laurie avea gust de pericol și de țigară.

Mi-am dat brusc seama de ce oamenii tânjesc după gustul de tutun. Limba lui Laurie era dulce și dezinhibată, și ochii mi se închiseră de la sine când mă sărută. I-am simțit mâinile pe coapse în timp ce îmi pierdeam controlul asupra corpului. Își pusese toată forța în mâini, așa mi se părea, în timp ce mă strângea de șolduri. Puloverul meu era gros, adunat în mâinile lui mari; strânse și mai tare.

— Fir-ai tu să fii, Jo.

Își întipări cuvintele în mine și mă trase în brațele lui. Simțeam cum îmi bubuie sângele în urechi și mi-am trecut degetele prin părul lui des.

Sărutul fusese doar sămânța. Degetele sale deveniră ramuri ce prindeau rădăcini în corpul meu. Mâinile mele nu mai erau ale mele și-mi trecu prin cap că din cauza asta Meg trecea de bunăvoie prin toată durerea provocată de băieți. Pentru acea senzație. Merita, mi-am zis în timp ce Laurie îmi dădea lumea peste cap. Ce repede trecuse mintea mea de la concluzii deștepte și chibzuite îndelung la seva dulce care picură din trunchiul unui copac.

Când îmi atinse stomacul, mi-am mișcat șoldurile ca să ajung și mai aproape de el. Mă oglindeam în ochii lui. Am simțit o piatră de hotar a feminității, încolțind și înflorind și explodând în bogate petale femeiești. Oare nu așa trebuia să fie? O explozie în mine? Nu cred că trupul meu putea să suporte mai mult de atât, iar când sună soneria și ne întrerupse, am fost adusă înapoi la realitate și am sperat ca Laurie și cu mine să nu fi stricat tot ce aveam.

27
meg

Acasă, așteptam să mă trezească soarele dimineața. Îi simțeam căldura prin draperiile croșetate care miroseau a fum de țigară. Stratul de fum intrat în țesătură nu prea reușea să țină la distanță lumina soarelui. Draperiile din camera mea fuseseră ale lui Meredith – de asta si modelul de pe ele era cu floarea-soarelui. Mama fusese obsedată toată viața de floarea-soarelui. Avea castroane și rochii, brelocuri și husă pentru volan cu floarea-soarelui înflorită. Să-i cumperi cadou de ziua ei era extrem de ușor.

Când m-am trezit în dimineața aceea, nu eram în patul pe care-l aveam dintotdeauna; eram într-un pat dublu, făcut din cei mai delicați norișori pe care-i putea aduce bogăția sudului. Patul de hotel era somptuos sub corpul meu greu și delicios de răcoros pe piele. Mă trezisem în toiul nopții și dădusem termostatul digital mai încet, la 18 grade, și dormisem ca un prunc după asta. Termostatul acesta era precis, spre deosebire de cel din casa părinților, și când zicea 18 grade chiar așa era. Hotelul Ritz din Cartier era un melanj rezonabil și luxosde modern și clasic. Mă întrebam cum e oare să te trezești în fiecare dimineață într-un asemenea loc.

Mă puteam trezi lângă John într-o casă pe care nu o controlau părinții mei. Mă întrebam cum e oare o casă fără atât de mulți oameni în ea. Meredith îmi spunea mereu că m-aș plictisi fără zgomotele surorilor mele mai mici, dar se părea că și John e suficient de zgomotos. Spre surprinderea mea, John Brooke nu era prea afectuos și făcea zgomot când dormea. Aș fi putut să jur că altădată dormise cu mine în brațe. Îmi aduceam aminte când stătusem la Red Roof, chiar la intrarea în bază, și mă trezisem transpirată, cu el lângă mine. Nici nu sforăia atunci, cel puțin nu îmi aduceam aminte – zgomotele astea de balenă nu le-aș fi putut uita în niciun caz.

Nu trecuseră decât trei luni. De ce părea că trecuse atâta timp?

Doarme pe spate și sforăie. Și prin sforăit vreau să spun zgomote care seamănă cu strigătele de împerechere ale ursilor grizzly și tușește de parcă s-ar îneca în propria lui respirație. Speram că sforăitul e ceva temporar. Poate avea nevoie de ceva timp să se obișnuiască, acum că era departe de dimineții le ce începeau devreme la West Point. Țineam pumnii să fie așa. Bine că existau benzile acelea pentru nas. Ar fi trebuit să cumpărăm o cutie seara trecută.

Tata sforăia ca John – doar că mai rău, dacă ți-ai putea imagina așa ceva. Șuierele lui tata în miez de noapte erau unul dintre motivele pentru care Meredith dormea în fotoliu în multe din nopțile când el era acasă. Deja mă gândeam la nopțile din tot restul vieții mele. Să zici că eu și John am avut o noapte confortabilă și aventuroasă ar fi ca și cum ai zice că Dan Humphrey e Gossip Girl.

În camera noastră luxoasă de pe palierul pentru membrii Clubului era întuneric beznă. Draperii groase țineau la distanță orice rază de soare din lumea de afară. Cu cât mă uitam mai mult în tavan, cu atât puteam să zăresc mai bine în jur, dar tot mă deranja că nu pot să văd clar prin cameră.

Lui Jo îi plăcea mereu să stea în întuneric ca un liliac, dar nu și mie. M-am ridicat puțin, mi-am frecat mâinile ca să le mai încălzesc și m-am uitat să văd cât era ceasul de pe noptieră. Era frig în cameră, iar eu eram dezbrăcată. Mi se întăriseră sfârcurile, iar John abia dacă se mișcă puțin când i-am atins spatele cu sânii reci.

Ecranul ceasului arăta doi de unu și doi de zero. Nu-mi venea să cred că dormisem atât de mult, dar așa pățeau doamnele când se culcau pe nori de puf. Poate că sforăitul lui John nu mă va deranja dacă vom avea genul ăsta de confort de la Ritz.

Mă simțeam bogată aici; chiar și în camera întunecată mă simțeam de viță regală, într-un spațiu demn de o regină. În Cartier, mă simțeam foarte departe de Fort Cyprus. Patul și camera păreau că se află undeva printre dealurile Toscanei, peste ocean. Ideea de Toscana îmi aduse aminte de Shia, care postase poze cu el în orășele frumoase din Italia, bând vin sau mâncând coșuri întregi de pâine proaspătă cu mozzarella făcută în casă. Postase poze de pe coasta stâncoasă din Napoli și până la frumoasa structură a catedralei din Milano. Zicea că merge în Italia cât de des poate.

O să călătoresc și eu într-o bună zi. Doamna King îmi spusese că există baze militare în Italia, Anglia și Germania. Dacă stai în Europa, zicea Jo, poți lua trenul către orice țară vrei să o vizitezi. Zicea că din acest motiv, în America, familiile care economisesc toată viața ca să meargă în alte state nu prea ies peste graniță. E prea scump să călătorești în afara țării. Chiar și să te duci la Disney World te costă mii de dolari. O sticlă de apă acolo costă mai mult decât un bax la alimentară. E unul dintre lucrurile pe care Jo le știa, dar eu nu mă gândisem niciodată la ele. Rețelele sociale schimbaseră lumea.

Telefoanele cu cameră foto îmi distruseseră anii de liceu. Nu voiam să mă gândesc ce vor putea face Twitter și Instagram pe măsură ce se vor dezvolta.

Totuși, am învățat o lecție. Cea mai mare parte din timpul cât stăteam online o petreceam uitându-mă la pozele celor care absolviseră înaintea mea și la capetele bebelușilor lor răsărind în stânga și în dreapta. Când eram la liceu, cei mai mulți dintre prietenii mei erau mai mari decât mine, așa că majoritatea aveau acum 22 de ani și erau la al doilea copil.

În vremea aceea, aveam următoarea regulă: după prima săptămână de școală, nu mai luam autobuzul școlar și mă prefăceam că sunt bobocul din primul an cu țâțe mari și atitudine naivă. întotdeauna mă lua cineva cu mașina. Mă enerva faptul că tot liceul îmi păsase atât de mult de ce credeau băieții despre corpul meu. Ce pierdere de timp și energie! Nu știusem niciodată cât de mult dețineam, de fapt, controlul asupra corpului meu.

— John, am șoptit, dar el nu s-a clintit.

Mi s-a părut că-i disting părul blond-roșcat și maxilarul strâns. Amy spusese odată că arată de parcă ar strânge tot timpul din dinți. Avea față de soldat, față de rege al balului. I-am dat votul meu, sărutându-l pe ceafă.

— Uh.

Mormăitul răsună în întuneric. L-am sărutat iar și l-am atins ușor cu sfârcurile.

— Meg, te rog. Sunt mort de oboseală.

Cuvintele lui mă loviră direct în față, dar trebuia să iau în considerare faptul că altcineva îi făcuse programul timp de patru ani. Trebuia să se trezească de cum se crăpa de ziuă pentru înviorare, iar West Point avea niște reguli mult mai stricte decât pentru soldații obișnuiți. John Brooke era în elită. Unul dintre cei mai buni dintre cei mai buni. Merita să doarmă.

Nu aveam de gând să stau și să mă gândesc că nu vrea să se trezească împreună cu mine, chiar dacă nu ne mai văzuserăm de câteva luni. Trebuia să mă gândesc cât era de obosit și cum se simțea. Așa că, după încă zece minute de privit tavanul, m-am dat jos din patul confortabil și m-am îndreptat spre baie.

Când am aprins lumina, aceasta era puternică, prea puternică pentru ochii mei. Am apăsat iar pe întrerupător și am aprins luminile slabe din tavan. Le-am pus la minimum. În oglindă, mă vedeam cu obrajii roșii, ca de obicei. Uram faptul că, oricâtă bază de machiaj verde mi-aș fi pus peste tenul meu rozaliu, acesta rămânea mereu roșu. Moștenisem pielea mamei, la fel ca Amy.

Am dat drumul la apa rece în chiuveta de marmură și m-am dat cu șampon uscat la rădăcina părului, trecându-mi degetele prin pudra albicioasă. M-am spălat pe dinți, sperând în secret că John se va trezi înainte să mă îmbrac. Dar nu a fost așa și, 20 de minute mai târziu, eram singură, aveam un șervețel prins la pieptul rochiei de bumbac și-mi înfipsesem dinții într-o gogoașă Cafe Du Monde autentică. Zahărul pudră mi se împrăștie în poală, agățându-se de rochia bleumarin, dar nici că-mi păsa. Erau prea bune.Am luat o gură de cafea ca să pară a fi un mic dejun veritabil și am terminat în mai puțin de cinci minute. Cafeaua era bună la Cafe Du Monde și, pentru că nu o serveau decât în două feluri, o făceau să pară o chestie luxoasă. Nu era ca la Starbucks, unde comandam un Grande Iced Caffe Latte, cu un shot suplimentar și cu extra gheață, vă rog. La Cafe Du Monde aveai de ales între cafea neagră și cafea cu lapte. Eu mi-o luasem *au lait* – jumătate cafea, jumătate lapte fierbinte.

Pe măsură ce se scurgeau minutele, îmi era din ce în ce mai greu să mă prefac că nu-mi pasă că John nu se trezise pentru mine. Oare ar fi trebuit să mai încerc o dată să-I trezesc? Nu eram sigură, așa că am alungat gândul cu o altă gură de cafea. Eram înconjurată de oameni, un grup de turiști din China, toți îmbrăcați în haine curate și mâncând din câteva platouri cu gogoși. O chinezoaică micuță cu zâmbet strălucitor arăta spre un porumbel care mânca

dintr-o farfurie, câțiva metri mai încolo. O familie de afro-americani îmbrăcați cu tricouri asortate pe care scria REUNIUNEA FAMILIEI MERRIWEATHER se ridicase să plece și m-am uitat cum o fată cam de vârsta mea, cu păr frumos, o bătu pe ospătăriță pe umăr și-i lăsă un bacșiș considerabil. Un grup de adolescenți de diverse rase râdea și vorbea tare la o masă în spate. Un bătrân alb mânca împreună cu o fetiță care nu avea mai mult de cinci ani și cu o femeie care părea versiunea mai în vârstă a fetiței blonde.

New Orleans era un melanj de tot felul de oameni și asta îmi plăcea. La fel era și în bazele militare, dar acestea nu aveau frumusețea orașelor. Clădirile guvernamentale erau în special maronii, în timp ce New Orleans era un amestec complex de case în stil creol și american, cu multe culori și detalii. Simțeam în aer combinația de mirosuri de cafea, zahăr, fum de țigară și soare. Vedeam toate culorile de piele și toate păturile sociale în timp ce stăteam la o măsuță în fată la Cafe Du Monde. Era încă după-amiază devreme, așa că erau multe mese libere, dar tot era destul de aglomerat.

— Ai terminat, dulceață?

Am ridicat privirea și i-am zâmbit chelnerului bătrân, căruia îi lipsea un dinte. Era ceva plăcut în înfățișarea lui. Poate că părul argintiu și fața ridată. Arăta ca și cum în ultimele patru sute de zile ar fi avut doar nopți proaste.

— Mda.

I-am întins farfuria.

Scoase un *țțț*.

— Irosești tot zahărul ăsta?

Vocea îi era la fel de ascuțită pe cât îi era de grizonant părul. Avea un coif de hârtie pe cap și o uniformă albă, uniforma tradițională de la Cafe Du Monde. Pentru că aveau program non-stop, m-am întrebat dacă schimbul lui tocmai începuse sau se termina.

M-am uitat la farfuria pe care mi-o luă din față și la grămada de praf alb de pe hârtie. Arăta a cocaină, doar că nu-ți făcea atât rău. împături hârtia ca pe un taco și adună pudra de zahăr într-un loc. Avea aceeași culoare ca și părul lui.

— O să-ți spun un secret, îmi șopti conspirativ.

Îmi aduse aminte de Jo, care mă trezea în mijlocul nopții să mergem într-o aventură. Ne strecuram afară pe ușa din spatele casei noastre din Texas și treceam pe lângă poarta stricată ca să ajungem la centrul cultural din capătul străzii.

Am încuviințat, așteptându-l pe bătrân să-și împărtășească secretele cu mine.

— Un mic secret local – șopti din nou – e să pui puțin din asta – arătă spre zahăr – în asta, zise el arătând spre cafea.

Mă făcu să zâmbesc și să-i spun că mi-ar plăcea să încerc. După ce am amestecat zahărul în cafea, am continuat să-mi beau *au lait*-ul dulce din cauza zahărului în plus, simțind că acum aparțin

Cartierului, pentru că știam secretul delicios al cunoscătorilor. După ce i-am strecurat o bancnotă de zece dolari, am intrat în magazinul de alături ca să mă torturez singură, ceea ce făceam adesea. Eram genul de persoană care se autodevaloriza și care se simțea stingherită. Amestecul era un întreg circ.

Când am intrat în magazin, mirosul de praline era atât de puternic că mi se făcu foame instantaneu. Mi-am verificat telefonul să văd dacă aveam vreun apel sau mesaj de la John, dar îmi arătă doar un mesaj vocal de la recepție de la Ritz. Doar atât? Nimic de la John. O să-i duc niște praline. Eu deja mâncasem câteva gogoși; dacă mai mâneam și altceva, va trebui să-mi schimb rochia pudrată cu zahăr. Deja era coadă la Aunt Sally's, evident, așa că m-am așezat și eu. Femeia din fața mea avea un cățel în poșetă și m-am strâmbat la el. A mârâit și m-am tras puțin mai în spate, râzând de mine însămi. Femeia se întoarse și se uită supărată la mine. Își dădu ochii frumoși peste cap în direcția mea. Părea genul de femeie sudistă care te insultă și apoi îți zice „Dumnezeu să te binecuvânteze”. Într-un cuvânt, mama mamei mele.

Știam genul. Femeia își opri privirea pe pudra albă de pe rochia mea, iar eu m-am întrebat dacă buzele mele cărnoase și genele false scumpe o vor face să-și dea seama că nu eram o amărâtă de la coadă care-și turnase zahăr pe ea.

— Dacă nu vrei atenție, atunci ce faci cu câinele în poșetă? am zis pentru mine.

Mă auzi și pufni, apoi îmi întoarse spatele. Am simțit mirosul de Chanel No. 5 și m-am uitat pe degetul ei după inelul uriaș – care-i decora, într-adevăr, inelarul cu manichiura făcută. Fundul îi arăta bine în blugii pe care-i purta și mi-a venit și mie să-mi dau ochii peste cap, fără vreun alt motiv în afara propriei mele meschinării. Iroseam prea multe gânduri ca să demontez alte femei. Nu-mi făcea plăcere să-mi amintesc cât de des făceam așa în trecut. Jo și documentarele ei îmi schimbaseră perspectiva. Nu eram la fel de supărată pe lume ca Jo, dar poate că ar fi trebuit să fiu?

Coada din magazin se mișca destul de încet și, când îmi veni rândul să comand, am ezitat între specialitatea casei și ciocolată. Voiam să le iau pe amândouă.

— Două cu ciocolată, vă rog. Și o cutie de asortate, am zis în cele din urmă, după o pauză de două secunde.

I-am întins cardul femeii care zâmbea și am așteptat să semnez chitanța. Mă întrebam când va pleca Shia din New Orleans și dacă John își făcuse planuri să se vadă cu el. Magazinul era plin de Shia și de amintirea primei noastre întâlniri, cam pe unde mă aflam eu acum. Zona sau măcar persoana respectivă ar fi trebuit izolată cu bandă de avertisment. Am încercat să mă gândesc la John, la iubitul meu John, care probabil că tocmai se trezea. Seara trecută nu fusese chiar așa romantică și pasionată cum anticipasem, dar astăzi era o nouă zi și-i luasem praline.

Când am ieșit, am crezut că vederea îmi joacă feste.

Dar nu, era adevărat.

Shia King în carne și oase venea spre mine, cu privirea deja ațintită asupra mea. Nu puteam să fug sau să mă ascund. De fapt, puteam, dar cu siguranță m-ar fi prins dacă încercam. Și nici nu aveam chef să alerg. Strada era suficient de încăpătoare pentru amândoi. Dar era cea mai nepotrivită persoană peste care să dau în clipa aia. Realmente cea mai nepotrivită.

Deși știam că era imposibil să mă lase să trec fără să facă măcar o remarcă nepoliticoasă, ca să intru și eu în joc, m-am întors în sens opus și am mușcat din pralină, înainte să apuc să-mi înfig dinții în caramel, mă prinse de braț. M-am tras încet, dar m-am întors spre el.

— Te cunosc de undeva? l-am întrebat cu gura plină.

Shia mă făcea să-mi pierd bunele maniere mai mult decât oricine altcineva. Maică-sa ar fi fost oripilată de felul nedelicat în care mestecam caramelul care mi se lipise de dinți.

Începu să râdă, dar fără zgomot. Corpul i se mișcă puțin și dădu din cap, zâmbind larg, cu dinții înfipți în buza de jos. Mereu îmi pierdeam răsuflarea când făcea așa.

— Serios?

Își înclină puțin bărbia spre piept și ridică din sprâncene spre mine.

Dar acum am răsuflat în continuare, pentru că era logodit cu Bell Gardiner. Tocmai cu Bell Gardiner!

— Hm. Nu sunt sigură.

Am mușcat o dată din pralină și am dat să mă îndepărtez de el. Știam că va veni după mine.

— Semeni cu logodnicul unei prietene.

Veni lângă umărul meu.

— Ai cu ciocolată acolo?

Am tras pralina înainte să apuce să o înșface.

— Poate. Cu ce pot să te ajut, Shia?

Deci știi, totuși, cum mă cheamă?

— Așa cum am zis, cred că ești logodit cu o prietenă.

Pe lângă noi treceau oameni. Un cuplu cu un cărucior cu gemeni. Gemenii purtau pălării asortate de marinar pe capetele ca niște cartofi; unul dintre ei se uită la mine și zâmbi, iar eu i-am răspuns cu un zâmbet.

Râsul lui mă întristă puțin, dar pușiul era încântător.

— Hm, nu cred că sunt, zise Shia.

Bebelușul cu care credeam că stabilisem o conexiune începu să urle isteric. Am continuat să merg.

Shia râse lângă mine, apoi spuse:

— Ce coincidență, în orice caz. Ce faci aici, în Cartier?

Mergea lângă mine, dar cu spatele. Soarele strălucea atât de tare, că am mijit puțin ochii când m-am uitat la el. Purta un tricou verde și în minte îmi veni cartea de poezii a lui Jo. Cea care zicea *puțin mai uman decât noi ceilalți.* Părul de pe fața lui Shia crescuse puțin mai mare decât știam eu și îl făcea să pară mai matur decât

era. Nu-l văzusem niciodată să poarte barbă – doar pe Facebook. Când venea acasă, se bărbierea întotdeauna.

— Îmi văd de treabă. Tu?

Râse iar încet.

— Eu nu pot să zic același lucru.

Am încercat să nu râd.

— Ce vrei, Shia? Unde e Bell Gardiner?

Nu-i pieri deloc zâmbetul de pe față.

— Lucrează. Dar John Brooke unde e?

Touche, idiotule.

Nu m-am uitat la Shia.

— Doarme. Hei, nu știam că barurile se deschid atât de devreme duminica. Sau poate ai relații?

Speram să-l enerveze ce zic. Avea noroc chiar și că vorbeam cu el. Cel puțin așa încercam să mă conving.

— Ha-ha, Meg. Nu fi geloasă. Nu-ți stă bine.

Aproape că am dat peste un bărbat care avea o înghețată în mână, iar el mă înjură pe sub mustață când trebui, practic, să sară într-o parte. Oare cum reușea Shia să meargă cu spatele și să nu dea peste nimeni? Era prea destins. Chiar și hainele de serie le purta cu grație: un tricou pe care scria MANILA și care avea desenat dedesubt un autobuz colorat și pantaloni scurți negri cu sigla Nike, evident. Cred că avea pantalonii ăștia în toate culorile. Shia era atât de... *Shia.*

— Nu sunt geloasă, am negat eu.

M-am concentrat la un taxi plin cu tineri gălăgioși care strigau ceva urât unui grup de femei îmbrăcate toate cu bluze la fel. Doar una era diferită: scria MIREASĂ pe alb în loc de JAVRELE MIRESEI pe negru. Femeile strigară și ele ceva, iar eu mi-am întors privirea spre Shia.

— Scârbos, remarcă el.

Urmări taxiul cu privirea până când dispăru și bărbații nu se mai auziră strigând.

— Foarte.

Speram că femeile o să fie atente într-un oraș plin de taxiuri pline de bărbați plini de alcool. Îmi displăcea partea aceea din Cartier. Îmi plăceau cultura, mâncarea și muzica. New Orleans cuprindea multă frumusețe dincolo de Bourbon Street. Visam să locuiesc într-o casă în inima Cartierului. Trebuia să așteptăm ca eu și soțul meu să ne pensionăm, pentru că probabil ne vom petrece mare parte din viață într-o bază militară.

— Stai, ce cauți aici? Nu ar fi trebuit să pleci? l-am întrebat pe Shia.

Am ajuns la intersecția dintre Canal și Decatur și a trebuit să ne oprim la trecerea de pietoni să așteptăm să se schimbe semaforul. Cel puțin șase oameni așteptau împreună cu noi pe trotuar. Își vedeau cu toții de treburile lor.

— Mai rămân puțin pe acasă.

L-am privit drept în ochi.

— De ce? E Bell borțoasă sau ceva?

Zâmbetul îi dispăru.

— Pe bune, Meg? Chiar așa de imatură ești?

Voiam să nu mai zic nimic...

— *Nu* sunt imatură, am pufnit, cam prea tare.

Am ridicat privirea din pământ spre cei din jurul nostru și spre traficul de pe Canal Street.

Zâmbi.

— Pleacă, am zis fără să-mi doresc de fapt să plece.

— Nu, zise el dându-și seama. Credeam că tu și Bell sunteți prietene. Plus că ai zis că semăn cu logodnicul prietenei tale.

Am căscat gura la el.

— Prietene? Cred că glumești, nu?

Bell și cu mine nu fuseserăm niciodată prietene. Era îngrozitoare, era genul de lup în haine de oaie. Mici insulte pasiv-agresive gen „Meg, știu un dermatolog foarte bun, dacă ai nevoie", când m-am întâlnit cu ea la PX și aveam un coș mic pe bărbie. Singurele dăți când fusese „drăguță" erau îndoielnice. Mă mai servea, când și când, cu ceva de băut la barul unde lucra, dar nici asta nu mai făcuse de când se angajase și mătușa Hannah la același bar. Reeder, Breyer, John și cu mine ieșeam în Cartier de fiecare dată când venea John de la New York în permisie, dar din locul meu favorit devenise peste noapte cel mai puțin favorit.

Shia zâmbi.

— Bine, poate nu chiar prietene.

O luasem din nou din loc, eu mergând cu fața, iar el cu spatele, chiar și pe trecerea de pietoni aglomerată. Eram în centrul Cartierului și nu erau puțini cei care dăduseră buzna afară din casă în duminica aceea frumoasă.

— Dar nu ai motive să nu-ți placă. *Mie* îmi place John.

Ne apropiam de hotel. Ce ar fi trebuit să fac cu Shia, care se ținea după mine?

— Tu și John erați deja prieteni. Nu e același lucru.

Mi-am scos telefonul din buzunar să văd dacă aveam ceva de la John. Nimic.

— Nu eram chiar așa de buni prieteni și, la urma urmei, de ce-ți pasă cu cine sunt logodit? zise el, ridicând din umeri.

Verdele tricoului i se potrivea de minune cu pielea închisă la culoare. Arăta mereu pus la punct, fără niciun efort, însă nu era doar un chip frumos. Ca mine.

Shia îmi spusese exact același lucru despre John și cu altă ocazie, că nu erau cine știe ce prieteni. Când îl întrebasem de ce, zisese doar „Tu de ce crezi?" și deschisese portiera mașinii negre care urma să îl ducă la aeroport în acel septembrie.

Avusesem o perioadă în viață, cu doar câteva luni în urmă, când simțisem că îi spusesem adio lui Shia. Eram prieteni și era și prietenul lui John, dar John nu simțea un gol interior când pleca Shia. Totuși John fusese la West Point în ultimii trei ani. Față de relația mea cu John, prietenia mea cu Shia era ca și inexistentă și

mă vedeam cu ambii cam la fel de des. De multe ori, nu aveam nicio amintire legată de perioadele scurte pe care le petrecusem cu John; mă gândeam doar cât de mult mă iubește și că era mult mai matur decât Shia. Nu prea mai vorbisem cu Shia în ultima vreme. Voiam să mă prefac că nu știu de ce.

— N-am prea vorbit noi doi în ultimele luni, am zis în sfârșit.

Nu-mi puteam permite să-l las să mi se strecoare în minte așa cum îi plăcea să o facă. Nu era genul de băiat cu care să stai de vorbă relaxat, cu care să schimbi platitudini. Nu te întreba despre vreme, te întreba ce fel de furtună îți place. Conversațiile cu el aveau culorile curcubeului, fiecare nuanță în parte. Când Shia King vorbea cu tine, se cățăra în mintea ta și lua cu el bucățele din ea. Nu întreba niciodată chestii banale de genul *Ce mai faci?*

— Ai fi avut să-mi spui ceva, Meg?

Vara trecută, în Jackson Square, mă întrebase *„Care e ultimul lucru care te-a făcut să plângi?"*.

— Nu știu. Dar mi-ar fi plăcut să am ocazia.

Am mers mai departe și deja se vedea hotelul. Se făcea tot mai cald, pe măsură ce dimineața era înlocuită de după-amiază. Nu mai zicea nimic, rumegând ce spusesem, probabil căutând un răspuns-eseu care să-mi aducă în cap gânduri pe care nu eram pregătită să le am.

În noaptea aceea, în fața parcului faimos pentru pictorii care-și vindeau acolo tablourile, în golul dintre noi începuse să crească ceva. Nu știam mare lucru despre artă. Nu eram ca Jo sau ca Shia King. Dar puteam să indic fiecare nuanță de ruj Tarte și care e cea mai bună frizură pentru forma feței tale. Avem fiecare talentul nostru.

— Ce mai face tatăl tău?

— Nu a mai sunat de ceva vreme, i-am spus.

Seara aceea înăbușitoare de august ar fi trebuit să fie o seară „normală", eu făcând pe taximetrista și ducând-o pe Beth la prietena ei acasă ca să „învețe" (pe vremea aia voia să iasă din casă), iar apoi lăsând-o pe Jo la muncă. Ultima ei slujbă era la o cafenea chiar dincolo de Jackson Square. Aveam de gând să mă plimb și eu puțin pe acolo și poate să merg la mall, dar l-am văzut pe Shia stând chiar la intrare și l-am recunoscut pentru că era din grupul lui Reeder.

Am stat cu el toată tura lui Jo și i-am povestit despre o postare de pe Facebook a lui River. Era o memă despre o fostă iubită sărită de pe fix, adică despre mine. Mdaaa. Nu doar că răspândise în jumătate din școală poze cu mine dezbrăcată, dar mai și posta întruna citate tâmpite despre foste iubite.

Când îmi vărsasem amarul pe jumătate în fața lui Shia, Jo îmi trimisese mesaj să vin să o iau de la serviciu. Nu-mi venea să cred cât de repede trecuseră ultimele patru ore și nu-mi venea să cred că vorbisem așa de detaliat despre rahatul care mi se întâmplase în Texas. Nu voiam ca partea aceea din viața mea să mă urmărească și aici, în noul stat, în noua viață, dar iată-mă dând totul din mine.

Înainte de seara aceea, mă mai văzusem poate de șase ori cu Shia. Uneori cu John, uneori cu Reeder, dar niciodată acasă la Shia. întotdeauna în barăcile militarilor. Nici măcar nu știam că face parte din familia regală din Fort Cyprus până când Reeder se scăpase într-o seară, când stăteam în spate la Shopette, dar Shia schimbase repede vorba înainte să ne dăm bine seama.

După ce mi-am vărsat amarul ca pe o sticlă de vin ieftin, am devenit buni prieteni, cred. Apoi s-a întâmplat ceva în seara aceea când purtam o diademă pe cap. Mi-a zis prințesă și m-a sărutat cu buzele lui de culoarea cireșelor și limba ca argintul. Niciunul dintre noi nu dorise să fie bântuit de ce se întâmplase în noaptea aceea, iar apoi John îmi ceruse să ducem relația dintre noi la următorul nivel. Chiar și după aceea am continuat să ies cu Shia, iar el tot încerca să mă convingă să plecăm amândoi din oraș. Mereu râdea la sfârsit, iar eu nu știam dacă vorbea serios sau nu.

Tăcerea lui de acum scotea ce e mai rău din mine si i-am zis:

— John e la hotel și mă așteaptă.

Shia se uita fix la trotuarul aglomerat de pe partea cealaltă, iar apoi semaforul se făcu verde.

— Mincinosule! strigă cineva din mijlocul străzii.

Când m-am uitat, era un om al străzii, cu mâinile în aer și un lichid prelingându-i-se din barbă. Shia mă atinse ușor pe umăr, făcându-mi semn să merg mai departe.

Mă cuprinse frustrarea.

— Dacă ai de gând să mă ignori, mai bine lasă-mă naibii în pace.

Shia râse, iar eu am pufnit.

— Nu te ignor. Mă gândesc doar înainte să vorbesc. Ar trebui să încerci și tu asta.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Oricum voiam să-l văd pe John. Vin și eu cu tine? mă întrebă Shia, așteptă să zic da și apoi ne îndreptarăm împreună spre hotel.

28
beth

— A sunat mătușa Hannah, i-am spus mamei când intră în cameră.

Ușa de lemn se închise aproape fără zgomot. Nu semăna cu ușa noastră groasă, de mahon, din Texas, în care Jo obișnuia să arunce stele shuriken ascuțite. Se trântea de fiecare dată când bătea vântul și zguduia toată casa. Ușa de-aici părea că e făcută din mesteacăn și că o să zboare la primul vânt.

Mama își puse geanta pe podea și se îndreptă spre frigider. Am văzut cum îi apar pe frunte riduri de îngrijorare, dar încercă să pară calmă.

— Ce a zis?

Telefonul sunase de trei ori până să răspund în cele din urmă și mătușa Hannah vorbea de parcă ar fi avut receptorul acoperit. I-aș fi spus asta mamei dacă nu ar fi avut cearcăne de culoarea blugilor mei.

— Că vrea să o suni înapoi. Părea stresată.

Am făcut o pauză suficient de mare ca mama să-și bage capul în frigider ca să mă evite.

— E totul în regulă?

Mama se ridică și închise frigiderul; avea în mână un carton de ouă.

— Da, da. Totul e în regulă. Ți-ai făcut toate temele? Mai ești în urmă cu o săptămână?

Tipic pentru Meredith Spring să schimbe subiectul chiar mai repede decât Amy. O știam pe mama de două ori mai bine decât surorile mele, deci asta însemna că-i știam fiecare mișcare. Nu că ar fi făcut prea multe mișcări, dar în ultima vreme recupera. Încerca să-mi distragă atenția, întrebându-mă de teme și făcându-mă să vorbesc despre mine însămi.

— Am recuperat după vacanța de Crăciun, mai ții minte?

Îmi aminteam clar că-i povestisem când eram în sufragerie.

— A, da.

Mama a deschis dulapul și a luat un castron. Nu prea avusese chef să gătească în ultima vreme, dar nu aveam de gând să pomenesc de asta. Nu mă deranja să gătesc eu cele mai multe mese, dar mă bucuram să-mi iau o dimineață liberă. Era aproape ora prânzului. Jo era sus, în camera ei, scriind, iar Meg era în oraș cu John. Amy era acasă la o altă fată de pe strada noastră, așa că eram singure. Îi eram datoare lui tata să verific ce mai face mama. El nu mai sunase de *zile întregi,* iar ea avea ochii injectați azi-dimineață.

Mama își prinsese părul blond la spate cu o clamă. Părul i se rărise în față, așa că-și făcea o buclă mare pe frunte. Meg o ruga mereu să o lase să-i facă o nouă coafură, dar mama o refuza.

— Cât mai ai? Trebuie să știu lucrurile astea.

Se forță să scoată un zâmbet din buzunarul tricoului ei favorit. Dormea cu tricoul ăla, pe care era scris numele fostei companii a lui tata, peste imaginea unui tanc. Era atât de uzat, că materialul negru devenise gri și tancul începuse să se scorojească. Desenul părea a fi acum o casă sau ceva de genul ăsta, nu un tanc.

— Până în mai, teoretic, dar s-ar putea să pot să termin mai repede.

Mama deschise caserola cu ouă și le studie.

— Tatăl tău se tot întreba cum o să facem la anul. Și ne-au trimis un e-mail de la școală...

Vocea îi tremură puțin.

Tata voia să merg la o școală „normală", știam asta, dar nu o zicea niciodată pe șleau.

— Ce e-mail?

Luă câteva ouă în mână și se duse spre masa unde era castronul.

— Doar un e-mail de înscriere la școală pentru tine, Amy și Jo. Crezi că poți să te reîntorci la școală?

Nu mai zise nimic și m-am gândit că încerca să-și adune gândurile înainte să vorbească. Alegea mereu să spună cele mai ciudate chestii.

— Tata crede că ar trebui să mă întorc la școală?

— N-am zis asta. Am zis că în ultimele luni a tot întrebat dacă ești pregătită să te întorci.

— Dar de ce? E ceva în neregulă cu ce fac acum? Sunt înainte cu materia acum și nu am rămas în urmă decât o dată, și asta în timpul vacanței. Jo a fost un dezastru la testul de matematică de săptămâna trecută.

— Nu e vorba de note.

Mama începu să spargă ouăle de marginea castronului. Ouăle se spărgeau greu, așa că eram sigură că săriseră în castron câteva coji, dar nu am vrut să-i atrag atenția. De obicei o făceam la sfârșit, când scoteam bucățelele de coajă. Mama nu prea reușea să nu bage și coji, dar cel puțin nu era ca Jo, care refuza să vadă ouă. Mânca aproape întotdeauna la micul dejun carne tocată care nu era carne adevărată și chipsuri de tortilla. Sau, uneori, o baghetă îndesată cu cremă de brânză.

Așteptam ca mama să-mi explice de ce eșuasem ca adolescentă.

— O să fii în clasa a zecea. Clasa a noua e mereu cea mai grea, dar ai luat o pauză. Nu crezi că e timpul să încerci din nou? Acum, că ai putea să te duci împreună cu Jo. Ești foarte deșteaptă, Beth.

Nu era prima oară când mama aducea asta în discuție, dar acum era mai directă ca niciodată.

— Nu înțelegi. Nu are legătură cu deșteptaciunea, Meredith, am zis eu fără să vreau.

Asta nu prea i-a plăcut, mi-am dat seama. Surorile mele copiaseră obiceiul lui Jo de a-i spune pe nume, dar mie îmi plăcea să-i zic mama. Uneori îi spuneam Meredith din cauza surorilor mele, dar încercam să mă abțin.

— Problema nu e dacă sunt sau nu deșteaptă, e că majoritatea timpului petrecut la școală nu are nicio legătură cu școala propriu-zisă.
— Ce vrei să zici?

Am oftat. Credeam că explicasem asta de suficiente ori în ultimul an.
— E vorba de faptul că sunt copii care încearcă să te hărțuiască? Pentru că...
— Nu e vorba de hărțuire, mamă. E vorba că nimeni nu pricepe că nu-mi place să fiu în compania oamenilor așa cum vă place ție și lui tata ori lui Meg, Jo sau Amy. Nu pot să învăț într-o încăpere plină de copii. Îmi pare rău dacă asta nu e ceva normal...
— Beth...

Mama se opri. Avea un ton indescifrabil, dar ochii îi erau plini de vinovăție. Nu voiam să se simtă vinovată, voiam doar să înțeleagă că nu avea nicio legătură cu ea.
— Nu ziceam că trebuie să te întorci la scoală. Am adus vorba doar din cauza e-mailului. Tu știi mai bine ce îți prieste mai mult. Am încredere că știi mai bine ce e bine pentru tine și, dacă vrei să înveți acasă până te duci la facultate, nu e nicio problemă.

Știam că sunt norocoasă că exista opțiunea de a sta acasă. Cei mai mulți părinți nu ar fi procedat ca ai mei și m-ar fi obligat „să trec peste anxietate”, lucru pe care-l încercaseră și ai mei până când nu mai putusem și începusem să chiulesc.
— Mulțumesc, am oftat, sprijinindu-mă de masă.

I-aș fi spus că și facultatea va fi de-acasă, dar voiam să pun punct conversației.

Mama continuă să pregătească micul dejun până ce coborî Jo cu brațele pline de ziare și zise că o să treacă Laurie pe acolo mai târziu. Petrecea foarte mult timp cu Jo, dar mă gândeam că ăsta e un lucru bun. Nu-și făcea prieteni așa de ușor ca Meg și Amy. Jo nu era la fel de nepricepută ca mine, dar nici prea bine nu se descurca.
— Ce naiba? zise mama, uitându-se la Jo și la ce avea în mână.
— Caut ceva, zise Jo, ca și cum ar fi explicat ce naiba făcea.

Mirosul de șuncă umplu bucătăria până când am pus ceapa în faimosul mic dejun pe care-l făcea mama. Era o amestecătură de cartofi, ulei, unt, sare și piper, cârnați, șuncă, ouă și brânză. Jo avea tigaia ei fără carne, iar eu le-am gustat pe amândouă.

Când am terminat de mâncat, Jo zise:

— A fost *atât* de bună – mulțumesc, fetelor, și s-a întors la teancul ei de ziare, iar eu m-am apucat să spăl tigăile.

Telefonul începu să sune din nou, iar eu i-am închis sonorul. Câteva clipe mai târziu, bătu cineva la ușă. Jo puse jos ziarul din mână, iar mama tăcu puțin înainte să mă roage să văd cine e.

Speram să nu fie mătușa Hannah, dar, când i-am văzut pe cei doi ofițeri în pragul ușii, am renunțat la dorința asta.

29
meg

L-am sunat pe John de două ori înainte să mă întorc cu Shia la hotel. Nu a răspuns, dar nu puteam să dau buzna în cameră împreună cu Shia și să-l trezesc. Așa încât, în timp ce așteptam să se trezească John, am stat cu Shia la Club, și, cumva, mi-am mai făcut loc în stomac pentru mâncare. Salonul era, de fapt, format din trei încăperi, cu un bufet impresionant întins pe o masă enormă de banchet. Carne, brânză, sendvișuri micuțe cu brânzeturi de care nu auzisem niciodată. Aveau fructe tăiate în diverse forme și struguri pe bețișoare.

Celelalte două încăperi erau amenajate pentru discuții. Nu aș fi putut să număr câte canapele și fotolii umpleau spațiul. În aceste camere, timpul părea că înghețase. Nu știam ce an ar fi trebuit să reprezinte decorul, dar era, cu siguranță, unul când oamenilor le plăceau decorațiunile florale. Shia și cu mine am găsit o masă drăguță de patru persoane într-un colț, lângă un televizor cu ecran plat care avea cel puțin 127 de centimetri.

Shia luă un biscuit sărat și-și puse niște humus pe el. Nu mai cunoșteam pe nimeni altcineva căruia să-i placă humusul. Am zâmbit pentru că-mi adusesem aminte că Amy spusese odată că e „mâncarea oamenilor bogați”, iar Jo îi spusese să tacă și să caute pe internet ce e.

— Cât stați aici? E drăguț, nu?

Shia băgă tot biscuitul în gură. Mestecă încet, manierele sale de sudist dovedindu-se a fi folositoare. Urmasem și eu un curs de bune maniere în bază când aveam 12 ani, dar Shia era născut să fie gentleman.

— Mai stăm o noapte, am zis, simțind cum îmi ia gâtul foc.

Am luat paharul cu apă și mi-am terminat propoziția.

— Și da, așa zic și eu. Uită-te cum arată spațiul ăsta.

Mi-am rotit privirea prin încăpere și Shia făcu același lucru.

— Îți plac lucrurile strălucitoare.

Mi-am întors privirea către el.

— Ce vrei să zici cu asta?

Abia puteam să-mi stăpânesc iritarea de sub zâmbetul în colțul buzelor.

Dădu din umeri.

M-am uitat prin încăpere din nou și mi-am oprit privirea pe un angajat al hotelului care aranja o față de masă nouă și apretată pe masa pe care tocmai o curățase.

— Ziceam doar. Nu-ți plac lucrurile strălucitoare? mă provocă Shia.

I-am văzut ochii mutându-se de la pudra de zahăr de pe pieptul rochiei mele.

— Nu toată lumea dă cu piciorul fondului fiduciar și hotărăște să *nu* meargă la facultate.

Shia se holbă la mine și lovi masa cu genunchiul înainte să realizez ce spusesem.Ne certam deja?

Tocmai pornisem o ceartă, știam, dar uneori era singurul mod în care comunicam. Ceea ce spusesem era prea personal și prea brutal pentru ce sporovăiam noi. O asemenea discuție banală nu presupunea o ceartă, de obicei; ne scoteam în principal ochii, dar nu păruse niciodată ceva răutăcios, indiferent de câte ori le spusesem surorilor mele că-l urăsc.

— Să dau cu piciorul? Habar nu ai despre ce e vorba. Tu stai cocoțată pe un piedestal, Meg. Azi-dimineață m-a sunat o prietenă din Cambodgia și mi-a spus că, într-o lună de zile, a scos două fete dintr-un bordel cu banii pe care i-am adunat pentru ele. Una dintre fete are 12 ani – de vârstă cu Amy – și a fost ținută timp de trei ani în sclavie sexuală.

Mi se întoarse stomacul pe dos.

— Tu ce ai făcut? continuă el. În afară de faptul că o vopsești pe mama pe față și îi scoți câinii la plimbare?

Stăteam acolo, suportând fiecare vorbă a sa, până când sună telefonul de pe masă. Mi-am regăsit, cumva, vocea.

— Mai bine răspund, am zis, mușcându-mi limba.

Pe ecran apăru numele lui John și i-am răspuns. Îmi spuse că tocmai se trezise și, când i-am pomenit de Shia, John mi-a spus că se duce întâi la sală, face un duș și apoi vine și el.

Când am închis, Shia a început să râdă, dar nu sarcastic.

— La sală? Nu se poate abține, pur și simplu.

— Asta e rutina lui.

M-am gândit că ar fi putut cel puțin să-mi zică să vin în cameră cât timp își face el duș sau să merg cu el la sală.

— Mda.

Shia se uită spre televizor și-și dădu ochii peste cap.

— Țara noastră este...

— Nu mă mai lua cu politica. Mai vreau o cafea, am mormăit.

Era ca Jo: când se pornea, nu se mai oprea. Admiram asta, în general, deși nu eram la fel de implicată ca ei, dar nu și azi. Îmi rămăsese mintea la fata de 12 ani din Cambodgia. Am încercat să-mi aduc aminte dacă eseul lui Jo era tot despre asta...

— Bine. Tu ce mai faci? Te-ai înscris la cursul ăla de machiaj?

Dintr-odată, am vrut să dau timpul înapoi. Am clătinat din cap și am mai luat o gură de apă.

— Nu. Nu încă.

— De ce? Nu începe în, ăă... mai?

Faptul că-și amintea m-a dat pe spate.

Bine-nțeles că-și amintește, contracară partea onestă *din mintea mea.*

— Ba da. Sunt sigură că s-au ocupat deja toate locurile. Oricum, o să am o vară plină.

Nu știu de ce amânasem să mă înscriu la curs. Cunoscusem un expert când venise la Sephora la lansarea unui brand. Îmi spusese despre un curs la care se ducea vara în Los Angeles. Persoana care-l

ținea era un make-up artist celebru și știa cele mai noi tehnici. Nu aveam pregătire tehnică în domeniu și cursul mi-ar fi dat ceva mai multă credibilitate, dar era tocmai în partea cealaltă a țării și era cam scump.

— Ăsta e un motiv sau o scuză?

Asta era una din replicile favorite ale lui Shia în legătură cu orice, de la motivul pentru care nu-i răspunsesem la telefon până la alegerile mele de viață.

— Amândouă.

— Care-i treaba, Meg?

M-am fâțâit în scaun și m-am uitat prin încăpere. Era mai puțină lume decât atunci când veniserăm. Doar patru sau cinci oameni, iar unul dintre ei era un bătrân care adormise și stătea cam rigid pe canapea, cu ochelarii pe vârful nasului.

— Cu ce? E doar un curs de make-up.

Am dat din umeri și am băut ultima gură de apă.

Shia terminase de mâncat și venise un chelner să ne ia farfuriile. Eu încă mai mâneam din crostini, dar Shia îi dădu farfuria lui. Îi dădu si un bacșiș si m-am întrebat câtor angajați de la hotel ar fi trebuit să le dau bacșiș, dar nu o făcusem. Băiatului cu bagajele? Valetului? Portarului care adusese uniforma lui John de la curățătorie de dimineață?

— Cu viața ta. Nu te duci la cursul despre care ai vorbit săptămâni în șir. Și lucrezi tocmai pentru mama?

Shia lungea cuvintele ca și cum voia să ascult cu atenție ce spunea.

— Mă plătește bine. Mai bine decât la slujba dinainte.

El avea o relație diferită cu doamna King decât aveam eu și, oricât de mult mă intimida, nu puteam decât să sper că voi fi ca ea într-o bună zi. Era tot ce aș fi vrut să fiu.

— Și ce anume faci pentru ea? Pe termen lung? Unde o să te ducă asta?

Nu am răspuns, așa că a continuat. Totuși, a coborât puțin vocea ca să nu ajungă să o ridice, cum făcea uneori.

— Mama a zis că încerci să te măriți cu John. E adevărat?

— A zis ea asta?

Fierbințeala din gât se duse spre urechi și obraji.

— Nu cuvânt cu cuvânt. Dar a făcut aluzie. Zicea că am putea să-ți organizăm o mare petrecere de logodnă.

Se opri, dar nu cred că terminase de vorbit. Însă tot l-am întrerupt.

— Cum a fost petrecerea ta de logodnă?

Oftă și își șterse fața cu poala tricoului. Își dezgoli puțin abdomenul, iar eu mi-am coborât privirea în farfurie. Voiam să mă uit la el, dar nu doream să-i dau satisfacție.

— Cam ca a mea. Doar că mai romantică, mai reală, cred.

— Mm-hmm.

M-am sprijinit de spătarul tapisat al scaunului. Nu știam cât de romantică va fi petrecerea mea de logodnă sau de ce Shia lăsa să se

înțeleagă că a lui nu fusese reală, însă nu voiam să intru în jocul lui. O femeie veni cu o carafă de apă și-mi umplu paharul.

Am luat în gură un cub de gheață, iar el s-a aplecat în față.

— Deci asta e? O să ne prefacem că nu avem nimic de discutat?

— Te referi la logodna ta?

Clătină din cap.

— Nu. Mă refer la *tine.* Ce s-a întâmplat cu tine, cea care voiai să pleci de aici?

— Încă mai am de gând să plec.

Își umezi buzele.

— Când?

— Curând. Nu știu. Tata e plecat și Jo nu a terminat încă școala. Nu pot să le las singure. Lucrez și pun deoparte bani.

Bătrânul adormit din canapea se trezise și începuse să se foiască și să caute printr-un coș cu pungi de chipsuri de cartofi aflat pe masa de sub televizorul de lângă noi.

— Curând, zici? întrebă Shia.

Eram atât de enervată, că simțeam că mânia mea lasă urme negre pe scaun.

— Care-i problema ta? De ce începi cu mizeriile?

— Nu încep. Mă întreb doar de ce ți-ai schimbat complet planurile. Și acum, ce? O să te duci în orice bază unde o să fie detașat John?

Răspunsul lui îmi aminti de prelegerea pe care mi-o ținuse chiar înainte să mă întâlnesc cu el toamna trecută. De atunci, venise iarna, iar acum stătea să înceapă primăvara.

— Pe bune, Meg. Ai 19 ani. Ai atât de mult timp să faci ce-ți place înainte să...

— Stop.

Am ridicat mâna.

— Nu încerca să-mi ții prelegeri. Ești logodit, Shia.

— De ce tot repeți asta? Are vreo legătură cu tine, Meg? Am crezut că eu sunt cel care-și face iluzii legate de noi doi. Și dacă așa stau lucrurile, de ce tot aduci vorba de logodna mea?

Aici mă prinsese. Nu voiam să vorbesc despre ziua în care stricaserăm orice urmă de relație mai aveam, iar acum rămăseserăm cu situația asta jenantă, în care abia ne mai vorbeam și care mă irita. Nu voiam ca lucrurile să fie atât de ambigue între noi. Când mă certam cu Shia, izbucneam de obicei în râs și simțeam cum mă gâdilă limba, dar, cum stăteam aici, în Clubul luxos de la Ritz-Carlton din faimosul Cartier Francez din New Orleans, parcă aș fi înotat într-o cadă cu sirop de arțar.

— Hai, nu-ți ține gura tocmai acum, zise el după ce ne uitarăm unul la altul un minut.

Bătrânul plecase cu trei pungi de chipsuri cu sare și piper și o sticlă de Cola sub braț.

— I-am spus ceva care era adevărat:N-am spus că trăiai o iluzie.

El râse încet.

— Ba da. I-ai spus lui Reeder o poveste complet neadevărată despre noi doi. Și ție ți-ai spus aceeași poveste? întrebă, deși de fapt nu era

o întrebare.
— Și ce ar fi trebuit să-i spun? Nu vreau drame în grupul nostru. Și n-ar trebui să vrei nici tu. Așa că am spus ce trebuia să spun ca să mă dezvinovățesc.
— Totdeauna e vorba despre tine, nu? Și cine e „grupul nostru”? Cât sunt plecat, nu vorbește nimeni cu mine. Nici cu John nu vorbește nimeni în afară de mine, și nici eu prea des. Nu e cazul de drame. Eu nu sunt River.

Pulsul îmi crescu și trecu dincolo de acoperișul Clubului.

Shia continuă.
— Nu m-aș fi supărat pe tine dacă n-ai fi venit cu mine. E alegerea ta, viața ta. Dar ar fi fost drăguț din partea ta să mă anunți că nu vii la aeroport. Aș fi înțeles dacă pur și simplu mi-ai fi *spus.* Dacă ai fi fost cinstită cu mine.

Își împreună mâinile și le mișcă încet.
— Eu cred că am fost cinstită. Am crezut că pot să fiu ca Jo, să sar într-un avion și să plec fără niciun plan.

Zise pe un ton inflexibil:
— Aveam un plan. Era o călătorie planificată prin fundația tatălui meu.
— Știi ce vreau să spun.

Sarcasmul lui nu ducea nicăieri.
— Îmi pare rău că nu ți-am spus – îmi aminteam cum îl lăsasem pur și simplu baltă – decât după ce ai aterizat.
— Nu sunt...
— Ei, ei, uite cine e aici! exclamă John, bătându-l pe Shia pe umăr.

Avea părul ud, probabil că-și făcuse duș, dar nu avea cum să fi fost atât de repede la sală.

Și dintr-odată erau frați și se îmbrățișau, iar zâmbetele lor erau așa de largi și de false, că le vedeam nesinceritatea de la o poștă.

30
jo

Când s-a întors în bucătărie, lui Beth îi fugise sângele din obraji. Lângă ea erau doi bărbați în uniforma Armatei.

Meredith căzu în genunchi înainte ca nou-veniții să apuce să vorbească.

Beth se repezi la ea.

Mă simțeam de parcă picioarele mi-ar fi înțepenit în podea. Nu mă puteam mișca în momentul în care în cameră izbucni haosul.

Mama țipa, dar vocile bărbaților răzbătură printre urlete.

— Meredith! Meredith! E doar rănit. Am venit pentru că Frank e prietenul meu. Îmi pare rău că te-am speriat! strigă bărbatul mai înalt.

Cel care zicea că e prietenul lui tata părea că vrea să plece naibii de acolo. Avea obrajii roșii, iar ziarele de pe masă erau toate pe podea.

— Unde e? Unde e soțul meu? întrebă Meredith.

Celălalt bărbat făcu un pas în față și călcă pe o poză cu ceremonia pentru plutonul de recunoaștere care se întorsese acasă săptămâna trecută.

— Germania. E la un spital de-acolo până o să-și recapete puterile să vină acasă.

— În Germania? întrebă Beth.

I-au spus că majoritatea soldaților ajung în Germania înainte să vină acasă, în SUA.

Beth îi puse mamei ceva pe umeri și m-am simțit ca într-un episod din *True Life* sau ceva de genul ăsta. Parcă nu ni se întâmpla nouă. Parcă era un articol de pe internet. Citisem odată că, dacă te uiți la prea multe documentare și clipuri video pe Facebook, poți deveni insensibil la violența pe care o vezi în viața reală, pentru că memoria și creierul nu mai pot sesiza diferența.

Încăperea se roti puțin, până când se liniști mama. Beth o duse să se așeze în fotoliul tatei, cu o cană cu ceva care părea mai tare decât o simplă cafea.

Beth îi sună pe mătușa Hannah și pe bunici.

Cu 20 de minute înainte, mă uitam prin niște ziare vechi în camera mea. Ascultam muzică și căutam pagină cu pagină articole despre ceremonia de întoarcere acasă a trupelor. Nici măcar nu eram sigură ce să fac cu ele, dar știam că Laurie are un plan când îmi dăduse o listă de nume pe care să le caut. Toate astea păreau brusc incredibil de lipsite de importanță când umerii mamei tremurau sub pătură.

Mătușa Hannah apăru o jumătate de oră mai târziu, iar Amy se întorsese de la prietena ei și o tot întreba pe mama ce se întâmplase, până când aceasta țipă la ea. Beth se uita pe pereți, iar eu în calculator. Mătușa Hannah stătea pur și simplu pe canapea, uitându-

se în gol la televizorul de pe perete. încurcătura de cabluri care atârnau de pe perete și se înfășurau în jurul prelungitorului prevestea un incendiu, dar erau prea multe lucruri de băgat în priză.
— Ai vorbit cu Meg? întrebă Meredith când mătușa Hannah îi mai aduse un pahar.

Nu voiam să comentez că bea, nu aveam vreun drept în acel moment. De fapt, până și eu îmi doream ceva de băut, iar eu uram băutura.

Singurul lucru pe care-l aflasem era că tancul tatei trecuse peste un dispozitiv explozibil artizanal și luase foc. Dintr-un echipaj de patru oameni, supraviețuiseră doi, unul dintre ei fiind tata. Unuia dintre cei uciși tocmai i se născuse un copil. Nu era drept, dar nu puteam pronunța cuvântul *drept* atâta vreme cât tata era în viață. Bărbații care ne aduseseră vestea îi spuseseră mamei că poate să meargă în Germania și să stea acolo până se face tata bine, iar ea spusese că o să vadă dacă va putea.

Stăteam în bucătărie cu Beth și cu mătușa Hannah, încercând să vedem care sunt opțiunile dacă Meredith se hotărăște să se ducă.
— Eu pot să o duc pe Amy la treaba ei și apoi să mă duc la muncă, am propus eu. Trebuie doar să mă duc să-mi iau permisul. Pot să merg chiar luni.

Mătușa Hannah aruncă o privire în sufragerie, apoi se întoarse și se așeză lângă cuptorul pe care-l opri. Rămăsese pornit de când Beth pregătise micul dejun împreună cu mama, ceea ce părea să fi fost într-o altă viață.
— Pot să rămân aici în cea mai mare parte din nopți, dar lucrez cinci zile pe săptămână, îmi spuse mătușa Hannah.

Beth încuviință și-și dădu deoparte o șuviță de păr castaniu de pe frunte.
— Vă ajut cât pot.
— Amy e singura care nu poate să-și poarte singură de grijă, am zis chiar când Amy intra în bucătărie.
— Pot să-mi port foarte bine de grijă, Jo.

Tonul ei era aspru, dar nu o învinovățeam. Avuseserăm toate o zi lungă și nimeni nu avea încă vești de la Meg. Mă gândisem să îl sun pe Shia sau să-i trimit un e-mail lui John, dar nu știam cât de tare ar fi încurcat lucrurile.
— În orice caz...

Beth deschise frigiderul și-i turnă lui Amy un pahar cu lapte, apoi luă un pachet de Oreo și îl puse pe masă. Pentru prima dată în viața ei, Amy clătină din cap arătând înspre biscuiți.
— Deci, Jo, trebuie să dai examenul săptămâna asta. Câte schimburi lucrezi săptămâna asta? întrebă Beth.

Nu știam pe dinafară și le-am zis surorilor și mătușii mele că o să le spun când aflu. M-am așezat cu coatele pe masa rece și am simțit cum se învârte camera cu mine, iar viețile noastre se schimbă cu fiecare răsuflare.

31
meg

John se așeză lângă mine cu un pahar mare de Cola în mână și o farfurie cu salată și cârnăciori dați printr-un sos de carne.
— Ce-ați făcut până acum? ne întrebă pe Shia și pe mine și trecu un cruton printr-un sos de salată.

Shia mă privi o clipă ca și cum ar fi așteptat să-i răspund eu prima lui John. Eu voiam tocmai pe dos.
— Mă plimbam puțin prin Cartier. N-aveam somn, i-am zis eu.

Mi-am înfășurat părul pe mână și m-am uitat fix la paharul cu apă. Apa se adunase în mici perle pe pahar și mi-am trecut degetul prin ele, desenând linii mici cu unghia. La Ritz, nici măcar paharele de apă nu erau obișnuite; arătau mai degrabă a cupe de cristal gravate cu modele unice.

I-am spus pe scurt ce făcusem de dimineață și am încheiat:

— Și am luat asta, ridicând punga de praline de pe podea. Sunt foarte bune. Am luat mai multe.

Am zâmbit în timp ce John mesteca. Am pus punga la loc pe podea, la picioare.

John își acoperi gura cu mâna și zise:
— Tare. Sunt și cu nucă? Magazinul e tare; e mexican sau ceva de genul ăsta?

Shia tuși. Sau se înecă. Nu eram sigură.

N-o să știu niciodată cum ajunsese John la concluzia asta, dar cred că toată lumea știa că nu exista nicio legătură istorică între Cartierul Francez și Mexic. Cu spaniolii, da; dar nu cu Mexicul. Pe de altă parte, eu nu aș fi putut arăta Spania pe hartă. Știam doar că e undeva în Europa.
— E creol. Vrei? l-am întrebat pe Shia fără să mă uit la el, dar îi simțeam privirea fierbinte pe față.

Shia îmi mulțumi și-mi ceru o pralină de ciocolată, iar eu știam că o face doar ca să mă întărâte.
— Ce e? mă întrebă el rânjind, știind că nu o să zic nimic cu John de față.

Faptul că ne-am întâlnit la același magazin de ciocolată unde ne întâlniserăm pentru prima oară părea ceva desprins într-o carte de Nicholas Sparks. Dacă aș fi fost o romantică incurabilă, așa cum spunea Jo, aș fi crezut că întâlnirea mea cu el la Aunt Sally's a fost un semn al destinului, care însemna că eram predestinați să fugim împreună la apus.

Dar nu eram chiar atât de credulă. În orice caz, eram doar pe jumătate cât zicea Jo că sunt.

John clătină din cap când i-am dat pralina lui Shia, mestecând cu gura pe jumătate deschisă.
— Voi doi sunteți înnebuniți după dulciuri. Ce scârbos.

— Hmf, a fost zgomotul care se auzi din gura mea.

Shia părea că vrea să spună ceva, se gândi și rămase cu privirea ațintită în tavan, dar nu zise nimic. Se sprijini de spătarul scaunului.

Trecură câteva secunde și întrebă relaxat:

— Și ce planuri aveți pentru azi? Cum e să revii în lumea reală?

John își trecu mâna peste bărbia fină. Râse.

— E ciudat, asta-i sigur. Mai ales pentru că trebuie să port haine normale – se trase de tricoul polo – toată ziua. Nu știu. Meg a făcut planul pentru azi, cred. Așa e, Meg?

John se uită la mine.

Ce anume?

Avusesem senzația că el planificase sfârșitul de săptămână. Îmi aminteam, de fapt, în mod clar cum John Brooke îmi gângurise cu o voce somnoroasă la telefon: „Nu-ți face griji pentru nimic, iubito. Fac eu cinste. Tu doar vino la mașină. Este tot ce trebuie să faci".

— Așa e? mă întrebă din nou și, în timp ce-l priveam ronțăind un cruton înmuiat în sos, de pe umerii lui căzu ceva strălucitor, lăsându-l mai puțin colorat decât era în memoria mea.

— Nu am planificat nimic, de fapt, am zis încet și m-am simțit stânjenită fără să știu de ce. Dar cred că sunt o grămadă de lucruri pe care le putem face chiar neplanificat. Fie și doar să ne plimbăm prin zonă. Am putea face un tur al fantomelor, cum am făcut cu Reeder. Mai știi?

M-am uitat la John, Shia s-a uitat la mine, iar eu m-am uitat la masă.

— Stăm chiar în buricul Cartierului Francez; putem face o grămadă de chestii.

— O, da, n-am nicio problemă, iubito.

John se ridică puțin ca să-și scoată telefonul din buzunarul de la spate.

— Orice vrei tu să facem, n-am nicio problemă.

Am încuviințat, zâmbind. Mi-a zâmbit și el, dar numai puțin, și apoi s-a uitat la telefonul pe care-l ținea în mână. Avea un iPhone nou-nouț care făcea poze ca un aparat foto profesional. Era ca un mic computer. Voiam foarte tare și eu unul, dar erau al naibii de scumpe, iar Amy ne crescuse facturile atât de mult, că Meredith o amenința în fiecare lună că o să-i arunce telefonul. Nu puteam să mai adaug și eu încă o cheltuială și să le ascult pe toate trei surorile mele cum se vaită din cauza asta. Amy nu înțelegea că eu *lucram,* de fapt, pentru tot ce aveam, mai puțin pentru lucrurile elementare.

— Tare, am replicat eu neconvingător.

Nu știam cum să-mi explic de ce să stau la masă cu Shia și cu John era mai rău decât atunci când trebuise să-mi scot măselele de minte la 17 ani.

— Hmf, oftă Shia, rupând tăcerea pentru o clipă.

Eram curioasă să știu la ce se gândea, dar nu aveam de gând să-l întreb. Toată situația era destul de ciudată.

Mă deranja că păream o idioată nu doar față de Shia King, ci și față de John Brooke. Probabil părea că nu mi-am dat silința. Dacă aș fi știut că eu trebuie să planific un afurisit de weekend romantic, aș fi făcut programări la masaj în cuplu la spa-ul de la Ritz. Aș fi comandat micul dejun în cameră, cu căpșuni și șampanie. John avea 21 de ani – am fi avut voie. Aș fi planificat escapada perfectă în doi, așa cum o ajutasem pe doamna King să planifice o excursie la Atlanta cu domnul King. Făcusem rezervări la masaje de 400 de dolari la cel mai bun spa din Buckhead, iar doamna King își programase un scrub cu zahăr. Când făcusem rezervarea, adăugasem și bonusul de o oră în camera destinată cuplurilor. Pentru noi nu mă gândisem la nimic, deoarece crezusem că se va ocupa John de tot.

Așteptam cu sufletul la gură acest weekend de multă vreme, dar acum părea un dezastru, lăsat la voia întâmplării. Dacă îmi păruse inițial planificat și organizat, acum îmi părea că John nu făcuse nimic altceva decât să rezerve un pat unde să dormim. Timpul pe care-l petreceam cu el conta pentru mine și voiam să simtă și el asta. Nu de asta se întâlnesc oamenii? Să le arăți ce soție bună ai fi? Eu asta urmăream, cel puțin. Nu știam dacă John urmărea ceva.

Ca să fiu cinstită, recunosc că aș fi vrut ca Shia să remarce devotamentul meu față de John. Voiam să-l vadă cu ochii lui, așa cum văzusem eu smaraldul lui Bell Gardiner strălucindu-i pe deget. Puțină răzbunare mi-ar fi prins bine; sentimentul dulce-lipicios că dețiii controlul nu se compară cu nimic altceva. Niciun orgasm, nicio felie de prăjitură cu ciocolată proaspăt scoasă din cuptor, nici măcar tenul satinat fără pori pe care-l avusesem prima dată când folosisem bază pentru fond de ten nu se compara cu sentimentul că dețin controlul. Cu River, nu simțisem niciodată că aș fi controlat situația. De la primul sărut stângaci (în timpul unui joc de „Șapte minute în rai" pe care nici măcar nu dorisem să-l joc) până la prima dată când făcusem sex (stângaci, în mașina lui), el deținuse mereu controlul și, când eram cu el, mi se părea tot timpul că-mi plutește ceva deasupra capului. Nu știu dacă era presiunea de a rămâne importantă pentru el și pentru grupul lui de prieteni, dar mă apăsa tot timpul ceva, făcându-mă nerăbdătoare să fiu fata sălbatică, fata care-și ridica tricoul la petreceri sau făcea sex oral cu River în camera unuia dintre prietenii lui în timpul unei petreceri sălbatice.

River îmi spusese cât sunt de frumoasă până când îmi răpise virginitatea pe bancheta din spate a mașinii sale Lumina 1991 și îmi ceruse o poză cu sânii mei. Apoi devenisem un obiect, iar comentariile despre ochii mei mari și frumoși se schimbaseră în comentarii despre sânii și fundul meu mare și nu mai auzisem niciodată cuvântul *frumoasă.* Dar atunci nu-mi lipsise, de fapt, acest lucru, trăiam pentru puterea sexuală pe care o aveam asupra lui. Acel sentiment îmi plăcea foarte mult.

Lui River nu-i păsa cu adevărat de mine. Nu atât de mult cât îi păsa să fie tipul tare cu poze cu Meg Spring goală. Existau chiar

zvonuri în școală că le vindea băieților cu zece dolari. Fetele le primeau gratis, ca să mă toace în bucăți, să mă poreclească în toate felurile și să-mi critice fiecare bucățică din corp, de la „sfârcurile pepperoni” la vergeturile de pe coapse. Fetele de la școală erau chiar mai rele decât băieții. Cel puțin comentariile băieților nu erau negative.

River era nechibzuit și nepăsător, iar John ar fi trebuit să fie opusul. Eu dețineam controlul, eu aveam cărțile cele mai bune, iar dacă Shia știa că sunt fericită cu John Brooke, poate că asta mă făcea să mă simt puțin mai bine în ceea ce-i privea pe el și pe Bell. Asta era logica mea ilogică la 19 ani.

Cu fiecare săptămână scursă de la terminarea liceului, simțeam că mă cunosc din ce în ce mai bine. Aflam lucruri noi despre mine în fiecare zi. Cum ar fi ce mâncăruri noi îmi plăceau, în ce feluri diverse aș putea aprecia viața. Jo spunea că merg cu ideea de putere prea departe, că puterea putea să fie și tăcută, dar mie îmi plăcea să strig și să țip. Fusesem tăcută toată viața mea și, după ce fusesem torturată pentru că eram tăcută, nu mai aveam de gând să tac. Jo îmi spunea mereu că aș fi putut să fiu director general la o mare firmă în Chicago sau New York cu încrederea mea, dar eu nu-mi trăgeam puterea din mulțimi și nici nu înfloream sub lumina reflectoarelor, ca ea. Eu voiam să aud copii râzând și jucându-se și mai voiam și să am o curte.

Nu visam să merg la New York, ca Jo, și visul meu părea mult mai amuzant. Jo voia să fie un peștișor într-un ocean, eu voiam să fiu un pește exotic într-un acvariu frumos și curat. Nu-i păsa să fie admirată așa cum îmi păsa mie. Nu toată lumea putea fi ca Jo sau chiar ca Shia – și eu nu voiam să fiu asa.

Chiar când gândurile mi se întorseseră la Shia, acesta întrebă o femeie cât era ceasul. Știam că sunt ceasuri mari pe perete și mai avea și telefonul în buzunar, dar cred că voia ca lucrurile să pară mai puțin stânjenitoare între noi și să vorbească și cu altcineva, cu oricine. Mă întrebam care dintre noi va pleca primul. Începusem să cred că sunt paranoică să cred că situația era atât de stânjenitoare, de vreme ce niciunul dintre ei nu făcea nicio mișcare să plece sau să înceapă o conversație. John încă mânca, iar Shia se juca acum cu o brățară artizanală de la mână.

Cu fiecare clipă care trecea, mă simțeam tot mai prost. Era ciudat că nu vorbesc între ei, pentru că se presupunea că sunt „prieteni”. Eram copleșită de stânjeneală până când am început să mă gândesc că poate era o conspirație a lor împotriva mea. Cum ar proceda Jo? Ar fi avut cu siguranță o teorie legată de comportamentul bizar al celor doi. John nu se purta ca și cum ne-am fi reîntâlnit după o lungă despărțire.

În ceea ce mă privește, eu nu doream decât să-mi petrec timpul cu John. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât realizam că, deși ne „întâlneam”, nu petrecuserăm prea mult timp împreună. Oare avea dreptate Jo când spunea că relația noastră n-avea nicio bază?

Dar ce știe Jo despre cum e să ieși cu cineva? m-am gândit. Păi... În acel moment, Jo petrecuse mai mult timp cu Laurie decât petrecusem eu cu John, și ei nu erau prieteni decât de la Crăciun.

La naiba, eu stătusem mai mult cu doamna King decât cu oricine altcineva în afară de familia mea. Nu prea aveam viață socială între muncă și plimbatul surorilor mele cu mașina în diverse locuri. Shia era prietenul meu, cel puțin când mă mutasem în Fort Cyprus. Acum, că mă gândeam, nu-mi aminteam când devenisem mai mult decât prieteni, sau mai puțin de-atât, dar știam că, dacă Shia m-ar fi dorit, mi-ar fi spus-o. Nu-mi spusese niciodată că mă dorește, nu în felul în care o făcuse John. Sigur, îmi ceruse să plec cu el din țară, dar folosise cuvântul „prieten" de nenumărate ori. Prieteni care se sărută, asta eram.

Cu Meg Spring se săruta; cu Bell Gardiner se căsătorea.

Mi se făcea rău când mă gândeam.

Eram înconjurată de bârfă oriunde mă duceam, cum de nu aflasem despre Shia și Bell? Petreceam cel puțin 15 ore pe săptămână în casa familiei lui și habar nu aveam că se întâlnea cu ea. Nu știam nimic despre faptul că aveau o relație. M-am uitat la Shia, care stătea față în față cu mine, si mi-am amintit de e-mailurile misterioase de la „John" care nu erau, de fapt, de la John.

Totuși, nu credeam că le trimisese Shia. El mi-ar fi trimis un mesaj personal sau ar fi venit la mine și mi-ar fi spus să mă despart de John dacă ar fi avut o problemă cu faptul că eram împreună. Nu mă puteam gândi la vreun motiv pentru care să-i pese, dar rana logodnei cu Bell Gardiner încă mă durea, așa că aș fi vrut să-i pese măcar puțin. Dar Shia nu era genul ăsta; chiar dacă i-ar fi păsat, nu și-ar fi pierdut timpul să facă o adresă falsă de e-mail și să-mi trimită mesaje false de la John, doar ca să-și bată joc de mine.

Cine ar fi avut timp de așa ceva? Nimeni. Nimeni cu o viață personală.

Shia stătea față în față cu noi, cu privirea jumătate plictisită, jumătate ațintită pe televizorul de deasupra mesei noastre. Se transmitea un meci de baschet și, știind că interesul lui Shia pentru sport e zero, îmi era clar că de fapt evită conversația sau poate că nu avea nimic de spus. În spatele lui John se afla o colecție de enciclopedii, așa că m-am uitat la ele. Păreau să fie acolo de când lumea. Probabil că exista un loc părăsit plin de enciclopedii și dicționare a căror existență se devalorizase atunci când internetul pusese stăpânire pe lume.

Am mai câștigat un minut sau două uitându-mă la ele, dar apoi tăcerea reveni. Shia se sprijini cu coatele de masă și începu să se uite prin cameră. John se uita încă la telefon, iar paharul meu de apă era iar gol. Ce naiba putea să fie atât de interesant? Mai interesant decât mine?

Shia se ridică încet din scaun. Își trase în jos poala tricoului.

— Mai vrei apă, Meg?

Mă privi direct în ochi și mi-am dat seama că voia să zică ceva, dar nu știam ce.

Am dat din cap că nu, chiar dacă aș mai fi vrut. Gâtul tot îmi mai ardea puțin. Acum îl simțeam încordat, ca și cum cineva mă trăgea cu o asemenea forță încât, în momentul în care aș fi scăpat, zgomotul sfâșietor, ca un strigăt, ar fi destrămat tăcerea stânjenitoare dintre noi. Shia îmi luă paharul și am avut senzația că John se afla în lumea lui, nederanjat de nimeni.

Și chiar așa și era. Tensiunea și conștiința secretului nostru fierbeau între mine și Shia. Și iată-l și pe John, prea absorbit de telefonul lui ca să observe măcar că flacăra era aprinsă.

Știam că sunt puțin meschină, iar John probabil că avea o mulțime de prieteni și rude cu care să discute după ce terminase cu West Pointul, însă eu îmi doream mai multă atenție decât acorda dispozitivului din mâna lui. John nu zise nimic până când Shia se întoarse cu un pahar și cu o sticlă de apă îmbuteliată. Nu cred că John observase nici că paharul meu era gol, ca să nu mai vorbim să mi-l fi umplut. Dar oare ar fi trebuit? Ar fi trebuit ca John Brooke să intre în aceste jocuri de la care eu se părea că nu mă pot abține?

— Eu o să plec. Trebuie să trec pe la tata la birou, să o iau pe Bell de la Spirits și apoi să mă duc acasă. Mă bucur că te-am văzut, omule, zise Shia.

John îi strânse mâna și se ridică să-l îmbrățișeze. Shia era mai înalt decât John, care era însă mai solid. Îmi trecură prin minte imagini cu el, de când ne cunoscuserăm până în acum.

În câteva secunde își luară la revedere și își promiseră să se sune. Nu credeam că o vor face, dar nu mă puteam hotărî care dintre ei e *cel mai puțin* probabil să sune. John părea rezervat, iar Shia părea că nu știe ce să spună sau ce să facă – ceea ce era o premieră. Nu știam dacă era cazul să mă ridic și eu și trecuse deja prea mult timp, așa că Shia îmi întinse mâna. Ca si cum tocmai am fi încheiat o afacere sau ne-am fi întâlnit pentru prima oară.

Nu ca și cum m-ar fi așteptat la aeroport să plecăm din țară împreună, iar eu nu am apărut.

După ce îmi strânse mâna, ieși din încăpere atât de repede, că o clipă mi se păru că nici nu fusese acolo, că totul fusese doar în imaginația mea. John apucă brațul scaunului meu și-l trase spre el. Am chicotit, iar el a râs și totul a revenit la normal. Ei bine, cel puțin în lumea mea mică din Clubul hotelului Ritz, din Cartierul Francez. Parcă eram Carrie Bradshaw la Paris cu iubitul ei artist, Alexander. Doar că Alexander se dovedește a fi un ticălos de primă mână, iar călătoria se duce de râpă și se termină cu Big care vine să o ia acasă de la Paris. Hmm. Proastă comparație. Bine, nu-mi venea nimic altceva în minte, dar eram sigură că exista un personaj de-al lui Chris Klein de acum câțiva ani care s-ar fi potrivit mai bine.

John părea genul de bărbat care știe exact ce vrea și în clipa aceea dorea să mă sărute. Avea gura aspră și i-am lins buzele ca să le umezesc înainte ca limba mea să o întâlnească pe a lui. Avea gust de Pepsi și de sare, dar avea tenul foarte fin. M-am gândit că probabil se bărbierise după ce fusese la sală și făcuse duș. Am

ridicat mâna ca să-l mângâi și aproape că aș fi vrut să deschid ochii să mă asigur că Shia nu mai era în încăpere. John îmi cuprinse șoldurile și rochia mea păru extrem de subțire când mâinile lui frecară bumbacul de pielea mea sensibilă. M-am aplecat spre el și mi-am pus mâinile pe coapsele lui.

Avea pantalonii apretați și călcați cu dungă pe mijloc. L-am sărutat ca să mă ierte pentru felul în care mă purtasem când primisem e-mailurile alea stupide, i-am supt puțin limba pentru că nu planificasem nimic pentru noi în acel weekend și mi-am urcat mâinile seducător pe coapsele lui pentru că-l adusesem pe Shia cu mine, deși lui John nu părea că-i pasă.

Cineva din colțul celălalt al camerei tuși și nu voi ști niciodată dacă a făcut-o special, însă m-am desprins din sărut și John mi-a zâmbit. Avea părul tuns atât de scurt că i se vedea fruntea roșie lucind, iar buzele îi erau roșii din cauza sărutului.

— Mi-a fost dor de tine azi-dimineață.

Mă sărută pe păr.

— Eram așa de excitat după ce am venit de la sală, Doamne, ce dor mi-a fost de tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

L-am luat pe după gât și i-am întors obrazul ca să-l sărut iar, când Shia a dat buzna înapoi în salon. A venit în grabă spre noi, iar eu m-am desprins de John, împingându-l surprinsă.

— Meg. Sun-o pe mama ta, zise Shia agitat.

Înainte să apuc să-l întreb de ce, îmi vârî telefonul sub nas. Mă furnica pielea ca și cum sute de mii de spini mici îmi înțepau tot corpul. I-am luat telefonul și am sunat-o pe mama, sperând că sentimentul că mă afundam în mine însămi să fie doar din cauza expresiei de pe fața lui Shia.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă John pe Shia.

Shia nu răspunse. Am știut că se întâmplase ceva din clipa în care mi-a răspuns mama.

— Meg, Meg, te rog vino acasă. E vorba de tata, te rog, vino.

Nu era isterică și nu plângea; nu era în apele ei, dar era totuși calmă și coerentă.

— E...

— Nu, trăiește. Dar e în Germania – urmă o pauză lungă —, la Landstuhl.

Simțeam cum mi se aprinde fața Cu fiecare gând care-mi trecea prin cap. *Ce se întâmplase? Cât era grav era? Ce fac surorile mele? O să moară tata?*

— Cât de grav e?

John se încruntase și se uita la mine. Shia mă atinse pe umăr și gâtul îmi ardea până când am cedat și am început să suspin.

— O să fie bine... e tot ce știm acum. Dar trebuie să plec și mătușa Hannah o să aibă nevoie de tine să o ajuți acasă. Am avion în două ore, așa că trebuie să plec chiar acum.

— Nu pot să ajung mai repede de o oră.

Trebuia să-mi fac bagajul, să-mi strâng trusa de machiaj din baie. Nu aveam cum să ajung acasă mai repede de o oră.

— Știu, am tot încercat să dăm de tine. Îmi pare rău, Meg, dar trebuie să plec în clipa asta.

— Nu, e în regulă. Știu, știu.

Am închis telefonul și m-am uitat de la Shia la John Brooke. Fețele lor îmi păreau diferite acum, așa că m-am uitat prin salon. Nimic de-acolo nu-mi mai părea familiar. Parcă era mai multă lume. Era un spațiu care își pierdea strălucirea cu fiecare secundă.

Tata.

L-am văzut cu ochii minții. Cum intra în casă în uniformă, cum își scotea bocancii militari la ușă.

— Tata, am reușit să spun.

Shia mă strânse de umăr puțin mai tare și am încercat să-mi controlez lacrimile când începu să mă mângâie cu degetul mare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă John.

— Tata a fost rănit. Trebuie să plecăm. Acum. O, Doamne.

Inima îmi bătea atât de tare în piept că mă durea.

Mi-am apăsat-o cu palma, sperând să opresc durerea.

— O, Doamne.

— John, cheamă mașina și du-te sus să faci bagajele, zise Shia, luându-și mâna de pe umărul meu.

Am început imediat să tremur.

— Bine, Meg, dar am nevoie de ajutor cu lucrurile tale.

Am încercat să dau din cap.

— Ajutor? Împachetează pur și simplu!

Tonul lui Shia era nerăbdător și categoric.

John se uită la Shia și se ridică. Ochii lui verzi mă fixară și mintea mea parcă era o roată pentru hamsteri.

Mi-am scos telefonul din geantă; era plin de mesaje și apeluri pierdute de la toate surorile mele, mai ales de la Jo, dar mă sunaseră și Beth și Amy, ca și Meredith și mătușa Hannah. Mă sunau de aproape o oră. De ce nu-mi verificasem telefonul? Și de unde știuse Jo să-l sune pe Shia?

— Trebuie să plec.

M-am ridicat.

— Trebuie să plec acasă. Acum.

Nu știu cum au trecut minutele, începând din holul hotelului și terminând cu jumătatea de oră de mers cu mașina până la Fort Cyprus. Tot șirul evenimentelor era vag, în afară de Shia care stătea în spate, fredonând toate cântecele de la radio și masându-mi încet umărul, acolo unde pielea atingea geamul rece al mașinii.

32
jo

De îndată ce Meredith ieși din casă și sosi mătușa Hannah, surorile mele începură să-și piardă mințile. Amy nu se mai oprea din suspinat în scaunul tatei. Beth se holba în gol la pereți de parcă erau animați și fascinanți. Dar nu erau. Trecuseră două ore de când aflaserăm că tata fusese rănit într-o explozie.

Rănit într-o explozie.

Cât de morbid suna asta? De fapt, chiar așa se și întâmplase. Trecuseră două ore de când lucrurile începuseră să se încâlcească și să se schimbe în casa noastră aflată în proprietatea statului. Imediat începuse să clipească becul că asta nu era casa noastră. La fel ca și casa din Fort Hood, deși acolo îmi petrecusem cea mai mare parte din viață. Aveam un album de amintiri în memorie. De la primul sărut al lui Meg la sarcina pe care o pierduse mama, la Meg care-mi citea *Oh, the Places You'll Go!* în fiecare seară în cele câteva săptămâni în care Meredith plânsese întruna, în casa aceea învățase Amy să meargă, iar eu să citesc. Scrisesem primul meu eseu în acea casă. Meredith încă îlmai avea; aveam de gând să-l atârn pe frigider în primul meu apartament din Manhattan.

Când Frank fusese trimis la Fort Cyprus, ne împachetaserăm amintirile într-un camion mare, proprietatea statului, și l-am urmat din inima Texasului până în sudul Louisianei. Louisiana. Nu făcuserăm decât o zi pe drum, asta incluzând o oprire în mijlocul pustietății lângă Houston, unde am stat la un Americas Best Value Inn despre care Meg jura că e bântuit. Am dormit doar două ore în noaptea aceea din cauză că Meg se tot foise și Amy se tot văitase că-i e frică de stafia despre care Meg susținea că ne urmărește. Frank sfârșise prin a face o „inspecție de fantome" care includea lanterna lui specială – adică o mică lanternă atârnată de brelocul pe care îl purta agățat de o gaură de la curea. Căutase sub paturi și în dulapuri. Adormiserăm apoi toate imediat în patul dublu din cameră. Două ore trecuseră repede atunci și, cum stăteam sprijinită de peretele sufrageriei noastre din Fort Cyprus și încercam să înțeleg ce se întâmpla, două ore mi se păreau foarte lungi.

Trecuseră două ore și Meg încă nu se întorsese, Meredith era la aeroport și se pregătea să plece în Germania, iar mătușa Hannah găsise deja sub chiuvetă sticla lui Frank de Captain Morgan, chiar în spatele pungilor pentru gunoi, lângă soluția de curățat Windex.

Beth stătea pe canapea, aproape de peretele acoperit cu ramele pătrate ale pozelor de familie. În una din ele, stăteam pe umerii tatei. Purtam șapcă și salopetă și eram lângă o statuie de bronz a lui Walt Disney și Mickey Mouse. Ochii tatei erau mijiți și fața i se încrețise ca atunci când râdea tare. Beth purta pantaloni scurți de blugi decolorați, așa cum purta și acum, la 15 ani. Avea părul negru strâns la spate într-o coadă lejeră, chiar deasupra marginii tricoului.

Meg purta pantaloni scurți și un tricou cu Tweety Bird, legat chiar deasupra buricului. Eram cu toții foarte tineri în poze.

Frank cel care ne dusese la Disney World și care mă punea la curent cu știri, glume și muzică și chiar cu mișcări de dans romantice probabil că nu va semăna cu Frank cel care se va întoarce acasă. Nu știam cum să procesez asta. Știam ce e tulburarea de stres posttraumatic și-mi era teamă pentru tata. Dar nu știam cum e să fii prin preajma cuiva care suferă de așa ceva. Nu voiam decât ca tata să fie bine.

— Când vine Meg? întrebă Amy, cu ochii roșii și buzele umflate și crăpate.

Beth îi răspunse încet:

— Trebuie să vină, Amy. E pe drum.

Amy suspină și-și strânse genunchii la piept. Mă întrebam dacă plângea pentru că tata fusese rănit sau din cauza șocului per ansamblu: plecarea lui Meredith; tăcerea lui Beth; lipsa lui Meg.

Începusem să devin din ce în ce mai nervoasă pe Meg. Nu puteam să gândesc suficient de departe ca să consider că e nedrept să fiu supărată pe ea. Aveam nevoie de ea. Mă rog, eu n-aveam, dar Amy tot întreba de ea. Telefonul îmi vibra încontinuu în buzunar și pe ecran tot apărea numele lui Laurie. Am aruncat telefonul pe canapea și am intrat ursuză în bucătărie. Nu-mi plăcea că mintea necoaptă a lui Amy suferise un șoc. Citisem într-un articol online că un adolescent poate pierde la propriu o mică parte din funcțiile cerebrale în urma șocului pierderii cuiva drag. Știam că nu se compara cu pierderea cuiva, dar nu eram atât de naivă să nu-mi dau seama că tata pierduse o parte din el.

Stăteam lângă blatul din bucătărie și mă uitam în gol pe geam. Vedeam lumină în camera mare, cea cu pianul cu coadă. Petrecusem multe dimineți privind cum degetele lui Laurie iau cu asalt clapele negre ca abanosul. Toate acele dimineți, chiar și cele de săptămâna trecută, păreau să fi fost acum o eternitate. încă mai aveam 16 ani? Sau stăteam în bucătărie de zile întregi, de săptămâni? Degetele de la picioare îmi amorțiseră. Erau foarte reci și nu-mi dădeam seama de ce. E posibil ca trupul meu să fi făcut în așa fel încât să pot transfera durerea din inimă la altă parte din corp.

Cineva bătu la usă si nici măcar n-am tresărit. M-am gândit că trebuie să fie Meg, dar era Laurie. Era suficient de înalt ca să-i văd umerii și părul blond prin geamul de la ușă.

Ce căuta aici? N-am răspuns la ușă, dar mi-am imaginat că o să se întoarcă. Nu înțelegeam de ce nu voiam să-l văd. Știam doar că totul ar fi părut mult mai real decât dacă nu ar fi fost acolo. Petreceam din ce în ce mai mult timp cu el și-l știam mai bine decât pe oricare alt băiat, dar acum nu voiam să fie acolo. Lucrurile erau pe punctul de a deveni și mai încurcate. Tot ce ținuse casa Spring în picioare era pe cale să se prăbușească. Simțeam cum vâjâie podeaua sub mine; era doar o chestiune de timp până va începe să huruie. Apoi scârțâitul și apoi prăbușirea – și, undeva de-a lungul liniei de descendență a lui Laurie, erau deja prea multe năruiri și prăbușiri.

Laurie nu trebuia implicat. Eram deja prea mulți, și cu mătușa Hannah care sorbea din băutura lui Frank, și cu Meg care nici măcar nu era aici...

— Cine-i acolo? întrebă mătușa din spatele meu, îndreptându-se spre ușă.

— Nu! am strigat, dar era prea târziu.

Deschisese ușa atât de repede că mi-am dat seama că probabil se aștepta și la alte vești proaste. Laurie intră, cu un zâmbet larg pe buze. Avea o pungă de Bugles într-o mână și o sticlă cu un suc de mere acidulat din care băuse în urmă cu trei veri în Miinchen și de care devenise obsedat.

— Bună!

O ocoli pe mătușa Hannah și veni spre mine. Ridică bărbia și-mi cercetă fața cu ochi de laser.

— Ce se întâmplă? Care-i treaba? întrebă ca și cum m-ar fi citit într-o singură clipă.

Am clătinat din cap și am dat drumul părului din spatele urechilor. Își eliberă mâinile punând pe blat ce adusese. Nu se opri din mers nici măcar când sticla se rostogoli și căzu pe podea. Din fericire nu se sparse, dar nu cred că s-ar fi întors nici dacă s-ar fi spart.

— Jo, ce se întâmplă?

Laurie se întoarse spre mătușa mea.

— Hannah?

Aceasta se simți imediat extenuată de prezența lui.

— Uh...

Se uită o clipă la mine, apoi Laurie.

— E vorba de Frank.

Tuși.

— A...

— Taci din gură! am țipat la ea chiar când intră Amy în bucătărie.

Umerii ei fragili tremurau și purta niște pantaloni de pijama prea scurți pentru picioarele ei care se lungiseră. Buza de jos părea spintecată.

Amy.

M-am îndreptat spre ea, cuprinzând-o pe după umeri. Ea se împinse în mine, băgându-se sub brațele mele. Nu-i plăcea să fie îmbrățișată de altcineva în afară de tata și de Meg. Iar Meg se pricepea, de altfel, să strângă în brațe.

— Unde-i Meg? sughiță Amy, și cuptorul începu să bipăie.

— Beth! am strigat.

— O mai suni o dată? întrebă Amy, trăgându-mă de tricou.

Părea atât de mică în încăperea aceea, de parcă ar fi avut din nou opt ani și se tăiase la degetul de la picior în trotineta ei roz. Strigase și tot strigase după Meg, până când aceasta se întorsese de la River, mirosind a Smirnoff. Meg era norocoasă că nu o turnasem niciodată, dar de fiecare dată când Amy striga după ea îmi doream să o fi făcut.

— O sun din nou.

Am mângâiat-o pe Amy pe spatele ud de transpirație.

— Laurie, vrei să o suni tu pe Meg, te rog?

Cuptorul bipăi din nou.

— Beth! am strigat și Amy a început să plângă și mai tare. Îmi pare rău, i-am spus, frecând-o pe spate. Ești fierbinte.

I-am tras tricoul cu mâna. Laurie dusese la ureche telefonul meu și dispăruse pe hol.

— Când o să ne sune mama? întrebă mătușa Hannah. Nu ea ar fi trebuit să știe? Sau cel puțin să nu fie atât de egoistă și să ne întrebe pe noi? Eram copii, chiar și eu. Meg era singurul adult. Avea mașină și își plătea singură telefonul și asigurarea pentru mașină.

Iar ea nu era aici.

33
meg

Când am ajuns la poartă, am răsuflat ușurată că era Reeder de serviciu. Am sperat că vom trece imediat de barieră și voi ajunge în fața casei în mai puțin de două minute, dar, în schimb, am stat sub marchiză în timp ce John și Reeder au schimbat un *Ce mai faci, frate?,* iar John a zis câteva cuvinte despre ce făcuse în oraș, în timp ce eu îmi țineam respirația și așteptam să termine conversația.

— John. Hai *să mergem,* zise Shia scoțând capul pe geamul din spate. Meg trebuie să ajungă acasă.

John îi șopti ceva lui Reeder, ceva legat de tata, și Reeder se duse repede să deschidă poarta. Am pornit în timp ce eu mă uitam pe geam. Când am parcat pe alee, am fugit la ușă.

Jo veni împleticindu-se, cu brațele ridicate.

— Ce dracu', Meg? țipă ea.

Mă împinse cu putere în umeri și am căzut la pământ, lovindu-mă. Credeam că mă va îmbrățișa, nu că mă va împinge să cad jos din picioare.

M-am ridicat, iar Shia stătea în fața lui Jo, părând că o ține în loc în timp ce ea țipa la noi.

— Amy plânge după tine! Iar tu erai la dracu'! *Unde mama dracului erai*? Nu-ți ia atât de mult *să te întorci,* la dracu'!

Jo ne privi pe toți trei, tot mai înfuriată.

— Probabil că te-ai oprit pe drum să i-o sugi lui John Brooke! Sau poate amândurora!

Nu o văzusem niciodată pe Jo atât de supărată. Tot dădea să vină spre mine, iar Shia o ținea. M-am ridicat în picioare și m-am dus spre casă.

Amy veni în fugă la mine și suspină în brațele mele.

— O să moară, Meg? O să moară? mă întrebă ea cu vocea pițigăiată.

— Nu, iubito, nu.

Am mângâiat-o pe cap.

— Hai să stăm jos, i-am spus, fără să mă uit în urmă la Jo, care mă făcuse în toate felurile în care fusesem făcută pe holurile liceului din Texas.

M-am dus în camera lui Amy să-i iau pătura cu petice colorate și i-am adus-o în fotoliul lui tata.

Mintea îmi pendula între furia lui Jo – Jo, cea care părea mereu să se controleze și nu avea nevoie de nimeni și de nimic – și cum o să gestioneze familia mea cele întâmplate. Voiam să o plesnesc pe Jo că era o javră egoistă, dar știam că asta ar provoca și mai multe drame în familie. Eram sătulă de drame. Aveam lucruri mai importante pentru care să ne facem griji, cum ar fi cum rezistă tata în spital și cum ne vom descurca săptămâni întregi fără mama.

34
jo

Amy adormise pe canapea cu obrajii tot roșii chiar și două ore mai târziu. Shia o înveli cu o pătură, în timp ce Meg se strecură de lângă ea. Eu stăteam pe podea uitându-mă la toți trei, fără cuvinte în gât.

— Ți-e foame? o întrebă Shia pe Meg.

Felul cum se uita la el mă făcu să-mi pară rău pentru ea, pentru John Brooke și, mai ales, pentru Shia, care nu avusese niciodată vreo șansă cu sora mea. Când Meg încuviință, Shia o conduse imediat în bucătărie. Laurie stătea atât de tăcut lângă mine că aproape uitasem că e acolo.

— Poți pleca, să știi, i-am spus, uitându-mă la Amy cum dormea pe canapea.

Uneori părea tare mică.

— Sunt în regulă.

M-am uitat la Laurie și nu mi-am dat seama de ce rămăsese. Trecuseră ore bune de când aterizase în haosul nostru și încă mai stătea pe podeaua din sufragerie, cu picioarele lui lungi întinse ca de obicei. Arăta cum arătase și înainte ca viața mea să se schimbe într-o clipă, doar ochii erau strălucitori, iar părul era mai cârlionțat la vârfuri.

— Poți să pleci, serios, sunt bine, i-am spus.

Și-a îndoit un genunchi și s-a tras mai aproape de mine.

— De ce ții așa de mult să plec? Nu fac decât să stau aici.

— *Exact,* am pufnit.

Nu intenționasem să fiu atât de dură, dar nu mai aveam energia să cer scuze.

Laurie nu zise nimic; se sprijini doar de perete și dădu încet din cap. Mă scotea din sărite. Cine se credea?

Deveneam din ce în ce mai nervoasă, cu fiecare clipă. Laurie începu să pocnească din limbă, iar asta mă înfurie la culme. M-am ridicat în picioare și am ieșit afară. Era frig, dar aerul era încă înăbușitor cumva. Simțeam terasa ca gheața sub picioarele goale. Plasa de protecție se trânti, însă eu am continuat să merg prin curte. Ușa se deschise, iar eu am mârâit, întorcându-mă pe călcâie.

— Jo..., mă strigă Laurie și l-am privit cum mă caută în întuneric.

M-am gândit chiar să-l ignor și să fug cât de repede și de departe puteam, însă el mă zări.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă, ca și cum tata nu ar fi fost aruncat în aer și mama nu ar fi fost în drum spre Germania și casa mea nu s-ar fi dezintegrat.

— Ce s-a întâmplat? am țipat la el, fără să-mi pese că nimic din toate astea nu era vina lui. Ce s-a întâmplat e că...

M-am oprit ca să-mi dau seama exact care era problema, în afară de lucrurile evidente.

— De ce ești încă aici? Ți-am spus să pleci acum câteva ore bune.

— Nu pot să te las pur și simplu așa. Ești...

— Pot să-mi port de grijă singură, Laurie.

Oftă și se apropie de mine. Luminile străzii străluceau acum chiar pe el și mă întrebam când ajunsesem oare la marginea curții.

— Nu am zis niciodată că nu poți, Jo. Încerc doar...

— Încerci să ce? Să te bagi și să încerci să mă faci să mă simt mai bine. Ghici ce? De data asta nu o să funcționeze, Laurie, pentru că tata zace pe un pat de spital luptându-se pentru viața lui chiar acum!

Știam că nu e corect să țip la el, dar, sincer, părea foarte bine în momentul ăla.

— Încerc doar să..., dădu el să explice, dar l-am întrerupt din nou.

— Păi, încetează. *Încetează* să mai încerci.

— Încetează să mă mai întrerupi! aproape că țipă și el și se întoarse cu spatele la mine.

Se trase cu degetele de păr și se uită iar la mine.

— Încerc să fiu alături de tine, Jo. Doar lasă-mă naibii, pentru numele lui Dumnezeu.

— Dumnezeu nu are nicio legătură cu asta.

— Jo, știu că ești supărată și...

Nu puteam să-l las să termine vreo propoziție, nu în seara asta.

— Nu știi nimic. Tata chiar ne iube...

M-am oprit. De unde venea asta? Nici măcar această versiune a mea nu putea să termine o propoziție atât de dureroasă. Dar când m-am uitat la Laurie, mi-am dat seama că răul fusese deja făcut. Îi picase fața ca o stea căzătoare pe iarbă, iar eu mă chinuiam să-mi regăsesc vocea pe care o aveam în urmă cu câteva secunde.

— Știi ce, Jo? Bine, plec. Îți doresc o noapte al dracului de bună.

Avea un accent atât de puternic, că abia am înțeles ultima parte, dar el se repezise deja pe stradă și eu am rămas acolo, înghețată și pe dinăuntru, și pe dinafară, așteptându-l să se întoarcă.

Nu-mi dorisem niciodată să fiu genul de persoană care-și critică familia...

Laurie nu era familia mea.

Era doar un băiat oarecare din vecini cu care îmi petrecusem ultimele luni și pe care ajunsesem să-l știu pe toate părțile și care nu greșise cu nimic și încercase doar să fie alături de mine. Nu era sacul meu de box și trebuia să găsesc forța să mă duc la el și să cer scuze. Simțeam miros de șuncă din bucătărie și îmi ghiorțăi stomacul, deși nu mai mâncasem șuncă de ani de zile.

M-am gândit la Shia și la cuvintele de mângâiere pe care li le spusese lui Meg și lui Amy, în timp ce Meg se jucase cu părul lui Amy până ce aceasta adormise la ea în poală. John Brooke plecase imediat, totuși Shia era tot acolo. Înghițindu-mi furia și mândria, am traversat strada și am bătut la ușa lui Laurie.

A deschis după mult timp și am stat acolo, tăcută, până ce mi-a făcut semn să intru. Niciunul dintre noi nu a vorbit până nu am

urcat la el în cameră. Se schimbase deja în pijama, un tricou alb și pantaloni de bumbac albaștri. Patul era în dezordine, ca si cum ar fi încercat să se culce, dar se răsucise prin pat, în schimb.

Se așeză o clipă pe marginea patului înainte să se întindă. Corpul lui lung aproape că era prea lung pentru pat, iar eu m-am așezat pe margine. Apoi m-am întins lângă el, așa cum o făcusem de atâtea ori, iar el stinse veioza de deasupra capului.

— Îmi pare rău, i-am spus în întuneric.

— Știu, șopti el.

35

Casa noastră devenise ceva între clinică și salon funerar după ce se întorsese tata din Germania. Starea noastră de spirit se schimbase semnificativ și cu greu ne mai aminteam cum fusese viața noastră înainte să avem zece programări la doctor pe săptămână, iar lumea să intre și să iasă de la noi din casă de parcă ar fi murit cineva. Până și Denise Hunchberg aducea cam în fiecare zi câte ceva gătit din momentul în care John Brooke o ajutase pe Meg să împingă pe ușă scaunul cu rotile al tatei. Aveam de toate, de la mâncare de la bar din turele de noapte ale mătușii Hannah de la Spirits la caserolele Cheez-It de la Denise și la buchetele colorate de flori trimise de însăși doamna King.

Probabil că Meg era din ce în ce mai pricepută să se gudure pe lângă această femeie.

Casa devenise aglomerată și începuse să miroasă a petrecere la birou cu mâncare. Eu îmi luasem, în cele din urmă, permisul de conducere, așa că puteam să-l ajut pe tata să meargă la consultații și să mă duc și eu la muncă atunci când reușeam. Mă gândeam că, probabil, va trebui să renunț la slujba de la Pages dacă doctorii tatei îl trimiteau la tot mai mulți specialiști. Spre deosebire de Meg, mie îmi plăcea să merg cu tata prin bază; înființaserăm propriul nostru club secret cum-să-fugi-de-acasă.

Tata se uita la ceasul de pe perete din sala de așteptare.

— Mereu mă lasă să aștept foarte mult.

— Mda, așa e. Pun pariu că ăsta o să fie mai rapid decât doctorul Alaban, am spus.

Paginile revistei *People* pe care mă uitam erau lipite între ele, iar eu le-am desfăcut. Se pare că Jennifer Aniston era însărcinată cu gemeni! A zecea oară în ultimul an! Și dădeau drept sigur că gemenii o să aibă părul ei castaniu, superior din punct de vedere genetic.

Nu voi înțelege niciodată obsesia oamenilor ca ea să devină mamă. Și dacă nu-și dorea copii?

— N-are cum. Doctorul Alaban nu-i decât foarte meticulos, Jo.

Mi-am ridicat privirea din știrile false de pe acea pagină.

— Meticulos? Tată, îi ia o oră să intre în cabinet și trebuie să te asculte la inimă de zece ori înainte să-și dea seama.

Tata își dădu ochii peste cap.

— Generația ta e prea nerăbdătoare.

Mi-am dat și eu ochii peste cap și m-am aplecat în față, ducându-mi un picior sub mine în scaunul tipic sălilor de așteptare.

— Pur și simplu nu ne place să pierdem timpul. Spre deosebire de voi.

Râse când am spus asta.

— A, deci nu pierdeți timpul pe internet?

— Ba da, învățând.

— Învățând ce? Cum să hărțuiți oameni sau să creați hashtaguri pentru catastrofe?
— *Touche.*

Femeia de la recepție îmi zâmbi când m-am uitat la ea. Vorbea la telefon și părea mulțumită de ce făcea. Își aducea aminte numele lui tata de fiecare dată când veneam la neurolog. Era drăguță, probabil avea 20 și ceva de ani. Arăta ca Angela din *Cory și restul lumii.*
— Dar generația ta a crescut generația mea astfel încât să nu-i placă să piardă timpul și să aștepte diverse lucruri.
— Pe de altă parte, voi nu știți ce înseamnă să muncești din greu. Așteptați să vină lucrurile la voi. Nu *tu.*

Dădu din mână și zâmbi puțin. Începusem să mă obișnuiesc cu dintele lui din față ciobit. Meg insistase să se ducă la dentist, dar el nu voia.
— Noi așteptăm chestii de genul asigurărilor medicale gratuite și ceva asigurări sociale, l-am tachinat.

Era adevărat, dar nu era vina vreunuia dintre noi că lucrurile stăteau cum stăteau.
— *Touche.*

Ridică pumnul și-l lovi în joacă pe al meu. Îl trase înapoi și scoase un sunet ciudat, *șiș,* iar eu am încercat să nu râd.
— Tată.

Mi-am mușcat buza și am dat din cap.
— Nu. Chiar nu.

A dat din umeri. Mi-a spus că nu știu să mă distrez; telefonul de la recepție sună din nou. Tata își trecu degetele peste rana de la gât, care începuse să se vindece. Parcă îmi era mai ușor în fiecare zi să-i privesc rănile. Prima oară când îl spălase Meredith, o auzisem cum vomită pe hol după aceea. Ca să acopere zgomotul, Beth începuse să cânte la pianul pe care i-l dăduse bunicul lui Laurie, dar Amy auzise deja. Citisem asta în ochii ei albaștri ca floarea de bumbac când se uitase pe hol, apoi își scosese telefonul și se întorsese în lumea ei virtuală. Uneori voiam să-i verific istoricul căutărilor, dar nu puteam acționa împotriva crezului meu de bază în intimitate. Indiferent cât de mult m-as fi dorit.

Amy juca teatru; știam că avea legătură cu faptul că tata era acasă și că totul se schimba atât de repede. Fusese nevoită să înceapă să o ajute pe Beth cu gospodăria, lucru pe care Amy evident că nu-l dorea. Dar Meredith era ocupată, la fel eram și eu, și Meg. În cele șase săptămâni de când se întorsese tata, diriginta lui Amy îi scrisese deja lui Meredith despre comportamentul ei. Tata zicea că Amy dorește atenție și m-am gândit că așa era, cu siguranță așa era. Avea 12 ani, iar tatăl ei nu doar că arăta diferit acum, dar se schimbase cumva și pe dinăuntru.

Și nici nu avea cum să nu o fi făcut; fusese detașat de patru ori, trecuse cu un Humvee peste o bombă amplasată pe o stradă rezidențială și abia supraviețuise – așa ceva ar fi schimbat pe oricine.

Eu tot vedeam în el mai mult din vechiul meu tată decât surorile mele, dar ele abia dacă stăteau cu el.

Avea maxilarul bine definit, ca al lui Beth și al lui Meg. Credeam că eu semăn cu el mai mult decât surorile mele pentru că îi moștenisem înălțimea. Aveam părul de același castaniu, o culoare ca de ciocolată cu lapte și lut uscat. Avea picioarele încă în ghips, dar pielea de pe față începuse să se vindece și făcuse un strat ca de ceară. Grefa de piele era foarte roșie. Cu o săptămână în urmă, le arătasem tuturor un video despre un grup de doctori din Brazilia care testau pielea peștilor tilapia pentru arsuri. Practic, o grefă de piele. Doar lui tata i se păruse interesant și amuzant. Meredith se ridicase de la masă.

Mi-am scos telefonul din buzunar și am văzut că am un mesaj de la Laurie. Mă întreba la ce oră termin și zicea că vrea să vină pe la mine când mă întorc acasă.

— Cu cine vorbești de zâmbești așa? mă întrebă tata.

— Zâmbesc? Cu nimeni.

Mi-am dat părul după ureche și mi-am umezit buzele. Nu zâmbeam.

— A-ha.

Telefonul vibră și pe ecran apăru numele lui Laurie.

— E doar Laurie, i-am spus tatei când s-a uitat întrebător la mine.

— Doar Laurie. Hm. Deci Laurie ăsta e iubitul tău?

Am râs.

— Nu, tată. Nu e.

Ceasul din perete ticăia tare. Mai tare decât acum o secundă.

— Eu nu sunt convins că el știe asta. Cu siguranță *pare* iubitul tău. Nu mi-ai ascunde așa ceva, nu?

Tata avea gura puțin strâmbă și zicea că așa va rămâne, că nici măcar două operații nu puteau să-i pună maxilarul la loc, cum fusese înainte de explozie.

Am dat din cap.

— Tată.

Nici măcar nu era vorba că m-aș fi simțit stingherită să vorbesc cu tata despre băieți; de fapt, nu prea aveam multe de spus legat de Laurie și de mine.

— Josephine. Nu am de gând să te încui în casă și să nu te las să-l vezi. Vreau doar să știu ce se petrece în viața ta.

Am oftat.

— Doar pentru că stăm mult timp împreună nu înseamnă că e iubitul meu.

— Băiatul ăsta stă întins pe podeaua sufrageriei mele în fiecare zi. Si când nu e el acolo, ești tu la el acasă. Mie mi se pare că ieșiți împreună. Când ieșeam cu mama ta, ea tot zicea că nu suntem decât prieteni. Prietenii nu fac chestii...

— Tată, pe bune! am strigat îngrozită.

Nu cu groază adevărată, evident; știam că părinții mei erau... romantici unul cu celălalt, dar n-aș fi avut nicio problemă dacă n-aș fi auzit-o din gura tatei.

— Ce-i? întrebă el zâmbind.

Mi-am dat ochii peste cap și am început să râd. A ridicat puțin capul și am zărit cicatricea purpurie neregulată care se întindea de sub bărbie până la claviculă. Începusem să mă obișnuiesc deja cu adaosurile la trupul tatei. Uneori le observam pe Meredith sau pe surorile mele cum se holbau la el, de parcă tata nu le-ar fi văzut. Știam că nu o fac intenționat, așa că le lăsam să-l plângă și să se învețe cu această nouă versiune a vieților noastre de după ce se întorsese acasă.

Crezusem că, atunci când o să vină acasă, totul va fi ca înainte. Că toamna asta vom merge în vacanță la Disneyland în Los Angeles. Meredith insista că nu avea magia celui din Florida și că nu era decât o treime din el, dar Meg și Amy ardeau de nerăbdare să vadă Hollywoodul și poate să se întâlnească cu Robert Pattinson la faimosul Chateau Marmont de pe Sunset Boulevard. Vacanțele cu familia nu erau chiar favoritele mele, dar Meredith îmi spunea mereu că, într-o bună zi, o să mă bucur că am mers.

— Care-i treaba cu Meg și Brooke? mă întrebă tata.

L-am privit o secundă, apoi m-am uitat la zgârieturile de pe tenișii Keds. Mama îmi spusese să nu-mi iau pantofi albi, dar nu o ascultasem.

— Scrii cumva un blog cu bârfe despre viața sentimentală a fiicelor tale? Ce-i cu întrebările astea?

— Nu, vreau doar să știu ce se petrece. Hunchberg a zis că Meg încearcă să se mărite cu Brooke. Am luat-o în râs, dar de fapt nu știu dacă nu e adevărat. Iar tu știi mai multe decât e ea dispusă să-mi spună.

— Da, cred că încă se mai întâlnesc.

M-am gândit că Brooke venea din ce în ce mai rar la noi, însă Meg petrecea din ce în ce mai mult timp la doamna King, iar Shia nu plecase din oraș.

— Dar se căsătoresc, totuși? Sunt prea tineri.

— John are... vreo 20 și ceva de ani? Iar Meg, 20.

— Da, exact.

— Tu și mama v-ați căsătorit imediat după liceu.

— Erau alte vremuri.

Asta era prea puțin spus. Vremurile erau mai bune acum, în mare parte. Duceam un alt război, dar nu duceam tot timpul câte unul? Cred că oamenii încă se mai căsătoreau de tineri, cel puțin în bazele Armatei. Restaurantele de pe lângă bază erau pline de tinere soții care lucrau ca ospătărițe sau barmanițe. Câteva fete care fuseseră în clasă cu Meg erau deja măritate cu militari staționați la Fort Cyprus. Femeile erau mai ușor acceptate la colegii și își găseau mai ușor locuri de muncă decât pe vremea când se căsătoriseră părinții mei, dar viața dură din Armată făcea ca lucrurile să fie grele și pentru femei, și pentru bărbați.

— În ce fel erau diferite? am întrebat.

— Păi, fetele de vârsta voastră nu mai au același rol ca atunci când m-am căsătorit cu mama voastră. Mai ales în armată. E greu să fii

plecat și să te lupți să supraviețuiești o dată la fiecare doi ani. Și dacă mai adaugi și copiii, femeile nu aveau timp să lucreze. Doar în unele cazuri, dar de cele mai multe ori așa stăteau lucrurile. Dar având în vedere felul în care merge economia, e aproape imposibil să hrănești o familie de patru persoane din salariul mediu al unui soldat.

Am pufnit la auzul acestui adevăr.

— Lucru care e un rahat.

— Jo!

Tata ridică vocea puțin și-și îngustă ochii.

— Scuze. În orice caz, e o porcărie că militarii abia dacă pot să-și hrănească familiile în cele mai multe din cazuri, iar politicienii cheltuiesc miliarde pe avioane și pe cine mai știe ce trec să le fie decontat. E al dra...

M-am abținut să înjur iar de față cu tata.

Ușa se deschise și o femeie cu halat Hello Kitty intră în sala de așteptare.

— Locotenent Spring, zise ea cu o mapă în mână.

— Vrei să vin cu tine? l-am întrebat pe tata.

Uneori voia, alteori nu.

— Da. Hai cu mine.

Am împins scaunul cu rotile pe hol și aproape că am intrat într-un perete. Trebuia să fiu mai atentă cum îl duc, mai ales că nimeni nu ne putea spune dacă tata va mai putea merge vreodată. Asistenta avea o față atât de dulce, că tata nici măcar nu se mai plânse că așteptase atât de mult. Ne spuse că o chema Sirine, iar ecusonul de pe uniformă adăuga ORLEN. Avea părul strâns la spate, lipit de cap și dat cu gel sau fixativ. Nici măcar un fir rebel. Ma întrebam dacă părul ciufulit era împotriva regulamentelor militare.

Încăperea era complet albă și mirosea a latex și a produse de curățenie. M-am așezat lângă birou, iar scaunul tatei era în fața mea, lângă masa de examinare acoperită cu hârtie albă și groasă ce scârțâia de fiecare dată când te așezai pe ea.

— Vă doare ceva acum? îl întrebă Sirine pe tata.

El făcu ochii mari la ea.

— Glumiți, nu?

Femeia zâmbi și se uită la calculatorul din fața ei.

— Pe o scară de la unu la zece, care e nivelul durerii?

Își scoase cardul de identificare militar și-l introduse într-o fantă din tastatura calculatorului.

— Aș zice... cam două mii.

— Două mii, am înțeles, zise ea râzând. O să vină și doamna doctor Jenner imediat. Lăsați-mă să vă măsor funcțiile vitale.

Când mi-am verificat telefonul, aveam un mesaj de la Hayton, colega mea care bea espresso întruna și cu care lucram cele mai multe ture; mă întreba dacă pot să-i acopăr o tură. Indiferent cât de repede sosea doctorița, nu aveam timp să ajung să-i țin locul.

Tata petrecu o oră ascultând despre diverse tipuri de traume de impact și despre cum va continua să fie monitorizat. El îmi tot spunea că nu am de ce să mă îngrijorez, dar, pe măsură ce doctorița tot vorbea, sentimentele mele treceau de la rău la mai rău.

Nu sunt sigură că am mai avut încredere în tata la fel de mult ca înainte de această consultație.

36
beth

Primăvara venise repede în anul acela. Mergeam prin Cartier și soarele strălucea cu putere; mirosea a mirodenii și a flori de primăvară. Era a doua săptămână din aprilie, iar noi ne plimbam pe străzile Cartierului Francez cu ocazia festivalului. Nu-mi dădusem seama că vor fi atât de mulți oameni, dar Meg mă rugase să vin cu ea pentru că se ducea cu mașina cu Laurie și cu Jo și nu voia să fie a cincea roată la căruță. Așa că am mers cu mașina neagră condusă de șoferul lui Laurie; mașina mirosea a piele și a Laurie. Tot nu știam cât de bogată trebuia să fie familia lui Laurie ca să-și permită șofer într-o bază a Armatei. Jo și Laurie vorbeau despre o excursie împreună în Cambodgia după ce termina ea școala. Meg spuse că ei nu i-ar plăcea să meargă atâta cu avionul, dar că i-ar plăcea ca Jo să posteze pe Facebook multe poze de acolo.

În cea mai mare parte a timpului, m-am uitat pe geam, iar Meg a stat cu ochii în telefon. Nu era greu de ajuns în Cartier – drept înainte pe Autostrada 90 și ajungeai direct. Nu era aglomerat față de cum erau străzile unde se desfășura festivalul; șoferul ne-a lăsat cât de aproape a putut de Jackson Square. Oamenii stăteau pe peticele de iarbă care se aflau ici și colo în piață. Aproape toți mâncau. Un cuplu părea să mănânce raci dintr-o farfurie de aluminiu. Simțurile mele erau suprasolicitate, de la diversele miresme până la zgomotul vocilor. Îmi plăceau aromele pentru că îmi plăcea mâncarea, dar nu și cele nouăzeci de conversații din jurul meu.

— Cât de tare e asta? strigă Jo.

Radia de încântare, iar Laurie încerca să țină pasul în timp ce ea țopăia în jurul nostru.

— Doamne, iubesc orașul ăsta!

Se învârtea în jurul nostru, iar poalele rochiei largi îi înfloreau în jurul coapselor precum o floare stropită de rouă, cu tija strânsă de degetele cuiva care o tot răsucea.

Laurie o privea ca vrăjit. Nu-l puteam învinovăți. Jo avea o încredere în sine pe care nu o aveau mulți oameni și era neînfricată. Nu-i păsa că erau unii care se uitau la ea și la cât de bucuroasă era. Laurie era roșu la față, iar părul lui lung și blond era puțin ondulat la vârfuri.

— Cu ce să începem? ne întrebă Jo.

Nu putea să-și concentreze privirea pe ceva, dar nu puteam s-o acuz.

Erau standuri peste standuri cu diverse mâncăruri tradiționale din New Orleans si chioșcuri unde se vindea orice, de la săpun artizanal cu hibiscus local până la cornete cu floricele de porumb îndulcite, desigur, cu trestie de zahăr cultivată în zona New Orleans. În apropiere, se auzea o fanfară.

— Sunt leșinat de foame. Hai să luăm ceva de mâncare, propuse Laurie.

Nu-mi păsa ce voiau să facem.

Meg se dusese la un chioșc care vindea, așa cum scria pe panoul pictat de mână, COSMETICE EXCLUSIV NATURALE. Jo o urmă, iar Laurie se ținu după ele. Am așteptat-o pe Meg să încerce un fard de pleoape purpuriu intens înainte să plecăm să căutăm de mâncare. Laurie era ca un copil într-un magazin cu acadele, citind toate variantele:

— Sendviș Po' boy! Crab etouffee!

Accentul lui italienesc era mai pronunțat atunci când rostea cuvinte în alte limbi.

Citea toate afișele în timp ce ne opream la fiecare gheretă să ne uităm la inele artizanale cu pietre mari și colorate și la poșete cusute de mână, făcute din bumbac vopsit. Am ales una roz cu galben pentru Amy, care rămăsese cu părinții acasă. Tata era din ce în ce mai nervos de când venise acasă și încă nu putea să-și miște picioarele. Mai aveam doar câteva luni, poate un an, să ne găsim un loc unde să ne mutăm, pentru că el urma să fie pensionat medical, iar acest lucru făcea ca toată casa să fie nesigură ca o masă de lemn cu un picior rupt. Prietena mătușii Hannah avea mai multe case pe undeva și căuta chiriași, dar Amy era supărată că ar fi trebuit să se mute la altă școală. Am fi putut rămâne la Fort Cyprus; Meredith încerca să-l convingă pe tata că ar trebui să rămânem, dar el voia să ne mutăm din bază, chiar dacă toți doctorii lui erau acolo.

Jo devenise adult peste noapte. Era mereu pe drumuri: o ducea pe Amy pe undeva, muncea sau mergea cu tata la consultații. Își petrecea timpul liber uitându-se la știri și se ciondănea cu tata cine era cel mai bun prezentator al programelor de seară. Laurie se ținea ca o umbră după ea. Jo îl ducea pe tata la plimbare și culegeau flori pentru mama ca să și le pună în păr, așa cum făcea în fiecare primăvară și vară în Texas. Nu știu care dintre ei avusese ideea. Cred că tata. Jo își petrecea, de asemenea, mult timp stând pe podea în sufragerie cu Laurie, cu laptopul pe un teanc de perne.

Scria mult mai mult decât înainte. Uneori scria și Laurie; altfel, el asculta muzică sau se uita la ce se uita și Meredith la televizor sau dormea.

Jo se simțea mai bine în libertate. Eu nu. Toate discuțiile din jurul meu îmi țiuiau în urechi și, indiferent încotro o luam, părea încă și mai aglomerat. Cea mai bună descriere ar fi că mă simțeam ca pe o scenă, rotindu-mă în cerc, în timp ce 20 de oameni încercau să poarte o conversație. Nu se uita, de fapt, nimeni la mine, știam bine, dar realitatea logică nu schimba felul în care îmi reacționau la zgomote corpul și mintea.

Am mers după surorile mele și după Laurie la coada pentru restaurantul Antoine's, ca Laurie să încerce faimosul lor Baked Alaska cu sos de ciocolată. Zâmbi când Jo întrebă dacă era cu adevărat ciocolată și-i făcu semn cu umărul. Jo era înaltă, dar picioarele lui Laurie păreau cât jumătate din corpul lui, așa că până

și Jo părea scundă pe lângă el. În timp ce așteptam mâncarea, Jo arătă spre o trupă de jazz care cânta în timp ce mergea pe stradă. O mică mulțime îi urma, iar muzica se auzea din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropiau.

Jo părea cel mai fericită când era cu Laurie – în afară de momentele când scria pe laptop, poate. Cu el în preajmă, spunea lucruri care mă surprindeau și mă ajutau chiar și pe mine să o cunosc mai bine. Strâmbă din nas la peștele pe care-l avea el în mână, iar Laurie o întrebă dacă vrea să-l miroasă. Jo se încruntă. Se jucau și era plăcut s-o vezi așa pe Jo. Starea ei de spirit oscila foarte mult de când se întorsese tata acasă. Fiecare dintre noi reacționa diferit la schimbare, iar Jo încerca din toate puterile să nu clacheze.

— Prea multe variante, zise Jo când am ajuns pe cea de-a treia stradă în plimbarea noastră.

Laurie mânca din mers și, cumva, reușea să nu-și păteze cămașa albă.

Nici eu nu mă puteam hotărî și, în plus, mai erau și oameni peste tot. De când nu mai eram la școală, în afară de drumurile la alimentară, nu mai fusesem niciodată în preajma unei asemenea mulțimi de oameni. Am ajuns la un stand unde se vindeau inele care-ți indicau starea de spirit și unul dintre ele îmi atrase atenția. Avea o piatră galbenă montată pe o bandă închisă la culoare ce părea a fi metalică.

— Cât costă ăsta? am întrebat-o pe fata de la stand.

Părea a fi de vârsta mea, poate puțin mai mare, și avea părul drept, negru ca tăciunele și vârfuri argintii ca oțelul. Îi ajungea cam la doi centimetri deasupra umerilor. Avea sclipici sub ochii negri – de parcă ar fi avut praful zânelor împrăștiat pe obraji – și aranja bijuteriile. Când s-a ridicat, m-am uitat la pieptul ei; era acoperit de sclipici auriu. Părea că e vopsea; la gât purta straturi de coliere, fiecare alt model, dar cumva toate se combinau între ele.

— Hmm, ăla e doișpe. E un inel care-ți arată starea de spirit.

Vocea ei îmi părea cunoscută, dar eram sigură că nu o văzusem vreodată. Mi-aș fi amintit. Arăta ca o țigancă dintr-un film. Avea unghiile negre și lucioase și purta o rochie lungă cu imprimeu, fără sutien. Rochia avea tăieturi în lateral și i-am văzut toracele acoperit de tatuaje care păreau făcute cu henna. Nu vedeam ce scrie pe partea stângă, dar nu voiam să par ciudată.

— Îl iau, am zis, atingând inelul.

M-am uitat la șirurile nesfârșite de bijuterii. Erau tot felul de brățări și alte modele de inele, cercei și brățări fixe.

— Totul e la oferta „cumperi două, primești unul gratis”, zise fata. Pe astea le-ai văzut?

Mi-am îndreptat privirea către Meg, presupunând că fata o să se uite la ea. Așa se întâmpla de obicei când, ca și acum, Meg purta o rochie de vară cu un decolteu adânc.

— Astea sunt din sticlă.

Fata arătă spre un șir de inele așezate în casete căptușite cu negru.

— Și astea sunt din cuarț.

Arătă spre o cutie mai mică, în care erau vreo 12 inele. Erau toate drăguțe și cele mai multe păreau albastre așa cum erau așezate în cutie. Cel pe care îl avea în mână era galben, iar în spatele inelelor de cuarț era unul verde-închis. Piatra era montată pe un inel metalic subțire care părea un cârcel de viță. Sub piatra ovală era chiar montată o frunzuliță.

— O să-l iau și pe cel verde. Tu le-ai făcut? am întrebat-o.

Pe stradă, în spatele meu, cânta și dansa o orchestră de jazz cu instrumentiști în vârstă. Surorile mele și Laurie mă așteptau puțin mai departe. Meg ciugulea o vată pe băț roz cu albastru. Smulse o bucată mai mare și o băgă în gură.

— Da, eu le-am făcut. Mă cheamă Nat.

Arătă cu unghia lungă spre plăcuța de pe masă. Scria VIZUINA LUI NAT cu vopsea roșu-închis pe o tablă neagră.

— Eu sunt Beth. Încântată.

I-am întins mâna, iar ea a coborât privirea, zâmbind.

— Mă bucur să te cunosc, Beth.

— Poți să-mi spui Bethany, i-am zis fără vreun motiv anume.

Mă privi în ochi.

— Poți să-mi spui Natsuki dacă vrei, însă doar părinții îmi spun așa.

— Natsuki, am repetat, iar numele sună puțin ciudat în gura mea.

— E un nume japonez. Înseamnă „lună”.

I se potrivea.

— E tare. Eu nu știu ce înseamnă Bethany și de fapt nu-mi spune nimeni așa.

Mi se păru că văd o sclipire în ochii ei, altceva în afară de sclipiciul care-i lucea pe față.

Când râse, Nat păru un personaj dintr-o carte sau o creatură dulce dintr-o altă lume. Corpul i se mișca în ritmul râsului și-și dusese mâna la gură. Avea degetele pline de inele, din diverse metale, cu diverse pietre și în diverse forme. Privită în ansamblu, părea o costumație și era de departe mai drăguță decât orice altă fată pe care o văzusem de când ne mutaserăm din Texas. Brățările de la încheieturile mâinilor sunară ca niște clopoței când luă un calculator de pe masă și începu să bată cifre.

— Acum trebuie să-ți alegi unul gratis.

— Orice?

Privirea mi se opri pe un colier negru cu roșu. Pietrele erau mate și nu străluceau deloc, dar era frumos.

— Ăla nu, zise ea râzând. Ceva egal ca preț sau mai ieftin.

Se opri și dădu din cap.

— Știi, părinții mei îmi zic mereu că sunt nepricepută la afaceri, dar, după cum se vede treaba, se înșală.

— Evident.

Am râs și eu și am văzut că se uita la gura mea.

Mă gândeam că singurul motiv pentru care s-ar fi putut uita la gura mea era că-mi rămăsese ceva între dinți sau poate, dacă aș fi arătat ca Meg, că se uita la ruj. Dar nu mâncasem încă nimic care să

fi putut rămâne între dinți și nu mă dădusem cu ruj. Când m-am uitat la genele ei lungi și la obrajii strălucitori, mi-am dorit s-o fi ascultat pe Meg și să o fi lăsat să-mi dea pe față și cu altceva în afară de crema de bază și rimel.

— Nu te grăbi. De fapt, e o coadă imensă în spatele tău, zise ea și-și dădu ochii peste cap, iar eu chiar m-am uitat peste umăr.

Nu era nimeni acolo.

Era amuzantă si brusc m-am simțit incredibil de ștearsă pe lângă standul acela magic, plin de bijuterii interesante și fata care avea alură de țigancă și care le făcuse cu mâna ei. Purtam un tricou verde pe care scria NEW YORK, deși nu fusesem acolo niciodată, și blugi rupți la genunchi pe care mama mi-i cumpărase de la American Eagle. Uitându-mă la sandalele lui Nat și la inelele care-i împodobeau degetele, mi-am tras picioarele sub fața de masă ca să nu-mi vadă unghiile nefăcute.

M-am hotărât să-i iau mamei un inel albastru-închis, cu piatra montată pe o bandă neagră. Când i l-am întins lui Nat, mi-a zâmbit și a luat din nou calculatorul.

— Cursurile la distanță nu m-au ajutat să-mi dezvolt abilitățile la matematică, zise după două încercări de a calcula taxele. Stai, oare chiar trebuie să adaug taxa?

— Habar n-am.

Am dat din umeri. Și ea făcea școala acasă. Devenea si mai interesantă.

— Știi ce?

Luă o punguță verde de sub masă și o deschise.

— Ești primul meu client pe ziua de azi, deci fără taxe pentru tine.

I-am mulțumit în timp ce punea bijuteriile pe fundul pungii, umplând restul cu șervețele de hârtie.

— Sper că-ți plac bijuteriile și, dacă nu-ți plac, atunci prefă-te că-ți plac, te rog.

Nat ridică calculatorul și-mi arătă prețul, 25 de dolari.

— Eu credeam că e 24? Aveai dreptate când ziceai că școala făcută de-acasă nu te ajută la matematică.

Speram să-și dea seama că glumeam, dar nu-mi aduceam aminte de când nu mai glumisem cu cineva care să nu facă parte din familie, în afară de Laurie.

Din fericire, înțelese gluma și zâmbi. Mă întrebam câți ani are. Cum de avea deja o afacere, pe când eu nici măcar nu știam ce voiam să fac cu viața mea când împlineam 18 ani? Jo știa ce o să facă după ce termină liceul; la fel și Meg. Probabil că și Amy știa la 12 ani. Nat știa și ea și iat-o vânzându-și bijuteriile la festival.

M-am uitat cu coada ochiului la surorile mele ca să mă asigur că sunt tot acolo și am văzut un grup de fete care se apropia de tarabă.

— Mulțumesc din nou.

I-am dat lui Nat două bancnote de 20 de dolari din buzunar, iar ea a scos dintr-o geantă de piele una de cinci și una de un dolar, apoi mi-a făcut semn de la revedere cu mâna.

Când m-am întors lângă Meg, Jo și Laurie, Jo se sprijinea de spatele lui Laurie, iar acesta făcea poze cu capetele lor. Nu am întrebat de ce. Începuseră cu câteva săptămâni în urmă. Începuseră chiar să facă poze și cu toate felurile de mâncare pe care le găteam, iar oamenii comentau pe rețelele sociale cât de bine arătau și cât de mult și-ar fi dorit să le guste. Amy mă tot bătea la cap să postez filmări cu mine făcând mâncare pe un site pe care se uita ea, dar n-aveam nici timp, nici curaj de așa ceva. Aveam multe de făcut, cu tata care stătea acasă și mătușa Hannah care venea din două în două zile la noi să mănânce, să ceară bani de benzină sau să stea pe terasă cu mama în timp ce aceasta bea un pahar sau două. Aveam și teme pentru școală; mai aveam puțin și-mi luam toate creditele pentru clasa a noua. Abia așteptam să fiu în clasa a unsprezecea și abia așteptam să fac 16 ani.

Jo zicea că vârsta de 16 ani te schimbă și chiar văzusem ceva schimbat la ea când împlinise 16 ani. Și la Meg. Tocmai când mă gândeam că Meg se schimbase mult și la 18, și la 19 ani, ea mă luă după umeri.

— Ce ți-ai luat, iubito?

Se uită în pungă.

În timp ce mergeam, Meg încercă bijuteriile. Ridică mâna și răsfiră degetele. Îmi aduc aminte cum strălucea soarele printre ele.

— Sunt foarte tari, Beth. Câte din astea mai avea?

Meg se duse lângă Jo, trecând pe lângă Laurie, care era în fața ei.

— Ooo! zise Jo admirativ.

— Ar trebui să mai trecem o dată pe acolo înainte să plecăm, zise Meg.

Am încuviințat, cumva dorind să mă întorc la standul cu bijuterii. Ar fi trebuit să-i iau un colier și mătușii Hannah, poate unul negru cu ametist ca să-l poarte la Spirits. Barul strălucea, de fapt, în culori închise pe care le asociam cu Crescent City. Deși mătușa Hannah părea că nu prea mai lucrează, m-am gândit că poate aveam senzația asta pentru că venea pe la noi mult mai des.

— Bine, deci care e planul? Vrem mai multă muzică sau mai multă mâncare? Putem găsi un loc pe iarbă în față în Jackson Square, unde să stăm și să mâncăm. Vor fi artificii peste fluviu în seara asta.

Laurie arătă în spatele meu, spre fluviul Mississippi, acolo unde culorile curcubeului vor exploda și vor înflori deasupra capetelor noastre.

— Cât e ceasul acum? întrebă Jo și, în loc să aștepte să-i răspundă cineva, ridică mâna lui Laurie și se uită la ceasul lui. E 7:00 acum, deci mai avem o oră cu lumină.

Am căzut de acord să găsim un loc pe iarbă și să mergem pe rând să ne luăm de mâncare. La ora 8:00 urma să cânte o formație și artificiile erau programate la 9:00. Speram să nu fie prea multă lume pe iarbă când va începe spectacolul și, când m-am uitat în jur, părea că locul se schimbase puțin de când sosiserăm. În doar o oră, erau mai puțini copii și mai multe pahare umplute cu alcool în

mâinile oamenilor care se legănau puțin mai mult decât înainte. Vocile lor se auzeau mai tare și mă gândeam că vor deveni tot mai gălăgioși pe măsură ce va urca luna mai sus pe cer.

Luna mă făcu să mă gândesc la fata cu bijuteriile și m-am întrebat dacă luna o va face și pe ea să înflorească.

37
meg

Mă durea fundul de cât stătusem pe jos, chiar și pe cele două pături pe care le cumpărase Laurie de la un vânzător ambulant. Pământul era tare și locul pe care aleseserăm să ne așezăm era mai mult noroi decât iarbă, însă mă distram. Era clar că Jo și Laurie erau împreună, iar el o urma oriunde se ducea. În timp ce ea mânca o porție de cartofi cu ulei de trufe, el îi urmărise fiecare mișcare și, când Jo scăpase un cartof, el îl prinsese într-un șervețel.

Mă gândeam că poate obsesia lui erau cartofii prăjiți, căci tare mai erau buni. Dar apoi Laurie îi puse cartoful între buze, iar ea îi zâmbi la început timid, însă zâmbetul deveni din ce în ce mai larg pe măsură ce se apropia de ea. Laurie avea picioarele atât de lungi, că le depășeau pe ale ei și aproape că atingea cu tălpile șlapii lui Beth, care stătea întinsă pe spate, uitându-se la cer. Nu voiam să o deranjez; știam că se simțea intimidată de mulțime. Spre deosebire de mine, ea nu avusese ocazia să vadă nebunia de la Sephora de Black Friday. Mă gândeam că are nevoie de o pauză.

— Aia e Bell Gardiner? întrebă Jo cu gura plină de cartofi.

Luă un șervețel și-și șterse bărbia și buzele. M-am uitat în față, căutând-o pe Bell în mulțime și am găsit-o în câteva secunde. Purta pantaloni scurți de blugi rupți, șlapi, un tricou portocaliu-închis și un șal peste umeri. Un șal, pe bune.

— Du-te să o saluți, mă tachină Beth din iarbă.

M-am aplecat deasupra ei, iar ea a închis ochii zâmbind.

— Ar trebui?

M-am întors spre Jo.

— La dracu', nu. În niciun caz. S-a purtat oribil când v-ați întâlnit ultima oară și nici măcar nu ți-a cerut scuze. Să nu-i dai satisfacție, Meg.

Beth adăugă și ea că ar trebui să vorbesc cu Bell doar dacă vine ea la noi. Mi-am aranjat rochia și mi-am îndreptat funda de la gât. Am tras de unul din capetele de satin ca să le îndrept. Mi-am trecut mâna prin păr. Căldura asta avea ceva cu părul meu. Umiditatea din New Orleans era întotdeauna un mod bun de a începe o conversație, din aprilie până august. Când începusem să lucrez pentru doamna King, m-am plâns de umiditatea care-ți încrețește părul, iar ea a râs și a zis, cu un pahar de pinot noir în mână: *„O, așteaptă până în august. Asta nu-i nimic".*

Și, Doamne, câtă dreptate avea. Dar weekendul cu festivalul din Cartierul Francez era în aprilie și părul mi se ondula deja la rădăcină. Stătusem aproape o oră să-mi îndrept părul cu placa. Jo ura mirosul de păr încins, dar mie îmi plăcea teribil.

Mi-am dat părul peste umeri și mi-am deschis geanta să scot un luciu pentru buze. Beth se uita din nou fix la cer, iar Jo și Laurie se uitau în telefonul lui. Am avut o revelație întârziată că ar fi fost

mai bine să o iau pe Amy la genul ăsta de festival decât pe Beth. Nu doar pentru că Beth ura mulțimile, ci și pentru că Amy ar fi fost de acord cu orice aș fi vrut să fac. Aș fi convins-o să dăm un tur împreună și am fi trecut chiar pe lângă Bell și prietenele mele. Cu siguranță ar fi fost al naibii de caraghios să vin cu sora mea de 12 ani după mine, dar Beth ar fi găsit o cale să evite cu totul confruntarea. Ar trebui să continui și să spun că Beth era cea mai deșteaptă și înțeleaptă dintre toate surorile Spring.

Soarele începea să apună, iar zona cu iarbă din fața pieței Jackson era din ce în ce mai aglomerată pe măsură ce se lăsa întunericul. Dintre toți cei, să zicem, o mie de oameni de pe iarbă, nimerisem lângă un grup care la prima vedere părea să fie de vârsta mea. M-am uitat atent la ei, dar nu am recunoscut pe nimeni în afară de un tip cu păr alb care-i trecea puțin peste urechi. Nu-mi aminteam de unde-l știu și nici nu aveam de gând să-l întreb, așa că m-am întors spre Jo și am început să vorbesc.

— Despre ce vorbiți voi doi? i-am întrebat pe Jo și pe Laurie.

Râse și-mi arătă telefonul.

— Amy.

Am citit mesajul și m-am uitat la Jo și la Laurie. El părea puțin stânjenit, dar Jo zâmbea.

— Sincronizare proastă, glumi ea.

— Nu e amuzant, Jo.

I-am luat telefonul și am șters mesajul. M-am uitat la Laurie în timp ce Jo părea că nu înțelege de ce nu e amuzant să-i arate lui Laurie ce-i trimisese Amy.

— Ce e?

Jo își înclină fața în formă de inimă într-o parte și își țuguie buzele.

Arăta ca o fată care ar fi putut să fie model în anii 1990, cu buze pline, naturale, și sprâncene groase. Avea picioarele lungi și mergea ca un porumbel pe ele, dar radia toată de farmec. Frumusețe neostentativă, un model pentru Calvin Klein sau Guess.

— Laurie, pune-ți mâinile la urechi, i-am zis.

El se uită la Jo și nu și le acoperi.

— Poate să audă și el. Nu s-a întâmplat nimic, *doar* i-a venit ciclul. Nu e mare chestie.

Jo se întinse în față și-și încrucișă picioarele sub ea. Ținea șlapii ridicați ca să nu atingă pământul.

— Doar ciclul? Jo.

Am vorbit mai încet când s-a întors și Beth către noi ca să audă.

— Meg. Serios? Cenzurezi informația ca să n-audă Laurie despre menstruație? Jumătate din populația globului e formată din femei care au ciclu. Inclusiv mama lui. Plus că băieții din Europa nu sunt la fel de sensibili când e vorba de lucruri normale. Nu-i așa, Laurie?

Jo se uită la el.

Nu părea să fie o conversație care îl deranja, dar nu asta era ideea.

— E în regulă, mă asigură Laurie.
— Ce e în regulă?

Beth se ridică și își scutură firele de iarbă uscată de pe spate.

Am pus-o pe Beth la curent cu ce se întâmpla și am văzut-o pe Jo că își dă ochii peste cap.
— Lui Amy i-a venit ciclul când era la plimbare cu tata și e îngrozită.
— Nu a zis că e îngrozită, adăugă Jo.

Am luat telefonul și am încercat să citesc mesajul șters. Mă întrebam cu amărăciune de ce Amy îi trimisese mesaj lui Jo și nu mie sau lui Beth. Jo și Amy nu se prea suportau și eu fusesem cea care o învățase pe Amy cum să-și onduleze părul și să se dea cu dermatograf. Îi dădusem lui Amy primul ei sutien când Meredith zisese că e prea mică pentru așa ceva. Însă Jo era sora cu care Amy alesese să împartă acel moment.
— Zice – am citit de pe ecran – „Sunt atât de stânjenită, Jo. Mi-am pătat pantalonii de sânge și a trebuit să-mi leg în talie cămașa lui tata. Te rog, omoară-mă".

M-am holbat la Jo.
— E doar ciclul, Meg, zise Jo.

Am oftat. Eram pentru mantrele liberale și neconvenționale ale lui Jo, dar uneori eticheta unele lucruri ca fiind neimportante când, de fapt, meritau mai multă atenție. Știam că Jo nu considera important că lui Amy îi venise menstruația pentru că nutrea convingerea că, dacă ignori ceva sau ești atent să nu reacționezi exagerat, societatea îți va împărtăși convingerile. Dar Jo nu avea decât 16 ani, aproape 17, și habar nu avea cum reacționau băieții care nu erau ca Laurie când era vorba de un pic de sânge. Și nu doar băieții; fetele răutăcioase de la școală erau de obicei mult mai rele decât băieții. Jo reușea cumva mereu să rămână nebăgată în seamă la școală, în timp ce eu eram farul și nu puteam rămâne nedetectată chiar dacă aș fi încercat. întotdeauna sfârșeam în mijlocul dramei. Ca atunci când eram în clasa a opta, îmi pătasem de sânge pantalonii gri de sport și niște fete din clasa mea au mâzgălit cu roșu un pachet de tampoane mărime mare și mi le-au lipit pe bancă.
— Nu e doar ciclul, Jo, i-am spus din nou, și am sperat din suflet că va putea să treacă prin viață crezând mereu că menstruația nu e mare chestie.
— Mă rog, gata cu menstruația, zise Jo râzând, în timp ce Laurie părea în continuare netulburat de conversația noastră.

Beth se așeză la loc pe iarbă, în ciuda mulțimii din jurul nostru, iar Jo începu să povestească despre ce mai scria și despre un articol care era aproape gata și pe care voia să-l trimită la *Vice.* Am ascultat și ce spunea ea, și intervențiile ocazionale ale lui Laurie, apoi mi-am scos telefonul și am verificat notificările. Nu mă mai uitam după numele lui John de vreo două zile. Era în misiune, ceea ce însemna că s-ar putea să nu am vești de la el zile în șir. Am șters un mesaj de la Meredith și unul de la Reeder, împreună cu unul de

la doamna King. Voia să mă duc de dimineață devreme la ea ca s-o coafez înaintea unei întâlniri.

Doamna King trăia într-o lume desprinsă dintr-un show televizat, în care avea întâlniri și evenimente pentru lucruri de care nu auzisem în viața mea. În orice caz, aveam nevoie de bani și voiam mereu să fiu parte din stilul ei de viață. I-am trimis un răspuns și am deschis Facebookul. M-am uitat la pozele copiilor verișoarelor din partea tatei și la poze cu cățeaua unui vecin în vârstă și cățeii proaspăt fătați, în timp ce Jo vorbea cu Laurie. Auzeam frânturi din conversație în timp ce mă uitam pe telefon și am prins ideea că era foarte deranjată de faptul că majoritatea oamenilor asociau Cartierul Francez cu băutura, mărgelele și sânii, când, de fapt, cultura unică a orașului însemna mult mai mult de atât. Laurie făcu o glumă pe care nu am auzit-o, iar Jo îi zâmbi atât de fericită, că îmi venea să-i zic ceva. În loc de asta, m-am întors la telefon.

Cum se face că eu mă luptam să păstrez o relație, iar Jo avea un iubit? Chiar dacă nu m-ar fi lăsat niciodată să-l etichetez pe Laurie drept iubitul ei, de fapt asta era. Îl găseai mereu pe canapea și mereu mă împiedicam de picioarele lui lungi, întinse aproape până la televizor. Tata se cam enerva când încerca să se miște cu scaunul. Era mereu o luptă să-l mute pe covor, ca să nu mai vorbim de Laurie întins peste tot și dormind pe canapea. Șoferul familiei Laurence chiar o ducea pe Jo la școală în majoritatea zilelor.

Mă întrebam cum va fi următorul an din viața lui Jo. Sclipirea vie din ochii ei când vorbea cu el și felul cum îi privea Laurie buzele – poate că-i citea cuvintele pe buze sau poate că dorea să facă dragoste cu ea – când îi vorbea o făceau pe romantica din mine să plângă, dar realista din mine era pregătită pentru o inimă frântă. Nu aveam cel mai bun CV în ceea ce privește iubiții, dar era un CV lung, deci aveam experiență.

Mă întrebam dacă Jo va sta mai departe în Fort Cyprus în cazul în care ea și Laurie rămâneau împreună peste vară și în ultimul ei an de liceu. Relațiile la distanță erau complicate; asta știam sigur. John și cu mine avuseserăm o relație la distanță și uite cum se termina. Nu trecuseră decât câteva luni de când îl văzusem ultima dată, dar mi se părea că trecuse mult mai mult. Știam că era în proces de acomodare la baza din Carolina de Nord unde fusese detașat, dar sperasem că mă va chema la el. Însă el mă contacta din ce în ce mai rar si știam ce se întâmpla – doar că nu eram pregătită să recunosc.

Serios, cu fiecare dezamăgire provocată de bărbații din jurul meu, de la River până la John, mă simțeam un pic mai epuizată, mai îmbătrânită de viață. Știam multe femei care săreau de la o dezamăgire la alta, care-și găseau identitatea în ele și care se iroseau în timp ce aveau grijă de soții lor. Era ceva obișnuit în comunitățile militare. Doamna King era diferită; se căsătorise cu un student la drept când era prea tânără să știe ce înseamnă căsătoria și

rămăsese cu el, sprijinindu-l și ajutându-l pe domnul King să ajungă mogulul care devenise în final.

La 19 ani, nu m-ar fi deranjat. Îmi doream asta mai mult decât îmi doream să fiu make-up artist. Îmi plăcea machiajul, dar îmi doream pe cineva cu care să îmi petrec viața. Era chiar așa de rău? Știam că Jo crede că îmi abandonez feminitatea dacă visez să am o familie si o viață plină de vacanțe cu familia, învățându-mi progeniturile să fie oameni decenți și petrecându-mi sărbătorile într-o casă călduroasă, care ar fi mirosit a scorțișoară și miere și care ar fi fost plină de râsete și conversații. Îmi petrecusem viața având doar evenimente de familie stânjenitoare. Meredith și mătușa Hannah se certau mereu, indiferent că era ziua cuiva de naștere serbată la un patinoar sau cina de Crăciun în sufrageria bunicii.

Odată, după ce Amy o împinsese pe Jo în piscina blocului unde stătea mătușa Hannah în Texas, Meredith îmi spusese că ea și sora ei nu se înțeleseseră deloc până la 20 de ani. Dar chiar și atunci Meredith trebuia mereu să o scoată pe mătușa Hannah din încurcături în care se băga singură, iar în ultima vreme apăruse o tensiune ciudată între ele.

Eu și surorile mele eram diferite. Fiecare dintre noi era o ființă complet diferită și abia așteptam ziua în care toată familia va merge să o viziteze pe Jo în New York City, iar ea o să-mi arate biroul ei enorm cu masă din marmură și ultimul model de calculator Apple. Eram de-a dreptul entuziasmată să o văd pe Jo cum crește și încearcă să cucerească lumea și făceam și eu la fel, doar că lumea mea era diferită de a ei. Știam că va înțelege într-o bună zi și nu o să mai judece greșit rolurile femeilor.

— Meg? mă trezi din gânduri vocea lui Jo.

Am clipit în timp ce ieșeam din ceața gândurilor mele.

— Ce e?

— Vrei apă? Ne ducem să luăm.

Mi-am ridicat palma ca să-mi acopăr ochii de soarele care apunea.

— Da, te rog. Beth? Tu vrei apă?

M-am întors spre sora mea care probabil că adormise pe iarbă.

Răspunse Jo în locul ei.

— Deja am întrebat-o. Doamne, dar unde ai fost până acum? întrebă ea râzând încetișor. La ce visai cu ochii deschiși?

Am clătinat din cap. *La tine și la cât suntem noi două de diferite, știi asta?*

— La nimic.

M-am uitat la Laurie. Stătea în spatele lui Jo, trecându-și degetele prin părul ei lung.

— Hmm, glumi Jo și se ridică, scuturându-se de praful de pe fund și de pe picioare. Ne întoarcem imediat. Să nu plecați de aici, vă rog.

Laurie o urmă și dispărură amândoi printre oameni.

M-am uitat prin mulțime și l-am auzit pe unul dintre organizatorii festivalului spunându-le spectatorilor să se așeze, pentru că urma să înceapă concertul. Grupul care era mai aproape

de noi se apropiase acum și mai mult, iar Beth stătea întinsă, cu ochii închiși, deconectată de tot ce era în jurul ei, așa că m-am uitat iar la telefon.

Derulam cu degetul de câteva secunde înainte să-mi dau seama că eram pe pagina de Facebook a lui Shia. Am dat vina pe impuls, din cauza lunilor în care îl tot spionasem Online. Trebuia să termin cu obiceiul ăsta. Îmi va fi greu, dar nu făceam decât să mă torturez de una singură, iar acum, că eram prieteni pe Facebook, părea un gest chiar mai invaziv, nu știu de ce. Puteam să văd chiar și mai mult din viața lui de când îi acceptasem cererea de prietenie pe care mi-o trimisese imediat ce se întorsese tata din Germania. Acum puteam să văd și postările pe care le distribuia. Vedeam și pozele în care-l menționa Bell Gardiner și încercam din răsputeri să nu vomit iaurtul cu căpșuni pe care îl mâncam la micul dejun practic în fiecare dimineață.

— Uite-l pe Shia, mi se păru că aud o voce zicând.

La naiba, începeam să devin paranoică. M-am gândit că poate ar fi trebuit să-l șterg de pe Facebook, dar îmi ziceam că situația ar fi părut și mai ciudată, de vreme ce se presupunea că trebuia să păstrăm o relație civilizată. Voiam să fim prezenți fiecare în viața celuilalt, dar de la distanță.

— N-are cum. Să văd, zise o fată chiar în urechea mea.

— Jur! replică o alta.

Am întors privirea spre ele și amândouă se uitau într-un telefon. Nu puteam să văd la ce se uită, așa că m-am întors la telefonul meu. Mi se făcuse puțin pielea de găină în timp ce le ascultam. Parcă aș fi avut un al șaselea simț.

— Drace! Ale cui sunt țâțele astea? întrebă un bărbat.

M-am uitat la el și nu era un bărbat; era un băiat cu păr castaniu ciufulit, așa de lung că aproape-i acoperea ochii; era îmbrăcat cu pantaloni scurți kaki, rulați chiar deasupra genunchiului. Pantofii lui mă făcură să cred că era bogat, probabil din Lakeshore ori Lake Vista. Mirosea a clasă privilegiată și a parfum Armani.

— Vreo puicuță din...

— Am pierdut ceva?

Nu am mai auzit răspunsul din cauza vocii lui Jo și m-am întors spre ea. Paranoia punea stăpânire pe mine. Simțeam că toată lumea știe ceva ce eu nu știam. Îmi dădea fiori și inima începea să bată mai tare.

— Nu chiar. Muzica trebuie să înceapă acum.

M-am întrebat dacă să-i spun și lui Jo, dar dacă mă gândeam mai bine nu prea aveam ce să-i spun. Aș fi părut nebună. De-a dreptul.

Jo îmi întinse o sticlă cu apă care mă udă pe mână. Beth o primi și ea pe a ei, iar eu m-am așezat mai bine pe colțul meu de pătură și mi-am întins picioarele. Aveam părul zburlit, simțeam când treceam mâna prin el. Umiditatea era mai mare decât dimineață și aveam pielea lipicioasă și caldă. Am frecat picăturile

de apă de pe sticlă pe picioare; grupul de lângă mine încă vorbea despre ce era pe telefonul ăla.

— Cât de disperată trebuie să fii? zise o fată a cărei voce mi se păru că o recunosc.

Abia o vedeam, pentru că stăteam jos, iar mare parte din grupul ei era în picioare – în ciuda solicitării organizatorilor să ne așezăm.

— Păi e din familia Spring și toată familia aia e sărită de pe fix.

Cuvintele mă loviră direct în piept și coborâră dureros până în stomac. Simțeam că cineva lovește încet cu o daltă în mine pe măsură ce grupul devenea tot mai gălăgios, iar comentariile continuau să curgă.

— Una din ele zici că e prizonieră sau așa ceva.

— Meg e o târfă, iar aia mică o să fie tot ca ea.

M-am întors repede spre ele, dar niciuna nu observă.

Îmi venea să o împing pe una la pământ și să sper că declanșez un efect de domino sau să plec. O parte masochistă din mine voia să stea acolo și să asculte rahatul pe care-l spuneau despre mine și despre surorile mele, ca să mă obsedeze după aceea și să încep să cred că e adevărat.

— Mama zice că vor fi dați afară din casă pentru că taică-său o să fie dat afară din Armată.

A cui voce era aia? Sigur o cunoșteam... Îmi luă doar câteva secunde să o disting pe Shelly Hunchberg, care stătea pe iarbă ceva mai încolo de mine. Simțeam cum mă cuprinde furia.

— Jo, am zis chiar când mulțimea începea să ovaționeze prima formație care urca pe scenă.

Bună sincronizare.

— Jo, am zis mai tare.

Nici ea, nici Laurie nu mă auziră.

— Josephine! aproape că am strigat și amândoi și-au întors capetele spre mine.

— Cee?

M-am tras mai aproape de ea și i-am explicat ce se petrecea. Cum am putut eu mai bine.

Privirea lui Jo deveni sălbatică.

— Deci se uitau la pozele alea? Mă duc acum la ele...

Aproape că urla, dar sunetul trompetelor era atât de puternic, încât ar fi putut la fel de bine să șoptească.

Nici măcar nu mă gândisem la telefon și la ce se uitau. Cred că o parte din mine știa înainte ca Jo să se ridice și din cauza asta eram paranoică, dar restul minții mele nu voia să se gândească.

— Nu.

Am apucat-o de braț și am tras-o în jos. Laurie rămăsese în picioare.

— De ce nu? Dacă se uită la pozele alea...

Jo era roșie la față și vorbea printre dinți.

Dacă erau pozele alea, cine era sursa? Cum de ajunseseră nenorocitele alea de poze din Texas în Louisiana?

Prin internet, așa ajunseseră acolo. Cu siguranță asta era.

Simțeam în piept o greutate care îmi zdrobea inima, însă încercam să fiu lucidă.

Oare chiar se întâmpla așa ceva? Da, cu siguranță. Spuseseră numele. M-am ridicat, neștiind ce altceva să fac. Ar fi trebuit să plec pur și simplu, dar evident că nu am plecat. Jo, Beth și Laurie se ridicaseră și ei în picioare. Înainte să mă hotărăsc ce să fac, am auzit în grup o voce inconfundabilă.

— Și nici măcar John Brooke nu poate să o suporte. Încearcă să se despartă de ea, dar e de-a dreptul disperată.

Râse.

— Am auzit-o pe mama lui Shia zicând că Meredith Spring s-a apucat de băut.

Bell Gardiner. Vocea ei picura miere, dar înțepa ca o viespe.

Mi-am adus aminte că în clasa a șasea, când eram la piscină, văzusem o viespe cum despicase în două o albină și zburase cu partea de jos a. corpului acesteia, lăsându-i capul pe jos.

M-am gândit că Bell Gardiner e o insectă împuțită.

— Ce dracu'? am zis când am intrat în cercul pe care-l formaseră.

Jo era lângă mine, cu Laurie și Beth în urma ei.

Bell nu căscă ochii; i se micșorară ca niște ochi de șarpe și veni spre mine plutind ca o fantomă. Se mișca foarte încet, ca și cum, chiar dacă ar fi fost surprinsă să mă vadă, nu avea de gând să o arate. Zăream o urmă de neliniște că mă vedea acolo, dar nici pe departe cât aș fi fost eu de neliniștită dacă m-ar fi prins pe mine vorbind porcării despre cineva.

— Meg.

Îmi aruncă un zâmbet de șarpe, plimbându-și privirea de la mine la Jo, la Beth și la Laurie și înapoi la mine.

— Bună.

Bell îi făcu semn cu cotul fetei de lângă ea și toți amuțiră.

— Ce dracu', Bell? se auzi vocea lui Jo de lângă mine.

— Ce e? Nu am început eu. Și oricum toți o văzuseră deja pe sora ta.

Cei din jurul nostru nu mai vorbeau, dar formația de pe scenă părea că se dezlănțuie din ce în ce mai tare.

Nu voiam ca Jo să pornească un scandal cu Bell, dar începeam să înțeleg rapid că niște străini se uitau la o poză pe telefon cu mine dezbrăcată și vorbeau despre asta chiar sub nasul meu. Am început să transpir, iar aerul devenea puțin prea înăbușitor. Toată lumea începuse să se uite la mine și să-și dea seama ce se petrece.

Cu șoaptele mulțimii și fața prefăcut nevinovată a lui Bell, îmi venea să urlu.

— Care-i problema ta, Bell? Cine dracu' te crezi să dezgropi rahatul ăla și să-l arăți la toată lumea?

Jo arătă cu mâna către grupul de prieteni ai lui Bell.

Bell nu părea să știe cum să răspundă.

— O, Doamne, am auzit pe cineva spunând din spatele lui Bell și apoi își făcu apariția Shia.

Am simțit imediat trădarea. Evident că era și el băgat în asta – de unde naiba ar fi știut altfel Bell că există poze cu mine?

— Ce se petrece aici?

Jo răspunse:

— Afurisita ta de iubită arată asta la toată lumea.

Jo smulse telefonul din mâna lui Shelly Hunchberg și i-l vârî sub nas lui Shia.

— Restul puteți pleca de-aici, strigă Jo, dând din mână ca și cum ar fi alungat muște.

Beth mă luă de braț, iar Laurie rămase în spatele lui Jo cu o expresie supărată pe față. Speram că o să-i tragă lui Shia una drept în față.

Din păcate, nu-l pocni.

— Ce faci? o întrebă Shia pe Bell.

Bell se foi puțin, trăgându-și breteaua bluzei la loc pe umăr. Părea mai puțin sigură pe ea și mult mai îngrijorată, în timp ce eu încercam să nu izbucnesc în plâns. Nu puteam să plâng în fața acestor nenorociți, mai ales nu în fața lui Shia și a viitoarei lui mirese.

— Doar glumeam.

Vocea lui Bell era dulce.

— Asta nu-i o nenorocită de glumă! strigă Jo.

Știam că păream jalnică fiindcă o lăsam pe sora mea mai mică să lupte în locul meu, dar eram încremenită și rămăsesem fără grai.

— Al cui e telefonul ăsta? întrebă Shia, ținându-l în sus.

Shelly Hunchberg ridică mâna și făcu un pas în față.

— Pe bune, Shelly? răbufni Beth. Hai să mergem, Meg.

Mă trase de braț.

Gândindu-mă bine, nu prea puteam să fac altceva. Puteam fie să stau acolo și să fiu umilită în timp ce Bell s-ar fi comportat ca și cum nu ar fi fost mare chestie că un grup întreg de oameni își bătea joc de mine și se uita la corpul meu, fie să plec.

Am luat de pe iarbă punga cu bijuterii a lui Beth și m-am întors să plec. Nici măcar nu m-am uitat la Shia. M-am ciocnit de o femeie cu un copil în brațe și copilul a început să plângă. Părea un semn divin. Un mare și strălucitor *Dracu' să te ia* din partea universului.

O auzeam pe Jo încă țipând și pe Shia strigându-mă în timp ce Beth mă trăgea după ea prin mulțime. Toți oamenii din jurul meu semănau cu River, Bell și Jessica Fox, cei care se presupune că erau cei mai buni prieteni ai mei din Texas, dar care lipiseră pe ușa casei o versiune printată a uneia dintre poze, pe care o găsise Amy când venise acasă de la școală. Îmi aduc aminte expresia de pe chipul tatei când se întorsese acasă de la „discuția” cu părinții lui River. Tata voia să-l dea în judecată pentru că distribuise material pornografic cu minori, pentru că eu n-aveam 18 ani, dar River, da, însă eu nu voiam să fac față umilinței și urmărilor de la școală.

Toată lumea îl iubea pe River, pe când eu nu eram decât o curvă care făcea sex oral cu băieți pe bancheta din spate a mașinilor

acestora ca să-i fac să mă placă mai mult. Eram fata cu țâțe mari și buze provocatoare. Îi trimisesem iubitului meu niște poze și pentru asta urma să fiu umilită pe holurile liceului Killeen. Și se părea că urma să fiu umilită și pe străzile din New Orleans.

Când ne-am apropiat de stradă, mi-am amintit furia pe care o radia Meredith când își făcuse apariția ca o furtună pe holurile liceului, cerând să fie șterse pozele din toate calculatoarele. Îmi amintesc ziua când intrasem în laboratorul de informatică și Jessica Fox setase pe jumătate dintre calculatoare sânii mei ca imagine de fundal.

Aerul îmi ardea plămânii și nu mai puteam să respir. M-am oprit o secundă.

Beth se uită la mine și zise:

— Hai să ne oprim un minut.

— Hei! ne strigă vocea unei fete dintr-o gheretă.

— Vine Shia, îmi spuse Beth și îi făcu semn cu mâna fetei din gheretă.

— Scoate-mă de aici, am rugat-o pe Beth.

Nu voiam să-l văd pe Shia și mai aveam vreo 30 de secunde și izbucneam într-un plâns din care nu m-aș mai fi putut opri. Eram furioasă, ofticată pe mine și pe toată lumea pentru că eram atât de proastă. Nu ar fi trebuit să-i spun niciodată lui Shia despre afurisitele alea de poze.

— Ești bine? mă întrebă fata din gheretă.

M-am uitat la ea și mi se păru că seamănă cu o prințesă-țigancă manga, care se întrecea cu Vanessa Hudgens pentru rolul de regină la Coachella. Era plină de bijuterii și mi-am dat seama că era ghereta de unde cumpărase Beth inelele.

Beth vorbea cu fata, dar nu auzeam ce zic. Beth îmi spuse să vin în spatele gheretei și să mă așez. Imediat ce m-am așezat pe scaun, am început să plâng.

Shia trecu pe lângă noi fără să ne vadă.

* * *

Când am ajuns acasă, Amy și tata stăteau pe canapea. Meredith era în bucătărie și încălzea o oală acoperită. Se părea că n-o să mai trebuiască niciodată să gătim.

— Cum a fost? întrebă Amy. Pe net pare foarte tare, cum a fost?

M-am uitat la Beth.

— A fost bine, a mințit ea în locul meu.

Am iubit-o și mai tare pentru asta.

Deschise punga pe care o luase de la taraba cu bijuterii și-i distrase atenția lui Amy cu inelele strălucitoare.

— Mă duc să fac un duș, am zis către toată lumea din cameră și toți au răspuns „Bine”, ca și cum nu-și dădeau seama de ce le spun așa ceva.

M-am dus în camera mea și m-am prăbușit pe pat. Mă simțeam ca și cum ar fi vărsat cineva o găleată de sânge de porc pe rochia

mea de petrecere. Mă simțeam murdară.

38
beth

În dimineața de după festival, m-au trezit vocile lui Jo și Meg de pe hol. Încă de când era mică, vocea lui Jo devenea mai profundă cu câteva octave când era supărată. Meg era opusul ei; vocea ei de obicei blândă devenea ascuțită, ca sunetele pe care le scotea câinele doamnei King.

— Ai fi putut să-mi spui! striga Meg la ea. Au trecut săptămâni întregi – și nimic!

Mi-am pus picioarele pe podea ca să mă dau jos din pat. Ca să mă duc să mediez ce naiba discutau surorile mele. Eram mereu mediatorul. Dar eram obosită; zgomotul de la festival, mirosurile, haosul – fusese epuizant, întreg corpul, cu minte cu tot, îmi pulsa când mă întinsesem în pat seara trecută. Totuși, indiferent cât de obosită eram în acea dimineață, nu avea importanță. Nu era atât de important ca lucrurile care se întâmplau pe hol.

— Nu da vina pe mine! Te crezi *mereu* victima! răspunse Jo țipând.

Am închis ochii o secundă și m-am uitat în tavan. N-o să se schimbe nimic în următoarele câteva secunde.Ziua precedentă începuse foarte diferit de cum se terminase. Când începuse, eram, evident, neliniștită, dar asta nu fusese nimic în comparație cu ce se întâmplase seara, când am mers cu Meg prin mulțime, ascunzând-o în ghereta fetei cu inelele...

Nu mai auzeam de ce urlau Jo și Meg. Am ridicat mâna în aer și am studiat piatra de pe deget, ce devenise un albastru-deschis. Nuanța mai deschisă de albastru ar fi trebuit să indice că sunt relaxată. Nu eram sigură dacă mai credeam în aceste inele care îți indică starea de spirit.

Se auzi o ușă trântindu-se, iar Meg continuă să țipe. M-am ridicat din pat și m-am luat după zgomot. În bucătărie, Meg plângea, sprijinindu-se cu umerii de frigider. Jo plecase și ușa din spate era larg deschisă.

Tata intră în bucătărie manevrându-și singur scaunul cu rotile.

— Ce se întâmplă? o întrebă pe Meg, care însă nu-i răspunse.

Se puse doar pe plâns, își acoperi fața și fugi din bucătărie.

Ne-am uitat amândoi câteva secunde în lungul holului gol înainte ca el să întrebe:

— Ce se întâmplă aici?

Nu știam ce să-i spun pentru că nici eu nu știam și nu știam nici cât aflase tata despre seara trecută. Avea el suficiente necazuri ca să-i mai adaug și eu o povară pe umeri.

— Nu știu, i-am răspuns. Sunt sigură că rezolvă ele problema, oricare ar fi.

M-am uitat la el.

— Vrei să mănânci?

Tata se uită la mine, la ușă și apoi pe hol. Oftă, ridicând vizibil din umerii lui slabi. Purta un tricou gri care avea o gaură mică la gât. Nu se îmbrăca prea diversificat, doar tricouri de culori diferite și pantaloni. Uneori își punea câte o cămașă când mergeam la restaurant sau la vreun eveniment școlar. Și încă și mai rar se îmbrăca în uniforma de gală, când era vreun bal al Armatei sau vreo ceremonie.

Îmi plăcea întotdeauna când părinții trebuiau să meargă la vreun bal al Armatei. În ultimii ani, Meg îi făcea părul mamei și o machia, iar ea ne lua mereu la mall și ne lăsa să o ajutăm să-și aleagă rochia. Era una din puținele dăți din an când mergeam la mall la cumpărături. Era distractiv să o ajutăm pe mama să probeze rochii; cabina de probă de la JCPenney's devenea decorul pentru emisiunea *Say Yes to the Dress.* Meg o punea pe mama să se învârtă, să se întoarcă, să se întindă și să se aplece, ca să se vadă fiecare bucățică din rochie. Luam masa de fiecare dată la Friday's și uneori mergeam înainte la Starbucks. Tata îi cumpăra mamei un buchețel de flori, iar Amy scotea sunete ca de sărut când i-l prindea la încheietura mâinii. Mama se prefăcea mereu că-l împunge cu un ac cu gămălie din cauza obiceiului lui de a o face să râdă în cele mai proaste momente. Îmi erau dragi amintirile cu ei, dar uneori îmi era greu să-l compar pe tata din amintirile mele cu bărbatul care stătea într-un scaun cu rotile în fața mea.

M-am uitat în dulapuri și în frigider ca să văd ce puteam să-i prepar. Apetitul său se schimbase de când venise acasă. Zicea că cocktailul de medicamente pe care i-l dădeau cei din Armată îi făcea prea greață ca să mai poată mânca.

— Ce era zgomotul ăla? bombăni mama, intrând în bucătărie.

Se strecură în spatele scaunului tatei și se așeză la masă. Masa era cel mai vechi lucru din casa noastră; ne-o dăduse bunica înainte să se certe cu mama. Mă întrebam dacă mătușa Hannah mai vorbea cu ea... Nu eram sigură, indiferent cât de multe informații secrete aflasem despre adulții din casă. Masa era zgâriată, uzată și deteriorată în urma mutării de la Fort Hood la Fort Cyprus; mama ținea cotul chiar în spintecătura adâncă în lemnul închis la culoare și lucios. Arăta de parcă n-ar mai fi dormit de multe nopți, deși abia se dăduse jos din pat. Când mă trezisem în toiul nopții ca să mă duc la toaletă, se uita la *The Twilight Zone* pe canapea, cu o cană în mână.

— Meg și Jo se certau pe ceva, răspunse tata.

Când mama ceru detalii, am dat din umeri, am desfăcut un pachet de biscuiți și am început să pregătesc masa.

Câteva minute mai târziu, Meg se întoarse în bucătărie tocmai când îi întindeam mamei farfuria cu mâncare. Meg era mai calmă acum, chiar dacă un pic cam răvășită.

— Vrei și tu? am întrebat-o.

Încuviință și-și fixă ochii roșii și umflați asupra mamei, care înghițea din mormanul de biscuiți și sos de pe farfurie și dădea pe

gât niște lapte. Când mesteca, i se vedea o pată vagă de lapte pe buza de jos. Nu eram sigură la ce se uită, dar părea s-o distreze ceva aflat pe peretele din spatele meu.

— M-a căutat cineva?

Vocea lui Meg suna ca și cum ar fi înghițit șmirghel.

— Cine să te caute? zise tata.

Nu o mai auzisem pe Meg – sau pe altcineva – să pună întrebarea asta de... ani de zile. Nu ar fi sunat-o pe telefonul mobil dacă era cazul?

Meg clipi și mormăi:

— Las-o baltă.

— Ce aveți de gând astăzi, fetelor? întrebă tata, printre înghițituri.

Era clar că nici el, nici mama nu erau dornici să afle de ce țipaseră una la alta.

Cum Meg nu a zis nimic, am bănuit că nu avea de gând să răspundă, așa că am răspuns eu:

— Eu nu fac nimic. Ceva pentru școală, spăl rufele. Cam atât, am dat din umeri.

— O grămadă de chestii, Beth.

Era o alinare să-l văd pe tata că-și păstrase sarcasmul. Tonul lui nu era la fel de malițios sau dur cum ar fi fost al lui Amy, și, în plus, era însoțit de un zâmbet și amintirea experienței lui din liceu. Semăna mult cu mine.

— Nu ai prieteni pe aici? mă întrebă el.

— Mi-ați făcut atâtea surori, că nu am nevoie de prieteni.

Am râs amândoi. Râsul lui era mai superficial decât de obicei, dar tot suna bine în bucătăria tapetată în galben.

— *Touche.*

— Jo nu s-a întors? a întrebat Meg.

Nu mâncase prea mult din ce avea în față. M-am gândit să pun vasele la înmuiat înainte să-mi iau și eu ceva de mâncat, astfel încât sosul lipicios să nu rămână pe tigaie, dar îmi era foame, iar sosul arăta foarte bine.

Tata răspunse:

— Nu, e tot la vecini.

Din câte știam eu, nimeni nu era sigur că Jo era la Laurie, dar, de fapt, eram cu toții convinși că așa e. Acolo era mereu. La Laurie, apoi tura la Pages și înapoi la Laurie.

— Nu avea nimeni de gând să-mi spună că a venit Shia în seara aia?

Meg arătă spre mama, care ridică privirea, însă sora mea îi dădea înainte.

— Mi-a spus că știați toți. A venit aici și nici măcar nu am știut că m-a căutat.

— Păi, Meg, ce importanță ar fi avut? zise mama și continuă să mănânce.

Nu părea să bage de seamă pata de sos de pe cămașă.

Lui Meg îi ieșiră ochii din orbite. Se șterse la gură cu un șervețel înainte să vorbească.

— A venit să mă caute, iar eu nici măcar nu am știut!

Furia ei părea că va zgudui casa.

— Am așteptat atâta vreme s-o facă, și voi nici nu mi-ați spus. Se însoară...

— Și asta s-ar fi schimbat? Și cum rămâne cu John Brooke? zise mama.

O parte din mine dorea să intervină, dar o altă parte nu știa în ce fel de tornadă se va băga.

Nu voi afla niciodată ce avea de gând Meg să spună, pentru că pe ușa din spate intră în fugă Amy, cu ochii umflați și umezi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă tata și l-am văzut cum se chinuie să se ridice, ca și cum picioarele lui ar fi uitat că încă nu se putea mișca.

Se lăsă la loc pe scaun.

— Viața mea! Totul e de rahat!

Trecu în grabă pe lângă noi și, cum nu încercă nimeni s-o oprească, se răsuci în loc.

— Ducă-se totul dracului!

Înjurătura ei o făcu pe mama să se ridice în picioare.

— Amy, ai grijă cum vorbești.

Amy pufni la auzul avertismentului mamei și începu să plângă din nou.

— Jacob Weber i-a spus lui Casey Miller că am încercat să-l sărut – și acum toată lumea mă urăște!

Se plimba furioasă prin cameră. Nici măcar nu știam cine sunt copiii ăștia, dar știam că zvonurile pot răni și distruge viața cuiva. Văzusem asta întâmplându-se cu Meg în Texas.

— De ce să facă așa ceva? o întrebă Meg pe Amy.

Fețele în formă de inimă ale surorilor mele nu-mi păruseră niciodată mai asemănătoare ca atunci, cu ochii lor umflați și buzele înroșite.

— Pentru că e un cretin!

Glasul lui Amy se transformă într-un plânset, ca schelălăitul unui cățel călcat pe coadă.

Mama nu-i mai corectă limbajul de data asta.

— El a fost cel care a încercat să mă sărute!

Tata nu zise nimic; se uită doar la femeile din cameră care începuseră să se foiască în jurul lui Amy.

— Vrei să zici că a făcut-o împotriva voinței tale? întrebă mama, ridicându-se în picioare, cu privirea devenită ageră în doar câteva secunde.

Ca și cum și-ar fi lepădat brusc un strat gros și slăbit de piele.

— Unde erați? întrebă Meg, mângâind-o pe Amy pe cap, ca și cum ar fi uitat că era în toiul unei certe cu Jo.

Amy se sprijini de ea.

— Îh! *Bineînțeles* că nu voiam. A pupat practic toate fetele din clasă.

Amy avea năsucul puțin cârn, care o făcea mereu să pară mai mică decât era.

— Spune-ne ce s-a întâmplat.

Mama își puse mâna pe spatele lui Amy, care însă se trase într-o parte.

— Meg, se smiorcăi Amy.

Surorile mele se uitară una la alta, iar Meg ne spuse că o să vorbească între patru ochi cu ea câteva minute.

Mama, tata și cu mine ne-am lăsat capul într-o parte și cred că părinții mei se întrebau de când erau Amy și Meg atât de apropiate. Dar eu le prinsesem adesea șușotind și știam cât de des se strecura Amy în patul lui Meg, așa că nu eram surprinsă. Eu îmi înclinasem capul pentru că lui Meg îi păsa doar de Amy în acel moment, nu de ea.

39
jo

Camera lui Laurie era un dezastru. Întotdeauna domnea un oarecare haos – un tricou atârnat de tăblia patului sau o cafea fără cafeina de cu o zi înainte, zăcând într-o cană ciobită pe biroul său. Dar astăzi era un dezastru total. Încăperea era stăpânită de un miros de mâncare stricată și de aer stătut pe care mai bine nu-l descriu.

— Ce naiba s-a petrecut aici? l-am întrebat, făcându-mi loc cu piciorul printr-un morman de haine.

Se învârtea prin cameră ca un nebun. Avea părul lung lăsat liber, cârlionțat la vârfuri așa cum îmi plăcea mie. Părea desprins dintr-un roman. Stereotipul scriitorului din New York, născut în Boston sau în vreun alt oraș mare. Nu la fel de mare ca suculentul și roșul Big Apple, dar mai mare decât bula asta de oraș. Laurie, cu părul lui lung și auriu, îmbrăcat într-o bluză de trening largă, cu petice la coate. Părea foarte deștept, ca și cum scria articole despre climă sau controlul armelor, dar tot ți-ar fi răpit virginitatea după ce ar fi condus ore în șir ca să te ducă pe un câmp plin de flori pe care-l văzuseși tu odată într-o poză de pe Tumblr.

Era încruntat, având pe frunte un rid adânc care-l făcea să semene puțin cu bătrânul domn Laurence și cu tatăl său din șirul de poze ce atârnau în casă.

— Bună, zise el, fără să-mi explice mizeria. Ce mai faci?

Ridică un teanc de reviste și le puse la loc pe birou.

— Ca dracu', de fapt.

Continuă să cotrobăie prin camera aflată în neorânduială și se îndreptă spre fereastra prin care se revărsa soarele, luminând pereții și pielea. Când mi-am scos jacheta și am pus-o pe spătarul scaunului, a ridicat privirea spre mine.

— Meg e supărată pe mine pentru că nu i-am spus că a căutat-o Shia când era cu John Brooke în New Orleans acum o lună, în ziua când a fost rănit tata.

Îmi dădeam seama că Laurie asculta, dar tot se mai foia prin cameră. Ceea ce mă neliniștea, așa că am continuat.

— Doar că, după ce s-au apucat nenorociții ăia să vorbească despre ea ieri, mă acuză pe mine pentru că nu le-a zis nimic lui Shia sau lui Bell.

M-am așezat pe pat, iar Laurie s-a așezat lângă mine.

— Și de ce e vina ta?

Îmi lua mereu partea, iar mie îmi plăcea. Discuta cu mine după aceea dacă nu era de acord, dar reacția lui inițială era să-mi țină partea.

— *Exact.* Ea e mereu victima. Înțeleg că e supărată pentru ce s-a întâmplat la festival. Și eu sunt!

Eram *furioasă* – nu voiam ca sora mea să fie hărțuită de o gașcă de nemernici care își atingeau potențialul maxim în liceu, însă ea se comporta de parcă ar fi fost vina mea când, de fapt, nu eu eram cea care voia să-i distrugă reputația.

Am tras de ruptura din genunchi a blugilor.

— Parcă și-ar imagina că dacă a venit Shia la noi acasă s-ar fi putut schimba ceva.

— Cred că s-ar fi putut schimba.

Laurie se opri când m-am uitat la el. Ridică în aer mâinile acoperite de mânecile lungi ale bluzei.

— Ascultă-mă. A venit la voi, apoi s-a dus în Cartier, nu?

Am încuviințat.

— Dacă lui Meg îi place Shia așa cum o place Shia pe ea, atunci probabil că ar fi fost extrem de important pentru ea să afle ce avea să-i spună.

— Dar *chiar* au vorbit, până la urmă.

Am clătinat din cap spre Laurie.

— În plus, e logodit.

— Tu vezi mereu lucrurile în alb și negru, Jo. Uneori mai sunt și gri.

Am oftat.

— Logodna nu e chiar o zonă gri. Fie te căsătorești cu cineva curând, fie nu.

— Fie te întâlnești cu cineva, fie nu.

Laurie mă privi direct în ochi. Am simțit o apăsare în piept și am tras de firele din blugii rupți.

— Da... și nu. Uneori e mai complicat de atât.

— Ca în cazul nostru.

Mi-am mutat privirea de la el și m-am uitat în jos, la mâinile sale care trăgeau de bluză, la pantalonii de trening strânși pe picior și la șosetele albe și curate, apoi la podeaua camerei care era vraiște.

— Nu e vorba despre noi, am zis.

— Și când o să fie? Știi că mama vrea să mă întorc acasă.

Am simțit cum cuvintele lui mi se înfășoară în jurul gâtului și încep să mă strângă. Acasă nu era în partea cealaltă a orașului sau a Americii. Acasă era peste ocean.

— Nu, nu știam.

— Așa vrea.

Încercă să-mi prindă privirea, dar l-am evitat.

— De ce nu putem discuta despre asta? Credeam că ar fi trebuit până acum. Tu o să începi în curând să trimiți cererile de înscriere la facultate. Și atunci?

De ce alesese tocmai acest moment să deschidă discuția? N-ar fi trebuit să ne învârtim în jurul subiectului, să ne mai giugiulim de câteva ori? Meg nu-mi explicase niciodată. Tocmai când începuserăm să ne apropiem, se întorsese tata și ea nu mai discuta cu mine. Nu mai eram apropiate; aproape ca și cum nu am fi fost niciodată.

— Jo, insistă Laurie.

Am ridicat privirea, iar el s-a apropiat puțin de mine. Camera mare părea foarte mică, iar Laurie se trăgea de mâneci.

— Dacă nu vrei, e în regulă. Doar spune-mi. Nu o să te forțez. Vreau doar să știu ce crezi. Nu știu niciodată ce crezi.

— Ba da, știi.

— Nu și despre mine. Despre orice altceva, da. Dar nu și despre mine.

— Spune tu. Nu știu ce vrei să zici sau ce vrei să zic eu. Spune tu.

Era adevărat, nu știam de unde să încep sau cum să termin această conversație.

— Bine.

Laurie dădu ochii peste cap, își trase părul după urechi și își umezi buzele.

— Vrei să ieși cu mine?

— Așa se procedează?

— Nu mai face pe sarcastica. Vorbesc serios.

Vorbea încet. M-am gândit o secundă înainte să-i răspund. Lucru pe care știu că ar fi trebuit să-l fac mai des.

— Scuze. Nu știu cum să fiu serioasă cu chestii din astea. N-am mai făcut niciodată așa ceva, mai ții minte?

Își trase umerii în spate.

— Au.

Am ridicat repede mâna.

— Nu, nu asta voiam să zic. Nu insinuam că tu ai făcut. Voiam doar să zic că eu chiar n-am făcut.

M-am oprit o secundă.

— Adică niciodată.

— Dacă asta te stânjenește atât de tare...

— Nu, nu mă stânjenește.

M-am dus către el când s-a tras și mai mult în spate în pat.

— Spune. Spune tu ce ai de zis, apoi îți spun și eu.

Îmi pierdeam răsuflarea.

— Numai începe tu.

Mi-am mușcat buza prea tare și i-am surprins ochii negri ațintiți asupra buzelor mele, cu o clipă înainte să-și mute privirea.

— Bine.

Scoase un oftat lung.

— Mama mă tot întreabă dacă vreau să vin acasă. Tata a primit ordin să mai rămână în Coreea și ei îi e dor de mine acum, după ce sora mea și-a făcut prieteni.

Nu am zis nimic, dar mi se învârtea capul.

— Singurul motiv pentru care aș rămâne aici ar fi dacă ai fi tu prin preajmă... Nu zic că trebuie să stabilim să ne căsătorim sau să ne mutăm împreună într-un viitor apropiat, doar să fii prin preajmă...

— Voi fi prin preajmă.

Vocea mea devenise practic o șoaptă.

— Și cum rămâne cu New Yorkul?

— Mda. Aș fi în New York...

Laurie oftă din rărunchi.

— Mda, deci eu aș fi aici, în Louisiana, și tu ai fi în New York City?

Am încuviințat.

— Am vorbi în fiecare zi și ne-am face vizite.

Așa face lumea mereu. Nu?

— Deci o relație la distanță, atunci?

Nu părea prea încântat de idee. Sincer, nu mă așteptam să-și dorească vreun gen de angajament în relația cu mine. Credeam că o să rămânem prieteni apropiați... *cei mai buni* prieteni și poate vom ieși împreună într-o bună zi, când eu aș fi terminat școala, iar tatăl lui s-ar fi întors acasă, iar tata ar fi fost mai bine, și eu aș fi avut timp să-mi fac probleme legate de băieți și de sutiene asortate cu chiloții.

— Cred că da. Așa face lumea mereu.

Am dat din umeri.

— Ne-am vizita la sfârșit de săptămână.

— E un zbor de trei ore, ca să nu mai pun la socoteală costul biletelor, iar cu mașina faci 20 de ore dacă mergi fără întrerupere.

Își făcuse temele.

— Atunci ce facem?

Laurie clătină din cap și mi-am adus aminte de prima oară când îl văzusem și când mă strecurasem pe alee și-i arătasem degetul. De întâlnirea de lângă centrul cultural cu Meg și Reeder. Laurie părea cât se poate de misterios pe vremea aia, clasicul distrugător de inimi.

Acum mi se părea foarte diferit. Era prietenul meu cel mai bun. Îmi plăcea mai mult de-atât – știam bine —, dar lucrul ăsta mă și cam înspăimânta. Nu voiam să fiu ca Meg când își bătuse joc de ea River. Voiam să intru în prima mea relație cu ochii deschiși.

— Ești sută la sută sigură că vrei să te duci la New York? *Vice* are redacții peste tot. Una în Venice Beach, practic în L.A., una în Toronto... peste tot.

— Vreau să merg la New York, cred.

Nu mă gândisem niciodată la Los Angeles. Toronto, poate, dar, realist vorbind, era greu să mergi la studii în străinătate.

— Ai putea să vii și tu la New York.

— Aș putea?

— Da? Nu-i așa? Adică, de ce nu? Ce faci aici și nu ai putea să faci și acolo?

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se cu palmele de pat.

— Nu știu, dar nu vreau să stau în New York. Am detestat să stau mai mult câteva zile acolo. Tu n-ai fost, nu e așa de grozav cum crezi.

— *Încă.* O să mă duc curând, i-am spus, deși părinții nu-mi spuseseră încă limpede dacă putem face un tur al campusurilor.

Aveam note bune, dar nu aveam garanția că voi fi admisă la facultățile pe care le vizam. Însă chiar dacă eram admisă, tot îmi mai făceam griji pentru taxă, iar banii tatei din G.I. Bill[8] nu puteau

fi folosiți decât pentru una dintre noi. Și nu discutaserăm niciodată pentru *care* dintre noi.

— Cred că relația asta la distanță ar fi OK, i-am spus lui Laurie. Dacă mă duc la New York și nu-mi place, o să mai vedem atunci.

— Și atunci, dacă mă întorc în Italia? Am un prieten la Milano cu care aș putea să stau un timp. Aș fi aproape de mama și doar la un zbor distanță de tine.

Chiar își făcuse temele. Aproape prea bine...

— Deci ai planificat totul?

— Nu chiar.

Se scărpină pe frunte.

— N-am făcut decât să mă gândesc. Tu nu te-ai gândit?

— Mda, adică, puțin. Nu m-am gândit prea mult, dar cred că mi-am imaginat că tu o să rămâi aici, eu o să mă duc la New York si o să vin în vacante si chestii de-astea.

— Nu știu... Și băieții de la colegiu? Iar distanța probabil că ne-ar distruge. Așa se întâmplă de obicei.

Laurie părea că vrea să găsească motive ca lucrurile să nu meargă.

Ce voiam să spun era că, din punct de vedere statistic, persoana cu care ieși când ești tânăr nu este cea cu care vei rămâne în final. Din toate cuplurile căsătorite pe care le știam, inclusiv adulți, cei mai mulți erau la a doua căsătorie. Laurie făcea parte din ființa mea și știam că se va rupe ceva în mine când relația noastră nu va mai funcționa – nu era ceva ușor de înghițit, dar asta era realitatea.

— Nu sunt îngrijorată de băieții de la facultate, am zis.

Mi-a zâmbit și mi-a întins mâna. Avea mereu pielea foarte caldă. Mi-a ridicat palma în fața ochilor și mi-a răsfirat degetele, ducându-le tandru la gură; am început să tremur toată. Era ceva, era felul în care mă făcea să mă simt. Felul în care îmi făcea sângele să-mi vâjâie în urechi și să-mi pocnească floricele în stomac.

M-am sprijinit de el, iar el m-a prins în brațe. De fiecare dată când eram singuri, mai depășeam încă o limită, mai făceam încă un pas către visul a ceea ce am putea fi.

— Ne e atât de bine ca vecini, aproape unul de altul, zise el la câțiva centimetri de fața mea.

Coapsele mele îi cuprindeau talia subțire; bluza lui groasă atârna între noi.

Doamne, îmi începeșa gândurile. Mă scotea din sărite.

— Ești sigur că asta îți dorești? Shelly Hunchberg nu o să mai poată să vină la tine să discutați despre strângeri de fonduri când eu voi fi în alt stat.

— Ah, taci din gură.

Zâmbi. Avea mâinile calde pe spatele meu. Le simțeam căldura prin tricoul subțire.

— Tu o să fii singura care o să te îndrăgostești de băieții de la standul de cafea și de profesori.

— Nu, nu voi avea timp pentru ei.

— Abia dacă ai timp pentru mine, zise, aproape sărutându-mă.

Nu voiam să-l mint.

— Știu.

— Ești importantă pentru mine, Jo.

I-am privit chipul, numărându-i pistruii de sub ochi. Sprâncenele groase erau de un blond-închis, relaxate, iar buzele erau roz ca niște garoafe.

— Sărută-mă și o să vezi cât de importantă sunt, am spus, ca și cum ar fi pus stăpânire pe trupul meu o fată *cool,* care citează din poezii.

— Am citit jurnalele acelea. Sylvia Plath...

L-am sărutat ca să tacă și m-am hotărât că poate Laurie avea dreptate: existau foarte multe nuanțe de gri.

40

În ultima oră și jumătate, fusese coadă la Pages. Hiperactiva Hayton dădea pe gât cești cu espresso pe bandă rulantă, parcă să-și hrănească mania. Sam, puștiul cu care nu mai lucrasem decât de două ori până acum, abia reușea să-și aducă aminte ce comandaseră clienții. În plus, încurcase comenzile de patru ori la rând, ceea ce însemnase că a trebuit să refac patru băuturi la rând, iar tura lui mai dura încă o oră. Eu mai aveam încă două ore, asta însemnând că trebuia să repar încurcăturile lui. Mă dureau picioarele și șorțul avea pe el pete mari de cafea. Aveam blugii plini de cafea măcinată și de resturi de frișcă și, în plus, reușisem cumva să mă tai destul de urât la cot când schimbasem rola de hârtie de la casa de marcat.

Nu fusesem niciodată o barista foarte grațioasă, dar de obicei nu eram chiar atât de stângace. Cred că nu aveam niciun drept să mă plâng că Sam încurcase comenzile. Numai că nu puteam să nu mă mai gândesc la ceea ce se petrecuse de dimineață. Amintirea era atât de vie, aproape arzătoare în mintea mea. Laurie mă sărutase, adică mă *săruuuuutase.* Mai apăsat decât oricând. Dacă n-aș fi fost certată cu Meg, aș fi pus-o să se uite pe spatele meu după urmele pe care mi le făcuse cu unghiile. Le simțeam cum pulsau, stomacul îmi tresărea și gura mă furnica. Îmi era dor de el, aș fi vrut să vină la Pages și să mă împingă în...

— Cafea cu gheață aici! strigă Sam la Hayton.

Sau la mine? Nu eram sigură, dar aproape că îmi sări sufletul.

— Oh, la dracu'. Fir-ar să fie! E coadă acolo! îmi șopti tare Hayton, arătând cu degetul mic spre zona de librărie.

Avea dreptate. La dracu'.

Singurul lucru rău la Pages era atunci când ambele zone erau pline de clienți. Pentru că eram unul dintre cei doar doi angajați comuni celor două zone, puteam să servesc clienții din librărie, apoi să mă duc la câte unul dintre ei și să-i spun de ce ar trebui să cumpere una din cărțile mele preferate de poezii, să prepar băuturi sau să pun o gogoașă la cuptor când era nevoie. Astăzi era una din acele zile. Eram în priză de la prânz. Știam că, după ce se termina coada, o să mă duc să vând cărți și să-mi amintesc nume de autori și genuri literare, ordinea în care apar cărțile într-o anumită serie și, poate, doar poate, dacă am noroc, capul o să-mi explodeze în confetti din pagini de cărți.

— Scuze, l-am auzit pe Sam spunând.

— E în regulă!

Hayton îi aruncă cel mai larg zâmbet al ei, dând impresia că voia să-l jupoaie de viu în fața mulțimii. Imaginea aproape că-ți provoca greață și am blestemat-o pe Meredith și dragostea ei pentru filmele de groază care avuseseră un asemenea impact asupra mea.

Pages se aglomera din ce în ce mai mult în fiecare săptămână în care lucram acolo. Uram drumul lung până în Cartier, dar înțelegeam foarte bine de ce oamenii – atât hipsteri, cât și non-

hipsteri – se îngrămădeau să facă poze pe care să le posteze pe rețelele de socializare. Tapetul albastru floral fistichiu contrasta cu șirurile de cărți. În spatele magazinului era o zonă de anticariat și schimburi, care era mereu aglomerată și de unde își cumpărau cărțile adevărații șoareci de bibliotecă. Însă colecționarii de frumos voiau cărți cu coperți cartonate si lucioase, care să se asorteze cu ceașca de cafea de firmă și modelul de pe unghii.

Pages era tot ce ți-ai fi putut dori într-o librărie-cafenea locală (o capcană pentru turiști). Se aglomerase tot mai mult după ce începuse să meargă vorba despre ea, blogurile tot postau poze de la Pages, iar o gagicuță cu un milion de abonați pe Instagram postase un *latte* sofisticat, cu un desen în formă de pinguin făcut din spumă. Aproape toată lumea făcea poze cu cafeaua pe care și-o lua și îmi dădeam întotdeauna seama când urmau să ajungă direct pe Instagram. Era foarte *șic* să bei o *mocha* de 6 dolari cu ciocolată albă și cu cocos! Și cu ce se asortează mai bine o cafea de firmă decât cu un mic desen făcut deasupra?

Dar, serios, chiar așa era. Și nu era niciun secret că-mi plăceau acele poze. Instagramul lui Laurie era plin de poze cu noi.

Laurie. Stomacul mi se strânse din nou.

Avântul pe care-l luase afacerea de la Pages ar fi fost nemaipomenit înainte, dar, de când se întorsese tata acasă, nu mai aveam timp să mă spetesc la școală, apoi la muncă, apoi iar acasă. Eram atât de ocupată cu mersul pe la doctori, cu dusul lui Amy la Fetele Cercetași, și la muncă, încât, în clipa în care-mi legam șorțul la mijloc, abia dacă mai aveam energie să fac o cafea cu gheață, casă nu mai vorbim de servit o coadă întreagă, cu entuziasm în glas și zâmbet pe buze.

Eram transpirată și pierdusem șirul covrigilor pe care-i pusesem la încălzit și al afte-urilor cu vanilie pe care le preparasem. Tricoul mi se lipea de spinarea transpirată.

Când mă gândeam că nu mai încape nimic, îmi vibră telefonul din buzunar. L-am scos si am văzut numele tatei pe ecran. Nu am răspuns și am strigat-o pe Hayton să-i spun că ies o secundă. Nu am așteptat să-mi răspundă și am intrat în camera angajaților să-l sun pe tata.

A răspuns de la primul apel.

— Bună, Jo. Poți să mă iei de la Howard?

Probabil că fusese la o consultație la spitalul din bază. Aveam senzația că se înmulțeau tot mai tare. Nici nu știusem despre cea la care tocmai fusese.

— Sunt la serviciu. Nu pot. Ies la patru, deci în vreo oră. Ai avut programare duminica?

Am auzit cum pornește blenderul și m-am rugat la Dumnezeu să nu fie Sam cel care prepara băutura.

— Nu, am fost la atelierul de tâmplărie din bază să văd dacă mai știu pe cineva pe aici, dar era plin de soldați noi. M-a lăsat sora ta în drum spre nu-știu-ce treabă.

Se opri.

— Nu mai știu despre ce era vorba, dar Meg m-a adus până aici. Poți să mă iei?
— Ies într-o oră.
— Bine. Pot să stau să te aștept.

O cană de metal căzu pe podea și mi se făcu pielea de găină. Blenderul, cana metalică, Sam... proastă combinație. Mai aveam cel mult zece secunde înainte să trebuiască să mă întorc și să pun iar umărul la treabă.

Voiam însă să mă întorc acasă la Laurie... sau doar să-l văd pe Laurie... și mai voiam să știu dacă Meg mai era supărată pe mine pentru chestia cu Shia. Aveam spatele așa de încordat, de parcă în mușchii gâtului și ai umărului îmi intrau o sută de ace micuțe.
— Nici vorbă, la dracu'..., am zis, dar m-am oprit și m-am corectat. În niciun caz. Stai să văd dacă poate să vină să te ia Laurie. Îți trimit mesaj imediat ce aflu.
— Mulțumesc, Jo. Te iubesc.
— Și eu te iubesc, tată.

Am închis și mi-am îndreptat umerii, încercând să-mi calmez pulsațiile din spinare. Voiam să mă sprijin de perete, dar nu voiam să stau prea comod. Îmi simțeam tot corpul epuizat, din cap până în picioare. M-am uitat la tabla mare cu programarea turelor. Numele meu apărea de patru ori săptămâna viitoare. Asta însemna cam trei ture mai mult decât era cazul. Trebuia oare ca viața să fie atât de complicată la această vârstă? Ar fi trebuit să fiu pregătită pentru așa ceva. Televizorul, filmele și mass-media în general mă pregătiseră pentru asta. *Gossip Girl, Cory* și *restul lumii,* imperfect de perfecta poveste a vieții de adolescent în epoca mea.

Laurie răspunse la telefon după al doilea apel.
— Bună, vreau să-ți cer un serviciu, l-am salutat eu.

În fundal se auzea un zgomot, ca un bâzâit încet sau un șuierat.
— Bună. Da?
— Poți să-l iei pe tata de la atelierul de tâmplărie, din fața spitalului Magnolia?
— Acum?
— Da. Dacă poți. Nu ai un șofer care stă mereu la dispoziția ta, așteptând să-l suni?

Laurie râse în telefon.
— Ha-ha. Ba da, dar mă duc eu să-l iau pe tatăl tău. Chiar știu să conduc. Îți vine să crezi așa ceva?

Din vocea lui cu accent răzbătea un sarcasm jucăuș. „Ha-ha”"-ul lui aproape că nu avea deloc *h.*
— Respiră, l-am tachinat.

Era un șofer îngrozitor. Nu-l prea lăsam să conducă el când ieșeam împreună. De când îl cunoscusem pe Laurie, descoperisem că-mi place să am șofer personal. Puteam oricând să merg cu autobuzul sau cu metroul, dar să stai pe un scaun de piele, cu o temperatură mereu perfectă pentru primăvara din Louisiana, în timp ce mașina e condusă de un șofer personal care, spre deosebire de Laurie, merge pe banda lui era extrem de plăcut.

— Trebuie să închid acum. Eram la duș.

Deci asta era cu sunetul acela...

— Mulțumesc, Laurie, am respirat în telefon.

— Nicio problemă, Jo.

A închis el primul, iar eu am încercat să mă gândesc la orice altceva în afară de el la duș. Orice punea în săruturile sale, ar fi trebuit îmbuteliat si vândut fetelor virgine din toată lumea.

Soneria din perete s-a auzit chiar în urechea mea, anunțându-mă că se deschisese ușa de pe hol și făcându-mă să trag o sperietură grozavă. Mi-am șters mâinile de șorțul murdar și m-am întors la nebunia din magazin. Doar că nu mai era deloc nebunie. Era ca și cum ar fi ieșit soarele după furtună. În cafenea nu mai era coadă, iar Sam curăța mesele murdare. Hayton se pusese pe treabă și mătura podeaua din spatele barului. Chiar și partea de librărie era aproape goală: nu erau decât două persoane la rând. O fată blondă și un tip tatuat se uitau printr-o grămadă de cărți uzate. Se potolise și zgomotul, așa că puteam auzi muzica. Ușa se deschise din nou și intră Vanessa, cea mai nouă colegă. Nici că se putea mai bine. Îmi plăcea să lucrez cu Vanessa. Punea umărul la treabă, era amuzantă, deșteaptă și foarte pricepută, ceea ce-mi ușura *foaaaaarte* mult tura.

Haosul se risipise. Laurie părea că aduce pacea după el.

* * *

Când m-am târât în casă după muncă, Laurie stătea pe canapea cu picioarele lui lungi întinse pe covorul nostru uzat din Mosul. Purta blugi deschiși la culoare, rupți în genunchi, și talpa șosetelor era murdară. Amy era cocoțată lângă el. Avea laptopul în poală.

— Și după aia ea a țipat la Jo, iar Jo a fugit la tine acasă. Meredith și tata erau supărați din cauza unui idiot de la mine de la școală, Jacob Weber îl cheamă, care m-a sărutat.

Amy se strâmbă.

M-am sprijinit de perete ca să-mi scot pantofii. Trebuia să fac un duș. Cât mai repede posibil.

— Amy, serios?

Amy își dădu ochii peste cap și se întoarse spre Laurie.

— În orice caz, da. Totul e o porcărie.

M-am dus la canapea și m-am așezat la picioarele lui Laurie. Dacă nu ar fi fost Amy acolo, m-aș fi așezat între picioarele lui, așa cum făceam când ne uitam în neștire la seriale pe Netflix.

— Și n-am ore comune cu niciunul dintre prietenii mei anul ăsta.

Amy oftă de parcă n-ar fi avut noroc *să aibă* măcar prieteni. Vorbind de prieteni, Beth intră în sufragerie și-idădu lui Amy o farfurie cu mâncare. Sendvișuri mici din biscuiți sărați, cu șuncă și brânză între ei.

— *Muuultumesc.*

Amy îi trimise un sărut lui Beth, lovind cu picioarele în canapea. Era machiată – un pic de roz pe buze și pe pomeți.

— La naiba.

Laurie dădu din cap. Avea părul dat după urechi, însă îl mai dădu o dată și continuă să discute cu surioara mea de 12 ani despre criza ei din școală.

— Asta-i cam dur. Băieții pot să fie niște p...

Își drese vocea.

— Băieții pot să se poarte foarte urât uneori. Mai ales cu fetele. Aș vrea să pot să spun că ne purtăm mai bine odată cu înaintarea în vârstă, dar nu știu dacă e adevărat.

— Unii dintre voi, da, i-am spus.

M-am sprijinit de piciorul lui, iar el începu să-mi maseze umărul, cel care nu era lângă Amy. Atingerea lui era dură, dar presiunea îmi făcea bine. M-am relaxat imediat. Am întins mâna și mi-am desfăcut părul ca să ascund de sora mea gestul de afecțiune.

— Da, râse Laurie. Unii.

Amy mușcă din sendvișurile sfărâmicioase, iar Beth se opri lângă mine, cu ochii pe mâna cu care mă masa Laurie. Nu eram jenată, ceea ce era cam ciudat, pentru că era și Amy acolo. De Beth nu-mi era rușine.

— O să o duc pe mama la PX, ne spuse ea.

— Vin și eu! anunță Amy, scuipând firimituri de biscuiți pe bluza albă.

Beth clătină din cap.

— TU rămâi cu Jo și cu Laurie. Luăm doar câteva chestii și tortul mătușii Hannah.

— Nu vreau să stau cu Jo și cu Laurie, protestă Amy.

De când începuse să-și onduleze părul și să poarte cercei, părea mai mare decât Beth. Era ciudat. Puteam jura că, de când îi venise ciclul, crescuse cu doi ani. Părea prea imatură pentru corpul ei, cu o panglică neagră la gât și cu blugii care-i strângeau șoldurile în dezvoltare. Urma să aibă corpul lui Meredith și al lui Meg. Eram sigură. Avea deja sâni mai mari decât ai mei și nu avea decât 12 ani. Mă întrebam cum se va descurca și dacă va fi nevoie să-i reamintesc că numai ea avea putere asupra corpului ei și că nu trebuia să lase pe nimeni să o folosească împotriva ei.

— Uite, începu să șoptească Beth. Nu poți lua nimic de la magazin, bine?

— Bine. Pot să vin atunci?

— Vorbesc serios, Amy. Nu poți să aștepți să ajungem acolo și apoi să începi să ceri chestii, pentru că mama și tata au multe de plătit și mai urmează și strângerea de fonduri.

Știam că Amy făcea mereu așa. Odată făcuse o criză în mijlocul magazinului din cauza unui spray pe care-l voia. Părinții noștri nu ne loviseră prea des, dar, în ziua aceea, Meredith îi trăsese câteva în drum spre mașină.

— Bine. Of, Doamne, zise Amy, dându-și ochii peste cap.

Laurie mă strânse de umăr puțin mai tare, iar eu m-am întors spre Amy.

— Amy, mai ușor, i-am spus.

— Vezi-ți de treaba ta, Jo, mă repezi ea.

Se uita la mine cu o privire atât de matură că era un pic înspăimântător, dar în principal mă scotea din sărite. Uram când fetele se dădeau mari în fața băieților, iar Amy exact asta făcea.

— Amy, am avertizat-o din nou.

Laurie își luă încet mâna de pe mine.

— Mă duc să o întreb pe mama.

Amy se smuci atât de repede de pe canapea, încât laptopul căzu pe podea. Am simțit că o iau razna.

— Fii atentă! am țipat, întinzându-mă după laptop.

Laurie își feri piciorul din drum.

— Fetelor, zise Beth suav, încercând să risipească tensiunea.

— Amy, pe bune! Pleacă, du-te în bucătărie sau în altă parte. Pleacă de aici, am șuierat.

Ecranul era blocat când am încercat să-l pornesc.

— Nu merge! S-a stricat pentru că tu...

— Fetelor! spuse Meredith intrând în cameră. Terminați.

— Mi-a stricat laptopul! am țipat.

Nu m-am uitat la Laurie.

— Josephine! încetează! Acum!

Meredith era extrem de serioasă. Era cea mai intensă emoție pe care o vedeam la mama de ceva timp. Îi stătea bine.

Amy îi spuse mamei că voia să meargă și ea la PX, iar când Meredith îi spuse că nu poate să vină, îmi smulse calculatorul din mână.

Se uita la mine ca o mică leoaică și stătea cu buzele țuguiate, ca și cum ar fi fost gata să se năpustească asupra mea, cu ghearele scoase.

— Lasă-l! Dă-mi-l! am țipat.

Amy ridică laptopul și mai sus.

— Amy! am strigat, încercând să înțeleg ce voia să facă cu el.

Chiar voia să strice singurul nostru calculator, știind că, dacă părinții noștri nu-și permit să-i cumpere vreo fustă lucioasă sau o pereche nouă de sandale, cu siguranță nu-și vor putea permite un laptop nou?

Eram foarte furioasă și nu puteam să mă gândesc decât s-o trântesc la podea, să mă urc pe ea și să-i dau o lecție. Nici nu mai vedeam bine când am început să țip la ea. Meredith se îndreptă spre ea, dar nu suficient de repede.

Amy începu și ea să urle, spunând că eram o mincinoasă și că mă ura. Oare cu ce o mințisem? Cine putea ști? Eu una nu știam, dar i-am zis și eu că o uram. Când Beth se îndreptă spre Amy, am împins-o în umeri, iar ea a trântit laptopul pe podea. Țipă și-și înfipse unghiile în pielea mea. Laurie se aplecă și ridică laptopul, îndepărtându-l din calea pericolului.

— Încetează! țipă Beth, împingând-o pe Amy de pe mine.

Meredith nu era nici pe departe mulțumită de noi.

Tata intră în viteză în cameră.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă el cu voce bubuitoare.

Laurie privi în altă parte, puțin înspăimântat de vocea de armată a lui tata.

— Se ceartă fetele, explică Meredith.

— Acum de ce?

— Vreau să merg la PX, zise Amy.

În același timp, am zis și eu:

— Mi-a stricat laptopul!

— Ai stricat laptopul? Nu o să mergi la PX. Treci la tine în cameră.

Tata arătă spre hol cu degetul.

Îmbufnată și uitându-se urât la toți, inclusiv la Laurie, Amy plecă tropăind spre camera ei.

— Haide, Beth.

Meredith părea epuizată.

— Duminica se închide mai devreme.

Laurie așteptă să plece tata din cameră înainte să se așeze la loc pe canapea.

— Spune-mi cât e de rău, am zis când m-am așezat lângă el.

Avea laptopul deschis în poală, dar ecranul era stins. Își umezi buzele și încercă ceva la tastatură și apoi cu mouse-ul.

— Ei bine, e deblocat. Cred totuși că s-a stricat ceva, se încarcă greu. Dar...

Se opri și se uită dincolo de mine, pe hol.

În casă era liniște, nu se auzeau decât știrile de la televizor și ticăitul ceasului de pe hol. Amy și tata încă nu ieșiseră din camera ei și știam că, cel mai probabil, ea plângea cu lacrimi amare de vinovăție în timpul predicii pe care, cu siguranță, i-o ținea tata.

— Dar ce? l-am întrebat pe Laurie, apropiindu-mă de el.

Ezită.

— Nu știu... Cred că am găsit ceva... oarecum ciudat.

Întoarse ecranul spre mine.

— Arată-mi, am zis, aplecându-mă.

Pe ecran era o căsuță de e-mail cu numele lui Amy pe ea. Laurie deschise mesajele trimise; mă uitam fix la ecran în timp ce creierul meu procesa ce vedea. Fuseseră expediate doar câteva mesaje, toate unei singure persoane. Meg Spring.

— Deschide-l, i-am spus lui Laurie.

Am citit e-mailul de îndată ce a apărut pe ecran.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor.

41
beth

La PX nu era prea multă lume duminică seara. Restul weekendului era cel mai nepotrivit moment, pentru că toți soldații aveau liber, iar duminica era un fel de zi în familie în toate bazele militare. Chiar după ce Amy stricase laptopul în fața tuturor, inclusiv a lui Laurie, venisem cu mama la PX să luăm baterii și câteva perechi de blugi pentru tata.

Meredith nu vorbise aproape tot drumul și, pentru că acum conducea mult mai încet decât de obicei, mi-am imaginat că e obosită. Trecuserăm cu toții prin atâtea, încât nu o învinovățeam. înainte, îmi lua de obicei aproape o oră să adorm seara. Dar nu și acum; adormeam în zece minute după ce puneam capul pe pernă.

— Au numărul 36, 36 din ăștia închiși la culoare? mă întrebă mama.

Căutam mărimea lui tata printr-un teanc de blugi împăturiți. Tocmai îmi povestise ultima dramă. Denise Hunchberg era acuzată că ar fi sustras o parte din banii din donații. Nimeni nu părea să aibă vreo dovadă, însă mama lui Mateo Hender susținea că ea are și scrisese pe pagina de Facebook a FRG că urma s-o dea în vileag. Cum copiii lor ieșeau împreună, asta cu siguranță va da naștere unei drame la Jo la școală.

— Am găsit.

Am înșfăcat o pereche de blugi închiși la culoare și i-am pus în coș.

Aproape terminaserăm cu lista noastră modestă și mi se făcuse foame. Aveam o temă la engleză pe care trebuia s-o termin înainte să mă culc și eram destul de sigură că nu se ocupa nimeni altcineva de cină. Trebuia să fac ceva și încă repede. N-avea să fie greu, doar că dura, iar eu sperasem să ajung acasă și să am parte de un pic de liniște până să vină Amy la culcare.

— Ce mâncăm diseară? am întrebat-o pe Meredith.

Mama a luat o cămașă gri-închis și a ridicat-o. Pe buzunar avea un semn Nike.

— Vor 40 de dolari pe asta?

Se holbă la eticheta din mână, apoi puse umerașul la loc pe suportul metalic și luă una similară de pe alt rând.

— Mă gândeam că am putea lua niște Little Caesars când ne oprim la Kmart. O să iau bateriile de acolo. Am un cupon.

Împinse cărucul spre casele de marcat.

Când era în liceu, Meg lucrase la Kmart vreo două săptămâni înainte să-și dea demisia. În perioada aceea scurtă, deveniserăm obsedate de pizza de la Little Caesars, care era în interiorul magazinului. I-am zâmbit mamei și am simțit un junghi de poftă în stomac. Rândul de la casă se mișca mai încet ca de obicei, chiar dacă nu erau prea mulți oameni la cumpărături. M-am pierdut în

gândurile mele în timp ce mama făcea conversație cu casierul mustăcios care ne scana produsele.

Am început să mă gândesc cât de repede o luase razna weekendul ăsta. Cu festivalul, Meg și Bell Gardiner, Meg și Jo, Jo și Amy...

— Hm, nu l-a luat. Mai încercați o dată, îi spuse casierul mamei.

Mama tresări și se panică instantaneu.

— Bine.

Trecu din nou cardul prin fantă.

Câteva secunde mai târziu, se auzi un bipăit îngrozitor, iar el clătină din cap.

— Mai aveți și alt card?

Mama puse geanta pe tejghea și își căută portofelul. Părea îngrozită, deși încerca să n-o arate.

— Cred că am cardul Star.

L-a găsit și a funcționat, așa că a cumpărat cu el și câteva carduri Visa cadou, în cazul în care cardul celălalt nu mergea până în ziua de salariu, zise ea.

Stai..., mi-am dat brusc seama. *Era chiar ziua de salariu.*

Cardul Star, deși nu putea fi folosit decât în bază, era mană cerească atunci când tata era plecat, iar Meg și Jo nu lucrau.

N-am zis nimic niciuna dintre noi până am ajuns la mașină. Mama a pornit motorul, a dat radioul mai încet și s-a așezat la volan, fără să schițeze vreun gest câteva secunde. Semăna mult cu Amy și Meg, la gură și fața în formă de inimă.

Când mașina a început să toarcă încet, mama m-a întrebat calm:

— Pot să-ți cer o favoare pe care nu ar trebui să ți-o cer?

Am dat din cap, dar ea nu s-a uitat la mine.

— Da, am zis.

— Te rog să nu-i spui tatei. O să văd eu despre ce e vorba.

Oftă și își trecu mâna peste gură, ca și cum ar fi șters adevărul de pe buzele ei.

— Mamă, știi că o să încerc să te ajut în orice fel...

Ridică mâna.

— Nu-i ceva pentru care să-ți faci tu griji și îmi pare rău că te-am băgat și pe tine în asta. Uneori uit că ești copil.

Eu nu aș fi zis că mai sunt copil. O ajutam la treabă prin casă, dar nu era momentul să aduc așa ceva în discuție.

— Dacă le rogi pe Meg și pe Jo să te ajute, o vor face.

— Beth..., începu ea, zâmbind. Nu-i treaba lor. Eu sunt părintele. Știu că în ultima vreme nu s-a mai prea văzut.

Coborî privirea spre volan.

— E în regulă. S-au întâmplat foarte multe. Înțeleg.

Mi-a apucat mâna.

— Generozitatea ta mă sperie uneori, ca să fiu sinceră.

— De ce?

Și-a mișcat picioarele și a stins farurile. În parcare nu erau prea multe mașini, iar magazinul trebuia să închidă. Benzinăria de alături

arăta ca un oraș-fantomă.
— Pentru că lumea e *foarte* mare, gândăcel.

Mama ne spunea uneori gândăcei când eram mici, dar nu o mai făcuse de ani de zile.
— Sunt îngrijorată de ce o să se întâmple cu tine după ce pleacă toate surorile tale de-acasă.

Am râs cu jumătate de gură, neștiind sigur cum să iau spusele ei.
— Ce?
— Ce ai de gând să faci după liceu? Sau chiar și până ajungi acolo – ai de gând să stai acasă până atunci?

Am încuviințat.

— Da. Dacă o să-mi dați voie.

Eram sinceră, chiar dacă îmi dădea o stare care semăna cu ce-mi imaginam eu că e o mahmureală.

Și-a umflat obrajii și a expirat cu putere.
— Sigur, te lăsăm. Nu o să te forțez niciodată să te duci la școală dacă nu îți place deloc. Vreau doar să mă asigur că ești în regulă. Chiar și dacă stai acasă, ești în regulă? Oare fac ceea ce trebuie pentru tine ca mamă?

Vina mamei era evidentă. Și, cinstit vorbind, casa Spring nu era perfectă. Dar credeam că mama făcea tot ce-i stătea în putință. În ultima vreme păreau s-o lase complet nervii. O mai văzusem așa tristă și înainte, deci nu eram șocată, dar era un sentiment diferit să fiu chiar eu în centrul tristeții ei. O parte din mine se simțea vinovată că era atât de supărată din cauza mea, dar o mică parte din mine își dorea cu disperare atenție.
— Sunt bine. Doar că învăț altfel decât surorile mele. Fiecare e diferit, știai asta?

Râse.
— Da, știu. Vorbesc serios, Bethany. Dacă vrei să vorbești cu cineva sau poate chiar vrei să mergi la un doctor, e în regulă. Nu e nimic, absolut nimic în neregulă. Voi face tot ce pot ca să ai...
— Mamă – i-am strâns mâna – sunt bine. Mulțumesc.

M-am uitat la ea. Semăna mai mult cu Meredith Spring pe care o știam înainte de primăvara asta. Cea cu limba ascuțită și umor negru. Luptătoarea care ducea deja toată greutatea lumii pe umeri și care continua să danseze în sufragerie pe melodiile vechi ale lui Luther Vandross.
— Te iubesc și mi-e bine. Vreau doar să fie în regulă și pentru voi că nu mă duc la școală.
— Iar dacă îți place cineva, fie că e roșu, negru, alb, galben, albastru sau e o ea, un el sau orice...
— Știu, știu.

Am zâmbit. Îmi punea mereu aceeași melodie de când eram copil. Inventa mereu cântecele pentru diverse chestii.
— Nu mă întâlnesc cu nimeni, abia dacă ies din...
— Exact asta ziceam și eu.

Își lăsă capul într-o parte și îmi aruncă o privire plină de înțeles.

— Serios, sunt bine deocamdată și dacă se schimbă ceva o să te anunț.

Degetele noastre mici se înlănțuiră.

— Juri pe degețel?

— Jur.

Am încuviințat și mi-a zâmbit.

— Așa rămâne.

42
meg

Doamna King aproape că terminase cina lunară a consiliului de administrație al fundației pentru cancer. Mă pusese să vin la prânz s-o coafez și să o machiez, să-i îndrum pe organizatori, să-i plimb câinii, să pregătesc etichete pentru corespondența din acea săptămână. Nu mă deranja să o fac pe asistenta ei personală, dar aș fi preferat să nu mă ocup decât de înfățișarea ei.

Întâlnirea trebuie să se termine în orice clipă de-acum. Desertul a fost servit acum 15 minute. Am folosit cele câteva clipe de răgaz ca să-mi verific machiajul în oglinda din hol. Aveam ochii încă puțin umflați din seara trecută, iar roșeața de pe față începuse să se vadă sub fondul de ten. Festivalul acela mă distrusese. Ca într-o mașină a timpului, eram iar în Texas, cu o țintă desenată pe spate. Detestam sentimentul că aceste două lumi se amestecă între ele. Crezusem că trecutul nu mă va ajunge niciodată din urmă. Ce idioată eram! M-am dat cu luciu pe buze și mi-am umflat părul, încercând să acopăr drama din viața mea cu straturi de rimei. Mi-am văzut imaginea în oglinda de pe perete și am pus la loc capacul rimelului.

Shia era lângă mine, cu tricoul ud de transpirație. Nu se mișca. Nu făcea decât să mă privească în oglindă. M-am uitat în altă parte, mi-am strâns repede make-upul în trusă si am închis fermoarul.

— Stai, a strigat după mine, dar nu m-am oprit. Meg!

Am cotit și am mers mai departe pe hol. Biroul domnului King era chiar la jumătatea coridorului, dar, chiar dacă nu era acasă, știam că nu e bine să-mi bag nasul acolo.

M-am întors cu fața la Shia.

— Nu! Pleacă.

— Meg, stai. Ascultă-mă.

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu, Shia. Tu și Bell Gardiner puteți să vă duceți naibii.

Shia râse încet.

— Nu e amuzant. Tu i-ai spus, nu? am întrebat eu cu glas scăzut. Nu pot să cred. Știu că e logodnica ta până moartea vă va despărți și așa mai departe, dar credeam că suntem prieteni.

Se holbă la mine.

— Prieteni, zici?

— Shia.

— Margaret.

M-am uitat în stânga și în dreapta pe hol. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să apară pe hol doamna King cu un grup de membri ai consiliului de administrație, îmbrăcați în hainele lor bune de duminică.

— N-am spus nimănui nimic despre tine. Știi al dracului de bine că nu aș face-o.

Bell a zis că Shelly i le-a trimis, dar nu știa cine i le-a trimis lui Shelly. Știe că a greșit că s-a băgat în rahatul ăsta, dar Shelly e cea mai vinovată, pe bune, Meg.

Am dat din cap neîncrezătoare.

— Crezi că-mi pasă care e mai vinovată? Sunt îngrozită. Am fost umilită în fața tuturor prietenilor tăi și a surorilor mele.

M-am întors cu spatele la el când mi-au dat lacrimile.

— Știu. Știu că așa e.

Vocea îi răsună pe holul tăcut. Evident că era una dintre puținele zone din casă care nu avea vreun ceas care să atârne pe perete sau să pună în valoare o masă lungă.

— Nu discut cu tine. Nu e nimic de spus. Acum trebuie să mă întorc la muncă.

— Nu mai fi încăpățânată. N-am depășit faza asta?

M-am întors și am ridicat vocea.

— Tu și logodnica ta ați întrecut orice măsură și sunt îndreptățită să fiu supărată și rănită.

M-am asigurat că se uita drept în ochii mei.

— Te urăsc, pe amândoi vă urăsc.

— Nu e logodnica mea, mi s-a părut că-l aud zicând.

— Ce?

M-am uitat iar în lungul holului, verificând că eram doar noi doi acolo.

Își umezi buzele.

— Nu mai suntem logodiți. Am rupt logodna când m-am întors acasă de la festival. Îmi pare rău că a fost și ea implicată.

— De ce?

Parcă aș fi înghițit noroi și aveam nevoie să beau apă.

Oftă și se apropie de mine.

— Din multe motive. Sunt prea tânăr. Ea e prea tânără. Nu ne cunoaștem suficient de bine. Nu avem nimic în comun. Începe tot felul de drame; s-a purtat mizerabil cu tine. Motivele obișnuite, zise zâmbind.

Eu mi-am înăbușit zâmbetul în ultimul moment.

— Vorbești serios?

Nu eram absolut sigură, dar așa părea.

— Dar ce-ai căutat cu ea, în primul rând?

Dădu din umeri.

— E *cool.*

Se opri.

— Ei bine, uneori chiar e. Și e amuzantă, și nu mai avusesem o iubită de mult timp, și știam că așa n-o să mă mai bată la cap părinții pentru că plec. Îi dădea mamei ceva pe ce să se concentreze.

— Își face griji pentru tine.

— Mda.

Se scărpină pe ceafă. Avea mânecile tricoului tăiate și, ca și mine, părea obosit.

— Și acum? l-am întrebat.

Conversația noastră se derula prea repede.

— Plec marți.

Uau.

— Marțea asta?

Încuviință.

— Bine.

Mi-am înghițit cuvintele și șocul. Știam că urma să plece și, în plus, absența sa din New Orleans nu îmi schimba viața în niciun fel. Mă obișnuisem să fie plecat în puținul timp de când îl cunoșteam.

— Bine? Doar atât?

— Ce altceva aștepți de la mine?

M-am sprijinit cu umărul de peretele bej. Tabloul masiv de familie de pe perete atârna chiar la nivelul meu și m-am uitat la chipul lui Shia când era mic și la ursulețul pe care îl ținea în mână.

— Nu știu. Ceva mai mult decât *bine.*

— De ce nu-mi spui tu ceva? Este evident că tu ești cel care are ceva de zis.

Închise ochii o secundă și se apropie de mine, făcându-mă să mă lipesc de perete.

— Îmi pare rău în legătură cu Bell. Chiar îmi pare. Eu nu sunt implicat în niciun fel și să știi că îmi pare rău cu adevărat.

Își puse mâna la baza gâtului meu, chiar deasupra materialului subțire al tricoului.

Eram îmbrăcată prea lejer, un tricou alb cu buzunar, băgat în blugii rupți care erau la rândul lor băgați în cizme negre. Dacă aș fi știut că mă voi ciocni de Shia, aș fi purtat pantofi mai confortabili și un tricou mai sexy.

— Ce altceva aș putea să-ți mai spun, Meg? Că mă scoți din sărite în jumătate din timp? Sau că ești o răsfățată sau că aș vrea să fiu ce-ți dorești tu?

Se apropie și mai mult.

Ce? Avea de gând să mă sărute. O, *Doamne.*

Asta era o idee oribilă. Jo ar crede că era o idee oribilă.

— Nici măcar să nu te gândești, am zis zâmbind și întorcând capul când încercă să-și apropie buzele de mine. Și ce vreau, mai exact? l-am întrebat cu răsuflarea tăiată.

Încă își mai ținea palma la baza gâtului meu.

Rânji.

— Vrei o viață de soție de ofițer. Vrei să fii așa sau să fii ca mama.

— Și ce e așa de rău cu asta?

Era la câțiva centimetri de mine, aproape țintuindu-mă de perete.

Shia mă apucă de tricou și mă trase spre el. În clipa când buzele noastre se atinseră, pe hol se auzi țăcănit de tocuri. M-am tras de lângă el, iar el m-a prins blând cu mâna de încheietură. Mama lui venea spre noi, iar eu încercam să nu mă panichez.

— Să nu fugi, mă rugă el. Trebuie să vorbim.

— Meg?

Doamna King mă căuta.

— Rahat. Rahat. Maică-ta o să mă omoare, am murmurat și am pășit în lumină. Vin! am zis când m-a văzut.

Rochia cafenie îi venea perfect și pantofii erau legați cu panglică până la gleznă. Părul era lucios, un râu negru până mai jos de umăr.

— Am terminat. Dacă vrei să vii în sufragerie cât strâng pe acolo, putem trece în revistă ce e de făcut săptămâna viitoare, apoi poți pleca.

Nu părea să bănuiască nimic, dar apoi ieși la lumină și Shia și se opri în spatele meu. Doamna King nici măcar nu clipi când îl văzu.

— Te-ai întors, îi spuse în timp ce Shia se îndrepta spre ea.

Pe tocurile de 10 centimetri, avea aproape înălțimea lui.

— Da, am fost doar la sală. Ți-am spus.

— Sora ta mi-a spus că ai avion marți.

Nu ar fi trebuit să fiu acolo cât vorbeau chestiuni de familie, dar nu puteam să plec fără să mă vadă. Mi-am adus aminte de cearta la care fusesem martoră din hol și mă rugam ca istoria să nu se repete.

— Mamă, știi că o să mă întorc.

Se întinse să o îmbrățișeze, iar ea făcu semn spre hainele lui transpirate.

— Haide.

Shia râse și își înclină capul într-o parte, fermecând-o pe loc.

— O să mă bagi prea devreme în mormânt dacă tot vii și pleci așa. Sora ta se așază la casa ei, tu când o să o faci?

Îl cuprinse cu un braț. Întrebarea venea din partea unei mame îngrijorate, nu a doamnei King, cea care-mi tăia cecuri. Era mereu drăguță cu mine, dar cu fiul ei era atât, atât de blândă.

— Mă întorc la sfârșitul verii.

Ne-am îndreptat toți trei spre scară.

— Septembrie e foarte departe.

Shia pleca în două zile și avea să fie plecat până la sfârșitul verii. Chiar *era* foarte de departe.

— O să fii în regulă. Poate ai noroc și rămâne însărcinată una dintre fete.

Shia se trase în joacă de lângă mama lui. Mă mai liniștisem și eu, până la urmă, după „discuția” noastră de sus.

Doamna King își dădu ochii peste cap.

— Foarte amuzant. Poate că așa o să fie, mai ales că tu nu vrei să-mi dai nepoți. Bine, acum du-te și stresează pe altcineva din casă, eu am treabă de făcut.

Îi făcu semn să plece.

Mi-am oprit un zâmbet, ușurată că discuția fusese amiabilă.

Shia își sărută mama pe obraz, îmi făcu semn cu mâna fără să se uite la mine și dispăru. Am urmat-o pe doamna King în sufragerie, acolo unde avusese loc cina. Îmi amintea mereu că puteam și eu să stau la masă la aceste cine, dar nu mă puteam concentra pe discuțiile care se purtau acolo. Două menajere făceau

treabă în jurul nostru, iar doamna King luă un sac de gunoi și începu chiar ea să curețe masa.

— A mers extrem de bine. O să mai dăm o bursă și avem câteva idei pentru un nou website. Avem nevoie de un designer. Cunoști pe cineva?

Arunca în sac resturile din fiecare farfurie.

Am început să strâng ceștile.

— Cred că iubitul surorii mele se pricepe.

Laurie părea genul.

— O să-l întreb și vă zic.

— Mulțumesc, Meg. Cum ai petrecut seara? Ai mâncat, nu? Sper că da.

Am încuviințat și am continuat să trecem pe la fiecare loc de la masă. Doamna King se asigura de fiecare dată că mâncam ce vreau eu când ea avea întâlniri și, din acest motiv, alegeam mereu pentru livrarea mâncării locuri care-mi plăceau mie. Cel mai adesea, le duceam surorilor mele ce rămânea de la masă.

— Cum ți-a fost? mă întrebă din nou.

O, Doamne, mă chestionează.

Aveam gâtul foarte uscat.

— Bine. Mă plimbam pe aici și m-am întâlnit cu Shia.

Am reușit să-mi storc un zâmbet, ca pe ultima picătură dintr-o pastă de dinți.

— Am văzut. Ce mai face John Brooke?

Îmi căzu fața. Am scos un sunet răgușit.

— Bine. Adică...

Strângea de pe masă atât de repede că abia puteam să țin pasul cu ea. Mi-am dorit din nou să fi purtat pantofi mai confortabili.

— S-a dus câteva zile să-și vadă familia înainte să se prezinte la primul lui post.

— Câți ani e obligat să rămână în Armată?

— Cinci.

— Asta înseamnă mult timp, îmi spuse ea, ca și cum eu n-aș fi știut deja.

Masa era debarasată, iar eu voiam foarte tare să mă întorc acasă, să fiu departe de oricine cu numele King.

Poate nu și de Shia...

La dracu', eram prea confuză.

— Mda, am reușit să zic.

Doamna King era lângă mine, dominându-mă cu înălțimea ei.

— Hai să mergem în bucătărie.

O luă înainte, iar eu am urmat-o, uitându-mă la ceasul de pe telefon. Stătusem toată ziua în casa aceasta. Nu-mi trimisese nimeni niciun mesaj. Jo probabil că era încă supărată pe mine și abia dacă îmi mai aduceam aminte de ce ne certaserăm. Doamna King se duse la frigiderul lucios și scoase o cutie cu lapte.

— Vrei tu să aduci două căni? Și farfuria verde.

Arătă spre farfuria cu fursecuri din fața mea.

M-am dus lângă ea la insula din mijlocul bucătăriei, iar ea îmi întinse o cană de lapte și o lingură. Am pus fursecurile între noi, sperând că avea deja făcut programul pentru săptămâna care urma.

Am mușcat dintr-un fursec cu ciocolată, în timp ce doamna King mă întrebă:

— Ar trebui să-mi fac griji în legătură cu ce simte fiul meu pentru tine?

Aproape că m-am înecat.

— Uhm, ce? m-a luat gura pe dinainte.

Doamna King era foarte calmă și vorbi foarte frumos când îmi spuse:

— Ar trebui să-mi fac griji pentru tine și pentru fiul meu?

Am fost atentă la ce i-am răspuns.

— Din ce punct de vedere?

— Din punct de vedere romantic.

— Și de ce ați fi îngrijorată?

Am luat o gură de lapte.

Doamna King se sprijini cu coatele de blatul de marmură al insulei.

— Lucrurile care m-ar îngrijora ar fi înșelătoria, răbdarea și numele familiei noastre.

Mi se opri respirația.

— Nu înșel pe nimeni. Eu și John abia dacă...

Nu voiam să mă scuz în fața ei.

— Aș pune punct relației cu John înainte să încep o alta cu fiul dumneavoastră.

Nici măcar nu știam dacă asta îmi doream. Știam că Shia nu minte când zicea că nu i-a spus nimic lui Bell, dar asta nu însemna că relația noastră ar avea vreodată vreun sens sau ar dura mai mult decât una din călătoriile sale.

— Și răbdarea?

Doamna King își înmuie fursecul în paharul cu lapte.

— În ce sens?

Uram că trebuia să o întreb ca să clarific, dar, dacă ăsta era un test, voiam să-l trec.

— Pleacă în călătoriile astea ale lui, stă în sate fără internet și va veni acasă fără niciun ban în bancă, pentru că i-a donat pe toți. E un om bun și sunt mândră de el. Dar totul are o limită, iar Shia trebuie să fie cu o femeie foarte răbdătoare.

— Ați întrebat-o și pe Bell Gardiner aceste lucruri?

Trebuia să știu.

Doamna King clătină din cap.

— Nu a fost nevoie.

— Pentru că știați deja răspunsurile?

Tot trebuia știu.

— Nu. Știam că nu va dura suficient de mult ca să conteze răspunsurile.

Replica ei mă surprinse, dar iar mă luă gura pe dinainte.

— Cred că am răbdare.

Nu aveam atâta răbdare cât avea, să zicem... Beth, însă puteam să aștept după lucrurile care meritau așteptarea.

— Și chestia cu numele familiei? am întrebat.

Nu eram sigură că voiam să aflu. Familia King era mult peste nivelul meu.

— Știi ce mă interesează mai mult decât culoarea pielii tale sau numele de familie? începu ea.

— Nu.

Cu siguranță că nu știam.

— Mă interesează dacă ești o luptătoare. O să poți face față presiunii de a face parte dintr-o asemenea familie? Uneori, Shia și tatăl său nu-și vorbesc cu lunile, dar familia noastră e pe primul loc în viața *mea.*

Am încuviințat.

— Și nu mă interesează ce colegiu ai făcut sau dacă ai fost la colegiu. Știu că nu e pentru toată lumea și voi, millenialii, sunteți autodidacți în zilele noastre. O să îmi crești nepoții să fie puternici și să se descurce în lume în ciuda culorii pielii?

Am încuviințat din nou.

— Știu că pare mult – zâmbi, alungând o parte din tensiunea acestei conversații neprevăzute – și că par că-l țin sub aripă, dar nu așa stau lucrurile. Dacă nu o să funcționeze, o să se schimbe multe. Slujba ta va fi compromisă, la fel și prietenia dintre voi și prietenia dintre noi. Nu vreau să irosesc timpul, nici pe-al meu, nici pe-al fiului meu și nici pe-al tău, Meg, dacă nu ești pregătită pentru asta.

Părea puțin cam mult, dar, cinstit, îmi planificam nunta și îmi botezasem păpușile de când începusem să vorbesc. Nu eram ca Jo. Pentru mine, era foarte important să fiu mamă si stiusem dintotdeauna că, indiferent ce rasă vor avea copiii mei, voi fi cel mai înfocat avocat al lor. Abia așteptam să devin soție și mamă într-o bună zi.

Dar eram foarte departe de acea zi. La fel și Shia.

— Înțeleg. Shia și cu mine suntem încă departe de așa ceva.

— Aș vrea să poți vedea lucrurile în perspectivă. Nu mi-ar plăcea să pierd relația de muncă pe care o avem acum dacă voi doi veți sfârsi renunțând.

Trebuia, în primul rând, să *existe* ceva la care să putem renunța, dar nu i-am spus și asta.

— Doamnă King, vă promit că dacă... dacă ajungem în acel punct, voi fi pregătită pentru lucrurile acelea, am asigurat-o, pe ea și pe mine. Pentru toate.

Shia și cu mine nu puteam să devenim brusc iubiți. Trebuia să începem din nou ca prieteni, iar așa ceva nu se putea întâmpla pentru că urma să fie plecat până la sfârșitul verii și nu era decât primăvară.

— Asta e tot ce-ți cer. Iar lui să nu-i spui că am zis ceva din toate astea. Ăsta e ultimul lucru pe care aveam să ți-l spun.

Zâmbetul ei era destul de cald ca să topească stânjeneala dintre noi.

— A, și vreau să le transmiți rețeta acestor fursecuri și nepoților mei.

— S-a făcut.

Am ridicat un fursec în aer.

— S-a făcut, zise și ea, închinând cu fursecul din care mușca.

În următoarele 20 de minute, am trecut în revistă programul pentru săptămâna următoare, de la programările pentru toaleta câinilor de a doua zi de dimineață până la convocarea într-un juriu de joi. În timp ce-i notam diversele angajamente în calendarul de pe telefon, mă tot uitam spre ușă, sperând să-l văd pe Shia înainte să plec. Mai avea doar două zile de stat aici și știam că vor trece într-o clipă și apoi, bum, va fi din nou în partea cealaltă a lumii.

Dar nu a intrat pe ușă. Tocmai când plecam cu o cratiță plină de mâncare rămasă de la cină, telefonul doamnei King bâzâi de pe masa unde îl pusesem.

Îl ridică și citi mesajul în timp ce mă conducea la ușă.

— Noapte bună, Meg. Și să mă anunți dacă vrei să-ți iei liber marți.

Am încuviințat, mulțumindu-i, și m-am dus la mașină cât de repede am putut.

Ce se întâmplase?

43
beth

La pizzeria Little Caesars nu era nimeni în afară de noi și fata gravidă care servea. Nu mai avea decât două felii de pizza expuse. Știam că urmau să închidă și mă simțeam prost că venisem în ultima clipă; lucrurile stăteau chiar mai rău, pentru că puneam o fată gravidă să ne servească. Pe ecuson scria că o cheamă Tawny; avea ochi căprui mari și păr cârlionțat natural. Părea foarte tânără.

— Bună.

Mama îi zâmbi. Era mereu un client politicos și ne învățase și pe noi să fim la fel. Era mai puțin vioaie decât cu câțiva ani în urmă, dar toată familia Spring era ceva mai obosită acum.

— Bună. Cu ce vă pot servi?

Mama îi spuse lui Tawny cea gravidă că o roagă *mult, mult* să ne facă pizza proaspătă, promițându-i un bacșiș pe măsură și cerându-și mii de scuze.

Nu știam ce urma să se întâmple în seara aceea după ce ne vom fi umplut burțile cu pizza unsuroasă și filmul pe care îl vom alege se va fi terminat, iar mama și tata se vor fi dus în camera lor și noi, fetele, în ale noastre. Nu știam care dintre surori o să fie acasă și speram ca măcar una dintre ele să fie acolo ca să pot să vorbesc cu ea după ce părinții vor închide ușa dormitorului lor, iar mama îi va spune tatei că am rămas fără bani din nou.

— Doar jalapeno și ceapă pe partea asta, zise mama, comandând pizza preferată a lui Jo.

Speram că Jo se calmase suficient ca să poată sta sub același acoperiș cu Amy. Speram că mama o să-i spună tatei a doua zi că nu o să mai merg niciodată în sistemul educațional de stat și că el o să înțeleagă, iar eu o să mă pot concentra pe temele mele.

— Bine măcar că nu suntem singurii de aici înainte de închidere, zise o fată.

Vocea îmi părea cunoscută și, când m-am uitat în spate, am înțeles de ce.

Îmbrăcată în pantaloni de sport și cu un tricou verde-măsliniu, sprijinită de balustradă, stătea Nat, fata de la festival cu bijuteriile care îți indică starea de spirit. Ah, festivalul ăla. Dacă l-am putea șterge din istoria familiei Spring, ar fi minunat. Singura parte bună din toată treaba fusese că dădusem peste standul ei. Fusese foarte drăguță și chiar ne ajutase să o ascundem pe Meg. Nat părea foarte relaxată în hainele de stradă. De sub părul prins în coadă i se vedeau urechile împodobite. Stătea lângă un bărbat despre care am bănuit că e tatăl ei și arăta spre meniul afișat deasupra noastră.

Ținând cont că o cunoscusem abia în weekend, chiar că mă întâlnisem des cu ea. Bine, la festival era la muncă, deci exista o explicație, dar acum? Șansele ca ea și tatăl ei să fie aici... ei bine, era ciudat. Îmi ardeau obrajii și am încercat să nu mă uit în oglinda

din spatele tejghelei. Am încercat și n-am reușit. Arătam de parcă nu mai dormisem de o săptămână.

— Cu ce ziceai că vrea mama ta pizza? o întrebă așa-zisul tată pe Nat.

Am încercat să-mi netezesc firele care îmi ieșiseră din coadă, dar nu prea mergea.

— Cu brânză și șuncă, i-a spus ea.

Bărbatul a întrebat-o cum stă cu temele; o priveam când s-a uitat spre mine.

A clipit repede de trei ori și a zâmbit.

— Bună! Te cunosc!

— Bună!

I-am făcut cu mâna tocmai când mama s-a întors spre noi.

— Bună! Cine e?

Le făcu semn cu mâna lui Nat și tatălui ei și se prezentă.

— Bună, eu sunt Nat.

Îi zâmbi mamei și arătă cu degetul spre tatăl ei:

— El e tatăl meu.

— Shin. Îmi pare bine.

Întinse mâna să o strângă pe cea a mamei.

Nat se întoarse spre mine.

— Ce mai faci? Ce chestie că suntem singurii oameni din oraș care mâncăm la Little Caesars!

Râse puțin și își dădu părul după urechi. Coada arăta atât de încântător, adevărata definiție a unui coc lejer de pe Tumblr. Părul meu nu arăta niciodată drăguț-dezordonat. Niciodată.

— Bine, i-am spus.

Mă simțeam excesiv de neliniștită și nu știam de ce. Nu era nimeni la coadă în spatele nostru și nici nu se auzeau voci vorbind una peste alta. Doar muzică pop de acum zece ani și bâzâitul frigiderului din fața noastră. Eram doar noi patru... bine, șase, cu Tawny și copilul ei, dar inima îmi bătea de parcă eram în mijlocul unei perioade de Black Friday (care acum începea de Ziua Recunoștinței) la Walmart.

Nat mă privea ca și cum aș fi uitat să-i răspund, ceea ce nu era departe de adevăr.

— Așa e. Credeam că doar nouă ne place aici.

Nat zâmbi și apoi râse puțin.

— La fel si noi.

Părinții noștri vorbeau despre școală sau ceva de genul ăsta. Nu eram sigură și nici nu-mi păsa.

— Ce făceați prin oraș? Fort Cyprus e foarte liniștit în seara asta, zise Nat uitându-se prin Kmart-ul gol.

Mi-am dat seama atunci că și ea era copil de militar, pentru că numea tot orașul Fort Cyprus. Puținii oameni din bază care nu aveau legătură cu Armata îi spuneau orașului pe numele lui real.

— Făceam niște cumpărături. Am fost la PX.

Mi-am simțit gâtul uscat când mi-am adus aminte.

— Acum cumpăram niște pizza pentru cină, apoi nimic, ne uităm la un film de groază. Tu?
— Îmi plac filmele de groază!

Ridică puțin vocea. Era atât de vioaie când vorbea, că îmi amintea de Jo. Se apropie de mine și Tawny veni să ia comanda lui Nat. Comandă pentru toată familia, iar tatăl ei se apropie să plătească.
— Am fost la magazin să cumpărăm un fel de pompă pentru umflat o chestie care plutește.
— Pentru sora sau fratele tău sau ceva? am întrebat-o.
— Nu, pentru mama. Vrea s-o pună în curte cât ține primăvara. E ciudat ce mult îi place să decoreze totul.

Nat râse. Dacă ar fi văzut cum arăta casa noastră de Halloween sau casa bunicii de Crăciun...
— Sunt singură la părinți.

Aproape că m-am înecat.
— Singură la părinți?

Începu să râdă.
— Ai făcut ochii...

Căscă ochii, râzând și mai tare.
— Eu am trei surori, i-am spus fetei ciudate din fața mea.

Singură la părinți? Oare cum o fi?
— Trei?

Era rândul ei să rămână cu gura căscată.
— Uau. Asta e ceva.
— Mda, e, am răspuns zâmbind.
— Mâine e ziua mamei, așa că am umflat tot felul de decorațiuni pentru curte și am venit să-i luăm pizza.

Nat își umezi buzele și se uită în spate la tatăl ei. Părea mult mai tânără fără machiajul, sclipiciul și henna de pe pielea ei cafenie. Nu-mi dădeam seama dacă era de-o seamă cu mine sau mai mare.
— Tare. Mâine e și ziua mătușii mele și o serbează la noi acasă, am zis, fără să-mi dau seama de ce.

Nat continua să zâmbească.
— Da, tare, zise și ea, ca și cum vorbea serios. Voiam să-i las pe părinții mei să stea puțin singuri, dar apoi tata s-a oferit să vină cu mine.

Își dădu cu palma peste frunte. Mă făcu să râd – era reconfortant.
— Sună foarte ciudat că am vrut să-i las pe părinții mei să stea singuri, nu-i așa?

Mama se uită la noi, iar eu am privit din nou spre Nat, încercând să nu râd.
— Puțin. Dar înțeleg.

Părinții mei nu apucau niciodată să rămână singuri.
— Vrei să vii pe la noi? am întrebat-o, dar în momentul în care am vorbit m-am gândit că poate e prea mult.

Oare mama ar fi de acord? Oare o să aștepte să aducă vorba de bani doar când se vor duce la ei în cameră? M-am bâlbâit puțin.

— Adică, trebuie să întreb întâi, asta dacă vrei să vii. Nu știu...
— Mda. Sigur. Dacă nu o deranjează pe mama ta. Adică e doar șapte. M-aș putea întoarce acasă la nouă jumate? Și nu că aș avea școală mâine.

Se întoarse către tatăl ei și-l întrebă.

Mama zise da și se uită la Nat, la tatăl ei și la mine.
— De unde o cunoști? îmi șopti.
— Ea a făcut inelele pe care le-am cumpărat. Inelul închis la culoare pe care ți l-am adus.

Mama nu și-l pusese încă pe deget, dar promisese că îl va purta la o ocazie mai specială.
— Da? Uau. Are doar 17 ani. Tatăl ei zice că vrea să meargă la LSU[9] la toamnă. Dar da, poate să vină pe la noi, puteți sta în sufragerie să vă uitați la un film.
— Mamă...
— Aceleași reguli se aplică și pentru tine, cum s-au aplicat și pentru surorile tale, până la 16 ani.

Nat nu o auzea, slavă cerului, dar voiam să închei discuția.
— Bine, bine, am fost de acord în timp ce și tatăl lui Nat încuviința din cap.
— Am avut aceeași discuție cu toate fiicele mele. Cu Meg și Jo, acum și cu tine.

Mama vorbea tot în șoaptă.

Nu fusese niciodată cazul să avem această discuție pentru că nu chemasem niciodată pe nimeni pe la mine, nici fete, nici băieți.
— Bine, am zis din nou.

Mama a încuviințat și s-a întors spre Nat.
— Ce fel de pizza ați comandat? Noi...

Părea că totul în jurul meu se schimba foarte repede de când se întorsese tata, Jo îl cunoscuse pe Laurie, se întorsese Shia King, lui Amy îi venise menstruația, iar eu îmi făcusem prima prietenă după o groază de vreme. Speram ca timpul să o ia mai încet în vara ce urma – sau așa par lucrurile când ești adolescent? Totul vine repede, iar tu doar trebuie să prinzi lucrurile bune atunci când poți.

44
jo

— Nu-mi vine să cred, am zis pentru a zecea oară în ultimele cinci minute.

Laurie stătea pe pat, lucrând pe laptopul meu. Eram foarte supărată pe Amy. Cum putuse să fie așa o nenorocită fără suflet?

— O spun lui Meg. Trebuie.

M-am așezat pe marginea patului și mi-am scos telefonul din buzunar. Ce zi lungă și de rahat! Uram ziua de azi.

— Nu e treaba mea. Tu știi ce e mai bine pentru familia ta. Uite.

Se așeză lângă mine și îndreptă ecranul ca să văd.

— Articolul tău avea o copie, deci e aici. L-am trimis pe e-mailul meu în caz că se întâmplă ceva. Ar trebui să-ți trimiți toate documentele pe e-mail.

— Asta-i tot? Ai terminat?

Am ridicat din sprâncene. El a încuviințat.

— Mulțumesc, pe bune. Ce porcărie, Laurie. Ce familie naşpa am. Și Amy, frate. Nu-mi vine să *cred* că i-a trimis e-mailurile alea lui Meg – Meg e sora ei preferată. Imaginează-ți ce o fi pus la cale pentru mine!

Nici nu voiam să mă gândesc, de fapt.

— Fiecare familie are propriile ei mizerii. Și tu știi bine. Uită-te la familia mea.

Am fost de acord, oftând.

— Da, dar măcar familia ta e la distanță. Asta ajută puțin, nu?

Puse mâna pe breteaua subțire a bluzei mele și mă trase încet spre el. Cearta cu Amy părea prea departe în amintirea mea ca să se fi petrecut doar în urmă cu o oră; parcă începuse în urmă cu ani de zile și doar acum atinsese punctul culminant. Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă Laurie nu ar fi fost aici și dacă nu ar fi stat chiar în casa de alături, unde să pot să mă duc să mă calmez. Când voi pleca din Louisiana, nu voi mai avea un sanctuar.

— Ajută doar puțin. Dacă într-adevăr ajută.

— Aș vrea să pot să plec departe de aici. Dar mă întreb dacă nu m-aș simți vinovată că îmi las familia în urmă.

Laurie mă cuprinsese cu brațul după umeri, dar și-l retrase și îmi prinse degetele în degetele lui lungi. Devenise cel mai apropiat prieten al meu. Familia mea cea mai apropiată, cel mai apropiat orice, în ultimele săptămâni. începusem să-i spun lui Laurie lucruri pe care în mod normal nu le-aș fi zis cu voce tare – așa-mi dădeam seama cum stăteau lucrurile.

— Mulți oameni fac facultatea în altă parte, știai? Am întâlnit americani din toate statele pe străzile din Napoli, Paris sau Berlin. Oamenii se mută, se mai întâmplă. E parte din maturizare, nu?

Am încuviințat și mi-am sprijinit capul de umărul lui. Mirosea a săpun și a rugină.

— Mda. Dar Meg are două slujbe și dacă se mărită cu John Brooke se va muta și o va lăsa pe Amy cu mine și cu Beth. Un șofer mai puțin, o mașină mai puțin. Dacă plec eu, încă un șofer mai puțin. Înțelegi?

A dat laptopul la o parte din poală și s-a întors spre mine. A tras pătura mototolită care stătea între noi.

— Mda, înțeleg, dar asta nu e responsabilitatea ta. Știu că sună dur, dar tu ești responsabilă doar pentru tine, ajuți când poți, dar cam asta e. Dacă o să rămâi aici, o să fii nefericită. Și familia ta va dori să pleci dacă asta îți dorești tu. Nu?

— Cred că da. Tata a fost primul care a zis că trebuie să mă mut dacă vreau să studiez.

Am clătinat din cap.

— Tu nu înțelegi, pentru că familia ta nu este la fel de apropiată ca a mea. Eu împart, practic, camera cu sora mea și locuiesc sub același acoperiș cu părinții mei.

Laurie se schimbă la față.

— Nu am vrut să sune așa, îmi pare rău, am zis repede. Uneori îmi fac griji că, dacă plec, o să se ducă totul de râpă. Și nici nu fac prea multe ca să mă opun.

— Vorbește cu Meg. Vezi ce zice și ea.

Am încuviințat, fiind de acord cu el. Îmi cuprinse fața în mâinile lui.

— Suntem cu toții puncte mici pe harta ta, Jo. Locul tău nu e aici și tu știi asta. Sper doar că sunt suficient de bun să mă țin după tine.

Mă cuprinse tristețea.

— Ești, i-am șoptit. O să facem cumva ca să meargă lucrurile la distanță, nu? Dacă rezistăm anul ăsta.

Își dădu ochii peste cap.

— Pe bune, Jo?

Am râs.

— Ziceam și eu doar. Hai să vedem cum o să fie anul ăsta.

— Trebuie să merg la mama înainte.

— Știu. O să găsim o soluție O să fie un exercițiu bun pentru când o să fiu la facultate, dacă vom mai fi împreună.

Laurie nu mai râse de data asta, nu schiță niciun zâmbet. Se uită la mine.

— Oare chiar asta crezi? La început mi s-a părut amuzant, dar văd că tot repeți. Ce rost are să încerci măcar, dacă nu vrei s-o faci cu adevărat?

M-am tras de lângă el.

— Ba încerc. Glumeam. Îmi iau vorbele înapoi... Vreau doar să știu sigur că e ceea ce ne dorim și eu, și tu.

— Am crezut că ne-am pus de acord că așa e.

Laurie părea epuizat.

Cu toții eram.

— Așa e.

M-am scărpinat pe gât.

— Sunt doar realistă si cinstită.

— Minunat.

Am stat tăcuți câteva clipe înainte ca Laurie să rupă tăcerea.

— Jo, trebuie să știu despre ce e vorba. Nu-ți cer un afurisit de legământ pe viață, dar putem să ne punem cel puțin de acord că ieșim împreună sau nu? O să mă întorc în Italia și lumea o să mă întrebe dacă sunt singur...

Ce?

— Ce înseamnă asta? Cine o să te întrebe?

M-am ridicat de pe pat. De obicei mi se părea suficient de mare pentru amândoi, dar acum părea prea mic.

Laurie ezită.

— Vreau să zic prietenii mei, prietenele mele. Nu mă gândesc la ceea ce crezi tu că mă gândesc, dar da, Jo, mă vor întreba și fetele.

Evident că vor întreba, doar uită-te la el.

Asta mă scoase extrem de tare din sărite. Oare asa era să fii iubita lui Laurie? Cu fete gata să se năpustească asupra lui în secunda în care era singur?

— Nu înțeleg de ce e atât de important pentru tine să zici că suntem împreună. Dacă ești așa de nesigur, atunci ce facem?

Devenisem defensivă.

— Dacă ai atât de multe opțiuni care te așteaptă acasă, atunci ce facem?

Clătină din cap.

— Ești foarte ipocrită. Știi asta, nu?

Ridică mâinile în aer.

— Da, știu. Iar tu ești un actor nenorocit. Înțeleg.

Laurie rămase cu gura căscată; se dădu jos din pat și se îndreptă spre ușă. O deschise, iar eu m-am așteptat să mă dea afară din cameră, însă ieși el. Am stat mai puțin de un minut până să-mi iau telefonul și cheile și să plec. Scările scârțâiau când călcam pe ele și în general îmi plăcea personalitatea pe care o dădeau astfel casei, dar acum fiecare scârțâitură mă făcea să vreau să țip în timp ce coboram în grabă. Aerul era înăbușitor și mirosea a ploaie. M-am gândit să mă duc să mă plimb, dar de fapt voiam să ajung acasă și să mă întind în patul meu.

Era liniște când am ajuns acasă. Lumina din sufragerie era stinsă, dar televizorul era aprins, luminând camera destul de bine. Tata stătea în scaunul cu rotile lângă fotoliul său, iar Amy era pe canapea și se uita la televizor.

Mașina Prius a lui Meg era parcată pe alee, deci trebuia să fie și ea pe aici, pe undeva.

— Meredith nu s-a întors? am întrebat pe oricine voia să-mi răspundă.

— Încă nu. Trebuie să vină, îmi răspunse tata.

Meg intră și ea în cameră și se uită de jur împrejur.

— A, tu erai, oftă ea când mă văzu în lumina televizorului.

I-am spus că vreau să stăm de vorbă. Acum. Nu aveam de gând să mă cert cu ea; depășisem momentul. Trebuia să-i spun de e-mailurile pe care le trimisese Amy.

— Vino cu mine sus o clipă, i-am spus încet.

Tata nu spuse nimic, era cu ochii ațintiți pe serialul la care se uita.

Meg încuviință și, evident, Amy se smiorcăi că vrea să vină cu noi. Am încercat să-mi amintesc cum eram eu la 12 ani; eram la fel de enervantă ca ea?

— Nu, i-am tăiat-o scurt.

În niciun caz nu venea cu noi.

Meg se uită la mine și am dat din cap că nu.

— Când termin de vorbit cu Jo, o să mă întorc, o să stau cu tine pe canapea și o să-ți perii părul. Bine? îi gânguri Meg.

Îi gângurea unei mucoase de 12 ani care încercase să-i saboteze relația cu John Brooke trimițându-i e-mailuri false. Dacă ar fi știut Meg!

Amy a fost de acord ca o șopârlă mică și răsfățată ce era, iar eu am urcat cu Meg în cameră.

— Sper să merite deranjul, mă amenință Meg.

Purta pijama și era foarte machiată. Evident că era.

— Tocmai m-am întors de la doamna King, am stat toată ziua acolo, zise ea sub privirea mea acuzatoare.

Intră în camera noastră, iar eu am urmat-o, închizând ușa după noi.

— Vreau să-ți spun ceva despre cineva care ne e apropiat.

Meg părea cel puțin sceptică. Eram cât se poate de enervată de cearta cu Laurie și de faptul că familia mea era gata să explodeze. Eram sătulă până peste cap și îmi venea să-i spun să nu mai facă pe fata drăguță și proastă.

— Lasă prostiile. Despre ce e vorba?

— Vorbesc serios. E vorba de e-mailurile de la John Brooke. Cele cu...

Mi-o tăie scurt, făcând semn cu mâna în aer.

— Ca și cum n-aș ști despre ce e-mailuri e vorba! Treci *mai departe,* pufni ea.

— Când mi-a aruncat Amy calculatorul ceva mai devreme, Laurie l-a verificat și a găsit adresa asta de e-mail la care era logată Amy...

— Ce?

Meg se uită la ușa din spatele meu și iar la mine.

Am coborât vocea.

— Da. Amy era logată la adresa de pe care ți-a trimis așa-zisele e-mailuri de la John. Nu știu de ce a făcut așa ceva. Dar trebuie să-i spunem mamei și tatei și să vedem ce are și ea de zis. Cât de mizerabilă e chestia asta?

Așteptam un răspuns, dar Meg stătea pur și simplu acolo, procesând totul, așa că am început să mă plimb prin cameră pentru că cineva trebuia să facă *ceva.*

— Amy? Ești sigură?

Ochii i se înroșiseră. Ar fi trebuit să o strig pe Amy să urce și să dăm cărțile pe față.

— Da. Pot să-i spun eu câteva, dacă vrei.

— Nu.

Meg clătină din cap. Buclele castanii îi atinseră umerii când se mișcă. Avea părul coafat și genele foarte lungi. Părea mereu pregătită pentru aparatul de filmat. Chiar și acum.

— Nu vreau să-i spun nimic.

Ce?

— Ba da, vrei.

— Nu.

Continua să dea din cap.

— Nu, nu vreau, Jo. Ce rost ar avea? E clar că a făcut-o dintr-un motiv.

— Pentru că e o răutăcioasă...

— Nu, Jo. E pentru că are 12 ani și tatăl ei a fost rănit în Irak, cele două surori mai mari au iubiți și nu stau niciodată pe-acasă, mama ei bea și abia dacă o bagă în seamă. Cere doar atenție.

— *Caută* atenție.

— Chiar și așa. Gândește-te de ce. Și de ce n-aș putea să-i acord acea atenție și să sper că nu va mai face niciodată așa ceva? Trebuie să ne gândim și la ce simte ea. Are doar 12 ani și a trecut prin multe. Gândește-te cât de greu ar fi fost pentru *tine* la vârsta ei să vină tata așa acasă.

— De ce ești așa de... de... nu știu. Parțial ai dreptate, dar de ce să nu o pedepsești?

— Nu e vorba că o las să scape nepedepsită. E sora mea mai mică, îmi explică Meg calmă.

Era prea răbdătoare. Eu eram genul mai răzbunător.

— Lasă-mă să mă ocup eu, Josephine.

Meg se trânti în pat. Luă cărticica pe care i-o luasem de Crăciun și o răsfoi.

— Bine, *Margaret.*

O clipă nu am mai zis nimic și m-am așezat pe patul meu, în timp ce Meg stătea pe-al ei. Îmi amintesc că, atunci când eram mici, vorbea uneori cu mine și mă punea să-i spun povești despre Jack Smead. Râdea și tot râdea până când Meredith intra în cameră și ne spunea să tăcem din gură, amenințându-ne că ne taie internetul dacă nu ne potolim. Ce simplu era totul pe-atunci! Înainte de băieți, sex și bani.

— Îmi pare rău de cearta de mai devreme, zise Meg în cele din urmă. Eram supărată pe Shia și pe mine și m-am descărcat pe tine.

M-am uitat la ea; aproape că îmi zâmbi. Era foarte drăguță. Era puțin cam ofilită în seara asta, ca o floare care avea nevoie de sărutarea soarelui, dar tot era drăguță. Așa cum va fi și Amy când va crește.

— Și mie îmi pare rău. Nu m-am gândit că ar fi avut vreo importanță. Chiar nu m-am gândit și îmi pare rău.

Zâmbi.

— Mulțumesc. Vezi, n-a fost chiar așa de greu.
— Ha, ha, am râs. Care-i treaba cu Shia?

Nu credeam că o să vrea să-mi spună, mai ales mie, dar tot am întrebat-o. Mă ajuta să nu mă mai gândesc la Laurie.

— Nu știu.

Își duse degetul la buze.

— Pleacă marți.
— Marțea *asta*?

Încuviință.

Atât de repede.

— O, uau.
— Știu.

Se uită în altă parte.

— Mă despart de John Brooke. O să fie trimis foarte departe și nici nu prea mi-a mai scris în ultima vreme și...
— Și îl vrei pe Shia.

Încuviință.

— Cred că da?

Părea îngrozită.

— Păi și care e problema?
— Sunt sătulă de relații la distanță.

Ura! Încă o lovitură împotriva lui Laurie și a poveștii mele epice.

— Păi, du-te cu el, i-am sugerat.

Lui Meg i-ar fi prins bine să plece ceva vreme din oraș.

— Cât o să fie plecat?
— Până în septembrie.

Se opri.

— N-am cum să merg. Imposibil. Nu pot să vă las baltă.

Deci își făcea aceleași griji ca și mine.

— Vom fi bine. Ne descurcăm noi. Ar trebui să te duci.

Ideea că Meg ar putea să plece din oraș era abstractă. Nu părea ceva probabil, dar tot speram că o va face. Ar fi fost incitant. O schimbare în familia Spring. Ca o zgâlțâitură.

— N-aș putea.

Își mușcă buza de jos.

— Sau aș putea?

Am încuviințat din cap.

— Poți. Întreabă-l.
— Ar părea foarte iresponsabil. Eu nu sunt ca tine, Jo. Nu-mi plac surprizele și nu-mi place viața de călător.

Am dat din umeri.

— Și de unde știi asta? Nu ai încercat niciodată. Spui că nu ești ca mine, dar mie mi se pare că ești, de fapt, speriată.

Se strâmbă.

— Nu-mi pasă dacă tu crezi că mi-e frică, Jo. Nu știi nimic despre viață. Crezi că știi pentru că te uiți la documentare toată ziua? Ai avut o viață destul de protejată.

Eram nedumerită. N-avea cum să vorbească serios.

— Eu? Și tu la fel, prințesă Meg. Îmi cer scuze că îmi pasă de omenire, în timp ce ție nu-ți pasă decât să ți-o tragi cu diverși ca să-i păcălești să se însoare cu tine și să-ți hrănești obsesia ta nebună. Bravo ție – fă-te gospodină, Meg, dar nu-mi ține mie prelegeri pentru că eu nu vreau așa ceva!

Se ridică și mi-am dat seama că începea să se enerveze, ceea ce nu mă deranja, pentru că eu eram deja nervoasă.

— *Eu?* Tu ești cea care mă judecă pe *mine*, Jo! Nu vreau să fiu singură, e bine? Ce e rău în asta? Ești atât de obsedată să fii tu aia care le știe pe toate, că uiți partea cea mai importantă din ce înseamnă să fii o femeie puternică!

Aproape că tremuram de nervi. Cum de era tot ea furioasă pe mine? Nu o judecam... poate că totuși o judecam, dar și ea făcea la fel cu mine. Nu era ea singura victimă.

— Și ce înseamnă, mai exact, asta? Hai, luminează-mă! i-am strigat și eu, sărind de pe pat.

— Liberul-arbitru, Jo! E vorba de ceea ce aleg eu ca femeie. Dacă vreau să-mi petrec timpul ca părinte implicat sau cu strângeri de fonduri și excursii cu familia – la dracu', *pot!* Pot să fac orice vreau! Dacă vrei să te muți într-un oraș mare, să te desparți de Laurie și să te concentrezi pe propria-ți persoană, n-ai decât! Nu eu sunt cea care te judecă! Dar cel puțin eu știu ce vreau!

Nu-mi venea să cred.

— Habar n-ai despre ce vorbești! Nici măcar nu poți să alegi între Shia și afurisitul de John! John Brooke, care-i plictisitor ca un melc, sau Shia – care te face să te comporți ca o ființă umană decentă!

Ușa dormitorului se deschise și Amy dădu buzna în cameră. Nu le mai suportam pe niciuna dintre ele, dar când am dat să plec, Meg mi-a ținut calea.

— Eu? Uită-te mai întâi în nenorocita aia de oglindă, Jo! Tu, o fată de liceu, încerci să-mi spui mie despre viață? Îl ai chiar sub nas pe Laurie, care-ți face toate poftele, și doar pentru că nu vrei să etichetezi relația, înseamnă că e mai bună decât ce am eu? Dacă nu vrei să te legi în niciun fel de el, sper să-și găsească o fată drăguță în Italia.

Au.

— Du-te naibii, Meg.

Am trecut pe lângă ea și am luat-o la fugă pe scări. Mama tocmai parca pe alee când am trecut pe lângă fereastra din față, așa că am ieșit pe ușa din spate. Am traversat în grabă curtea; nu-mi venea să cred cât tupeu avea soră-mea. Știam exact care-i relația mea cu Laurie, iar Laurie mă cunoștea mai bine decât mă cunoscuse ea vreodată.

Știam că era un oarecare adevăr în spusele ei și voiam să-i dovedesc că se înșală în ceea ce mă privește. Știam ce voiam.

Laurie și New Yorkul. Eu puteam să am și una, și alta, spre deosebire de Meg. Am bătut cu putere în ușa familiei Laurence, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am bătut din nou, sărind nerăbdătoare de pe un picior pe altul, până ce, în final, am apăsat pe clanță să văd

dacă e încuiat. Nu era, așa că am intrat și m-am îndreptat spre scări. Nu am auzit televizorul mergând, deci mi-am închipuit că bătrânul domn Laurence nu era acasă.

Inima îmi batea cu putere. Speram că Laurie era acasă. Speram că voia să mă vadă.

Ar fi trebuit să mă gândesc la toate astea înainte să-i bat în ușa dormitorului, dar n-aveam în cap nimic altceva decât să-l văd. Și iată-mă. Nu în cele mai sexy haine, nu spălată pe dinți. Dacă era cu o fată? N-avea cum să-mi facă asta. Știam că nu.

Tocmai când mă răzgândisem și făcusem stânga împrejur, Laurie deschise ușa, părând confuz și deranjat, dar foarte frumos. Era foarte blând și tandru față de cum mă gândeam că sunt băieții. Mă asculta, mă ajuta, mă învăța. Fusese lângă mine în toată nenorocirea din familia mea, iar acum stătea în fața mea, așteptându-mă să vorbesc.

— Bună, am zis cu respirația tăiată acum, că era în fața mea.

— Bună.

L-am apucat de tricou și l-am tras să mă sărute. Fiecare parte din mine se deschidea, fără să fiu sigură dacă mă va respinge sau mă va primi, și am gemut ușurată când m-a cuprins cu brațele de mijloc, zdrobindu-mi trupul.

— Ce faci...

— Sunt sigură. Sunt foarte sigură. Putem face lucrurile să meargă. Poți să te duci oriunde, în Italia...

Limba lui îmi ardea pielea de pe gât. Când s-a tras de lângă mine, gustul lui îmi lipsea atât de tare, încât durea. Totul se întâmplase repede. Ca și cum apăsase cineva pe un buton în corpul meu și presiunea din stomac, pulsând în așteptare, urma să mă despice în două.

— Da?

Îmi atinse cu limba partea cea mai sensibilă de pe gât.

— Vreau...

Nu știam ce să spun, dar voiam să păstrez controlul.

— Te vreau pe tine.

M-am împins în umerii lui, apoi i-am găsit gura și l-am sărutat și l-am dus către pat. A căzut în pat pe spate, iar eu m-am urcat peste trupul lui zvelt. Tricoul i se ridică deasupra buricului; pe pielea lui bronzată erau împrăștiați pistrui, ca niște semințe aruncate în toate părțile. Avea ochii enormi, niște pete de cerneală imense ce scriau cuvinte pe care doar eu le puteam înțelege. Simțeam cum corpul lui reacționează la apropierea mea și m-am gândit o clipă. Știam că se va schimba totul. Îmi voi aminti mereu cu cine mi-am pierdut virginitatea. Mereu.

— Te iubesc. Cred.

Rămase nemișcat, ținându-mi fața între palme.

— Mă iubești?

Am încuviințat.

— Cred că da.

Zâmbi cu ochii lui negri, iar gura lui îmi atinse buzele și-mi șopti:
— Și eu.

Îl iubeam. Eram îndrăgostită pentru prima oară. Viața mea era complicată, iar viitorul meu era în aer, dar știam că sunt îndrăgostită de Laurie și că nu mi-aș fi dorit să fiu în altă parte decât el și că așa și trebuia să fie, despre asta era vorba în chestia asta confuză numită viață.

Mi-am ridicat tricoul și l-am tras peste cap. Laurie se uită la mine, iar eu am dat din cap, i-am luat mâinile și le-am pus pe sânii mei.
— Te vreau, i-am zis din nou.
— Ești sigură sau doar crezi?

A zâmbit, iar eu mi-am dat ochii peste cap și l-am privit jucăuș.
— O să te doară, mi-a spus.

Nu era deloc romantic sau siropos. Dar nici nu era cazul să fie. Nu așa era viața sau relația mea cu Laurie.
— Știu. O să curgă sânge și probabil că o să plâng.

Am strâmbat din nas.

Râse, mușcându-mă de gât.
— Bine, bine. Știu măsurile de precauție. Hai să ne sărutăm, deocamdată, și o să vedem...

L-am sărutat pe buze și ne-am rostogolit. Nu mă temeam de ce urma să se întâmple. Mă întrebasem mereu cum va fi. Pentru Meg, prima oară fusese un dezastru. Știam sigur că în cazul meu va fi mult mai bine. Laurie îmi spuse ce mult iubea fiecare părticică din mine în timp ce cobora pe trupul meu... Respiram liniștit, totul era calm, gura lui Laurie era atât de dulce între coapsele mele, iar mintea îmi era limpede; îmi doream fiecare secundă.

A durut, pe cât de rău crezusem că va durea, dar Laurie era foarte blând și eram amândoi cam stângaci; îl iubeam chiar și mai mult în timp ce stăteam lângă el și el îmi povestea de câte ori se gândise la asta, dar nu crezuse niciodată că se va întâmpla. Îmi plăcea cât de cinstit era cu mine.

La urmă, când am rămas tăcuți și ne-am cuibărit unul în altul, i-am spus:
— Nu mă simt diferit.
— Și ar trebui?

Se întoarse și mă sărută pe frunte.

Am ridicat din umeri.
— Da. Cred.
— Deci am picat testul? mă tachină el și mă sărută când am zis că da.

Telefonul îmi sună de câteva ori și am văzut pe ecran numele surorii mele.
— Trebuie să plec. Trebuie să-i spun că-mi pare rău.
— Ai venit aici doar pentru asta?

Se uită la trupul meu gol lipit de al lui.

Am dat din cap.

— Într-un fel.

Laurie mă făcea să râd și m-am gândit c-ar fi cazul să repetăm ceea ce tocmai făcuserăm, dar trebuia să mă duc acasă.

În drum spre casă, mă simțeam tot mai puternică la fiecare pas făcut pe iarbă. Eram extaziată, nu îngrozită.

Eram iubită, nu folosită.

Meg deschise ușa chiar când am ajuns pe verandă. Ieși din casă și închise ușa după ea.

— Îmi pare rău, am zis în același timp cu ea.

— Și mie, Jo.

— Aveai dreptate, să știi. În legătură cu Laurie.

Am privit-o pe Meg drept în ochi, iar ea îmi cercetă chipul și deschise gura într-un mare O.

— Tu! zise tare, apoi șopti: O, Doamne. Ai făcut-o. O, Doamne.

— Meg, serios.

Am râs și mi-am dus mâna la gură.

— Jo, o, Doamne! Beth a adus o fată în vizită, tu te-ai culcat cu Laurie, iar eu plec marți din țară. Tocmai le-am spus părinților.

M-am gândit să o îmbrățișez pe Meg, dar nu știam dacă ar trebui, așa că am intrat împreună cu ea în casă și am trecut pe lângă Amy, care dormea pe canapea. Tot mai credeam că ar trebui să-i zică ceva despre e-mailuri, dar o lăsam pe Meg să decidă ce să facă.

— Mama și tata sunt la ei în cameră, zise Beth de pe canapea.

Stătea lângă o tânără japoneză care îmi părea cunoscută, dar nu știam de unde să o iau.

Se uitau la un film din seria *Halloween,* al treilea, cred.

Beth nu invitase niciodată o prietenă pe la ea și acum mă bucuram. Eram epuizată – mă durea trupul din cauza lui Laurie, din cauza muncii, din cauza lipsei de somn. Lucrurile se schimbaseră mult și repede.

Surorile mele și cu mine ne pricepeam tot mai bine să înțelegem chestia asta care se numește viață și mă simțeam mai pregătită să înfrunt această lume mare, mică, împreună cu ele și cu restul surorilor mele din toată lumea.

Mulțumiri

Această carte e foarte diferită de tot ce am scris până acum și mi-am pus întrebări aproape la fiecare pagină, până când oamenii mei preferați mi-au reamintit de ce scriu această poveste. Îmi pun adesea întrebări – în fiecare secundă, la fiecare pagină. Un scriitor n-ar trebui să spună asta, dar eu o spun.

Îmi place această poveste, îmi plac surorile Spring și, în această notă de mulțumire, aș vrea să le mulțumesc „surorilor" mele – respectiv femeilor din preajma mea care m-au încurajat să fiu cât de bună pot eu și să trăiesc cea mai bună versiune a vieții mele: Rebecca, Jen, Ruth, Erika, Nina, Erin – voi sunteți tribul meu și vă iubesc pentru prietenia, bunătatea, încurajarea și sprijinul neîncetat pe care mi le-ați acordat pentru a putea termina această carte și pentru a-mi trăi viața, în general.

Adam Wilson, încă o carte predată! Facem o echipă bună, chiar dacă sunt responsabilă pentru multe din viitoarele tale fire de păr alb, fiindcă nu pot să respect termenele, nici chiar dacă viața mea ar depinde de asta. Te apreciez mai mult decât pot spune și abia aștept să-l văd pe cel mic.Tuturor celor din departamentele de producție, vânzări și marketing de la Gallery – voi toți sunteți starurile mele rock si fără voi niciuna din cărțile mele nu ar fi văzut vreodată lumina zilei! Mulțumesc pentru toate eforturile! Redactorul meu merită un trilion de coșuri virtuale cu fructe (sau prăjituri)!

Chels, Bri, Trev, Lauren și Diana, sunteți minunate și vă iubesc la infinit.

În cele din urmă, dar nu în ultimul rând, cititorilor și editorilor mei din toată lumea – voi mi-ati transformat visurile în realitate. Eram doar o fată cu un laptop stricat și nu aveam nici cea mai vagă idee ce să fac cu viața mea, iar voi mi-ați schimbat-o complet. Nu voi putea niciodată să spun cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Lui Ash și Jord, voi doi <3

Introducere

Patru surori caută cu disperare modele de viață – o repovestire modernă a romanului *Cele patru fiice ale doctorului March* de Louisa May Alcott, așa cum doar Anna Todd *(After, Imagines)* poate să o facă.

Surorile Spring – Meg, Jo, Beth, și Amy – sunt o forță a naturii în baza militară din New Orleans unde locuiesc. Deși sunt diferite, cu tatăl plecat în Irak și cu mama care ascunde ceva de ele, temerile lor sunt asemănătoare. În timp ce luptă să-și construiască vieți de care să fie mândre și care să le facă să-și depășească statutul umil, un singur an le va hotărî viitorul.

Cea mai mare dintre ele, Meg, dorește să devină soție de ofițer și să intre în societatea militară la fel ca multe dintre femeile pe care le admiră. Asta dacă pasiunea ei – și reputația – nu o vor împiedica.

Beth, calul de povară al familiei, se teme să iasă din casă – și se teme să afle cine este cu adevărat.

Jo vrea pur și simplu să plece. Dorind să termine liceul cât mai repede, visează la o viață în New York City și o carieră în jurnalism ca să poată să schimbe lumea. Nimic nu o poate opri – nici măcar dragostea.

Și Amy, mezina, e cu ochii pe surorile ei și învață din experiențele lor. Și din cele bune, și din cele rele.

Cu multă atitudine, romantism și dramă, romanul *Surorile Spring* face o incursiune în clasica poveste *Cele patru fiice ale doctorului March* de Louisa May Alcott și aduce în secolul XXI temele pe care aceasta le abordează: dragostea, războiul, clasa socială, adolescența și familia.

Subiecte & întrebări pentru discuții

1. Cum le descrie Meredith pe fiicele ei în primul capitol? Ce ne spune despre relația cu fiecare dintre ele?
2. „Meg mai scăpase câte ceva pe ici, pe colo, dar voiam să știu mai mult. Încercam să mă poziționez în zona sigură dintre sora mai mică în care avea încredere și sora matură cu care putea să-și împărtășească secretele de dragoste. Era o schimbare palpitantă, dar periculoasă, și o simțeam cu tot corpul." (Pagina 49). De ce este brusc atât de important pentru Jo să-i câștige încrederea lui Meg? Ce anume din această discuție o face pe Jo să-și dorească o relație mai solidă cu sora ei?
3. Jo e atrasă imediat de Laurie, lucru care o face pe Meg să nu aibă de loc încredere în el. De ce nu e Meg de acord cu Laurie ca iubit al surorii sale mai mici? Meg crede că Jo e naivă, dar cum determină trecutul lui Meg percepția inițială asupra lui Laurie a celor două fete?
4. Beth este pacifistă și are grijă de întreaga familie. Ce fel de presiune pune acest lucru pe umerii lui Beth? Familia este indiferentă la nevoile ei atunci când îi permite să își asume un asemenea rol? De ce și-a asumat o asemenea responsabilitate?
5. „Eram gata să devin soția perfectă de ofițer." Meg e hotărâtă să devină soție de militar și să se stabilească la casa ei. Visează la o viață ca a familiei King. Cum modelează ideea ei de viață perfectă relațiile pe care le are cu John Brooke și Shia?
6. Meredith este o mamă puternică și capabilă, dar serviciul militar pe care trebuie să-l îndeplinească soțul ei în străinătate a dărâmat-o. Cum au fost afectate Beth și Amy de retragerea ei din viețile lor? Comportamentul ei are vreo influență asupra lui Meg și Jo?
7. Pe măsură ce Meredith e din ce în ce mai puțin implicată în activitățile de zi cu zi, cum preiau inițiativa fiecare din surorile Spring pentru a compensa? Cum le afectează noile responsabilități relația?
8. Discutați interacțiunea dintre Shia, John Brooke și Meg din hotel. De ce se duce Shia să o caute pe Meg? Ce află Meg despre relația ei cu cei doi bărbați în cursul acestei conversații?
9. Meg, Jo, Beth și Amy răspund în mod diferit la aflarea veștii rănirii tatălui lor. Descrieți reacția fiecărei fete și de ce se potrivește sau nu cu personalitatea fiecăreia. Meg și Jo sunt mai apropiate acum, așa că de ce Jo se descarcă atât de dur pe Meg?
10. „Nu sunt sigură că am mai avut încredere în tata la fel de mult ca înainte de această consultație." De ce crede Jo asta, la sfârșitul consultației de la doctor? Până atunci, relația lor pare neschimbată de accident. Explicați cum relația lor specială a

ajutat-o pe Jo să se adapteze cel mai rapid la noua lui înfățișare?

11. Cum se vor obișnui fetele să-l aibă pe tatăl lor mereu în preajmă și să trăiască în afara unei baze militare? Își va recăpăta Meredith fosta sa stare de spirit, acum că soțul ei s-a întors acasă?
12. Sunt răutăcioase în mod intenționat e-mailurile pe care Amy le semnează cu numele lui John Brooke și i le trimite lui Meg? Care e scopul ei când i le trimite? Meg face ceea ce trebuie când refuză să aibă o confruntare cu Amy pe această temă?
13. Cum diferă acum Meg, Jo, Beth, și Amy de felul în care mama lor le descrie în primul capitol? Cum s-a schimbat fiecare fată? Relațiile dintre ele sunt influențate de evoluția individuală a fiecăreia dintre ele?
14. La sfârșitul romanului, fiecare fată începe să-și croiască propriul drum, dincolo de limitele bazei Fort Cyprus și dincolo de responsabilitățile lor în cadrul familiei. Ce părere aveți de alegerile lor și ce credeți că le rezervă viitorul?

Întrebări suplimentare

1. Educația atipică a lui Meg, Jo, Beth și Amy într-o bază militară le-a modelat feminitatea. Pe măsură ce citiți, gândiți-vă la diferențele și asemănările dintre copilăria voastră și a lor. Imaginați-vă că ați fi copil de militar: cum v-ar fi schimbat acest lucru? Cu care dintre surorile Spring vă asemănați mai mult?
2. Familia este o temă centrală în roman. Discutați dinamica familiei Spring. Este ceea ce ați aștepta de la o familie cu patru fete? Cum ar reacționa familia voastră în fața provocărilor la care sunt supuse aceste femei de-a lungul romanului?
3. Pe măsură ce citiți, gândiți-vă la romanul *Cele patru fiice ale doctorului March* de Louisa May Alcott. În afară de cadrul contemporan, cum diferă adaptarea Annei Todd? În concluzie, discutați dacă și cum răspunde Anna Todd la întrebările din *Cele patru fiice ale doctorului March* și ce întrebări noi ridică adaptarea ei a acestui roman.

Intră în legătură cu Anna Todd pe Wattpad

Auroarea acestui roman, Anna Todd, și-a început cariera tot ca o cititoare, la fel ca tine. Și-a creat cont pe Wattpad pentru a citi povești ca aceasta și pentru a intra în legătură cu cei care le-au scris.

Descarcă azi Wattpad pentru a te conecta cu Anna

Surorile Spring — Meg, Jo, Beth și Amy —
Trăiesc în baza militară din New Orleans. Deș
au firi foarte diferite, cu un tată aflat în misiune în I
și cu o mamă care pare să ascundă ceva, greutățile ș
merile lor sunt aceleași, toate străduindu-se să-și cro
un drum în viață.
Sora cea mare, Meg, se va căsători cu un ofițer și va i
lumea armatei, asemenea atâtor femei pe care le admir
cea care duce greul în familie, se teme să plece de acas
convinsă că nu va afla niciodată care îi este adevărata id
În schimb, Jo nu vrea decât să plece: își dorește o viață la N
și o carieră în jurnalism, care s-o ajute să schimbe lum
cea mai mică, le urmărește pe surorile ei și învață de la e
esențiale despre viață.
Plin de romantism, umor și dramatism
Surorile Spring, o reinterpretare
modernă a Micuțelor doamne de Louis
May Alcott, transpune temele acestei
povești clasice — dragostea, războiul,
statutul social, adolescența și familia -
în limbajul secolului XXI.

Fanii loiali ai lui Todd, care au urmărit-o încă de când scria *fanfiction* pe Wattpad, vor fi de-a dreptul fascinați de *Surorile Spring*.

BOOKLIST

Un roman captivant, care explorează relațiile dintre surori, prima iubire și problemele adolescenței. Inspirându-se din povestea lui Alcott, *Surorile Spring* aduce un suflu nou și revigorant poveștii, plasând-o în realitatea zilei de azi.

PUBLISHER'S WEEKLY

Todd este cel mai mare fenomen literar al generației sale.

COSMOPOLITAN

Anna Todd este aut
AFTER, bestseller N
A fost dintotdeauna
impătimită și a înce
pe Wattpad, AFTER
seria cea mai citită
platformă. Ediția ti
rut în 2014, a fost tr
peste 30 de limbi și
peste 8 milioane de
în întreaga lume, oc
mul loc în topurile
din Italia, Germania
Spania. AFTER a sta
mului cu același nu
Paramount Picture

În prezent, Anna lo
Angeles, împreună

O găsiți la www.ann
pe Twitter la @imag
pe Instagram la @i
pe Wattpad ca Imag

La Editura Trei au a
romanele seriei AF
ce ne-am întâlnit, Du
certat, După ce ne-am
După ce am găsit feri
de noi, ambele volu
LANDON GIBSON
mult și *Nimic mai pu*
primul volum din s
Cele mai strălucitoare

Notes

[←1]

Family Readiness Group (FRG) – în Armata SUA, este o organizație formată din membrii familiilor, voluntari, soldați și civili asociați cu o anumită unitate. Sunt organizați de obicei în companii și batalioane și se află în responsabilitatea comandantului de unitate. (*N.t.*)

[←2]

Forward operating base (FOB) – bază operațională avansată, în general o bază militară utilizată pentru operațiuni de sprijin tactic, uneori folosită pentru perioade mai lungi în teatre de război. (**N.r.**)

[←3]

Magazin de desfacere al Armatei americane. *(N.t.)*

[←4]

Denumire neoficială a orașului New Orleans. (*N.r.*)

[←5]

Reserve Officers Training Corps, un program de pregătire pentru liceenii ce urmează să devină ofițeri. (*N. t.*)

[←6]

Clientul plătește băutura pe care a comandat-o și lasă bani în plus pentru băutura următorului client. (*N.t.*)

[←7]

Pălit. (N.t.)

[←8]

Lege care prevede ajutor financiar pentru educația militarilor, a veteranilor sau a membrilor familiei aflați în întreținerea acestora. (*N.t.*)

[←9]

Louisiana State University. *(N.t.)*

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
←1
←2
←3
←4
←5
←6
←7
←8
←9

Table of Contents

1	268
2	269
3	270
4	271
5	272
6	273
7	274
8	275
9	276
←1	2
←2	2
←3	5
←4	14
←5	17
←6	17
←7	49
←8	223
←9	248